ANUL IV No. 26
6 II 1935

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90.13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

A venit ceasul să-mi dai socoteala de toate faptele tale, zise Bob tatălui său, (pag 203).

Cei doi ieșiră din cârciumă. Când trecură pe lângă masa fetelor, Crestatul se uită iar la Felicia. Privirea îi era chinuită și plină de dor și fata se simți cuprinsă de o neliniște ciudată.

Ii era groază de omul acesta, dar nu-și putea lămuri de ce.

Ce voia el oare de la dânsa ?

Alungă însă aceste gânduri, căci alte griji o apăsau. Se uită după Andrei și Polonez, care tocmai dispăreau printr'o ușă din apropierea tejghelei. Acolo era camera pe care le-o pusese la dispoziție birtașul, spre a se odihni.

Unul după altul se ridicară și minerii de la locurile lor și ieșiră afară, ducându-se la culcare și încetul cu încetul se făcu liniște în tabăra de la Sandy Creek.

100. — Amenințări noui.

Din pricina întâmplărilor neobișnuite din timpul din urmă, Frank Wilkens ajunsese într'un hal de nervozitate, încât nu se mai cunoștea pe sine însuși.

S'ar mai fi liniștit, dacă ar fi fost sigur că Bob se va supune voinței sale. Iși dăduse însă seama că băiatul lui avea alte gânduri și era hotărât să lupte din răsputeri împotriva lui. Nu numai atât. Bob voia acum să descopere și taina pe care el o ținuse ascunsă vreme atât de îndelungată.

Ii veni foarte greu să aștepte în odaia lui, pe când Ethel Drof se dusese să vorbească cu Bob.

Dar n'avu încotro, căci dăduse fetei cuvântul că o va lăsa pe dânsa să vorbească cu fiul lui.

Se plimba agitat prin cameră și gândurile îi se învălmășeau în creer. Turburarea lui creștea din clipă în clipă și în sfârșit, spre a se mai liniști, se gândi să telefoneze doctorului Black.

Profesorul veni el însuși la telefon și după ce salută pe Frank Wilkens, urmă :

— Cred, mister Wilkens, că fiul dumitale ți-a spus tot despre starea bolnavului și că în ultimele luni n'a intervenit nicio schimbare?

La auzul acestor cuvinte, Wilkens se făcu palid și mâna începu să-i tremure atât de tare, încât abia mai putea ține receptorul. Câteva clipe nu fu în stare să spuie un singur cuvânt.

Profesorul Black păru uimit de tăcerea lui Frank Wilkens, așa că întreă :

— Nu mai ești mulțumit cu ceea ce am făcut, că mă controlezi ?

— Nu... nu e vorba de asta zise Wilkens.

— Fiul dumitale a putut să se încredințeze că am făcut pentru bolnav tot ce mi-a stat în putință.

— Fiul meu l-a văzut pe pacient? întrebă Frank Wilkens cu vocea întretăiată de emoție.

— Negreșit că da. Nu ți-a spus ?

— Ah, iartă-mă, domnule profesor... uitasem. Bine înțeles că mi-a spus, dar din pricina acestei afaceri am avut discuții foarte neplăcute cu fiul meu...

— Așa dar el n'a știut încă nimic despre bolnav?

— Ai ghicit, domnule profesor.

— Atunci pot să-mi explic emoția lui.

— Mi-a făcut imputări aspre și a întreprins el însuși cercetări în privința vărului meu.

— Dar poți fi foarte liniștit, mister Wilkens, căci la vederea bolnavului chiar fiul dumitale a putut să se încredințeze că internarea lui în ospiciu a fost absolut necesară și că aici e foarte bine îngrijit. Va trebui deci să recunoască că ai făcut bine aducându-l pe bolnav la mine.

— A fost într'adevăr încredințat de ceea ce spui, domnule profesor? întrebă Wilkens cu încordare.

— Intreabă-l pe el însuși. In orice caz, eu sunt cu desăvârșire convins că nici dumneata, nici eu, nu vom avea neplăceri din pricina acestei afaceri.

Frank Wilkens respiră ușurat.

— Așa dar bolnavul nu mai poate fi vindecat?

— Nu. E pierdut.

La auzul acestui răspuns, fața lui Frank Wilkens se însenină și zise :

— Iți mulțumesc, domnule profesor. Indată ce voiu avea timp, voiu veni să-ți plătesc costul întreținerii și îngrijirilor.

Mai schimbară câteva cuvinte fără însemnătate, apoi Frank Wilkens închise telefonul.

După convorbirea cu profesorul Black, se mai liniști puțin. Bob n'avea decât să facă cercetări. Taina pe care Wilkens o păstra de douăzeci de ani, n'o va putea descoperi niciodată !

Un zâmbet de mulțumire se ivi pe buzele lui și începu să făurească planuri noui, pentru a-și atinge ținta.

N'avu însă mult timp să se gândească la măsurile pe cari le avea de luat, căci după câteva minute se auzi o bătaie scurtă în ușă și fără a mai aștepta răspunsul, Ethel Drof intră în cameră.

Frank Wilkens sări în picioare și o întrebă cu încordare :

— Ei, cum a mers ?

— E un încăpățânat.

— N'ai ajuns la niciun rezultat?

— La niciunul.

— Nu se poate !

— Și eu am crezut așa, dar acum am fost nevoită să recunosc că Bob e un adversar de neînfrânt.

— Mofturi !

Ethel Drof dădu din umeri.

— Eu cel puțin, am pierdut orice speranță.

— Nu trebue s'o pierzi. Mă ai doar pe mine ca aliat.

— Crezi că dacă te vei duce dumneata la Bob și îl vei ruga sau îi vei porunci să mă ia de soție, vei obține mai mult ca mine? Incearcă dacă vrei, dar eu m'am săturat să-i mai cad cu sila pe cap. S'a hotărât pentru cealaltă și pentru mine afacerea e terminată. Incă azi voiu telegrafia la Paris pentru a-mi anunța sosirea, iar peste opt zile toate ziarele vor publica știrea logodnei mele cu domnul Gaston de Moulinet.

Speriat, Frank Wilkens îi luă mâinile și o rugă:

— Să nu faci asta, căci ar însemna ruina pentru întreprinderea mea.

Ethel Drof zâmbi cu ironie:

— Asta să i-o mulţumeşti fiului dumitale, mister Wilkens.

— Să-i mulţumesc? izbucni el iritat. Am să-l bat pentru că îndrăzneşte să refuze o astfel de căsătorie — asta o să fac.

— Cu bătaia ai să ajungi tot atât de departe ca mine cu sfaturile mele bune şi cuminţi, obiectă Ethel Drof.

— Nu s'a sfârşit încă, miss Drof. Te rog să mai ai câteva zile răbdare şi o să vezi că Bob îşi va vârî minţile în cap.

— N'am chef să mai aştept. La revedere, mister Wilkens· mă duc să dau telegrama lui Moulinet.

Inainte ca Frank Wilkens s'o poată opri, Ethel Drof ieşi din cameră.

Câteva clipe Americanul rămase buimăcit, cu privirea aţintită spre uşa prin care dispăruse fata. Apoi se reculese, încleştă pumnii şi plimbându-se agitat prin odaie, mormăi:

— Asta mi-o va plăti scump, derbedeul.

Fără a mai sta mult pe gânduri, ieşi din cameră, ajunse în stradă, luă o maşină şi se îndreptă spre hotelul unde locuia Bob.

Aci deschise uşa camerei fără să mai bată şi în prag se lovi aproape de fiul său, care se pregătea tocmai să plece.

Indată ce văzu pe tatăl său, tânărul puse geamantanul jos şi îşi scoase pălăria.

— Şi tu ai venit la Londra? întrebă el zâmbind. Dealtminteri puteam să mă aştept la venirea ta !

Wilkens îi aruncă o privire înfuriată, îl apucă de braţ şi îl trase înapoi în odaie.

— După cum vezi, am venit şi eu, iar tu n'ai să pleci, căci am de vorbit cu tine, se răsti el la Bob.

Acesta îşi încrucişă braţele pe piept şi răspunse :

— Şi eu am de vorbit cu tine, tată, căci a venit ceasul când trebue să-mi dai socoteală de toate faptele tale, cari îmi nimicesc viaţa!

101. — Spre Algeria.

Cekov zăcea istovit pe pernele trăsurii şi tremura din tot trupul, ca scuturat de friguri.

— Vino-ţi în fire, îi şopti Mac O'Kerem necăjit.

— A fost prea îngrozitor, Mac !

— Eşti o cârpă! Dacă n'ai nervi destul de tari nici nu trebuia să te apuci de astfel de treburi.

— N'am vrut să-l omor !

— Sst.. taci acum ! Să nu mai pierdem niciun cuvânt în afacerea asta.

Mac O'Kerem locuia într'o cameră mobilată din strada Tergnier, la o văduvă bătrână, pe jumătate surdă, care nu va auzi nimic când vor intra, mai cu seamă că la vremea asta, fără îndoială, dormea.

Lui Cekov drumul i se păru nespus de lung. Era nerăbdător să ajungă undeva la adăpost, să-şi schimbe hainele pătate de sânge.

In sfârşit trăsura se opri în faţa casei şi Mac O'Kerem zise lui Cekov:

— Nu coborî până când nu voiu plăti birjarului. Te voiu ajuta la coborîre şi voiu face astfel să nu vadă în ce hal eşti.

Mac plăti, dădu birjarului un bacşiş bun, apoi îl sprijini pe Cekov la coborîre, încât se părea într'adevăr că luase parte la o încăierare şi fusese rănit.

Irlandezul descuiă uşa şi amândoi intrară în gangul casei.

— Bine că am ajuns, zise Cekov, respirând uşurat.

Urcară cele trei etaje până la locuinţa lui Mac O'Kerem, unde totul era liniştit, căci gazda dormea.

Ajungând în odaie, Irlandezul aprinse lumina şi uitându-se la Cekov, zise:

— Eşti într'un hal îngrozitor. Se vede că v'aţi încăierat bine de tot.

— A vrut să mă sugrume, mă doborâse, nu mai puteam nici să răsuflu şi... atunci...

Mac se înfioră.

— Am fost nevoit să mă apăr! Crede-mă, Mac!

— Nu ţipa aşa, nenorocitule! Doar eu nu te întreb ce-ai făcut; nu sunt judecătorul tău. Deocamdată desbracă hainele astea şi spală-te.

Mac îi turnă apă într'un lighean şi Cekov începu să se desbrace, dar treaba mergea încet, căci mâinile îi tremurau. Irlandezul se uită la dânsul şi îi spuse:

— Te credeam tare de înger.

— Nici nu-ţi poţi închipui ce îngrozitor a fost!

— Ei da, ai dreptate. Şi când te mai gândeşti că te-ar putea costa şi capul...

— Taci, nu vorbi de așa ceva.

— Cred că ți-e neplăcut. Banii unde îi ai?

Cekov ridică haina pe care o aruncase jos, scoase pachetul și îl întinse Irlandezului.

— Ei, fire-ar al dracului! Și ăsta e plin de sânge.

Mac luă pachetul și desfăcându-l, scoase bancnotele la iveală.

— Frumușică sumă! Cu asta putem face ceva. Jumătate e a mea și voiu face îndată împărțeala.

— Chiar jumătate vrei?...

— Doar tu ai spus așa. Dacă nu vrei, îmbracă-te iar cu zdrențele tale pline de sânge, ia-ți gologanii și pleacă... să te prindă și să te spânzure...

— Nu, nu... ia jumătate din ei!

Pe când Irlandezul număra banii, Cekov începu să se spele, dar în câteva clipe apa din lighean se făru roșie de sânge.

— Mac, am nevoie de altă apă, în asta nu mă mai pot spăla... mi-e groază.

După ce isprăvi, Cekov se uită în oglindă, dar se dădu inapoi speriat. Fața lui avea o expresie îngrozitoare.

Irlandezul scoase dintr'un geamantan niște rufe și un costum de haine, pe cari le întinse lui Cekov, spunându-i:

— Imbracă-te cu astea, iar hainele tale împachetează-le bine, să le putem lua cu noi.

Cekov făcu ceca ce fi spuse Mac O'Kerem. Era supus ca un miel, căci Irlandezul îl avea acum în mâna lui.

— Sunt gata, zise el, însfârșit.

Irlandezul îl examină cu amănunțime, ca să vadă dacă nu se mai zărea vreo urmă de sânge.

— Bine. Nu se mai vede nimic și acum te poți arăta iar între oameni. Deocamdată șezi ici lângă mine și să ne sfătuim ce avem de făcut.

— Trebue să părăsim Parisul.

— Chiar azi încă, înainte de a se descoperi crima, căci urma ta poate fi ușor găsită. Ajunge să citească birjarul în ziare și să spuie că ne-a adus aici pe amândoi, ca să puie mâna pe noi.

Cekov dădu trist din cap.

— Sunt într'o situație grozavă; totul a mers de-andoaselea. Mai bine ar fi fost dacă nu m'aș fi încurcat în toată afacerea asta. N'ar fi trebuit să iau banii contesei, căci nu mă aleg cu nimic din ei. Trebue să împart cu tine și nu m'am ales cu altceva decât că voiu fi urmărit de poliție ca un vânat. Numai Renard e vinovat. El mi-a bătut mereu capul.

— Pentru asta și-a primit pedeapsa, zise Irlandezul, rânjind. In ce mă privește pe mine, sunt foarte mulțumit...

— Tu da, căci te-ai ales cu un câștig bun, fără niciun risc.

— Era și timpul să pun mâna pe ceva biștari, căci îmi mergea prost de tot. Acum să chibzuim încotro o luăm.

— Trebue să plecăm în străinătate.

— Dar cum voiu ieși din țară, căci sunt urmărit?

— Ai nevoie de alte acte.

— De unde să le iau?

— Ești prost, dacă întrebi așa. Doar și la Paris sunt fabricanți de pașapoarte false.

— Știi pe cineva?

— Am să dau de vreunul.

— Dar timpul trece și se poate să fie prea târziu până când voiu avea pașaportul.

— Trebue să ne grăbim. Dacă plec chiar acum, până mâine dimineață pot să am un pașaport.

— Vrei să faci asta pentru mine?

— Trebue să te ajut, căci altfel ești pierdut. Dă-mi pașaportul tău.

Cekov i-l dădu și întrebă:

— Eu ce să fac până când te vei întoarce?

— Rămâi aici și dormi. Te poți culca în patul meu.

— Să rămân singur aici?

— Ți-e frică?

— Tocmai plăcut nu-mi este, dar n'am ce face.

— In orice caz, mă voiu grăbi. Dar n'am stabilit încă unde plecăm. Aș fi de părere să plecăm întâi la Marsilia și acolo să ne îmbarcăm pe un vapor.

— Cu ce destinație?

— Indiferent unde va pleca, numai să părăsim Franța.

Mac O'Kerem cunoștea bine cartierele întunecate ale Parisului și pe oamenii cari se învârteau pe acolo, astfel că într'o speluncă din Montmartre găsi pe omul de care avea nevoie. Era un apaș cu o înfățișare care nu prea inspira încredere.

Luară loc la o masă, se priviră câtva timp bănuitori, apoi Irlandezul zise:

— Birtașul mi-a spus că ai tot felul de ștampile. E adevărat?

— Ai nevoie de vreun pașaport?

— Da.

— Gologani ai?

— Destui ca să-ți pot plăti ce vreau de la tine.

Apașul rânji.

— Ai șterpelit vreun portofel și acum poliția e pe urmele tale?

— Nu eu, ci un prieten de-al meu.

— Bine. Iți voiu da ce ai nevoie. Vino cu mine.

Se ridicară de la masă, Mac O'Kerem plăti consumația și ieșiră din speluncă.

Apașul îl duse într'un cartier din cele mai rău famate, dar când Mac îl părăsi, avea în buzunar un pașaport prevăzut cu toate ștampilele oficiale în regulă, pe numele de François Baileux, însă cu fotografia și semnalmentele lui Cekov, pe cari le luase din pașaportul vechiu al acestuia.

Intre timp se făcuse ora șase dimineața.

Inainte de a se întoarce acasă, Mac voi să se mai ducă și prin strada Pecrel, spre a vedea ce se mai întâmplase pe acolo.

Când ajunse în fața casei unde locuise Renard, zări o mulțime de oameni și câteva automobile de-ale poliției.

Se amestecă în mulțime și întrebă pe unul din oamenii cari căscau gura:

— Ce s'a întâmplat aici?

— A fost ucis cineva. Adineauri a ieșit un lucrător care se ducea la fabrică și văzând deschisă ușa de la subsolul aripei din dreapta, s'a uitat înăuntru și a văzut pe cel ucis.

— S'a descoperit urma criminalului?

— Polițiștii au găsit o șapcă, care avea tipărită înăuntru firma de unde a fost cumpărată. Mi se pare un negustor din Marsilia, așa că se va da ușor de urma făptuitorului.

Mac O'Kerem știa destul și se retrase.

O luă repede spre locuința lui și când ajunse acasă, îl găsi pe Cekov stând la fereastră și privind nerăbdător în stradă.

— Ai dormit?

— Nu mi-a fost cu putință.

— Pașaportul îl am, dar acum trebue s'o ștergem repede căci poliția s'a și dus la fața locului și s'a pus pe lucru.

— De unde știi?

— Am trecut prin strada Pecrel. Ia pachetul și să plecăm. Geamantanul îl las aici. N'are decât să se despăgubească gazda pentru chiria care îi sunt dator.

Se furișară afară în vârful picioarelor, așa că gazda, care trebăluia prin bucătărie, nici nu-i simți.

Ajungând în stradă, Cekov îl întrebă pe Irlandez:

— Ce facem cu pachetul?

— Vino după mine.

Mac O'Kerem se îndreptă spre stația de tramvai cea mai apropiată și se urcară într'un vagon care mergea spre Gara de Nord. In vagon erau mai mulți lucrători. Mac îi șopti lui Cekov:

— Când ne vom coborî, lași pachetul în vagon.

După scurt timp ajunseră la Gara de Nord

unde se dădură jos şi Cekov lăsă pachetul, ca şi când l-ar fi uitat. Dar în clipa când vagonul se puse din nou în mişcare, un lucrător apăru pe platformă şi strigă:

— Ia staţi niţel! Aţi uitat ceva!

Cekov fu nevoit să ia iar pachetul şi să poarte mai departe cu dânsul dovada faptei sale nelegiuite.

Ajungând la gară, Irlandezul luă două bilete pentru Marsilia. Trebuiră să mai aştepte, căci trenul pleca abia peste o oră şi jumătate.

Pentru Cekov, timpul acesta de aşteptare fu îngrozitor. Se plimba agitat pe peron, se uita bănuitor la oricine trecea pe lângă dânsul, presupunând în fiecare un poliţist.

Din întâmplare trecu şi pe lângă tabla pe care se aflau afişele cu semnalmentele criminalilor urmăriţi.

Il zări şi pe acela care îl privea pe dânsul şi citi: „Urmărit pentru fals şi sustragere de bani".

In curând va urma un altul pentru omor, se gândi el, înfiorându-se.

Ar fi vrut să se ascundă într'o gaură de şarpe. Trase pălăria pe ochi şi îşi ridică gulerul hainei, deşi era cald.

Irlandezul nu era lângă el, căci se dusese la un birou de voiaj, spre a se interesa de plecarea vapoarelor din Marsilia.

După câtva timp se întoarse şi zise lui Cekov:

— Vaporul cel mai apropiat e „Etoile du Sud" care pleacă mâine seară din Marsilia spre Algeria.

— Ce să facem în Africa?

— Intrebi ca un prost. E indiferent unde plecăm, principalul e să ieşim din ţară.

In sfârşit, trenul pentru Marsilia trase la peron, dar până la plecare mai era încă destulă vreme.

Se urcară totuşi în vagon. Cekov şedea ca pe cărbuni aprinşi şi de teama descoperirii îl treceau sudori.

Dacă întâmplarea ar face ca vreun călător care citise afişul cu semnalmentele lui să se urce în acelaşi compartiment şi să-l recunoască?

Frica şi nerăbdarea lui creşteau din clipă în clipă tot mai mult.

Pachetul cu hainele pline de sânge îl pusese în plasa de bagaje. După câtva timp se sculară şi căutară loc în alt compartiment. In felul acesta vor scăpa de hainele trădătoare.

Irlandezul se uită la tovarăşul lui şi îi zise:

— Se pare că nu te simţi bine de loc.

— Sunt mai mult mort decât viu. Dar cred că mă voiu linişti când vom fi pe vapor.

— Eşti o mămăligă.

— Aş vrea să te văd pe tine în locul meu.

— Fii sigur că m'aş ţine mai dârz şi nu m'aş lăsa doborît ca tine.

După câtva timp veni şeful de tren, ducând la subsoară pachetul pe care îl lăsaseră în compartimentul celălalt. Odată cu dânsul veni şi un călător care fusese acolo când se urcaseră cei doi.

Călătorul se uită la dânşii şi zise şefului de tren:

— Pachetul trebue să fie al acestor domni.

Şeful se adresă lui Cekov cu intrebarea:

— E al dumneavoastră?

Vru să răspundă, dar nu fu în stare să scoată un cuvânt, aşa că clătină numai din cap.

— Ba al dumitale trebue să fie, stărui călătorul. Te-am văzut cu el când ai intrat în compartimentul în care mă aflam eu.

In fine Cekov fu în stare să vorbească.

— Cum poţi să susţii lucrul acesta? Dacă ar fi al meu, de ce n'aş spune?

Şeful de tren rămase câteva clipe nedumerit, apoi zise:

— Atunci nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să dau pachetul la biroul de obiecte găsite. Dar pentru a înlătura orice neînţelegere, voiu deschide pachetul în faţa dumneavoastră şi voiu face un proces verbal de constatare.

Cekov vru să se împotrivească, Irlandezul îi făcu însă semn să tacă.

Şeful începu să desfacă pachetul.

02. — Răfuiala

Câteva clipe urmă o tăcere adâncă şi apăsătoare intre tată şi fiu. Privirile lor se încrucişară duşmănoase şi amândoi îşi dădură seamă că în minutul acela avea să se hotărască soarta lor.

Frank Wilkens se reculese şi cu obişnuita-i energie îşi înfrânse emoţia.

— Să-mi ceri socoteală?!... Tu vrei să-mi ceri socoteală? făcu el cu glas batjocoritor şi îşi luă aerul ca şi când n'ar fi fost vinovat cu nimic.

Dar Bob nu se lăsă înșelat și uitându-se țintă în ochii lui, zise:

— Știi foarte bine de ce este vorba, tată, și de data asta nu-mi vei mai putea scăpa.

— De ce să scap? Crezi oare că mi-e teama de tine?

— Vasăzică n'ai măcar remușcări? izbucni Bob.

— Eu... remușcări?...

— Dacă aș fi în locul tău, n'aș mai avea o clipă de liniște.

— Pentru că ești un așa zis om modern, ești prea nervos...

— Scutește-mă de astfel de palavre, îl întrerupse Bob iritat. Vrei numai să mă zăpăcești, dar nu vei reuși, căci știu tot.

Frank Wilkens rămase calm, zâmbi iar și zise cu nepăsare:

— Daaa... știi tot?...

— Am fost la profesorul Black, urmă Bob din ce în ce mai înfuriat.

Așteptă însă în zadar un răspuns de la tatăl lui și nici nu-l văzu pe acesta tresărind. In aparență Frank Wilkens rămase liniștit, ceea ce enervă și mai mult pe Bob, care urmă:

— Am găsit urma acelui văr al tău, care îți semăna atât de mult.

— Ar fi fost mai bine pentru noi amândoi, dacă n'ai fi ridicat vălul care ascunde această taină, răspunse Frank Wilkens după o tăcere de câteva clipe. Dar fiindcă ai descoperit-o, nu mai are niciun rost să tăgăduiesc.

Luă loc pe un scaun, se uită la degetele mâinilor sale bine îngrijite și urmă:

— In urma năzbâtiilor și faptelor nechibzuite ale vărului meu Frank Wilkens, care amenința să-mi păteze și numele meu cinstit, am fost nevoit să-l supun unui examen medical, spre a se constata starea lui mintală. Pe vremea aceea profesorul Black trecea drept o autoritate în acest domeniu. L-am dus pe vărul meu la dânsul și el a găsit că nu poate fi făcut răspunzător de faptele lui, fiind bolnav la minte.

— Nu-i adevărat, tată, îl întrerupse Bob. Poți să spui altora minciuna asta, mie însă nu.

Frank Wilkens sări de pe scaun.

— Indrăznești să mă faci mincinos?!

— Da, fiindcă ești!

Frank Wilkens ridică mâna, ca și când ar fi vrut să-l lovească.

Bob rămase calm, fața lui n'avu nici cea mai ușoară tresărire și răspunse liniștit:

— Indrăznește să mă lovești și atunci vei vedea de ce sunt în stare.

Frank Wilkens lăsă mâna în jos, se uită cu o privire posomorîtă la fiul său și mormăi înfuriat:

— Nu merge prea departe, căci ar fi primejdios.

— Pentru tine... nu pentru mine, căci dacă ai îndrăzni să mă lovești, mă voiu apăra, nu mă voiu da înlături de la un scandal oricât de mare...

— Ai cumva de gând să mă bați pe mine, tatăl tău?...

— Nu, dar nu vreau, nu mai sunt copil și n'aș suferi să fiu bătut, fără să mă apăr. Din partea mea poate să se adune tot personalul hotelului, toți pasagerii să asiste la lupta noastră. Mie nu-mi pasă de nimic, căci vina va fi numai a ta, dacă se va întâmpla o nenorocire.

— Nu-ți dau voie să mă faci mincinos.

— Nu te întreb dacă îmi dai voie sau nu. Iți spun încă odată: ești un mincinos, căci vărul tău Frank Wilkens a fost perfect sănătos când l-ai dat pe mâna acestui criminal de profesor Black. Ani dearându-l i-ai plătit sume mari de bani, pentru a-l ține închis pe nenorocitul tău văr.

— Nu-i adevărat... taci...

— Nu vreau să tac, căci adevărul trebue să iasă odată la lumină. Acum știu că tatăl meu, pe care l-am respectat și l-am iubit, nu-i decât un criminal ordinar!

— Bob... taci, sau...

Bob dădu din cap, cu încăpățânare.

— Trebue să spun tot ce am de spus, căci altfel mă înăbuș. Ai făptuit o nelegiuire strigătoare la cer față de un om cu desăvârșire sănătos, fiindcă îți stătea în cale și voiai să pui mâna pe banii lui spre a-ți îndeplini planurile tale ambițioase. In sfârșit am reușit să descopăr toate faptele tale mârșave. Aș da orice pentru a putea îndrepta măcar în mică parte răul pe care l-ai făcut, căci n'ai nimicit numai viața vărului tău, ci și pe aceea a contesei de Martigny, iar acum vrei să distrugi și fericirea propriului tău fiu. Acum sunt încredințat că nu tu ești tatăl Feliciei de Martigny, ci vărul tău.

Frank Wilkens izbucni într'un râs strident, dar era un râs desnădăjduit, era râsul unui om încolțit din toate părțile. Totuși zise cu dispreț:

— Cine ți-a vârît în cap gărgăunii ăștia? Tot ce spui e curată nebunie; doar tu însuți ai văzut pe bolnav!

— Ai și aflat asta?

— Am vorbit cu profesorul Black și mi-a spus că ți-a arătat pe bolnav.

— Da, mi-a arătat un bolnav, dar acela pe care l-am văzut eu, acela pentru care plătești de ani de zile cheltuielile de întreținere, nu-i vărul tău Frank Wilkens.

— Ce spui?!

— Ai fost tras pe sfoară, căci vărul tău Frank Wilkens a reușit să fugă din sanatoriu.

— Nu se poate!

— Ba e așa cum îți spun și gândul că vărul tău a reușit să-și recapete libertatea, mă face mai îngăduitor față de crima pe care ai făptuit-o, căci acum mi-a dat putința să-l caut. Și îți jur că voiu pune totul la cale spre a-l găsi și a îndrepta răul pe care i l-ai făcut.

La auzul acestor cuvinte, Frank Wilkens fu atât de zăpăcit, încât nu știu ce să răspundă. In schimb gândurile i se învălmășeau în minte.

Așa dar, profesorul Black îl înșelase ani dearândul?

Când își dădu bine seamă de gravitatea faptului, se răsti la Bob:

— Ai înebunit de tot ca să poți crede astfel de povești? Cine ți-a spus că bolnavul pe care l-ai văzut nu e vărul meu Frank?

Bob își aduse aminte de rugămintea bătrânului gardian de a nu-l trăda și de cuvântul pe care i-l dăduse că va păstra tăcere. Așa dar răspunse tatălui său:

— Cum și prin cine am aflat de această poveste tristă, e secretul meu. In orice caz dau mai multă crezare aceluia care mi-a spus-o decât profesorului Black.

— Nu te face de râs, Bob, îl întrerupse Wilkens. Dacă acel văr pe care am fost nevoit să-l internez în sanatoriu din cauza stării lui mintale, ar fi reușit să fugă, ar fi venit de mult în America și ar fi încercat să-și redobândească drepturile. Nu era dintre acei cari dăruiesc ceva.

— De aceea ai avut grijă să-l îndepărtezi, să-l faci să dispară dintre oameni, îi curmă Bob vorba.

Frank Wilkens își astupă urechile și se răsti la fiul său:

— Taci odată cu prostiile astea. Black va putea spune oricui că n'am făptuit nicio crimă.

— Fiindcă și dânsul e un criminal, izbucni Bob. Dar asta nu vă va apăra de pedeapsă.

Frank Wilkens îl privi înspăimântat.

— Pentru Dumnezeu, Bob... nu cumva ai de gând să mă dai pe mâna justiției?!

— Dacă n'o voiu face, va fi numai pentru a cruța pe sărmana mea mamă, pe care nu vreau s'o târăsc în mocirla asta. Cer însă de la tine să-mi dai mijloacele trebuincioase pentru a duce mai departe cercetările în privința nenorocitului tău de văr.

— Crezi că mai e în viață? îl întrebă Frank Wilkens, uimit.

— Chiar de ar fi mort, vreau să aflu toate amănuntele asupra lui.

Desnădăjduit, Frank Wilkens își frământă mâinile.

— Ce rost ar mai avea să desgropi trecutul?

— Mai întrebi, tată? Nu-ți dai seamă că e în joc toată fericirea vieții mele? Trebue să aduc contesei de Martigny dovada că nu tu, ci celălalt Frank Wilkens a fost tatăl Feliciei. Afară de asta, contesa trebue să afle că n'a fost părăsită cu rea voință și lăsată pradă mizeriei, ci că tu ai fost acela care i-ai pricinuit nenorocirea. Datoria mea cea mai mare va fi să îndrept față de Felicia toate nedreptățile cari s'au făcut mamei ei, căci contesa n'ar fi ajuns niciodată să ducă viața pe care a fost nevoită s'o ducă, dacă tu n'ai fi fost amestecat în această afacere tristă.

— Și eu să-ți dau banii trebuincioși pentru ca să descoperi toate acestea și să descurci firele acestei afaceri?

— Mi-ar fi fost mai plăcut dacă nu eram nevoit să cer de la tine, dar din nefericire am rămas fără bani, căci bijuteriile pe cari mi le-a dat mama să le vând, au fost confiscate de poliție.

— Au fost confiscate?... De ce?

— Fiindcă n'au ajuns în mâinile tale pe cale cinstită.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 27
7 II 1935

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/50-13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Cine ești? întrebă Dolores, adresându-se Chinezoicei (pag. 212)

Frank Wilkens încleștă pumnii.

— Ești nebun să susții așa ceva?

— N'ai decât să te informezi la poliție și ți se va spune același lucru. Erau gata să mă aresteze pe mine, fiind bănuit de a fi hoțul sau un tăinuitor și pesemne de la astfel de indivizi ai cumpărat bijuteriile.

—Nu-i adevărat. Le-am cumpărat de la un bijutier.

Desgustat, Bob îi întoarse spatele.

— La ce bun să mai vorbim? Faptele vorbesc destul, așa că nu mai poți cere de la mine nici dragoste, nici stimă. Amenințarea ta că mă vei desmoșteni, mă lasă rece, căci nici eu nu mai vreau să am de-a face cu un tată ca tine. Poate numai, dacă te vei strădui să-ți ispășești păcatele și mă vei ajuta să îndrept urmările nelegiuirilor tale.

— Nu mă știu vinovat cu nimic, zise Frank Wilkens cu încăpățânare. N'am nimic de ispășit și îți interzic să faci vreun demers împotriva mea.

In ochii lui Bob se ivi o sclipire de mânie. Se apropiă de tatăl său și uitându-se țintă în ochii lui, îi zise:

— Tu mai îndrăznești să-mi interzici ceva, să mă amenință?

— Te sfătuiesc să te ferești de o luptă înverșunată cu mine, îl preveni Frank Wilkens, altfel s'ar putea să te căiești de cele ce am vorbit acum.

Bob izbucni în râs.

— Aceeaşi ameninţare mi-a mai făcut-o azi şi asociata ta, dar nu mi-e teamă, căci cugetul meu e curat. Lupt pentru adevăr şi dreptate şi dacă este un Dumnezeu în ceruri, mă va ajuta şi-mi va da izbânda, cu toate că sunt numai un calic în clipa de faţă.

Wilkens ridică pumnul ameninţător şi se năpusti asupra lui Bob.

— Dacă nu te vei supune voinţei mele şi nu-ţi vei vârî minţile 'n cap, atunci...

— ...poate ai de gând să mă dai şi pe mine pe mâna acelui ticălos de Black? urmă Bob înfuriat la culme.

— Da, voiu face şi asta, dacă nu mă vei asculta.

— Incearcă! Deocamdată totul s'a isprăvit între noi. Tu urmează-ţi calea ta, iar eu o voiu urma pe a mea. Dar te previn încă odată că lupta va fi înverşunată.

Frank Wilkens spumega de mânie; îl apucă pe Bob de umeri şi îl sgudui cu putere.

Cu o singură mişcare, Bob se desfăcu din strânsoarea tatălui său, îşi luă geamantanul şi păşi spre uşă, pe care o deschise repede şi începu să coboare scara. Frank Wilkens se repezi după dânsul, dar când văzu că vreo câţiva pasageri îl priveau miraţi, îşi veni în fire şi se întoarse în odaie, unde se prăbuşi pe un scaun şi îşi ascunse faţa în mâini.

Va fi oare într'adevăr înfrânt în lupta asta?

Se simţi cuprins de groază la acest gând. Dar numai câteva clipe se lăsă abătut, apoi se reculese şi îşi îndreptă trupul, îşi încordă muşchii, ca şi când ar fi vrut să-şi măsoare puterile.

Incă era tare.

Ce va face însă cu Ethel Drof, ce-i va spune ei?

Nici nu îndrăznea să se gândească că aceasta îşi va îndeplini ameninţarea şi se va căsători cu concurentul francez. In acest caz lupta va fi pierdută pentru dânsul.

Trebuia deci să vorbească neapărat cu ea, să o convingă, să-i schimbe gândul.

Dacă va mai aştepta câtva timp, dacă va mai avea răbdare, atunci poate îşi va ajunge ţinta.

Bob fusese deprins cu o viaţă lipsită de griji, trăise printre studenţii cărora le plăcea să petreacă fără a se gândi la ziua de mâine, să cheltuiască banii fără socoteală, aşa că o viaţă de sărăcie îl va plictisi foarte repede şi se va întoarce supus în casa părintească.

103. — In noapte.

După plecarea sgomotoşilor oaspeţi, se retrase şi Sam birtaşul în cuşca lui de lângă tejghea, spre a se odihni câteva ceasuri.

Toţi adormiseră, numai sărmana Felicia nu, cu toate că era foarte obosită. Şedea tristă pe scaunul ei şi privea ţintă la lumina lămpii de petrol, pe care Sam o lăsase aprinsă.

Gânduri triste o năpădiră şi neliniştea ei crescu din ce în ce mai mult.

Fruntea şi ochii îi ardeau, era istovită de

oboseală și duhoarea de fum rece de țigară, care infecta aerul, îi producea o senzație de greață. Trupul îi era ca zdrobit din pricina șederii îndelungate pe scaunul tare de lemn.

De ar fi fost trează cel puțin una din tovarășele ei de suferință, ar fi putut vorbi cu ea, și-ar mai fi putut descărca sufletul. Dar toate dormeau duse, înfrânte de oboseală.

In cele din urmă Felicia nu mai avu răbdare să stea locului, se ridică de pe scaun și ieși afară, să respire puțin aer proaspăt.

Peste lagărul din Sandy Creek se întinsese întunerecul adânc al nopții. Atmosfera era înăbușitoare ca înaintea unei furtuni.

Spre a-și mai desmorți picioarele, Felicia merse tot mai departe, pe strada ce ducea printre colibe, spre munții cari, cu tot întunerecul, se desprindeau ca siluete întunecate pe cer.

Felicia se simți mai ușurată, mai liberă.

Nu era oare liberă?

Dacă mergea astfel tot mai departe, nimeni n'ar opri-o, nimeni n'ar aduce-o înapoi.

Și deodată îi veni în gând să fugă.

— Dar încotro să mă îndrept în pustiul acesta de piatră al sălbatecii Australii? se întrebă ea însăși.

Oriunde, numai să scape de Polonez și de sinistrul său tovarăș, să scape de soarta grozavă care o aștepta.

Acest gând făcu să-i dispară orice teamă și păși mai departe, pe drumul care ducea spre munți.

Dar numai drum nu se putea numi acela pe care mergea. Era o potecă pietroasă, pe care mai mult se poticnea decât pășea și simțea fiece piatră prin tălpile subțiri ale pantofilor ei.

Ce să facă? Să se întoarcă?

Pentru nimic în lume!

Mai bine să piară aci în pustiu, de foame și de sete, decât să se expuie iar rușinei care o aștepta.

O vor urmări oare?

Poate că da!

La acest gând fu cuprinsă de spaimă și începu să fugă ca gonită din urmă.

Feliciei i se păru că aerul devine din ce în ce mai greu de respirat, gâtul i se uscă și limba se lipi de cerul gurii.

Cât va mai putea merge astfel înainte?

Nu-și mai simțea picioarele, trupul îi era înțepenit și i se păru că e ușoară ca un fulg.

La orizont se ivi o geană de lumină și contururile munților începură să se deslușească din ce în ce mai limpede pe cer. Incetul cu încetul, lumina se făcu tot mai puternică și în sfârșit soarele apăru strălucitor, aducând cu el noui speranțe pentru sărmana fată rătăcită în pustiu.

Felicia își adună încă odată toate puterile și alergă mai departe. Trebuia să străbată o distanță cât mai mare, spre a nu putea fi ajunsă din urmă.

Va mai merge astfel o bucată de drum, apoi se va ascunde în vreo văgăună, unde se va odihni, fără a putea fi găsită.

Dar mersul ei deveni din ce în ce mai șovăitor, se clătina și abia se mai putea ține pe picioare.

Incepu să găfăie și nu mai era în stare să gândească limpede. Se lăsa mânată înainte numai de dorul de libertate, care pusese stăpânire tot mai mult pe ea.

Fel de fel de animale, speriate la apropierea ei, îi ieșiră în cale, apoi dispărură în tufiș. Felicia nu vedea nimic, ci înainta mereu spre lumina soarelui, care părea s'o atragă cu toată puterea.

Se poticni, căzu, se ridică din nou, mai făcu vreo câțiva pași, apoi căzu iar și de astă dată nu se mai sculă de jos. Doamne, să se odihnească numai câteva clipe!

Inchise ochii. Ah, cât era de bine să stea astfel, nemișcată, să nu mai umble. I se păru că plutește în aer, apoi că se prăbușește de la o mare înălțime. Oboseala o doborîse. In jurul ei era tăcere adâncă.

104. — O prietenă.

Dolores înlăturase orice bănuială împotriva lui Liu-San-Ciang și încrederea în el începu să-i revină iar.

Se strădui cu tot dinadinsul să creadă în asigurarea lui că o va duce la Sidney, făcând numai un mic ocol.

Dacă Barnabe va primi telegrama ei, fără îndoială va face tot ce-i va sta în putință s'o aștepte și nu se va neliniști din pricina sosirii ei întârziate.

Liu-San-Ciang se arătă prietenos, respectos și foarte prevenitor față de Dolores, voind să arate prin această purtare, că regretă tot ce făcuse.

Dolores îl ocolea cât putea mai mult, știind acum că s'a îndrăgostit de dânsa și nevoind să-i mai dea prilejul unei noui apropieri.

In ziua aceea luaseră cina împreună, mai stătuseră puțin de vorbă, apoi ea se retrase în cabina ei, să se culce.

După întâmplarea neplăcută dinainte, se obișnuise să încuie ușa cabinei, dar în ziua aceea uită de această măsură de prevedere.

Obosită de căldura mare care domnea în regiunea prin care treceau, adormi repede și fu legănată de un vis frumos, care o făcu să uite grozava realitate.

Dar deodată, în toiul nopții fu deșteptată de un sgomot.

Se ridică speriată și la lumina slabă a razelor lunei, cari pătrundeau prin fereastra cabinei, văzu un chip de om lângă patul ei.

Vru să strige, dar auzi un glas, care îi șopti:

— Taci, nu striga, nu-ți fie teamă.

Aceste cuvinte fură spuse într'o englezească stricată și Dolores își dădu seama că lângă dânsa se afla o femeie.

Faptul acesta o liniști întrucâtva și ochii deprinzându-i-se cu semiobscuritatea care o înconjura, văzu că aceea care pătrunsese în cabină era o Chinezoaică tânără.

N'o mai văzuse niciodată pe yacht, așa că rămase foarte surprinsă la vederea ei neașteptată.

— Cine ești? o întrebă Dolores.

— Sunt Siling-Hi, prietena lui Liu-San-Ciang.

— Și ce vrei?

— Să vorbesc cu tine.

Chinezoica vorbea rar și se vedea că trebuia să caute întâiu cuvintele, necunoscând bine limba engleză. Se apropiă de pat și se așeză jos, pe când Dolores aștepta cu încordare ce va urma. Siling-Hi începu să vorbească.

— Când am intrat aci, am avut la început un gând rău cu tine, căci îmi stai în cale. Faptul că te afli pe bordul yachtului, îmi primejduiește fericirea și de aceea voiam să te înlătur. Dar când te-am văzut dormind așa de liniștită și zâmbind atât de frumos în somn, atunci....

Siling-Hi nu-și isprăvi vorba, dar Dolores se înfioră, dându-și seama că plutise într'o primejdie grozavă, în cea mai mare în care fusese până atunci.

După câteva clipe Chinezoaica urmă:

— E îngrozitor când cineva e chinuit de gelozie, dar tu ești nevinovată, căci nici nu vrei să știi de Liu-San-Ciang care te urmărește cu dragostea lui. Am văzut tot.

— De azi înainte mă va lăsa în pace, răspunse Dolores.

Siling-Hi clătină cu îndoială capul.

— Nu, el tot te mai vrea.

— Dar n'o mai arată pe față.

— Va veni timpul când se va trăda iar.

— Indată ce vom ajunge la Sidney, voiu părăsi yachtul.

— Nu vom ajunge niciodată la Sidney.

Dolores tresări.

— Liu-San-Ciang mi-a făgăduit...

— Dar nu se va ține de cuvânt.

— Știi sigur?

— Știu că plecăm la Șangai. Avem opiu pe bord, care trebue dus acolo. Liu-San-Ciang e un contrabandist.

Sărmanei Dolores nu-i venea să-și creadă auzului.

Era îngrozitor ce aflase. Vasăzică nu mergeau la Sidney?

— Atunci voiu părăsi yachtul la Șangai.

— Va trebui să fugi.

— Nu mă va putea opri, dacă nu vreau să rămân.

— Liu-San-Ciang e foarte puternic și poate tot ce vrea.

Tinerei femei tot nu-i venea să creadă ce auzea.

— Mi-a spus că a trimes o radiogramă la Sidney, anunțând venirea noastră.

— Ai scris-o tu pe o foaie de hârtie?

— Da.

— A rupt-o și a aruncat-o în mare.

De data asta Dolores nu se mai îndoi că Chinezul o înșela și mai departe, spre a-și putea ajunge scopul.

Era gata să se lase doborîtă de desnădejde, dar în aceeași clipă își aminti de cuvintele fetei: „Va trebui să fugi".

Dacă Siling-Hi spunea aceasta cu atâta hotărîre, atunci știa că exista și o posibilitate de fugă. De aceea o întrebă:

— Crezi că voiu reuși să fug de pe yacht la Șangai?

— Dacă îți voiu da ajutor, da.

— Şi vrei să mă ajuţi?

— Cu scopul de a-ţi spune asta, am venit la tine.

— Iţi mulţumesc.

— Să nu-mi mulţumeşti, căci n'o fac pentru tine, ci pentru mine.

Siling-Hi o privi pe Dolores cu o expresie în care se citea ură şi nicidecum prietenie. Apoi se ridică şi zise:

— Acum plec, dar mai înainte vreau să te previn să fii prevăzătoare cu Liu-San-Ciang. Nu-l irita, căci se înfurie uşor şi atunci e în stare să facă orice.

— Am avut prilejul să-l cunosc bine.

— Cât timp vom mai fi pe mare, cel mai bun lucru ce poţi face, e să-l ocoleşti cât mai mult.

— Ii voiu spune că sunt bolnavă şi voiu sta în cabina mea.

— Aşa să faci.

— Iar când vom ajunge la Şangai, îmi vei da de ştire şi îmi vei spune când va fi momentul cel mai prielnic pentru a fugi.

Voiu veni să te iau.

Siling-Hi făcu un semn din cap, apoi păşi spre uşă, înainte însă de a ieşi se mai întoarse odată şi zise:

— Incuie uşa, căci nu poţi fi niciodată sigură de dânsul.

Dolores coborî din pat şi după ce uşa se închise în urma Chinezoaicei, întoarse cheia în broască.

Tremura din tot trupul de frică.

Avusese o nouă şi grozavă desamăgire. Căpitanul Barnabe nu va primi radiograma ei, o va aştepta în zadar şi va fi foarte îngrijorat, neştiind ce se întâmplase cu dânsa.

Pe de altă parte, nici ea nu ştia nimic de soarta Feliciei. Era o situaţie grozavă, pe care n'o mai putea îndura.

Chiar dacă va reuşi să scape la Şangai, ce se va mai întâmpla cu ea? Acolo va fi iar singură şi fără ajutor, fără mijloace pentru a pleca la Sidney.

Vor trece astfel multe săptămâni şi chiar dacă în cele din urmă va ajunge la Sidney, nu-l va mai găsi pe Barnabe şi nici de urma Feliciei nu va putea da.

Ii venea să ţipe de durere şi desnădejde. Căpitanul Ervanson îi făcuse un rău serviciu când o prezentase acestui ticălos de contrabandist chinez.

Fără îndoială că nici el nu ştiuse cine se ascundea sub înfăţişarea bogatului negustor chinez, care călătorea prin lume numai pentru plăcerea lui, aşa că nu-i putea face nicio mustrare.

După ce părăsise cabina contesei, Siling-Hi se furişă la a ei, dar când intră, rămase împietrită, căci în mijlocul încăperii dădu cu ochii de Liu-San-Ciang.

— Unde ai fost? se răsti acesta la ea.

— Am fost puţin pe punte, căci aici era prea cald.

— Minţi, n'ai fost sus, căci te-am căutat pe acolo şi nu te-am văzut.

— Unde aş fi putut merge în altă parte? îngăimă ea şovăind.

Liu-San-Ciang o apucă de umeri, se uită ţintă în ochii ei şi zise cu asprime:

— Pui ceva la cale împotriva mea.

— Crezi că aş fi în stare să-ţi fac ceva rău?

— Intr'o femeie n'am încredere decât atât timp cât o am sub ochii mei. Spune-mi repede ce plănuieşti şi pentru ce ai ieşit noaptea din cabina ta?

Siling-Hi îi ocoli privirea.

— Nu plănuiesc nimic şi ţi-am spus doar pentru ce am ieşit afară.

El n'o crezu.

— Vrei să te răzbuni într'un fel oarecare, pentrucă în timpul din urmă te-am neglijat.

Ea se uită iar la dânsul cu o privire supusă şi înduioşătoare şi răspunse:

— Mai curând aş vrea să mi se usuce mâna, decât să-ţi fac vreun rău.

Dar nici aceste cuvinte nu fură în stare să risipească bănuiala lui.

Trebuia deci să ia măsuri şi să se păzească de dânsa.

— Altă dată nu părăseai cabina ta, oricât de cald ar fi fost?

— Ei bine, de astă dată mi-am ieşit din obiceiu.

— Altă dată să nu mai faci aşa ceva, şi ca să-ţi tai putinţa....

Liu-San-Ciang nu isprăvi vorba, ci dădu drumul fetei, ieşi din cabină şi încuiă uşa în urma lui.

Siling-Hi tresări.

Ce însemna asta? Voia s'o trateze ca pe o prizonieră?

In alte împrejurări i-ar fi fost indiferent, dar tocmai acum nu-i convenea deloc măsura luată de Liu-San-Ciang, căci dacă vor ajunge la Şangai, nu va mai avea putinţa s'o scape pe femeia cea blondă.

Timp de câteva clipe fu foarte abătută, apoi se linişti.

Va găsi ea o cale să iasă din cabină, de asta n'avea nicio grijă.

Liu-San-Ciang îşi greşise socoteala, dacă credea că dânsa nu va reuşi să-l despartă de străina aceea.

Ea era stăpână pe bordul yachtului şi va lupta din toate puterile pentru ca nimeni să nu-i răpească pe bărbatul pe care îl iubea din tot sufletul.

105. — Sfatul lui Dick Dodd.

In timp ce avea loc discuţia aprinsă între Bob şi tatăl său, Ethel Drof şedea cu detectivul Dick Dodd în holul hotelului şi îi povestea acestuia convorbirea pe care o avusese cu Bob Wilkens.

Dick Dodd se bucura de toată încrederea domnişoarei Drof.

Ea n'avea nicio taină faţă de dânsul, îi destăinuia toate planurile ei şi îi plăcea să-i ceară sfatul.

După ce îi istorisi discuţia avută cu Bob, încheiă:

— Vei recunoaşte şi dumneata, mister Dodd, că nu-mi rămâne nimic altceva de făcut, decât să anunţ imediat logodna mea cu Gaston de Moulinet, pentru ca Bob Wilkens să vadă că nici prin gând nu-mi trece să alerg după dânsul.

Dick Dodd scoase încet luleaua-i nedespărţită din gură, o deşertă cu luare-aminte în scrumieră, şi clătină capul.

Deoarece părea a nu fi de acord cu cele spuse de Ethel Drof, aceasta îl întrebă cam iritată:

— Eşti cumva de altă părere, mister Dodd?

— Oh, da, domnişoară Drof..

— Să mai fac o încercare pentru a-l convinge pe Bob să se însoare cu mine?

— Oh, da.

Ethel Drof bătu din picior, înfuriată.

— Isprăveşte odată cu plicticosul dumitale „oh, da", dacă nu vrei să mă scoţi din sărite.

Văzând că Ethel Drof îşi aprinde o altă ţigaretă, îşi umplu şi Dick Dodd din nou luleaua şi îi dădu foc.

Făcu aceasta cu atâta luare aminte, încât se părea că n'are altă treabă mai importantă decât de a-şi fuma pipa.

Deşi Ethel Drof cunoştea obiceiurile detectivului, totuşi deveni foarte nervoasă şi se răsti la dânsul:

— Spune-mi odată părerea dumitale hotărîtă. Ce să fac?

— Inainte de toate, să nu te pripeşti.

— Aşa dar să nu mă logodesc cu Moulinet?

— Oh, nu.

— Dar e singura cale prin care mă pot răzbuna împotriva lui Wilkens.

Dick Dodd zâmbi.

— Crezi că asta va fi o răzbunare? Bătrânul va crăpa de ciudă, însă tânărul va fi mulţumit că a scăpat de dumneata.

Ethel Drof căzu pe gânduri..

— Poate că ai dreptate, mister Dodd...

— Eu am întotdeauna dreptate, domnişoară Drof.

— Nu te credeam chiar atât de grozav.

Dick Dodd puse picior peste picior şi se lăsă pe spătarul fotoliului. Apoi privi cu interes la mişcarea din jurul său, dându-şi aerul că ar fi uitat de existenţa domnişoarei Drof.

Această atitudine a detectivului o irită şi mai mult pe tânăra Americană, aşa că îi zise, supărată:

— Vorbeşte odată şi spune-mi ce trebue să fac.

Dick Dodd zâmbi din nou.

— Aşa dar tot ai nevoie de sfatul meu?

— Vezi bine că da, căci altfel nu te-aş întreba.

— La urmă îmi vei spune iar că mă cred grozav şi că te plictisesc cu sfaturile mele.

Ethel Drof izbucni, desnădăjduită:

— Omule, nu mă scoate cu totul din fire!

Dick Dodd clătină iar capul şi zise:

— Oh nu, asta nu-i cu putinţă, căci eşti prea deşteaptă şi nu-i bine deloc când o femeie are prea multă minte.

Ethel râse.

— Şi dumneata începi acum cu fleacurile astea?

— Ţi-a mai spus'o cineva?

— Da, mama lui Bob. Mi-a spus că sunt o femeie fără inimă.

Dick Dodd se uită lung la dânsa, o măsură din creştet până'n tălpi şi răspunse:

— Asta nu e drept. Ai inimă, dar ai învelit-o dinadins cu o coajă de ghiaţă şi îţi place să faci pe femeia-bărbat.

Ethel Drof luă râzând paharul cu whisky şi îl goli dintr'odată, uitându-se peste marginea paharului la detectiv.

— Dacă mi-ar spune altul aşa ceva, i-aş trage o palmă.

— Fă-o dacă ai plăcere, zise Dodd calm. Şi Englezilor le place din când în când câte un scandal şi acesta ar izbucni negreşit, dacă mâine ar sta scris în toate ziarele că miss Ethel Dorf a pălmuit pe maestrul detectiv Dick Dodd pentrucă acesta i-a spus câteva adevăruri în faţă.

Ethel Drof se stăpâni cu mare greutate.

— E de necrezut cum te porţi cu mine.

— Şi e păcat, miss Drof, că există prea puţini oameni cari să îndrăznească să-ţi spuie adevărul. Din fericire, cu toate că mă plăteşti împărăteşte pentru serviciile mele, nu depind de dumneata. Dacă vom ajunge la o neînţelegere, îmi voiu părăsi serviciul şi voiu găsi îndată de lucru în altă parte.

Ethel Drof făcu un gest de mânie.

— Mai bine să nu ne mai certăm, mister Dodd şi să vorbim serios.

— Eu sunt foarte serios, miss Drof, dar dumneata nu eşti.

— Ia te rog...

— N'am dreptate cumva? o întrerupse detectivul. Ideea dumitale de a te logodi cu Moulinet, e curată nebunie. Ştii doar prea bine că omul acesta nu face doi bani şi că vei fi nenorocită cu el. In schimb, pe Bob Wilkens îl iubeşti.

Ethel izbucni în râs.

— Cum ai ajuns la această presupunere neghioabă ? Dragostea este şi va rămâne pentru mine un cuvânt pe care nu-l cunosc.

— Asta ţi-o vâri dumneata în cap, pentru a te face interesantă şi a-ţi da importanţă. In realitate inima dumitale tânjeşte după acest tânăr, despre care ştii că nu e numai fiul miliardarului Wilkens, dar şi un bărbat admirabil, demn de toată încrederea şi dragostea, care va fi în stare să conducă şi să desvolte întreprinderile părinţilor, ceea ce nu se poate spune despre Gaston de Moulinet.

— Voiu şt să-l strunesc pe Moulinet! izbucni Ethel înfuriată. Când va fi soţul meu, nu-i voiu mai îngădui năzbâtiile pe cari le-a făcut în ultimii ani.

— O femeie poate să strunească numai atunci pe un bărbat, dacă ştie să-i câştige dragostea.

Ethel se uită cu luare aminte la detectiv şi îl întrebă:

— De unde ştii toate astea ?

— Din experienţă, miss Drof.

— Poate Gaston de Moulinet se va îndrăgosti de mine şi atunci va alunga pe toate prietenele sale cu care îşi cheltueşte acum banii.

Dick Dodd clătină încet capul.

— Aceste iluzii nu se vor realiza niciodată.

— Cu alte cuvinte vrei să spui că nu sunt femeia potrivită pentru acest Francez ?

— Aşa este.

— Crezi că voiu putea fi asta pentru Bob Wilkens ?

— Poate.

— Plină de încordare Ethel se aplecă spre Dick Dodd şi îl privi atentă.

— Poate ? repetă ea, jumătate bucuroasă, jumătate neîncrezătoare.

— Oh da, întări detectivul, dând din cap. S'ar putea să-l câştigi pe Bob Wilkens.

— Dar ţi-am spus că m'a respins cu cea mai mare asprime.

— Trebue să ai răbdare până când îţi va veni timpul.

— Acest sfat mi-l dai tocmai dumneata, care mi-ai povestit dragostea romantică a lui Bob pentru Franţuzoaica cea blondă?

— Oh da, pentrucă eu nu văd numai prezentul, ci şi viitorul, pentrucă am destulă experienţă şi ştiu că cuvântul «niciodată» nu există în realitate.

Ethel îşi apăsă cu amândouă mâinile inima, care începuse să bată cu putere.

— Crezi dar că Bob ar putea să uite pe Franţuzoaică?

— Oh da.

— Ar fi cu putinţă aşa ceva ?

— Dacă vei contribui şi dumneata, da.

Ethel râse din nou, neîncrezătoare.

— Ce pot să fac eu? Nu mai cunosc nicio cale căci nu pot face mai mult decât am făcut.

— Nici nu e nevoie să mai faci ceva. Dimpotrivă, o femeie deşteaptă procedează cu totul altfel.

— Atunci nu sunt o femeie deşteaptă, căci nu ştiu ce să mai fac, mister Dodd.

Dick Dodd scoase câteva rotocoale de fum, se uită gânditor după ele, tăcu câteva clipe, apoi se întoarse spre Ethel Drof şi o întrebă :

— Vrei să asculţi sfatul meu ?

— *Negreşit că da.* **Doar** *pentru asta te-am* luat cu mine în călătorie.

— N'ai să-mi mai spui că mă cred grozav?

— Nu fii atât de supărăcios, mister Dodd. Dă-ţi osteneala să mă înţelegi. Sunt nervoasă şi nu trebue să cântăreşti fiecare cuvânt pe care ţi-l spun.

— De astă dată Dick Dodd se aplecă aproape de tot de miss Ethel şi îi şopti :

— Bine, atunci îţi voiu destăinui planurile pe cari le am demult în minte. Depinde de dumneata dacă te vei învoi cu ele sau nu.

Trase iar un fum din lulea şi tăcu câteva clipe, aşa că Ethel Drof îl îndemnă nerăbdătoare :

— Nu-mi mai pune răbdarea la prea grea încercare şi spune-mi în sfârşit ce trebue să fac.

— Să devii mai mult femeie, miss Drof. Uită-te mai des în oglindă, cere sfaturile unui maestru croitor, nu scoate prea mult la iveală *prin îmbrăcămintea dumitale firea autoritară* pe care din nefericire o ai.

Ethel Drof făcu un gest de supărare.

— Nu pot să mă fac altfel de cât sunt.

Dick Dodd dădu din umeri şi răspunse:

— Atunci nu vei reuşi niciodată să câştigi dragostea lui Bob Wilkens.

Câteva clipe Ethel Drof cugetă asupra acestor cuvinte şi în cele din urmă întrebă :

— Crezi într'adevăr că atunci voi face mai bună impresie asupra lui Bob?

Dick Dodd dădu din cap.

— Nu o cred numai, ci sunt foarte încredinţat de asta.

Ethel Drof privi gânditoare înaintea ei. I se părea cu neputinţă să se ocupe cu modele, să se îmbrace şi să se pieptene altfel de cum făcuse până acum. Chiar în timpul ultimei călătorii îi fusese greu să umble îmbrăcată în rochii. Aceasta umbla de obiceiu în haine bărbăteşti.

Dick Dodd îi ghici gândurile şi zise :

— Chiar dacă schimbarea îţi va părea grea *la început, tot trebue s'o încerci, căci poate numai* în felul acesta îţi vei ajunge ţinta.

Dar Ethel Drof nu era aşa de uşor de convins. Işi încreţi buzele şi zise :

— Să fac atâtea sforţări pentru Bob Wilkens? N'am deloc chef.

— Bine înţeles că nu te pot sili, miss Drof, răspunse detectivul. Dar fiindcă ai vrut să-ţi dau sfatul meu, ţi-am spus *o reţetă prin care se poate* câştiga uşor dragostea unui bărbat. Gândeşte-te bine la sfatul meu, nu fă nimic pripit ce ai putea regreta mai târziu. Bob Wilkens va putea uita poate o dragoste din tinereţe, dar Gaston de Moulinet nu va deveni niciodată fericit cu propria lui soţie, ci va căuta întotdeauna plăcerea la alte femei. Dumneata nu eşti însă dintre acele femei care să sufere pe alta lângă dânsa.

Deodată Ethel Drof îşi ridică privirea surprinsă, căci zărise pe Bob Wilkens care cobora scara cu paşi grăbiţi.

Ce însemna oare asta ?

Agitată îl luă pe Dick Dodd de braţ şi îi zise:

— *Priveşte colo... Bob. Părăseşte hotelul.* Pesemne că s'a certat cu tatăl său.

Bob se îndreptase spre ghişeul portarului şi vorbi câteva cuvinte cu acesta. Dick Dodd îşi dădu seama îndată că cerea socoteala şi zise:

— Cel mai bun lucru ar fi să-l urmez fără să mă vadă. Sau nu te mai interesează acest tânăr?

Ethel pălise şi inima începu să-i bată cu putere.

Se făcuse oare într'adevăr o ruptură definitivă între tată şi fiu?

Făcu repede un semn detectivului şi zise:

— Da, urmăreşte-l, nu-l scăpa din ochi. In niciun caz nu trebue să-i pierdem urma. Intre timp mă duc *la Frank Wilkens să aflu ce s'a* petrecut între ei.

— Bine, miss Drof. Iţi stau întotdeauna cu plăcere la dispoziţie.

Ethel Drof zâmbi.

— Şi eu voiu încerca să-ţi urmez sfatul.

In ochii lui Dick Dodd se ivi o lucire.

— Atunci ţi-ai schimbat gândul?

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV. 1 II 1938 No. 28

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/30-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Bob ceru un pahar cu bere şi când fata il aduse, ea rămase în picioare lângă dânsul (pag. 222).

Ethel dădu din cap.

— Oh, da. Deocamdată nu mă voiu pripi şi voiu aştepta dacă soarta nu mă va apropia de Bob Wilkens.

— Bravo.

Ethel îi făcu un semn de nerăbdare.

— Grăbeşte-te, mister Dodd şi fă tot ce-ţi va fi cu putinţă pentru a mă ajuta să-mi ajung scopul.

Detectivul se înclină şi zise:

— Vei fi mulţumită de mine, miss Drof.

Plecă grăbit în urma lui Bob Wilkens, pe care îl urmări pas cu pas.

Ethel Drof rămase câtva timp dusă pe gânduri.

Să urmeze oare într'adevăr sfatul detectivului şi să-şi schimbe felul ei de a fi?

Işi aduse aminte de ce spusese odată despre dânsa un servitor, a cărui convorbire o surprinsese. „E o omidă urâtă de care se îngrozeşte cine o vede". Aşa spusese servitorul.

Avea oare dreptate?

Tânăra Americană se ridică şi se apropia de una din oglinzile din hol, în care se privi cu luare-aminte, apoi zâmbi întristată.

Da, era într'adevăr o omidă urâtă, dar poate încă nu era prea târziu pentru a se schimba într'un fluture frumos. Până acum nu se gândise că înfăţişarea ei ar putea respinge pe bărbaţi, întâmplările din timpul din urmă îi deschiseseră însă ochii.

Abia acum își dădu seama că alte femei erau mult mai atrăgătoare și că bărbații se uitau cu drag la ele.

La dânsa nu se uitase încă niciunul.

Până acum aceasta îi fusese indiferent, căci era doar bogata miss Ethel Drof, care putea să-și permită luxul să fie urâtă.

Dar fiindcă Bob Wilkens se îndrăgostise de o Franțuzoaică frumoasă, trebuia să se străduiască să fie și ea frumoasă.

Va reuși oare?

Nu avea curajul să răspundă cu un „da" la această întrebare.

Dealtminteri nici nu mai avu timp să se ocupe cu acest gând necunoscut ei până atunci, căci Frank Wilkens veni repede pe scară în jos și se apropiă de dânsa.

Era foarte palid și părea îmbătrânit, așa că Ethel îl întrebă speriată:

— Pentru Dumnezeu, ce s'a întâmplat, mister Wilkens?

El zâmbi cu amărăciune:

— Ți-am făgăduit mai mult decât sunt în stare să țin. Bob nu mai vrea să știe de nimic și a plecat.

La auzul acestor cuvinte, Ethel Drof îi puse mâna pe braț și zise cu blândețe:

— Lasă-l să facă ce vrea, mister Wilkens. Peste câteva zile își va vârî mințile în cap și atunci tot vom celebra logodna.

106. — In dimineața următoare.

In lagărul din Sandy Creek viața se trezi din nou.

Cei dintâiu care se deșteptară din somn fură Crestatul și Billy, cari intrară în cârciumă unde, după scurt timp, apăru și Sam.

Fetele dormeau încă.

Billy zise birtașului:

— Ei Sam, acum scoate proviziile, căci vrem să plecăm iar în munți.

Trecură în magazie, umplură un sac cu tot felul de proviziuni și minierul îl ridică în spate.

Intre timp Crestatul ședea în cârciumă, se uita la fete și părea să caute pe cineva, apoi murmură:

— Nu mai e aici. Pesemne că m'am înșelat și am avut o nălucire.

Billy, care se întoarse cu Sam, îl trezi din gândurile lui:

— Ei camarade, pune și tu mâna căci sacul e foarte greu. Aș vrea să-l am mai bine plin cu aur.

Lăsă sacul din spinare cu ajutorul Crestatului, apoi îl duseră amândoi afară.

— Adă catârii din grajd și până atunci mă socotesc cu Sam.

Crestatul făcu ce îi spusese tovarășul lui și după scurt timp, cei trei catâri erau înșeuați și gata de plecare.

Billy și Sam ieșiră din cârciumă.

— Gata, putem pleca.

Iși luară rămas bun de la Sam și porniră la drum.

Câtva timp merseră tăcuți, apoi Billy începu o conversație, dar în așa fel, că numai el vorbea, pe când Crestatul asculta, sau dădea numai din cap din când în când.

— Ai văzut fetele, nu-i așa?

De astă dată răspunse și Crestatul ceva:

— Da, însă aseară erau șapte și azi dimineață numai șase.

— N'am băgat de seamă, căci nu le-am numărat. Dealtminteri n'are nicio însemnătate câte erau. Dar nu ești și tu de părere că cei doi ticăloși au gânduri rele cu ele? Minciuna cu excursia în munți s'o creadă cine vrea, eu sunt încredințat că fetele numai dintr'un pension nu sunt. E o rușine că se mai poate întâmpla așa ceva în zilele noastre. Am vorbit cu Sam și i-am spus să le oprească aci, să trimeată un om la Sidney pentru a înștiința poliția, dar nici n'a vrut să audă de așa ceva, spunând că nu vrea să se amestece în astfel de treburi. Nu înțeleg de ce? Dacă aș fi în locul lui, bandiții aceia ar avea de furcă cu mine. Mai întâiu de toate, le-aș trage o bătaie sdravănă, apoi i-aș închide în grajd până când ar veni poliția.

Crestatul dădu din cap și Bill urmă:

— Grozav m'aș fi bucurat să fi putut veni în ajutorul sărmanelor fete. Toate sunt încă așa de tinere și frumușele, mai cu seamă cea blondă, care ședea în capul mesei. Pe aceea ai văzut-o și tu mai bine, căci te-ai apropiat de dânsa și ea s'a sculat în picioare.

De astă dată Crestatul zise iar:

— Vasăzică a fost și ea acolo?

— Negreșit.

— Azi dimineață dispăruse și credeam că m'am înșelat.

Billy îl privi cercetător.

El începuse toată această convorbire numai cu scopul de a afla pentru ce camaradul său se uitase atât de ciudat la tânăra fată și de ce se apropiase de ea.

Crestatul rămase cu privirea ațintită în gol, ca și când ar avea iar o nălucire.

Billy urmă:

— Intâiu am crezut că o cunoști, căci mi se păruse că vrei s'o saluți când ai întins mâna spre ea.

— Am făcut într'adevăr asta?

— Da. Poate ți-a amintit pe cineva?

Crestatul tăcu și dădu numai din cap.

In cele din urmă renunță și Billy să mai afle ceva și tăcu și dânsul.

Catârii care păreau să nu știe ce este oboseala, își urmau drumul cu pas regulat, iar cei doi bărbați păreau să dormiteze în șea, căci căldura devenise nesuferită.

Deodată catârul Crestatului, care mergea înainte, se opri în loc și ceilalți doi cari veneau după el, făcură la fel.

— Ce s'a întâmplat? întrebă Billy supărat.

Crestatul se uită cercetător înainte și tresări. Era oare iar o nălucire?

Cu o mișcare repede sări din șea și se aplecă asupra fetei care zăcea întinsă deacurmezișul drumului. Se uită la palida față a ei și cu o mișcare blajină îi dădu la o parte părul de pe frunte.

Billy descălecase deasemeni și se apropiase de el.

— Drace, cum a ajuns fata asta aci?

— Așa dar am avut dreptate, șapte au fost...

— E blonda cea frumoasă. Pesemne că a fugit, s'a rătăcit prin locurile astea pustii și a fost doborîtă de oboseală.

— Trebue să-i dăm ajutor.

— Negreșit. Inainte de toate dă-i să bea puțină apă.

Crestatul scoase o sticlă cu apă și umezi buzele uscate ale sărmanei fete.

Billy privi în jurul său, apoi zise:

— Uite colo e puțină umbră. S'o ducem de aci.

O ridicară și o întinseră la umbra unei stânci, unde creștea și puțină iarbă.

— Deocamdată nu putem merge mai departe, Billy. Adă catârii încoace și vom poposi nițel.

Pe când Billy se duse spre locul unde lăsaseră catârii, Crestatul se așeză lângă Felicia, îi umezi iar buzele cu apă, îi frecă fruntea și tâmplele, pentru a o readuce iar la viață.

07. — Jocul întâmplării.

Dolores nu mai avu nevoie să se prefacă bolnavă, așa cum o sfătuise mica Siling-Hi, căci după câteva zile se îmbolnăvi cu adevărat.

Grozavele emoții din timpul din urmă și grija de viitor îi istoviseră puterile, așa că nu mai fu în stare să se scoale din pat, ca să se ducă pe punte.

Deasemeni nu mânca aproape nimic din mâncărurile alese pe care Liu-San-Ciang i le trimitea cu un servitor chinez în cabina ei.

De multe ori nici nu deschidea ușa și spunea servitorului să ia mâncarea înapoi.

Din pricina alimentației neîndestulătoare și mai cu seamă din lipsa de somn, puterile ei slăbiră și mai mult.

Singura mângâiere care îi mai rămăsese, era gândul la Siling-Hi, care îi făgăduise s'o scape din ghiarele lui Liu-San-Ciang.

De câte ori se gândea la Chinez, Dolores se înfiora, cuprinsă de teamă. Ii era groază de acest bărbat, ale cărui priviri aprinse îi arătau lămurit patima care îi ardea sufletul și dorința de a o avea.

Numai când se va vedea departe de acest om, va putea respira ușurată. Dar când va veni oare ziua aceea fericită?

Cu toate asigurările tinerei Chinezoaice, inima contesei era cuprinsă de neliniște.

Mica Chinezoaică va fi oare în stare s'o salveze?

Liu-San-Ciang era stăpânul yachtului și toți marinarii de pe acesta îi erau credincioși. Fără îndoială că le va da ordin s'o păzească bine pe femeia albă, pentru ca aceasta să nu-i scape.

Va reuși oare Siling-Hi să înșele pe paznici?

Astfel se gândea neîncetat sărmana Dolores, șovăind între speranță și desnădejde, iar neliniștea ei creștea din zi în zi, căci Siling-Hi nu mai venise pe la dânsa.

La fiecare bătaie în ușă, contesa nădăjduia s'o vadă apărând, dar de fiecare dată rămânea desamăgită.

Ar fi dorit atât de mult să vorbească cu dânsa, să afle amănunte asupra planurilor ei, însă Siling-Hi nu mai venea.

Dolores nu îndrăznea să întrebe pe servitorul chinez, dându-și seama că ar fi foarte primejdios pentru ea, dacă Liu-San-Ciang ar afla că Siling-Hi devenise aliata ei.

Fu deci nevoită să aștepte, să aibă răbdare.

Din când în când, auzea și glasul lui Liu-San-Ciang la ușa cabinei, care o ruga prin cuvinte lingușitoare să-l lase să intre la dânsa.

Mereu îi spunea că pentru el ospitalitatea era ceva sfânt și mereu îi cerea iertare pentru purtarea pe care o avusese față de ea.

Dar Dolores îl respingea mereu, nevoind să-l mai vadă.

Tremura de teamă că Liu-San-Ciang să nu se dedea la acte de cruzime, dacă nu se va supune voinței lui.

Zilele pe care le trăi ca prizonieră de bună voie în cabina ei, i se părură mai îngrozitoare decât acelea în care fusese acuzată pe nedrept.

Atunci putea să nădăjduiască în îndurarea judecătorilor ei, avea speranța că-și va putea dovedi nevinovăția, pe când acum se afla fără nicio apărare, în mâna grozavului Chinez.

Dar dacă Liu-San-Ciang, îndată ce va ajunge la Șangai, o va duce în casa lui, cine îi va mai putea veni în ajutor? Se îngrozea numai când se gândea la asta.

Petrecea ceasuri întregi stând la fereastra cabinei și privind spre marea nemărginită; zilele treceau însă și nu vedea decât apă și iar apă.

Poate că Liu-San-Ciang nici nu va intra cu yachtul său în vreun port, se gândi ea. Poate își închipuia că o va înfrânge, ținând-o cât mai multă vreme în această singurătate îngrozitoare.

La gândul acesta, sufletul sărmanei Dolores se răzvrătea. Mai bine să moară, decât să devie prada acestui Chinez înfiorător!

Să moară?

Câteva clipe inima i se strânse de durere, însă dorul de viață îi reveni repede.

Nu, acum nu-și mai dorea moartea. Intâiu trebuia s'o găsească pe mica și scumpa ei Felicia, de care o soartă nemiloasă o despărțise.

Pentru Felicia făcuse ea până acum atâtea jertfe și nu va avea liniște până când nu-și va regăsi copila.

Dorul de aceasta îi năpădi sufletul și de câte ori privea spre mare, ar fi vrut ca valurile s'o ia și s'o ducă la Felicia.

Intr'o zi, când jalea de care se simțea cuprinsă devenise de nesuferit, se târî cu pașii obosiți spre fereastră și o deschise, în dorința de a respira puțin aerul curat și înviorător al mării.

Deodată scoase un strigăt înăbușit.

Colo în depărtare zărise o fâșie cețoasă. Era oare pământ?

Până atunci nu văzuse decât întinderea nemărginită a mării, care acum fu întreruptă de acea fâșie, care părea să fie țărmul.

Zări o mulțime de bărci mici și în depărtare un port spre care se îndrepta yachtul. După clădirile ciudate, Dolores recunoscu că trebue să fie Șangai.

Așa dar, Siling-Hi avusese dreptate.

Liu-San-Cian se întorcea în țara lui.

Ura și revolta împotriva Chinezului izbucniră cu putere și mai mare în sufletul contesei.

Doamne, de ar putea să se răzbune împotriva acestui ticălos, care prin înșelăciunile lui o atrăsese în cursă!...

Peste câteva ceasuri soarta ei avea să se hotărască. Va scăpa oare din ghiarele asupritorului ei?

Nu mai era de pierdut nicio clipă, așa că se îmbrăcă repede, pentru a fi gata când se va ivi prilejul de fugă. Apoi se întoarse iar la fereastră și privi afară.

Deodată se apucă cu amândouă mâinile de marginea ferestrei.

Dumnezeule, era oare o nălucire, sau într'adevăr ochii ei nu se înșelau?!

Colo în depărtare fâlfâia stindardul francez pe catargul unui vapor care mergea în aceeaşi direcţie cu yachtul.

Inima sărmanei Dolores amenința să se oprească. Pentru câteva clipe închise ochii și se gândi: nu e decât un vis, nu poate să fie realitate.

Dar când îi deschise iar, recunoscu și mai bine culorile steagului francez.

Un zâmbet slab flutură pe buzele ei palide, își împreună mâinile ca pentru rugăciune și murmură:

— Așa dar nu m'ai părăsit cu totul, Dumnezeule Sfinte?!

Neîncetat urmărea cu privirea vaporul francez.

De ar veni mai aproape să-i poată citi numele. Poate ar ști atunci ce căpitan îl comandă, căci la barul „Valencia" făcuse cunoștință cu cei mai mulți ofițeri ai marinei comerciale din Marsilia și știa că toți ar fi gata să-i vie în ajutor.

Pe cine oare îi va aduce întâmplarea în cale la Șangai?

Razele soarelui se resfrângeau pe suprafața lucitoare a apei și atinseră și literele mari de metal pe una din laturile vaporului.

Dolores încercă să silabisească.

Desluși un „N" mare. A doua literă n'o putu citi și nici pe a treia. Dar a patra îi se păru un „T".

Inima începu să zvâcnească cu putere.

Cu ochii măriți, încercă să citească mai departe și... Ultimele slove... Un „U" și un „N".

— „Tun"; această silabă ieși ca un strigăt de pe buzele ei.

Dumnezeule mare, să fie într'adevăr vaporul „Neptun"?!

Dolores clătină capul. Nu, ar fi o nebunie să creadă într'o asemenea minune. Nu era cu putință ca soarta să-i fi trimis tocmai acum, în clipele de grea cumpănă prin care trecea, pe căpitanul Barnabe.

Se uită iar la slovele aurii cari luceau în lumina soarelui și de astă dată își dădu seama că nu se înșelase, că nu era un vis.

Vaporul acela francez nu era altul decât „Neptun" și căpitanul Barnabe era comandantul lui.

Și el mergea spre Șangai!

Copleșită de bucurie, Dolores căzu în genunchi și câteva clipe rămase ca amețită. Își acoperi fața cu mâinile și ochii i se umplură de lacrimi, dar nu erau lacrimi de durere, ci de nespusă fericire. Un zâmbet plin de speranță îi lumină fața.

Nu întâmplarea îi scosese în cale pe bărbatul pe care îl iubea din tot sufletul, ci era o hotărîre a soartei.

Gândurile contesei zburară mai departe.

Dacă reușea să fugă de pe yachtul lui Liu-San-Ciang și să se refugieze pe vaporul „Neptun", atunci era salvată și Barnabe nu se va da înapoi de la nimic spre a o ajuta să-și regăsească copila.

Îi va arăta calea pe care își va putea ajunge ținta și ținta ei era Felicia, căci nu va avea liniște, nu va putea fi fericită, atât timp cât n'o va regăsi, n'o va putea strânge la pieptul ei.

Când Bob părăsise hotelul, nu se uitase nici la dreapta, nici la stânga, așa că nu zărise pe Ethel Drot și nici pe detectivul care se luase după dânsul.

Se opri în stradă, se gândi că acum nu mai are niciun adăpost și nu știa încotro să apuce.

Intâmplările din urmă se năpustiseră ca o vijelie asupra lui și nesiguranța viitorului îl neliniștea.

Ce va face fără niciun ban în buzunar?

Era o întrebare la care nu găsea răspuns și îl zăpăcea și mai mult.

Rătăci fără țintă pe străzi; pretutindeni era o mișcare mare care îl enerva și mai mult, așa că porni pe uliți mai lăturalnice, unde era mai multă liniște.

Detectivul Dick Dodd îl urmărea la oarecare depărtare. Ar fi putut să se apropie de dânsul, căci Bob era atât de adâncit în gânduri, încât nu l-ar fi observat.

Odată cu ultima discuție aprigă care avusese loc, se rupsese cu desăvârșire orice legătură între tată și fiu.

Bob zâmbi ciudat.

Ii fusese Frank Wilkens cu adevărat un tată? Nu, căci atunci ar fi trebuit să-i arate mai multă dragoste. In adevăr, îi dăduse o educație aleasă, îl trimisese la studii, dar aceasta n'o făcuse din dragoste, ci se gândise tot numai la întreprinderea lui, pentru care avea nevoie de un om pe care să se poată bizui.

Și miss Ethel Drot?

O femeie țicnită și nimic mai mult.

Cum ajunsese ea la gândul năstrușnic să-l ia de bărbat împotriva voinței lui? Ce căsnicie ar fi fost între ei? Chiar dacă n'ar fi cunoscut pe Felicia și nu s'ar fi îndrăgostit de dânsa, tot nu s'ar fi căsătorit cu Ethel Drot, căci avea o adevărată scârbă pentru femei de felul ei.

Dar la ce să se mai gândească la toate acestea? Mai bine era să se ocupe de viitorul lui.

Deocamdată nu putea să se gândească de a regăsi pe Frank Wilkens cel dispărut, căci înainte de toate trebuia să-și caute un câștig, deoarece de acasă nu se mai putea aștepta la niciun ajutor. Fără să-și fi dat seama, Bob ajunsese în cartierul docurilor, mergea dealungul Tamisei și voind să se reîntoarcă în oraș, trecu printr'o stradă îngustă.

Ajungând la colțul străzii, ridică ochii și citi pe o tablă: strada Burr.

Nu era prea frumos pe acolo. Casele erau vechi și dărăpănate și de pe pereții lor tencuiala căzuse pe alocurea.

Strada era întunecată și numai în fața unei cârciumi ardea o lumină vie.

„La Balena" citi Bob pe firma de tablă care atârna deasupra ușii.

Fiindu-i foame și sete, Bob stătu câteva clipe pe gânduri, dacă să intre sau nu în cârciuma care nu-i prea inspira încredere. Totuși intră și văzu că localul era plin de marinari, lucrători din port și alți mușterii de soiul acestora.

In clipa când vru să plece iar, o chelneriță se apropiă de dânsul și îi zise:

— Hai vino încoace, se va găsi și pentru tine un loc.

Faptul că-l tutuise nu-i prea plăcu lui Bob și era gata să-i întoarcă spatele, dar când se uită mai bine la ea, îi trecu supărarea.

Era o fată tânără de tot, cu ochii vioi, cu gropițe în obraji și când zâmbea, arăta un șir de dințișori albi și frumoși.

— Uite colo lângă tejghea mai este un loc liber pe bancă, îi zise ea, pornind înainte.

Bob o urmă și într'adevăr mai găsi un loc. Ceru un pahar cu bere și când fata îl aduse, rămase în picioare lângă dânsul și-l întrebă:

— Nu-i așa că te-ai rătăcit pe aici?

Intrebarea ei îl înveseli și răspunse:

— De ce crezi asta?

Fata începu să râdă.

— Ei, asta se vede îndată. Ești cu totul altfel decât mușteriii noștri obișnuiți.

— Ei da, dar nu sunt prea nobil, ca să nu-mi fie și mie sete.

Cu toată dispoziția lui rea, Bob ridică paharul și bău în sănătatea fetei.

— Cum te cheamă? îl întrebă ea.

— Bob. Dar pe tine?

— Mary.

— Frumos nume și ți se potrivește bine. la loc aici lângă mine.

Bob se dădu puțin la o parte, căci simți nevoia să nu fie singur, să schimbe o vorbă cu cineva. Dar fata se împotrivi, speriată.

— Nu se poate.

— De ce nu?

— Ai putea face cunoștință cu Tom.

— Cine e Tom?

— Prietenul meu.

— Și e tare gelos, nu-i așa?

— Grozav!

— Il înțeleg foarte bine.

Mary îi aruncă o privire aprinsă și îi șopti:

— Dacă ai fi tu în locul lui, n'ar trebui să fii gelos.

— De ce nu?

— Pentrucă nu m'aș uita la nimeni altul, ci numai la tine.

Bob fu neplăcut surprins de acest răspuns. Fata părea să se fi îndrăgostit de dânsul la prima vedere și el n'avea deloc chef de aventuri.

Sorbi iar din pahar și nu observă că un nou mușteriu intrase în cârciumă, privi în jurul lui, apoi se apropiă de tejghea. Era Dick Dodd.

Fata urmă convorbirea.

— Fiindcă Tom e atât de gelos, e mai bine să plec de lângă tine, căci altfel e în stare să-ți sară în cap.

— Așa dar e aci și te păzește?

— Da, stă lângă tejghea și bea bere și rachiu în socoteala mea, apoi devine artăgos.

— Asta e urât din partea lui.

Mary se făcu serioasă, o umbră îi întunecă fața și suspină. Lui Bob i se făcu milă de ea.

— De ce nu te desparți de el? o întrebă dânsul.

Fata dădu din umeri cu o mișcare plină de resemnare.

— Aș vrea, dar...

Se opri deodată din vorbă, căci o mână o apucase cu brutalitate de braț și o trase la o parte.

— Tom! țipă fata.

— Lasă că-ți arăt eu ție! făcu individul care avea o înfățișare fioroasă. Fața îi era roșie de mânie și ochii îi ieșeau aproape din orbite. Făcu o mișcare ca și când ar fi vrut s'o lovească pe fată.

In aceeași clipă Bob sări în picioare, îl apucă pe Tom de guler și îl scutură ca pe o cârpă, apoi se răsti la dânsul:

— Un om cumsecade nu bate femeile.

Tom se smulse din strânsoarea lui, dar Bob il apucă mai bine și il îmbrânci cu atâta putere, încât nemernicul căzu cât era de lung.

In clipa următoare se ridică însă iar, încleștă pumnii și se năpusti asupra adversarului său.

Văzând aceasta, Dick Dodd plecă de lângă tejghea, se postă înaintea lui Tom și îi zise răstit:

— Lasă cearta!

Dar Tom nu luă în seamă cuvintele lui Dodd, ci ridică pumnul și il lovi pe acesta drept în față.

Ceilalți mușterii se sculară de la mese și se îngrămădiră în jurul celor doi.

— Bine i-a făcut, de ce se amestecă unde nu-i fierbe oala, strigă unul.

— Dați-l afară! țipă un altul.

Mâini puternice îl înșfăcară pe Dick Dodd și il aruncară în stradă.

Tom rămăsese în aceeași poziție, ca și când ar fi vrut să se năpustească asupra lui Bob, dar șovăi.

Să îndrăznească oare să se măsoare cu dânsul?

Cei din jurul lui îl îndemnară:

— Haide, Tom, arată-i ce poți!

Tom însă se uită lung la adversarul lui și clătină capul.

Bob așteptase liniștit atacul, dar văzând că individul nu se încumetă să se arunce asupra lui, îi întoarse spatele, scoase o monedă din buzunar, o aruncă pe masă, apoi își croi drum prin mulțime și ieși din cârciumă.

Abia se îndepărtase o bucată de drum, când auzi pași grăbiți în urma lui. Il urmărea oare individul spre a-l ataca pe stradă?

Din întunerec apăru însă o femeie în care Bob recunoscu pe Mary.

El n'o întrebă îndată ce mai voia de la dânsul ci zise cu milă:

— Te-a lovit ticălosul?

Fata clătină capul.

— Abia mai târziu o s'o pățesc rău. Acasă își va potoli furia.

— Sărmana fată! — făcu Bob.

Mary îl privi recunoscătoare.

— Tu ai suflet bun.

Bob tăcu câteva clipe pe urmă o întrebă:

— Cum să fac ca să te scap de furia acestui ticălos?

Fata ridică mâinile rugătoare şi murmură:

— Ia-mă cu tine.

Bob tresări.

— Eu... să te iau...Dar unde?... Nici eu nu ştiu încă unde voiu găsi un adăpost.

Mary îl apucă de mână şi cu ochii măriţi de spaimă, se rugă iar:

— Nu mă lăsa singură... Mi-e frică de omul acela.

Apoi adăugă cu voce sfioasă:

— Undeva vei găsi şi tu un adăpost...

— Fără îndoială dar nu ştiu încă unde.

— N'ai locuinţă?

— Nu.

Fata se gândi câteva clipe, apoi zise:

— Eu ştiu una ieftină.

Bob o privi bănuitor. Putea oare să se încreadă în fata asta care îi era cu totul străină? Pe de altă parte, se gândi că poate în adevăr ea îi va putea arăta un adăpost care să nu coste prea multe parale, aşa că o întrebă:

— Unde e locuinţa de care spui?

— Aproape de tot, în strada Smithfield.

După o scurtă chibzuire, Bob răspunse hotărât:

— Bine, du-mă acolo.

Porniră amândoi şi după o tăcere mai lungă, Mary întrebă:

— Eşti străin, nu cunoşti încă Londra?

— Ai ghicit, sunt abia de câteva zile aici.

— Şi ce faci?

— Deocamdată nimic, caut de lucru.

Ajunseră în strada Smithfield şi Mary se îndreptă spre o casă joasă, tupilată printre celelalte.

— Am ajuns la ţintă, zise ea.

La dreapta porţii era intrarea spre un subsol şi deasupra uşii atârna o firmă de tablă, pe care Bob citi la lumina slabă a unui bec mic:

„Joel Asrikan, Magazin de vechituri."

— Pare să fie un adăpost de mâna întâia, îşi zise Bob cu ironie.

La urma urmei era indiferent unde îşi va petrece noaptea şi dealtminteri va trebui să se deprindă cu încetul să locuiască şi altundeva decât în hoteluri elegante.

Intre timp Mary se apropiase de uşă şi bătuse de mai multe ori, până când se auzi din adâncimea subsolului un glas care întrebă:

— Cine-i acolo?

— Deschide, Asrikan, eu sunt, Mary.

Uşa fi deschisă, scârţâi în balamale şi în deschizătură apăru capul bărbos al unui bătrân.

— Ce afacere mare ai, de ai venit în toiul nopţii?

— Lasă-ne mai întâi să intrăm şi îţi voiu spune.

Abia acum îl zări pe însoţitorul fetei şi îl privi bănuitor.

— Cine-i cu tine?

— Un prieten al meu.

Joel Asrikan clătină capul şi bombăni:

— Sunt un om bătrân şi slab şi nu pot lăsa să intre în casa mea atât de târziu noaptea pe un străin pe care nu-l cunosc.

De astă dată se amestecă şi Bob în vorbă:

— Am oare înfăţişarea unui răufăcător?

Bătrânul făcu un gest de protestare.

— Am spus eu aşa ceva?

— Să nu mai pierdem timpul cu palavre. Căutăm un adăpost. Ai unde să ne culci?

— Crezi că prăvălia mea e hotel?

— Nu ştiu, făcu Bob supărat, căci întrebările lungi ale bătrânului începură să-l plictisească.

Atunci Mary se apropiă de Joel, îi şopti ceva la ureche, aşa că bătrânul mai şovăi o clipă, apoi zise:

— Nu vreau să vă las să aşteptaţi prea mult în stradă. Hai, intraţi.

Se dădu la o parte şi cei doi tineri coborîră în subsol. Incăperea era întunecoasă şi mirosea a aer închis şi mucegăit.

Bătrânul închise uşa în urma lui, apoi cu toţii intrară într'o odaie din fund care era biroul lui Joel.

Bob privi în jurul lui; îi trecură prin minte toate întâmplările din timpul din urmă şi acum unde ajunsese?

Ii veni greu să respire aerul rău din încăperea unde se afla şi se gândi dacă n'ar fi mai bine să plece. Mary n'avea decât să rămâie. Ce-i păsa lui de ea? Nici nu înţelegea de ce fata se ţinea de dânsul.

Cereţi mâine numărul 29 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. — 2 lei exemplarul

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV
9 II 1935
No. 29

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/50-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Siling-Hi își ațintí privirea asupra amuletei și o duse la buze (pag. 228)

Ii se păru că un glas lăuntric îi șoptește: Hotărârea soartei.

Oare așa să fie? S'ar putea numi și întâmplare și ar fi același lucru.

Joel Asrikan îl examinase tot timpul pe Bob, fără ca acesta să-și fi dat seama, și după câteva clipe, îl întrebă:

— Cum ai ajuns în situația asta? Doar ești un băiat de familie bună?

— De unde știi că mă aflu într'o situație grea?

— Altfel n'ai fi venit la mine.

Bătrânul avea dreptate.

— Caut un adăpost numai pentru noaptea asta și nu mi-ar fi trecut prin gând să vin aici, dacă nu m'ar fi adus Mary, pe care am întâlnit-o pe aproape.

— Dar mâine ce ai să faci?

— Incă nu știu. Dar să nu mai vorbim de mine, ci despre adăpost. Poți să ne dai două odăi?

— Pot orice, dacă plătești.

— Bine înțeles că voiu plăti. Nu vreau nimic de pomană de la dumneata.

— Atunci îți voiu arăta odăile.

Erau două încăperi modeste, cu câte un pat de fier, un scaun și o masă.

— Bine, mă voiu odihni aci cele câteva ceasuri din noaptea asta.

Bob se simțea obosit și aștepta cu nerăbdare să se poată întinde în pat.

In odaia vecină avea să doarmă Mary, dar înainte de a intra acolo, se apropiă de Bob, îi strânse mâna și zise:

— Iți mulțumesc.

— Pentru puțin lucru.

— Ba e foarte mult.

— Nu te pot feri decât în noaptea asta de brutalitățile prietenului tău.

Fata se înfioră.

— Nu mă mai întorc la dânsul.

— Nici la cârciuma unde lucrezi?

— Nu, căci acolo m'ar găsi și totul ar începe de la început: se va îmbăta, mă va chinui: mă va ocărî și mă va bate. Nu mai pot îndura viața asta!

— Dar ce vei face?

Mary dădu din umeri, neștiind ce să răspundă *și cum stătea astfel desnădăjduită, era* ca o icoană a jalei.

Bob o mângâiă și îi zise:

— Acum du-te și te culcă. Mâine vom vedea mai departe ce e de făcut. Noapte bună.

— Noapte bună răspunse fata într'un murmur, apoi trecu în camera vecină.

Bob se așeză pe marginea patului, își rezemă capul în mâini și rămase pe gânduri.

Fusese aruncat de pe calea netedă pe care mersese până atunci, își dădea seama că va avea de luptat cu mari greutăți și viitorul era întunecat înaintea lui.

Dar deocamdată nu vru să se mai gândească la tot ce i se întâmplase, ci să se odihnească puțin, pentru a-și limpezi mintea.

Se întinse îmbrăcat pe pat și după câteva minute căzu într'un somn adânc.

109. — Planuri întunecate.

Odată cu Dolores zărise și Liu-San-Ciang vaporul „Neptun", însă pe când inima contesei tresălta de bucurie, Chinezul scoase un blestem îngrozitor.

Cum de îi ieșise tocmai acum în cale Francezul acesta?

La început Liu-San-Ciang nu știu ce să facă. Numai un singur lucru era limpede pentru dânsul: In niciun caz nu trebuia să-i scape femeia, a cărei frumusețe stârnise în sufletul său o patimă sălbatecă.

Trebuia să fie a lui, căci tocmai împotrivirea ei de a-i fi pe plac, îl făcea s'o dorească cu o înfocare și mai mare.

Nici nu se mai gândea la Siling-Hi, pe care odinioară o dorise tot atât de mult și acum nu mai visa decât această nouă fericire.

In zilele din urmă fumase mult opiu și avusese visurile cele mai frumoase.

Acum însă mintea îi era iar limpede și recunoscu primejdia în care se afla în urma întâlnirii celor două vapoare.

Chemă pe toți marinarii de pe yachtul său și după ce le aruncă pe rând câte o privire sfredelitoare ca și când ar fi vrut să le pătrundă în adâncul sufletului, Liu-San-Ciang începu:

— Știți că am pe bord o femeie albă pe care nu vreau s'o pierd cu niciun preț. Priviți colo, odată cu noi va intra în port și un vapor francez. Nimeni de pe acel vapor nu trebue să afle pe cine am pe bord. Fiecare din voi îmi va răspunde cu viața lui, ca femeia să nu scape. După ce primejdia va trece, vă voiu da o răsplată bună.

Fără cea mai mică șovăire, marinarii îl asigurară pe Liu-San-Ciang că îi vor fi credincioși și vor face pază bună.

Liu-San-Ciang le mai dădu ordinele trebuincioase, puse santinele în fața cabinei contesei și le atrase luarea aminte s'o păzească ca pe un giuvaier de mare preț.

Apoi mai adăugă:

— Cât timp vaporul francez va fi în port, nu pot s'o scot pe femeie de pe yacht. De aceea trebue să păziți bine, să nu se poată pune în legătură cu compatrioții ei. Vom lăsa deci să acosteze întâi vaporul francez, apoi ne vom căuta un loc departe de el. Cred că m'ați înțeles.

Marinarii îl asigurară din nou că își vor face datoria, așa că Liu-San-Ciang fu liniștit în această privință și după ce mai porunci ca yachtul să manevreze pe mare până când va acosta vaporul «Neptun», se duse în cabina tinerei Chinezoaice.

Intră cu fața întunecată și se răsti la Siling-Hi, care ședea ghemuită într'un colț al cabinei:

— Ei, închisoarea te-a mai potolit, Siling-Hi, și îmi făgăduiești să nu mai fii geloasă și să

nu-mi zădărnicești planurile?

Tânăra fată nu îndrăzni să ridice privirea și răspunse umilă:

— De ce nu ai încredere în mine, iubitul meu?

— Ți-am mai spus odată că am toate motivele să mă feresc de tine și de aceea am fost nevoit să iau măsurile pe cari le-am crezut trebuincioase. Ți-am luat putința de a vorbi cu femeia albă, dar îți ghicesc gândurile, Siling-Hi, și sunt încredințat că te gândești la alte mijloace pentru a mă despărți de contesa de Martigny. Pentru a te împiedica să faci asta, te voi ține și mai departe închisă.

Chinezoaica tresări buimăcită și aruncă stăpânului ei o privire furișă.

— De ce faci asta, Liu-San-Ciang? Ți-e teamă de mine, de sărmana fată pe care ai putea-o zdrobi cu o singură lovitură? Ce-aș putea face aici, în țara noastră, împotriva puterei tale?

Liu-San-Ciang încrucișă brațele pe piept și se uită lung la fosta lui amantă, în timp ce un zâmbet triumfător i se ivi pe față și zise:

— E adevărat ce spui. Ce-ai putea face împotriva mea?!

O rază de speranță apăru în ochii tinerei Chinezoaice.

— Atunci de ce nu mă lași liberă?

Pe când se uită plină de așteptare la Liu-San-Ciang, gândurile îi se învălmășeau în minte.

Își dădea seama din ce în ce mai mult, cu câtă patimă o iubea el pe Dolores și că-l va pierde pentru totdeauna, dacă aceasta îi va face pe plac, sau dacă Liu-San-Ciang o va sili pe contesă cu forța să devie a lui.

Siling-Hi nu voia însă cu niciun preț să-l piardă pe Liu-San-Ciang.

Mai curând va îndura să fie bătută, schingiuită, numai să rămâie la el.

Era încredințată că va reuși să-i recâștige dragostea, dacă va fi nevoit să renunțe la femeia albă.

In ultimele zile se uitase adeseori în oglindă și trebuise să recunoască că Dolores era de o mie de ori mai frumoasă decât dânsa, dar în același timp își spunea că ea nu-l iubește, ba chiar îl urăște pe Liu-San-Ciang.

Faptul acesta îl va potoli în cele din urmă pe iubitul ei.

In schimb Siling-Hi, îl mai iubea cu aceeași dragoste cu care îi se dăduse odinioară, și era încredințată că-l va putea readuce la dânsa.

Totuși planurile ei le va putea înfăptui numai dacă Liu-San-Ciang n'o va mai ține închisă. Numai atunci va avea putința s'o ajute pe Dolores la fugă.

Câteva clipe domni tăcere, apoi fata auzi glasul aspru al lui Liu-San-Ciang:

— Nu, deocamdată socotesc că e prea primejdios să te las în libertate, așa că vei rămâne încă prizoniera mea, ca' și femeia albă.

Tânăra Chinezoaică tresări cuprinsă de teamă și fără să vrea ridică mâinile rugătoare spre el.

— Liu-San-Ciang, fii îndurător și nu mă mai ține închisă. Nu mai pot să îndur, mor de plictiseală, mi-e groază de singurătate. Lasă-mă să cobor pe uscat, Liu-San-Ciang.

Chinezul clătină capul.

— N'am încredere în tine, Siling-Hi. Ești o femeie ca toate celelalte și nu poți suferi să ai o rivală alături de tine. Nu încerca deci să mă înduioșezi cu rugăminți și lacrimi, căci hotărârea mea e nestrămutată. Cât timp vom fi în port, veți rămâne amândouă închise și veți fi bine păzite. Mai târziu, când...

Liu-San-Ciang își curmă vorba și zâmbi cu înțeles, așa că Siling-Hi îi ghici gândul. Și ea văzuse vaporul francez și știa că lui Liu-San-Ciang îi era teamă că Dolores ar putea fi salvată de compatrioții ei.

In același timp își dădea seama că ea însăși va fi uitată pentru totdeauna, dacă Liu-San-Ciang va reuși s'o aibă pe contesă.

Pentru întâia oară se gândi că ea nu fusese decât o jucărie pentru iubitul ei și își simți sufletul cuprins de durere și ură.

Nu mai fu în stare să-i facă o nouă rugăminte, nu mai încercă să-l înduioșeze și plecându-și capul, murmură cu umilință:

— Tu ești stăpânul meu și eu sclava ta, Liu-San-Ciang, așa că trebue să mă supun hotărârei tale.

Incă odată privirea lui se îndreptă asupra trupului plăpând al fetei și se părea că mila ar fi vrut să-l cuprindă. Intinse mâinile spre a o ridica la pieptul său, dar deodată se reculese, se întoarse brusc și zise cu un ton hotărît:

— Dacă vei fi ascultătoare, te voiu răsplăti. Dacă însă vei încerca să-mi zădărniceşti planurile, atunci să ştii că viaţa îţi va fi în primejdie. Mă cunoşti îndeajuns şi ştii prea bine că nu cunosc îndurarea cu acei cari mi se împotrivesc.

Liu-San-Ciang ieşi şi încuiă uşa în urma lui.

Aşa dar, Siling-Hi rămânea prizonieră.

Işi aplecă atât de jos capul încât fruntea ei atinse duşumeaua. Se simţea atât de îndurerată, ca şi când ar fi fost bătută.

Liu-San-Ciang era dar tot stăpânul, era mai puternic decât dânsa.

Cum va putea ajuta la fugă pe femeia albă, dacă ea însăşi era prizonieră?

De afară auzi sgomot de paşi.

Ridică capul şi rămase în ascultare, apoi se furişă spre uşă, privi pe gaura cheii şi zări un marinar care stătea de pază în faţa cabinei.

Un surâs amar îi flutură pe buze şi plină de mânie îşi încleştă pumnii.

Aşa dar nu era nicio scăpare!

Liu-Sang-Ciang luase toate măsurile pentru ca planurile lui să nu poată fi zădărnicite.

Siling-Hi începu să plângă, căci fără iubirea lui Liu-San-Ciang, viaţa nu mai avea niciun preţ pentru dânsa.

Câteva clipe se lăsă copleşită de durere, cu toate acestea nu-i scăpă că vaporul îşi încetinea mersul şi auzi de afară strigăte de comandă.

Pilotul se urcase pe bord şi conducea yachtul spre port.

Siling-Hi nu simţea nicio bucurie la întoarcerea în patrie, căci ştia că aceasta era ultima călătorie pe care o făcuse cu iubitul ei.

Peste câteva zile o va alunga şi atunci toată fericirea ei va fi nimicită.

Nu era însă în joc numai fericirea ei, ci şi aceea a femeii albe.

Chinuită de teamă, Siling-Hi îşi apăsă mâna pe piept şi îşi stăpâni plânsul.

Scoase din bluză o panglică îngustă, albă, de care atârna un talisman pe care i-l dăduse odinioară un preot, când se dusese pentru întâia oară cu Liu-San-Ciang într'un templu.

Oare acest talisman nu-i va ajuta?

Siling-Hi îşi aţinti privirea asupra amuletei, *o duse la buze şi murmură:*

— Oh, ajută-mi să înlătur această nenorocire, ajută-mi să recâştig dragostea lui Liu-San-Ciang!

Deodată se linişti căci îi era ca şi când o putere tainică îi pătrundea în trup.

Pe când Liu-San-Ciang frământa în creerul său planuri întunecate cari aveau de scop să cucerească dragostea contesei blonde, în sufletul micei Chinezoaice se născu iar speranţa că-şi va salva fericirea.

10. — O datorie de recunoştinţă.

Gândul de a se afla iar în patrie o făcu pe Siling-Hi să recapete curaj şi ea se îndreptă spre fereastra prin care putea privi spre oraş.

Plină de dor îşi aruncă ochii spre acoperi*şurile încovoiate şi spre turnurile templelor.* Adierea vântului îi aducea sunetul domol al clopoţeilor cari atârnă în faţa aproape a tuturor caselor chinezeşti şi melodia lor avu un farmec ciudat asupra ei.

In port era mare însufleţire şi un sgomot asurzitor, care suna însă ca o muzică cerească în urechile micei Siling-Hi.

Era doar melodia patriei sale!

Cu toate că primise cu cea mai mare bucurie să plece cu Liu-San-Ciang în ţări străine, totuşi în inima ei dorul rămăsese nestins.

Nimic nu putea să-i înlocuiască patria, nici chiar iubirea lui Liu-San-Ciang.

Deşi n'avea pe nimeni în Şangai, nicio rudă, niciun prieten, totuşi dorea din toată inima să coboare cât mai repede pe uscat.

De multe, foarte multe ori, în timpul lungilor călătorii pe mare, Siling-Hi visase că Liu-San-Ciang se va stabili la Şangai şi că ea va deveni stăpâna casei lui.

El avea acolo un palat minunat în stil chinezesc şi visul tinerei fete fusese întotdeauna să-şi găsească un adăpost în acel palat.

Şi Liu-San-Ciang dorise acelaşi lucru câtva timp, însă de când soarta îi scosese în cale pe femeia albă, uitase de toate acestea.

Siling-Hi nu-şi mai dădea seamă cât timp trecuse de când şedea astfel pe gânduri, când tresări deodată şi îşi apropiă şi mai mult faţa de fereastră.

Colo, nu departe de ponton, mergea un bărbat...

Nu era oare Liu-San-Ciang?

Ii cunoştea doar statura şi mersul!

Da, el era!

Se uită spre yacht, ca şi când ar fi vrut să se încredinţeze că totul este în bună regulă.

Fără să vrea, Siling-Hi se ascunse în dosul perdelei, ca să nu fie văzută, dar ei nu-i scăpă nimic din vedere.

Il văzu pe stăpânul ei urcându-se într'o maşină care plecă îndată.

Câteva clipe Siling-Hi rămase nemişcată şi gândurile i se învălmăşiră în minte.

Liu-San-Ciang plecase şi yachtul era fără stăpân!

Bine înţeles că dăduse marinarilor ordine severe să vegheze în noaptea asta cu mai mare băgare de seamă şi fără îndoială că ei juraseră să fie cu ochii în patru, dar Siling-Hi cunoştea pe marinarii lui Liu-San-Ciang mai bine decât el însuşi, căci de multe ori văzuse cât de leneşi erau în îndeplinirea îndatoririlor când stăpânul lipsea de pe yacht.

Atunci beau şi petreceau şi nimeni nu se sinchisea de yacht. Până acum avuseseră noroc, căci încă niciodată nu se întâmplase ceva în lipsa lui Liu-San-Ciang.

De astă dată însă se afla pe bord ceva cu totul preţios.

Vor înţelege oare marinarii acest lucru?

Toţi ştiau că Liu-San-Ciang nu se întorcea decât în ziua următoare, de câte ori cobora pe uscat.

Şi Siling-Hi ştia aceasta.

In port Chinezul va cădea iar pradă viţiului său şi va fuma opiu, dar şi marinarilor le plăcea opiul.

Dacă le-aş da şi lor din această otravă, atunci drumul pentru mine şi pentru femeia albă ar fi liber, se gândi Siling-Hi şi acest gând n'o mai părăsi o clipă.

In mintea ei făuri planurile cele mai îndrăzneţe.

Numai ea ştia unde ţinea Liu-San-Ciang ascuns opiul, dar cum să ajungă la ascunzătoare cât timp era închisă în cabină?

Astfel trecu mai bine de un ceas şi Siling-Hi îşi frământa mereu mintea cum să facă pentru a zădărnici planurile lui Liu-San-Ciang.

In sfârşit îşi luă inima în dinţi şi se duse spre uşă, de unde auzi iar pasul santinelei.

Rămase câteva clipe în ascultare, apoi se aplecă şi se uită prin gaura cheii.

La lumina gălbuie a unui bec mic, zări pe Jahantsi, unul din cei mai tineri marinari.

Când îl luase Liu-San-Ciang pe bord, era rănit căci în timpul turburărilor cari avuseseră loc la Şangai fusese lovit de gloanţe şi încăpuse chiar pe mâna poliţiei, dar printr'o împrejurare fericită reuşise să scape.

Hărţuit ca o fiară găsise scăparea pe yacht

unde venise sângerând din mai multe răni, şi căzuse fără cunoştinţă la picioarele tinerei Chinezoaice.

Liu-San-Ciang voise să-l arunce îndată în apă şi numai în urma rugăminţilor fierbinţi ale tinerei fete, îi dăduse voie să rămâie pe yacht.

Siling-Hi îi legă rănile şi îi dădu toate îngrijirile ca o soră şi tânărul Jahantsi îi jurase recunoştinţă veşnică.

Până atunci nu avusese însă prilejul să-i dovedească această recunoştinţă, căci îndată ce se făcuse bine, Liu-San-Ciang îl trimisese în sala

mașinilor unde avea să servească ca fochist, așa că numai rareori o vedea pe Siling-Hi, care în urma necazurilor de tot felul din timpul din urmă, îl și uitase aproape.

Acum își aduse iar aminte de jurămintele lui și de aceea se hotărî să-i facă rugămintea pe care o avea în mintea ei.

Bătu deci la ușă și zise cu glas rugător:

— Jahantsi, deschide te rog, căci mă înăbuș în cabina asta mică. Am nevoie de aer curat.

— Oh stăpână, nu-mi cere așa ceva, răspunse tânărul marinar. Nu mi-e îngăduit să-ți îndeplinesc rugămintea. Stăpânul a poruncit că nici tu, nici femeia albă să nu ieșiți din cabinele voastre.

— Dar Liu-San-Ciang s'a dus în port și va lipsi toată noaptea. Îndură-te și scapă-mă din închisoarea mea.

— Nu pot, stăpână.

— Jahantsi, ai uitat cu totul ce mi-ai făgăduit odinioară? zise Siling-Hi.

— Nu stăpână, dar nu-mi aduce aminte de făgăduiala mea, căci altfel...

Siling-Hi ascultă și zise și ea înc'odată:

— Căci altfel...

— ...nu mai știu ce voiu face.

— Lasă să-ți vorbească inima, Jahantsi, șopti fata. Va fi spre binele tău, căci te voiu răsplăti, dacă mă vei ajuta.

— Stăpânul mă va bate și mă va preda poliției. Dacă am fi în alt port, n'aș sta o clipă la gânduri să-ți îndeplinesc rugămintea, dar aici primejdia e prea mare.

Siling-Hi se rezemă de ușă ca să nu cadă, căci picioarele n'o mai țineau.

Dacă n'o ajuta el, cu atât mai puțin o va face un alt marinar.

— Ți-e atât de teamă de Liu-San-Ciang? întrebă ea cu voce înăbușită.

Deși vorbise foarte încet, totuși marinarul, care se afla de partea cealaltă a ușii, o auzi și urmă turburat:

— Nu mi-e frică de moarte, stăpână, căci știi că în timpul răscoalei am privit-o fără teamă în față. Dacă șovăiesc să fac ceva împotriva poruncii lui Liu-San-Ciang, e de teamă că nu se va răzbuna numai împotriva mea, dar și a sărmanilor mei părinți și nu vreau ca ei să sufere din pricina mea. De aceea te implor, stăpână, să nu-mi ceri să-ți îndeplinesc rugămintea. Liu-San-Ciang ne-a spus că nu vi se va întâmpla nimic, nici ție, nici femeii albe.

— Dar ne ține închise și chiar dacă nu ne lipsește nimic, totuși nu ne poate înlocui libertatea.

— Liu-San-Ciang ne-a mai spus că în curând vom pleca mai departe și atunci veți fi iar libere.

— Acestea sunt făgăduieli deșarte, Jahantsi, și de aceea te rog să mă ajuți. Nu te voiu trăda lui Liu-San-Ciang, dacă îmi vei da drumul măcar pentru un ceas. Trebue să te ții de cuvânt, Jahantsi. Crede-mă că îmi vei face cel mai mare bine și de azi înainte nu voiu mai cere nimic de la *tine. Va fi pentru întâia și cea din urmă* oară că te rog ceva, de aceea trebue să mă asculți.

Tânărul marinar indura chinurile iadului și nu se mai putea împotrivi glasului rugător al micei Chinezoaice.

Îi venea să-și ia lumea în cap, dar nu putea să plece de la postul său la care trebuia să mai rămâie două ceasuri.

Se uită desnădăjduit în jurul său.

Nu zări pe niciunul din camarazii săi, căci aceștia coborîseră pe uscat și jucau cărți într'o cârciumă. Schimbul va veni abia la timpul hotărît, toți știind că Liu-San-Ciang nu se va întoarce înainte de vreme.

Așa dar nimeni n'ar vedea, dacă ar îndeplini rugămintea stăpânei sale.

După o luptă grea care se dădu în sufletul său între mila pentru Siling-Hi și simțimântul datoriei, se hotărî să-i facă pe plac.

— Aibi puțină răbdare, îi zise el. Mă duc să aduc un cârlig cu care să deschid cabina.

La auzul acestor cuvinte Siling-Hi își îndreptă trupul și o nouă speranță se născu în sufletul ei.

Rămase în așteptare, încordată, cu mâinile apăsate pe piept, pentru a-și potoli bătăile inimii.

Se va ține Jahantsi de cuvânt?

Se va reîntoarce pentru a-i da drumul din închisoarea ei?

Timpul trecea și tăcerea adâncă din jurul ei o făcu să se înfioare.

In sfârșit auzi iar pași cari se apropiau de ușă, apoi cuvinte spuse în șoaptă:

— Trebuë să mai ai răbdare, stăpână, căci Long-San s'a intors din port și se află în cabină. E foarte supărat căci a pierdut toți banii la cărți.

— Dă-i alți bani ca să plece iar, îl sfătui Siling-Hi.

Jahantsi clătină trist capul.

— N'am bani stăpână, căci Liu-San-Ciang nu-mi dă leafă, spunând că m'a luat numai de milă pe bord.

Siling-Hi zâmbi îndurerată.

Oare totul se ridica împotriva ei ?

Nu va reuși să-și înfăptuiască planul ?

Și totuși trebuia să isprăvească în noaptea asta, căci mâine poate va fi prea târziu. Liu-San-Ciang își va fi vândut opiul și atunci yachtul va pleca iar într'o nouă călătorie.

Nici ea n'avea bani și în timpul călătoriilor nici nu-i trebuiseră, căci până acum Liu-San-Ciang îi îndeplinise toate dorințele.

Acum însă trebuia neapărat să facă rost de bani. Dar cum ?

Iși aduse aminte că toți proprietarii de spelunci din port erau în acelaşi timp şi negustori de opiu și plăteau sume mari pentru această otravă.

— Dacă îmi vei da drumul, Jahantsi, zise ea repede, atunci Long-San va avea bani destui pentru a putea juca mai departe.

— Oh, stăpână, nu te expune unei primejdii atât de mari, răspunse marinarul. Long-San te va trăda.

— Dacă îi voiu da bani destui, nu mă va trăda. El poate fi cumpărat ușor, deci să'l cumpărăm. Nu mai sta mult la gânduri, Jahansti, și deschide.

Tânărul marinar nu se mai putu împotrivi rugăminții fetei, deschise ușa și aceasta ieși din cabină.

Inchise ușa cu băgare de seamă, spre a nu face sgomot și îi șopti lui Jahantsi cu glas tremurător :

— Rămâi aici și prefă-te mai departe că stai de pază. Mă întorc îndată.

Siling-Hi se furișă dealungul gangului, mergând în vârful picioarelor și dispăru în cabina lui Liu-San-Ciang.

Acolo nu aprinse lumina, ci se duse pe întuneric până la pat, dădu plapoma la o parte, ridică salteaua și de sub aceasta scoase cheia de la cassa de bani. Apoi orândui în grabă patul, se aplecă spre dușumea și după ce înlătură covorul numără plăcile parchetului și ridică una din ele așa că ieși la iveală o deschizătură. Printr'o apăsare dușumeaua se desfăcu mai mult și lăsă să apară o ușă de oțel.

In ochii tinerei Chinezoaice se ivi o lucire. Vârî cheia în broască, ușa se dădu la o parte și în fața ei zări pachetele cu opiu.

Fără a șovăi mult, luă un pachet și îl strânse la piept ca ceva nespus de scump.

Acum s'a intâmplat minunea, se gândi ea, și îmi voiu putea cumpăra fericirea.

Nu se lăsă multă vreme pradă gândurilor, căci trebuia să lucreze repede, dacă voia să-și ajungă scopul.

Tot așa cum îi trecuse și ei ziua chinuită de gânduri negre și de desnădejde, suferise și sărmana femeie albă. Dar în sfârșit venise ceasul mântuirii și Siling-Hi se bucura dinainte de clipa în care va intra în cabina contesei și îi va spune că e liberă.

Mica Chinezoaică întinse mâna spre a închide la loc ușa cassei de fier secrete, când deodată simți cum îi îngheață sângele în vine. Auzi un glas care țipa, ușa fu deschisă cu putere și deodată lumina se aprinse în cabină.

III. — Indianul misterios.

Ethel Drof, fata de obiceiu atât de rece și nepăsătoare, devenise cu totul alta.

Când își schimbă toaleta pentru seară, stătu mult timp în fața oglinzii. Nici una din rochiile pe cari i le aduse camerista, nu fu pe placul ei și cum ea nu se ocupase niciodată prea mult de toalete, nici nu avea de unde alege prea mult. In sfârșit se hotărî pentru o rochie de mătase verde, care îi se păru că-i șade mai bine.

Totuși nu era încă mulțumită cu înfățișarea ei și era înfuriată împotriva lui Dick Dodd, care prin sfaturile sale o scosese din liniștea sufletească de până atunci. Orice făcea, trebuia să-și amintească de cuvintele detectivului, cu atât mai mult cu cât văzu în restaurantul hotelului multe femei frumoase, care atrăgeau privirile bărbaților.

Și după ea se uitau toți, dar în privirile și zâmbetele lor ironice li se puteau citi gândurile.

— Asta e bogata domnișoară Drof din New-

York, spuneau fără îndoială cei mai mulți. Tare e urâtă și îmbrăcată fără gust. Nu-i de mirare că nu și-a găsit până acum bărbat.

Gândul acesta îi stătea ca un ghimpe în inimă, o făcea nesigură în mișcările ei, nu mai fu în stare să vorbească răstit cu chelnerii, voind să fie ca toate celelalte femei, ceea ce îi venea foarte greu.

Până atunci avusese întotdeauna un zâmbet plin de dispreț pentru așa zisele maniere de salon, dar acum, după ce Dick Dodd îi deschisese ochii, fu nevoită să recunoască că unei fete de miliardar îi șade mai bine dacă se ține de obiceiurile societății bune.

Era ușor de înțeles că nici mâncarea nu-i plăcu în ziua aceea, și cum comparațiile pe cari le făcea între ea și celelalte femei erau în dezavantajul ei, supărarea-i crescu și mai mult.

Făcea oare să-și schimbe obiceiurile și felul de a fi de până atunci, numai de dragul lui Bob Wilkens ?

Cu cât se gândea mai mult la dânsul, cu atât mai mare îi era dorința de a-l cuceri, dar nu prin averea ei, ci voia să-i câștige dragostea ca femeie.

Își dădea totuși bine seama că va avea de luptat cu mari greutăți și se întrebă dacă va fi în stare să le înfrângă singură, fără ajutor străin.

Pe când ședea astfel adâncită în gânduri, auzi vocea lui Longworth, secretarul ei, care era în ziua aceea singur cu dânsa la masă, deoarece Frank Wilkens plecase după afaceri, iar Dick Dodd se luase pe urmele lui Bob.

— Domnișoară, vezi colo pe Indianul acela? o întrebă Longworth. E numărul de senzație al hotelului.

Ethel Drof, mulțumită de a-și abate gândurile în altă parte, se uită în direcția arătată de secretarul ei și zări un bărbat înalt, cu înfățișare impunătoare, îmbrăcat într'un costum indian.

Deoarece și el se uita în clipa aceea spre dânsa, privirile lor se întâlniră.

— Ce ochi ciudați are, zise Ethel încet lui Longworth, fără a-și lua privirea de la Indian.

Longworth se aplecă mai aproape spre dânsa și îi șopti :

— Se spune că are puterea de a sili pe oameni să facă tot ce vrea el.

— Așa dar e un hipnotizator?

— Da, însă nu-i unul din cei obișnuiți, nu e un șarlatan, urmă Longworth cu aprindere. O cameristă din hotel mi-a povestit adevărate minuni despre arta lui.

Ethel zâmbi neîncrezătoare și se uită la secretarul ei.

— Minuni? făcu ea. Nu fii ridicol, Longworth. In zilele noastre nu se mai întâmplă minuni.

— Dar acest Indian a vrăjit-o — ca să zic așa — pe Lady Cronfield, care devenise necredincioasă soțului ei și fugise cu un boxeur. Se spune că acum își iubește bărbatul mai mult ca niciodată. Același lucru se spune despre tenorul Rauschenbach, care a fost un mare craiu. Și el a fost vindecat de acest Indian și acum nu se mai uită la altă femeie decât la a lui. E o doamnă din nobilimea scoțiană, care s'a căsătorit cu tenorul din dragoste și era foarte nenorocită că el nu răspundea în aceeași măsură la dragostea ei.

Ethel deveni atentă și se uită iar la Indian.

Mai existau oare într'adevăr oameni cu o putere de sugestie atât de mare, încât să facă din alții uneltele lor ?

Ethel Drof își aduse aminte de tot ce citise despre fachirii indieni și fulgerător îi trecu prin minte gândul că Indianul acesta ar putea-o ajuta să-l vindece pe Bob de dragostea lui pentru Franțuzoaica cea blondă, și atunci acesta se va întoarce la dânsa.

Dar Ethel Drof era o fată prea cultă și cu principii moderne și nu se putea entuziasma pentru o astfel de ideie.

Totuși, cele spuse de Longworth îi deșteptară interesul pentru acest Indian, cu atât mai mult cu cât îi povesti și alte cazuri de vindecări minunate.

Deasemeni nu-i scăpă din vedere că și ceilalți clienți ai restaurantului se uitau cu mare admirație la misteriosul Indian.

Acesta avea ceva deosebit de atrăgător. Fața lui, cu fruntea înaltă, cu ochii mari, negri, cu profilul frumos se deosebea de mulți oameni și cu cât Ethel Drof se uita la el, cu atât îi creștea dorința de a cere ajutorul lui.

Poate va reuși să-și ajungă ținta pe această cale și poate Indianul îl va putea convinge pe

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 30
10 II 1936

Redacția și Administrația:
BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90.13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Director și proprietar:
MARTON HERTZ
Redactor responsabil:
ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Cu toate că frânghia îi tăia adânc în carne, Siling-Hi zâmbea, gândindu se că acum Liu-San-Ciang se va intoarce iar la dânsa (pag. 236)

Bob Wilkens că fericirea vieții sale o va putea găsi numai într'o căsnicie neîntârziată cu dânsa. Hotărîtă se sculă de pe scaun și se îndreptă spre Indian, pentru a-i supune rugămintea ei.

112. — Obiceiuri chinezești.

Când părăsi yachtul, Liu-San-Ciang era îmbrăcat ca un adevărat cavaler elegant.

Ajuns pe cheiu, se urcă într'un automobil, străbătu cartierul european al Șangaiului și se îndreptă spre cartierul chinezesc al marelui port

In apropierea acestuia plăti șoferului și își urmă drumul pe jos.

Avea o anumită țintă și pășea grăbit. Poate îi erau neplăcute și privirile concetățenilor săi, cari se uitau la dânsul cu dispreț, fiindcă se îmbrăcase după moda europeană.

Cartierul chinezesc era alcătuit din străzi strâmte și murdare și era un adevărat cuib al viciilor de tot felul și al bolilor. Dealungul străzilor se înșirau case mici pe fațadele cărora erau tot felul de inscripții în limba chineză și localuri, pe verandele cărora atârnau nenumăratele lampioane roșii. In fața caselor ședeau locuitorii ghemuiți pe pământ, pentru a respira aerul ceva mai răcoros al nopții.

După un drum scurt, Liu-San-Ciang ajunsese la canalul Su-Ciau, din apele căruia se ridicau aburi grei cari îi tăiau respirația.

Chinezul o luă pe o stradă ce ducea dealungul malului și acolo intră într'o ceainărie.

Când îl zări pe Liu-San-Ciang, proprietarul ceainăriei se ridică și se înclină adânc în fața lui.

Liu-San-Ciang răspunse la salutul acesta cu aceeași politeță și cu o față foarte gravă, apoi întrebă în limba atât de înflorată a Chinezilor:

— Ce mai face prietenul meu Tao-Iuan-Ming? I-a plăcut Cerului să-l ție sănătos și să lase să-i propășească afacerile ?

Tao-Iuan-Ming făcu o nouă plecăciune.

— Zeii au fost îndurători cu mine. Dar cu tine, frate Liu-San-Ciang ?

— Mie mi-au trimes fericirea.

Prin aceste cuvinte se îndeplini ceremonia oficială a salutului, apoi intrară într'o odaie din spatele prăvăliei, unde se așezară pe o rogojină.

De astă dată Liu-San-Ciang întrebă, servindu-se de felul de a vorbi european:

— Așa dar de când nu ne-am văzut, ți-a mers bine și afacerile tale au înflorit ?

— Atât de bine încât provizia s'a isprăvit. Ai adus alt opiu ?

— Pot să-ți dau cât vrei.

— Cum stai cu hașișul ?

— Și hașiș pot să-ți dau. Altceva ce s'a mai întâmplat pe aici ?

— Nimic de seamă. Mușterii sunt aproape întotdeauna aceeași. Câte odată unul sau altul dispare și atunci știu că a fost răpus de viciul său. Dar în locul lui vin alții.

— Și poliția ?

— Doarme ca întotdeauna, dacă îi dau bani îndeajuns să închidă ochii.

— Afacerea e destul de bună ca să poți da bacșișuri grase.

— La tine cred că merge totul în chip obișnuit.

— Da, însă am și ceva nou.

— Și ce anume ?

— O femeie albă, frumoasă ca roua dimineței. Părul îi strălucește ca aurul spicului de grâu și fața ei e trandafirie ca floarea de piersic.

In ochii lui Tao-Iuan-Ming se ivi o lucire de patimă și el plescăi din limbă.

— Spune-mi cum ai găsit-o ?

Liu-San-Ciang îi povesti întâmplarea și încheiă :

— Odată cu mine a intrat în port un oarecare căpitan Barnabe cu vaporul său. E un prieten al femeii albe și mi-e teamă să nu-mi facă neplăceri.

— Știe că femeia se află pe bordul yachtului tău ?

— Habar n'am. Doar dacă nu o fi aflat de la căpitanul Reval că am luat-o pe bord la Genova. Poate și ea îi va da de știre pe o cale sau alta.

— Spui că o ții închisă.

— De multe ori nu folosesc nici cele mai bune măsuri de pază.

— Ai dreptate. Intâmplarea joacă un rol foarte mare în astfel de afaceri. Cât timp vrei să rămâi cu yachtul în Șangai?

— Cinci zile, căci atât îmi trebue ca să-mi descarc marfa în ascuns și să o predau clienților mei.

— Atunci îți fac o propunere.

— In privința căpitanului ?

— Da. Trebue să te păzești de el făcându-l neprimejdios.

— In ce chip ?

— Incearcă să-i faci cunoștința. Crezi că vei reuși ?

— De ce nu? N'am decât să mă duc la restaurantul Royal unde vin toți ofițerii de marină și acolo va fi ușor să mă apropiu de el. Pe urmă?

— Il vei convinge să vie odată în prăvălia mea. Il voiu duce în sala din fund, îi voiu da un ceai și o pipă și atunci va adormi, iar eu voiu avea grije să doarmă până când vei fi plecat.

Liu-San-Ciang zâmbi mulțumit.

— Sfatul tău e bun, dar nu ți-e teamă că va face scandal și că-ți va aduce poliția pe cap ?

— Nu va face așa ceva, căci nici lui nu-i va conveni să se afle că a fost într'o speluncă unde se fumează opiu.

— Ai dreptate. Mă voiu întoarce deci îndată în oraș.

— Când îmi trimeți marfa ?

— Chiar în noaptea asta, îndată ce voiu fi ajuns pe bord.

— Cred că ai să mă răsplătești pentru serviciul pe care ți-l voiu face?

— Mă voiu arăta recunoscător

Liu-San-Ciang se ridică și își luă rămas bun dela Tao-Iuan-Ming în acelaşi fel ceremonios cu care se salutaseră la venire, spre a-și arăta astfel stima pe care o aveau unul față de altul. Așa era obiceiul chinezesc.

113. — Izbânda.

In clipa când lumina se aprinse brusc în cabină, *Siling-Hi închise ochii și inima* amenința să-și înceteze bătăile.

Se simțea gata să leșine și un singur gând îi fulgeră prin minte: Acum totul s'a sfârșit!

Era încredințată că nimeni altul decât Liu-San-Ciang intrase în cabină.

Pesemne că bănuise ceva și se întorsese pe yacht înainte de vreme.

A fi surprinsă de dânsul, însemna moartea pentru Siling-Hi și sărmana fată se înfioră, căci viața îi era dragă.

Dar deodată auzi un strigăt uimit:

— Tu, stăpână?!

Siling-Hi ridică repede privirea. Acesta nu era glasul lui Liu-San-Ciang!

Când se uită spre ușă, îl zări pe Long-San care stătea acolo cu fața buimăcită.

— Mi s'a părut că au venit hoți pe yacht, zise el spre a se scuza. De aceea am venit încoace.

Siling-Hi duse un deget la buze și șopti:

— Vorbește încet Long-San, să nu ne audă nimeni. Jahantsi nu știe că am venit încoace și mă crede în cabină unde stă de pază. Am avut însă o cheie și m'am furișat afară. Știi ce este aici, Long-San?

La aceste cuvinte, spuse cu un zâmbet drăgălaș, îi arătă pachetul pe care îl avea în mână.

Privirea lui Long-San se îndreptă spre ascunzătoarea secretă, se întoarse la Siling-Hi și ghici tot.

— Opiu?

Siling-Hi dădu din cap și zise:

— Da, opiu. Vrei să ți-l dau ție?

— Mie?

— Da, ție!

— Vrei într'adevăr să mi-l dai?

— Da!

— De ce?

— Trebue să ți-o mai spun? făcu Siling-Hi nerăbdătoare. Poți să-l vinzi în port și vei primi bani mulți. In schimb cer de la tine să taci, să nu spui nimănui, nici lui Liu-San-Ciang despre învoiala noastră.

In ochii lui *Long-San se ivi o lucire de lăcomie.*

— Vrei să-mi dai opiul cu adevărat? mai întrebă el odată, uitându-se neîncrezător la Siling-Hi.

Ea îi întinse pachetul și *zise:*

— Ia-l și acum pleacă repede.

— Dar...

Fata făcu o mișcare de nerăbdare.

— Mai stai la îndoială?

— Dacă va afla Liu-San-Cian, atunci s'a isprăvit cu mine.

— Ți-e teamă?

— El e crud și mă va chinui de moarte. Și așa mă urăște, fiindcă odată nu l-am ascultat. Dacă aș avea bani destui nu m'aș mai întoarce niciodată pe yachtul acesta.

Siling-Hi închise ochii pentru câteva clipe și chibzui. Apoi zise:

— Dacă ți-aș mai da câteva pachete de opiu, ai putea să le vinzi ca să ai bani destui pentru a dispare în interiorul țării.

Plin de uimire marinarul se uita la tânăra fată.

— *Ai vrea să faci asta, stăpână?*

— Da, însă ar trebui să părăsești încă în noaptea asta Șangaiul și să nu mai dai ochii niciodată cu Liu-San-Ciang.

Long-San râse.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să nu-l mai văd, stăpână. Dar propunerea ta e prea frumoasă pentru a fi adevărată.

— Te înșeli, Long-San. Ajutându-te pe tine, îmi fac mie un mare bine. Așa că...

Nu-și isprăvi vorba, ci se îndreptă spre ascunzătoare, scoase tot opiul din ea și îl dădu lui Long-San.

— Iată tot ce era aici. E o întreagă avere și peste noapte vei deveni bogat, căci ai destul curaj să vinzi această marfă primejdioasă.

Long-San dădu din cap cu înflăcărare.

— Cunosc cumpărători, cari îmi vor da bani mulți pentru opiu.

— Mie însă trebue să-mi mai faci un serviciu, Long-San.

— Fac tot ce-mi vei cere, stăpână, o asigură marinarul.

Siling-Hi se apropiă de el și îi șopti:

— Când Liu-San-Ciang se va întoarce mâine pe yacht, trebue să creadă că s'a făcut o spargere. Aci lăsăm totul așa cum este, iar pe mine și pe Jahantsi ne legi bine de mâini și de picioare, apoi vei părăsi yachtul.

— Voiu face așa cum îmi poruncești, stăpână.

— Bine. Atunci du-te și caută câteva frânghii. Peste zece minute te aștept în cabina mea și până atunci îi voiu fi spus și lui Jahantsi ce s'a intâmplat.

Long-San strecură pachetele cu opiu în buzunarele sale, apoi zise fetei:

— *Vei fi mulțumită de mine, stăpână.*

Siling-Hi nu mai dădu atenție cuvintelor lui și ieși grăbită, căci înainte ca Long-San să o lege, trebuia să dea drumul femeii albe.

Pe când marinarul se duse să caute frânghii, Siling-Hi alergă în cabina contesei, pe care o deschise de afară.

Dolores era culcată și nici nu ridică măcar capul când ea intră.

Credea că venise servitorul chinez și îi adusese de mâncare.

Abia când auzi vocea tinerei Chinezoaice, sări în sus și se uită la aceasta cu ochii holbați, ca și când ar fi fost o fantomă.

— Tu ești?... Ai venit într'adevăr?

Siling-Hi se apropiă repede de dânsa, îi făcu o plecăciune supusă și răspunse:

— A sosit clipa în care vei fi salvată, stăpână. Nu șovăi nicio clipă și coboară pe uscat.

Dolores rămase buimăcită, nevenindu-i să creadă.

Venise salvarea?

Era atât de neașteptată, încât nu fu în stare să înțeleagă, să cuprindă cu mintea.

Abia când Siling-Hi o îndemnă:

— Grăbește-te stăpână, nu *pierde nicio* clipă, se ridică de pe pat.

Fața-i era palidă de emoție, ochii îi sclipeau și trebui să-și adune toate puterile spre a nu se prăbuși.

Siling-Hi îi întinse haina și pălăria, precum și geamantanul cu care venise pe bordul yachtului.

Cu mișcări de automat Dolores se îmbrăcă, apoi atrase pe Siling-Hi la pieptul ei și îi zise:

— Iți mulțumesc de mii de ori pentru ajutorul pe care mi-l dai. Soarta să-ți răsplătească din belșug ceea ce faci pentru mine, să-ți dea toată fericirea pe care o dorești. Nu te voiu uita niciodată, scumpa mea Siling-Hi...

Adânc mișcată, tânăra fată sărută mâinile contesei, fără să poată spune niciun cuvânt.

Incă o ultimă strângere de mână, o ultimă îmbrățișare, apoi Dolores se desfăcu și ieși cu pași grăbiți din cabină.

Siling-Hi o urmă și se uită lung după dânsa, când trecu pe puntea care lega yachtul cu cheiul.

Mica Chinezoaică duse mâna la talismanul pe care îl avea la piept și se rugă nu numai pentru fericirea ei, dar și pentru aceea a femeii blonde.

Dolores se mai întoarse odată și îi făcu un semn prietenos, la care Siling-Hi îi răspunse cu un zâmbet.

Apoi se întoarse iar în cabina ei, unde Jahantsi o aștepta plin de teamă și neliniște.

Tânărul marinar fu foarte uimit când își văzu săpâna mulțumită și aproape veselă.

Fu însă și mai uimit, când aceasta îi destăinui planurile ei ciudate și aventuroase.

Dar când află că și Long-San se învoise cu bucurie, nu se mai împotrivi.

După câteva minute Long-San se întoarse și legă cobză atât pe Siling-Hi cât și pe Jahantsi, iar el părăsi yachtul luând cu el bogata răsplată pe care i-o dăduse fata.

Orice s'ar întâmpla acum, când Liu-San-Ciang va descoperi furtul, Long-San va fi departe și nimeni nu-l va mai putea prinde.

Cu toate că frânghia îi tăia adânc în carne, Siling-Hi zâmbea, gândindu-se că acum Liu-San-Ciang va uita pe frumoasa femeie albă și se va întoarce iar la dânsa.

Această speranță îi arăta viitorul într'o lumină strălucitoare și era încredințată că de acum înainte soarele fericirii va luci veșnic pentru ea.

114. — Ispită.

După o plimbare mai lungă prin oraș, Liu-San-Ciang intră în restaurantul hotelului Royal.

Deși se opri și se uită în jurul său căutând un loc, nici chelnerii, nici directorul localului nu se sinchisiră de el, căci era doar numai un Chinez, un om demn de dispreț.

Liu-San-Ciang se adresă unui chelner care tocmai trecea pe lângă dânsul și îl întrebă:

— Poți să-mi spui dacă domnul căpitan Barnabe de pe vaporul „Neptun" e aci?

— Uite-l colo lângă fereastră, răspunse chelnerul făcând o mișcare din cap în direcția arătată.

Liu-San-Ciang se uită într'acolo.

Așa dar acesta era căpitanul Barnabe?

Localul era plin de lume și toate mesele ocupate, căci veniseră ofițerii, inginerii și medicii tuturor vapoarelor cari se aflau în port. Numai căpitanul Barnabe mai era singur la masa lui, așa că Liu-San-Ciang se gândi să se ducă la el și să-l roage să-i dea voie să stea și el la masa lui.

Liu-San-Ciang se îndreptă într'acolo și căpitanul îi dădu voie să ia loc.

Nici lui nu-i prea erau dragi Chinezii, totuși nu-i disprețuia chiar atât de mult ca Europenii stabiliți la Șangai.

Inainte de a se așeza pe scaun, Liu-San-Ciang se prezentă și Barnabe își spuse și el numele, așa că se ivi îndată prilejul de a începe o conversație.

— Avem un prieten comun, domnule căpitan, zise Chinezul.

— Da?... Cine este?

— Căpitanul Reval.

— Ah, Reval! Il cunosc bine.

— L-am întâlnit la Genova, unde mi-a spus că ești comandantul vasului «Neptun».

— Da, așa este.

— Am intrat în acelaș timp în port.

— Atunci dumneata ești căpitanul yachtului chinezesc «Li-Pe»?

— Sunt proprietarul lui.

— Frumos vas.

Liu-San-Ciang zâmbi măgulit.

— Mărturisesc că sunt mândru de el și îmi face plăcere să cutreier mările cu acest yacht. De curând am fost mai multă vreme în Europa, am vizitat Parisul, Londra, Hamburg, Berlinul și alte orașe mari și porturi.

— Unde ți-a plăcut mai mult?

— La Marsilia.

— Și mie îmi place acest port mai mult decât toate celelalte.

— Dar și Șangai e frumos.

— Nu poate fi asemuit cu Marsilia.

— Bine înțeles că nu, fiind un oraș cu caracter oriental pronunțat, totuși oferă și el multe lucruri demne de văzut.

— Totul se concentrează în cartierul european și aici nu găsesc nimic neobișnuit.

— Mai este și un alt Șangai afară de acest cartier și în felul lui e ceva cu totul deosebit. Vreau să vorbesc de cartierul de lângă canalul Su-Ciau.

— N'am fost încă pe acolo.

— Ar trebui să vizitezi acel cartier. Acolo vei putea cunoaște adevărata viață chinezească.

— O cunosc din alte porturi.

— Fără indoială că numai imitație, căci Europenilor nu li se arată niciodată realitatea.

— Ba am fost chiar într'o adevărată speluncă de opiu și astea sunt partea cea mai interesantă din porturile chinezești.

Liu-San-Ciang zâmbi.

— Vei fi fost într'una anume amenajată pentru Englezii și Americanii dornici de senzație.

— Mie mi s'a părut însă că e o adevărată speluncă, una veritabilă.

— Fiindcă n'ai văzut încă una veritabilă și nu poți face o comparație. Ar trebui să te duci într'una în care n'a călcat încă niciun European. Ai vedea scene cu adevărat chinezești și ți-ar deschide ochii asupra grozavului viciu care bântuie poporul nostru.

— Dar dacă Europenii n'au voie să se ducă acolo?

Liu-San-Ciang tăcu câteva clipe, se uită iscoditor la Barnabe, apoi întrebă repede:

— Ai avea chef să vezi așa ceva?

— De ce nu? Imi place să-mi îmbogățesc cunoștințele în toate privințele.

Chinezul se oferi îndată politicos:

— Aș putea să-ți fac rost să intri într'o astfel de speluncă.

Liu-San-Ciang era mulțumit de el însuși, căci reușise să se apropie de căpitanul Barnabe, să-i facă cunoștința și să aducă vorba despre ceea ce il interesa mai mult.

Dacă mergea astfel înainte, va reuși să-l ducă la spelunca lui Tao-Iuan-Ming.

Chinezul comandase diferite mâncăruri pe cari chelnerul le servi, astfel că conversaţia fu întreruptă.

Căpitanul Barnabe sfârşi de mâncat şi acum mai sorbea din când în când din paharul său cu vin.

După o tăcere de câtva timp, Liu-San-Ciang începu iar:

— Dacă îţi face plăcere, domnule căpitan, stau la dispoziţia dumitale de a te conduce în cartierul chinezesc din Şangai.

— Chiar azi?

— Dacă vrei...

— N'am niciun alt proiect. Dar îmi vei putea arăta o speluncă de opiu veritabilă?

— Una din cele mai renumite cari există în Şangai şi unde nu pot intra decât cei iniţiaţi.

— Când vrei să plecăm?

— Dacă îmi dai voie, să-mi sfârşesc mai întâi masa, domnule căpitan.

Căpitanul Barnabe râse.

— Negreşit că da. Mănâncă în toată liniştea, căci nu sunt atât de grăbit.

Dar după o gândire de câteva minute, căpitanului îi veni o îndoială. Era oare bine să se încredinţeze conducerii unui Chinez pe care nici nu-l cunoştea mai de aproape? Se vorbea de multe dispariţii şi era de fapt o mare imprudenţă.

Se uită în jurul său şi îşi dădu seama că cei dela mesele învecinate se uitau cu oarecare dezaprobare la el.

El nu se sinchisi însă de părerea altora. Dacă îi plăcea să stea de vorbă cu un Chinez, nimeni nu putea să-l oprească.

Era încredinţat că mergând cu Liu-San-Ciang, va avea prilejul să vadă ceva cu totul neobişnuit.

Faptul acesta îl atrăgea şi în cele din urmă se hotărî să nu-şi schimbe planul.

Liu-San-Ciang isprăvise masa şi chemă pe chelner să facă plata. Apoi zise:

— Putem merge, domnule căpitan.

— Numai o clipă încă, aş vrea să-mi beau numai vinul.

Barnabe nu se prea grăbi însă şi între altele îl întrebă pe Chinez:

— Dar spune-mi, nu e primejdios să mergi noaptea în cartierul chinezesc?

— Nicidecum. Acolo eşti tot atât de sigur ca şi în cel european.

In sfârşit căpitanul Barnabe se ridică şi se pregătea să plece cu Liu-San-Ciang.

In clipa însă în care îşi luă chipiul, observă că Liu-San-Ciang se uita cu ochi plini de mânie spre intrarea restaurantului şi că se îngălbenise deodată la faţă.

115. — O rază de fericire

In sfârşit Dolores era liberă şi colo, nu departe, era vaporul «Neptun», unde îl va găsi pe prietenul ei.

Alergă cât o ţinură picioarele, ajunse la puntea care ducea de pe cheiu la vapor şi o trecu repede.

Un marinar care stătea de santinelă, îi ieşi în cale şi strigă:

— Stai! Incotro?

— Trebue să vorbesc cu căpitanul Barnabe.

Marinarul o măsură cu privirea şi deodată faţa lui se lumină de bucurie.

— Dacă nu mă înșel, ești contesa blondă din Marsilia? Iartă-mă că-ți spun astfel, dar nu te cunosc decât sub numele acesta și...

Dolores nu-l lăsă să-și isprăvească vorba, ci zise repede:

— Da, eu sunt.

El vru să mai spuie ceva, ea însă îi curmă iar vorba, nerăbdătoare:

— Te rog du-mă la căpitanul Barnabe, căci trebue să vorbesc numaidecât cu dânsul.

— Din nefericire nu pot să-ți îndeplinesc rugămintea. căci căpitanul Barnabe a coborât pe uscat.

— Când se va întoarce pe bord?

— Nu știu, dar azi nu cred să-l mai poți vedea. Mai bine ar fi să mai vii odată mâine dimineață și îl vei găsi negreșit.

Dolores clătină capul.

Nu îndrăznea să meargă singură în oraș și să rămână noaptea acolo. S'ar putea întâmpla o adevărată nenorocire, dacă întâmplarea i-ar scoate în cale pe Liu-San-Ciang! Ar putea să încearcă și ocrotirea poliției, dar acest demers ar da loc la o mulțime de cercetări și întrebări, la nenumărate formalități, așa că se hotărî să nu plece de pe vapor până când nu va fi vorbit cu căpitanul Barnabe.

Îi spuse aceasta și marinarului, care răspunse:

— Dacă ar fi după mine, te-aș lăsa să rămâi pe vapor, dar învoirea n'o poate da decât ofițerul de serviciu.

— Cine e?

— Azi e de serviciu domnul inginer-șef.

— Atunci du-mă, te rog, la dânsul.

Marinarul o duse până la cabina inginerului, bătu la ușă și lăsă pe Dolores să intre.

Inginerul ridică privirea de pe un ziar în care tocmai citea, recunoscu imediat pe contesă, se sculă de pe scaun și făcu câțiva pași în întâmpinarea ei.

— Cum, dumneata aici la Șangai, doamnă? exclamă el nespus de uimit.

— Printr'o întâmplare am văzut aici vaporul «Neptun».

— Da, am primit ordinul să venim la Șangai.

— Pe mine m'au adus vânturi potrivnice până aici, ca să vorbesc în limbajul marinarilor.

— Ei, principalul e că în ciuda vânturilor potrivnice, tot ne-am întâlnit. Căpitanul Barnabe ... foarte mult. Era nenorocit când te-a așteptat zadarnic la Sidney și a plecat de acolo cu inima foarte grea.

— Imi dai voie să rămân pe bord, până când se va întoarce din oraș?

— Iți voiu propune ceva mai bun, doamnă. Știu unde s'a dus căpitanul Barnabe, așa că putem merge și noi acolo ca să-l revezi mai curând. Te învoiești?

— Dacă vrei să mă însoțești, atunci da, domnule inginer.

— Asta se înțelege de la sine, căci in niciun caz nu te-aș fi lăsat să mergi singură în oraș. Șangaiul e foarte primejdios noaptea, mai cu seamă pentru femei singure. Te văd foarte agitată și obosită. N'ai vrea să te odihnești puțin?

— Nu. Mai bine să plecăm îndată.

— Cum vrei dumneata.

Inginerul își luă chipiul și amândoi părăsiră cabina. Ajungând pe punte, chemă un subofițer, îi spuse să îngrijească de supravegherea vaporului în lipsa lui, apoi trecură pe cheiu și se îndreptară spre oraș.

Pe drum inginerul o întrebă pe Dolores:

— N'ai aflat încă nimic despre fiica dumitale?

— Nu, însă nădăjduiesc să aflu ceva dela căpitanul Barnabe. Mi-a telegrafiat că...

— Știu, căci cu mine s'a sfătuit. Eu am fost acela care a găsit cea dintâi urmă a domnișoarei Felicia.

Dolores se opri în loc și apucându-l de braț, îl întrebă:

— Știi unde se află?

— Aflasem unde e, dar apoi... Vreau să-ți povestesc totul de la început.

Inginerul îi istorisi despre întâlnirea cu vaporul «Regina Mărilor», cum se dusese pe bordul acestuia spre a repara un defect la mașină și ce descoperise acolo.

Pe când vorbea inginerul, merseră înainte și Dolores asculta cu încordare.

Cele povestite de inginer o turburară până în adâncul sufletului.

Așa dar Felicia ei scumpă încăpuse pe mâinile unor negustori de carne vie?

Știrea aceasta o îngrozi.

— Și ce s'a întâmplat mai departe? întrebă ea agitată.

— Căpitanul Barnabe a înștiințat poliția și aceasta a plecat îndată în întâmpinarea vaporului... și urmă să povestească tot ce aflase de la Barnabe.

Din pieptul sărmanei contese ieși un geamăt dureros.

— Vasăzică zădarnică a fost speranța mea că-mi voiu găsi copila la căpitanul Barnabe sau altundeva, sub ocrotirea unor oameni cumsecade. Dumnezeule sfinte, e mai mult decât pot îndura!

Spre a o liniști, inginerul urmă:

— Căpitanul Barnabe a continuat apoi urmărirea și reușise să descopere iar urma Feliciei...

Dolores ridică repede capul și zise cu înfrigurare:

— A descoperit-o iar pe Felicia?

Fără să-și dea seama, își împreună mâinile și se uită spre cerul înstelat.

— Dumnezeule îndurător, îți mulțumesc...

Câteva clipe se lăsă stăpânită de gândul fericit, dar apoi fu iar cuprinsă de neliniște și turburare chinuitoare.

Iși aduse aminte de ce îi spusese inginerul cu câteva clipe în urmă: Felicia era în mâinile unor negutători de fete!

— Și i-a fost cu putință căpitanului Barnabe să-mi salveze copila? întrebă ea cu vocea înăbușită și cu ochii ațintiți asupra inginerului.

Dar pe fața acestuia citi o tresărire dureroasă și presimțind o nouă știre covârșitoare, se sprijini iar de brațul inginerului să nu cadă.

— Spune-mi tot adevărul, nu-mi ascunde nimic... Ce s'a întâmplat cu Felicia mea?

Inginerul dădu din umeri și câteva clipe tăcu încurcat, apoi urmă:

— Din nefericire nu pot să-ți dau niciun amănunt, scumpa mea doamnă. Căpitanul Barnabe iți va putea povesti totul pe larg... Uite, colo e hotelul Royal unde s'a dus căpitanul. Numai câteva minute încă și îl vei revedea.

Ca o vijelie năprasnică se năpustiră gândurile triste asupra sărmanei Dolores.

Copila ei, tot ce avea mai scump pe lume, Felicia pe care o păzise ca ochii din cap, spre a nu fi atinsă de noroiul în care se bălăcea lumea întreagă, încăpuse pe mâinile unor proxeneți, fusese târâtă în țări străine, în primejdie de a cădea pradă celei mai grozave rușini!

Toată viața sărmanei contese fusese un drum presărat cu spini, dar ea mersese mai departe, îndurase orice, numai pentru a putea presăra flori în calea copilei ei...

Și acum Felicia să fie oare sortită să ducă aceeași viață nenorocită?

Nu, soarta nu putea fi atât de nemiloasă, atât de neîndurată!

Dacă într'adevăr nu va putea scăpa pe Felicia, dacă aceasta va rămâne în mâinile acelor ticăloși, atunci toate jertfele aduse de nenorocita ei mamă, fuseseră zadarnice.

Dolores își duse mâna la piept, simțind ca un clește de foc care îi sfâșia inima.

Trebui să-și adune toate puterile, spre a se târî până la hotelul Royal.

Inginerul deschise ușa de la intrare și o lăsă să treacă înainte. In restaurant era mișcarea obișnuită în marile hoteluri. Clienții ședeau la mese sau în picioare în grupuri, personalul hotelului alerga de colo până colo să-i servească. Unul din directori veni spre cei doi noui veniți, căci mai cu seamă frumusețea contesei îi atrăsese atenția. Salută pe nouii oaspeți cu o plecăciune și îi întrebă ce doresc.

— Spune-mi te rog, căpitanul Barnabe de pe vaporul «Neptun» mai e aci?

— Da, uitați-vă, e acolo.

Inginerul îl descoperi cel dintâi și zise contesei:

— Iată-l la masa patra din dreapta. Mi se pare că am venit tocmai la timp, căci îl văd pregătindu-se de plecare.

Dolores își îndreptă privirea într'acolo și de astă dată îl zări și dânsa. Dar bucuria revederii îi fu turburată și plină de spaimă se dădu un pas înapoi.

Lângă căpitanul Barnabe era...!

Doamne Dumnezeule, nu se vor mai sfârși niciodată nenorocirile!

Instinctiv, Dolores presimțea că Chinezul n'avea gând bun și tocmai el era acela care se apropiase de căpitanul Barnabe!

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 31
11 II 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația:
BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director și proprietar:
MARTON HERTZ
Redactor responsabil:
ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Frank Wilkens stătea în fața lui și urmărea cu privirea fiecare mișcare a profesorului (pag. 245)

Ea se întoarse spre inginer, care o privi uimit și îi zise repede:

— Du-te, te rog, singur la căpitanul Barnabe și spune-i că am venit.

Tânărul ofițer clătină nedumerit capul și o întrebă:

— De ce nu vrei să vii și d-ta, doamnă?

Nerăbdătoare, Dolores îl îndemnă:

— Fă, te rog, cum îți spun eu. Du-te repede, să nu pierdem nicio clipă, căci n'aș vrea să fiu văzută de Chinezul de care e însoțit și nici acesta nu trebue să afle că sunt aici. Așa dar căpitanului să-i spui numele meu numai în șoaptă. M'ai înțeles?

Inginerul dădu din cap.

— Bine, doamnă. Acum știu de ce este vorba.

Pe când inginerul se îndreptă spre locul unde se afla căpitanul Barnabe, Dolores se ascunse în dosul unui grup de palmieri, spre a nu fi văzută de Liu-San-Ciang; era însă prea târziu.

Acesta o și zărise și plin de mânie se năpusti spre dânsa.

Aceea pe care o iubea cu patimă nebună, afla aci în libertate?

Dar nu se dădu încă bătut.

Va pune iar mâna pe dânsa și daca nu se va putea altfel, va întrebuința chiar forța.

Fără să stea mult pe gânduri, străbătu repede sala și o trase pe Dolores din ascunzătoarea ei.

Când își aținti privirea asupra contesei, aceasta rămase ca împietrită.

Vru să țipe, să strige ajutor!

Colo, aproape de tot, era doar Barnabe, cel mai bun prieten al ei și inginerul!

Dar niciunul din ei n'o vedea.

Inginerul vorbea cu căpitanul și deodată...

Dolores simți pe fața ei suflul fierbinte al Chinezului și auzi vocea lui poruncitoare:

— Urmează-mă, fără să scoți o vorbă, fără să țipi... căci ești a mea... numai a mea...

Totul începu să se învârtească în jurul ei, se împotrivi puterei misterioase a Chinezului. o singură voință o stăpânea: aceea de a fi liberă.

Dar Chinezul o trăgea cu putere după dânsul. Cu niciun preț nu vroia s'o piardă pe femeia albă.

O ținea strâns, cu toată puterea și își pironi privirea în ochii ei, știind că avea o putere hipnotică foarte mare.

Acum îi părea rău că nu se folosise de această putere încă pe yacht, căci atunci Dolores nu i-ar fi putut scăpa.

Ea nu era încă liberă, întâmplarea îi venise în ajutor și încă se putea s'o readucă în stăpânirea lui.

Cum să iasă din hotel, fără să atragă atenția publicului?

Chinezii nu erau bine văzuți în acest local și dacă va ajunge la un scandal, la încăierare, atunci desigur că va fi înfrânt.

Dar deocamdată Dolores era încă în puterea lui, nici nu se mișca din strânsoarea în care o ținea. Era ca leșinată. Spaima de întâlnirea grozavă cu dânsul o făcuse să-și piardă aproape cunoștința.

Gândurile se învălmășeau nebune în capul lui Liu-San-Ciang.

Să plece cât mai repede de acolo Putea oare să iasă din ascunzătoarea în care era cu Dolores?

Nu-l vor opri când va trece prin sală cu o femeie albă pe care o târa după dânsul?

N'ar fi mai bine să mai încerce să sară prin fereastra cea mare pe care o vedea în apropiere de locul unde se afla?

Sala nu era prea sus deasupra nivelului pământului și astfel va putea scăpa cu prețioasa-i pradă.

Afară erau o mulțime de automobile. Parte din șoferi erau Chinezi și fără îndoială că unul din ei îi va da ajutor să fugă.

Afară de asta atât el cât și compatrioții săi cunoșteau destule ascunzători tainice pe cari nici poliția englezä nu le descoperise încă.

Va ști deci unde s'o ducă pe Dolores, așa încât să n'o mai poată găsi nimeni.

Iar căpitanul Barnabe nu va mai sta mult la Șangai ci peste câteva zile va fi nevoit să plece, chemat de datoria lui.

Toate acestea îi trecură prin cap lui Liu-San-Ciang, pe când inginerul se apropia de masa căpitanului Barnabe.

Prin vederea neașteptată a inginerului său, atenția lui Barnabe fu atrasă spre el și nu se mai uită la Chinez.

Căpitanul privi uimit la inginer și îl întrebă:

— Ce s'a întâmplat? De ce ai venit aici?

— Fiindcă s'a petrecut ceva foarte important. căpitane.

Barnabe deveni atent.

— Ceva important? făcu el. E în legătură cu Felicia de Martigny?

— Da.

Agitat, căpitanul îl apucă pe inginer de braț, uitând unde se află și de Chinez, gândindu-se numai la Dolores și la copila ei.

— A fost găsită?

—Nu, dar a venit altcineva.

— Cine?

— Contesa blondă.

Barnabe avu o tresărire de bucurie.

— Dolores?!

Inginerul dădu din cap.

— A venit pe vapor și te-a căutat, căpitane. Știind că te-ai dus la Royal, am adus-o și pe ea aci.

Barnabe privi în jurul lui, căutând pe contesă și zise cu nerăbdare:

— Unde e? De ce n'ai adus-o la masa mea?

Abia la auzul acestei întrebări, inginerul își aminti de scena ciudată de la intrare și pe care o uitase în bucuria de a aduce căpitanului său o veste atât de bună.

Se întoarse repede și zise:

— Așteaptă în vestibul, căpitane. Hai să mergem repede la dânsa. N'a vrut să intre în sală, de teamă să nu fie văzută de Chinezul care se afla la masa dumitale.

Barnabe avu îndată presimțirea unei nenorociri și strigă buimăcit:

— Unde e Chinezul?

Inginerul dădu din umeri:

— A plecat.

Căpitanul Barnabe îl apucă de braț și îl trase grăbit după el.

— Repede, repede... Să mergem la Dolores. Mi-e teamă că Chinezul a văzut-o și s'a folosit de timpul în care stăteam de vorbă, spre a înfăptui ce avea de gând să facă.

Barnabe avea dreptate cu presupunerea lui.

Fără a mai șovăi, Liu-San-Ciang se îndreptă spre fereastra deschisă.

Trebui însă să-și ia privirea de la Dolores și cum aceasta se împotrivea din răsputeri, profită de acest prilej și scoase un țipăt puternic.

Atrase astfel atenția celorlalți clienți și se produse o învălmășeală.

Intr'o clipă Chinezul fu înconjurat.

Inginerul care dintr'o singură privire înțelesese situația, se repezi la Liu-San-Ciang și îl lovi cu pumnul în ceafă.

— Te voiu învăța eu minte, câine blestemat! strigă el înfuriat și îi dădu o a doua lovitură lui Liu-San-Ciang, care se prăbuși la pământ.

Și alți clienți, precum și o parte din personalul hotelului observaseră scena și alergară în ajutorul inginerului, scoțând strigăte de indignare.

— E o obrăznicie nemaipomenită din partea acestui Galben, să se atingă de o femeie albă!

Mai cu seamă niște Americani strigau iritați:

— Linșați-l pe acest ticălos! Ucideți bestia!

Nu lipsea mult să-i se facă de petrecanie lui Liu-San-Ciang, însă calmul directorului care interveni, îl scăpă de la moarte.

— Să-l dăm pe mâna poliției, hotărî directorul.

Când Chinezul auzi cuvântul poliție, sări în picioare și încercă să fugă, însă imediat fu apucat de câțiva din cei de față, cari îl ținură pe loc.

Un chelner alergă la telefon și chemă postul de poliție cel mai apropiat.

Liu-San-Ciang încerca mereu să se smulgă din brațele acelora cari îl țineau, se sbătea ca un nebun, ochii îi ieșiseră din orbite, făcuse spume la gură și își arăta dinții ca o fiară.

In primul moment căpitanul Barnabe nu putuse înțelege ce se întâmplase cu Liu-San-Ciang, căci nu zărise încă pe Dolores. Se îndreptă spre locul unde avusese loc toată scena descrisă mai sus și abia aci se află deodată față în față cu contesa.

— Dolores!

Ii luă mâinile, le strânse, le sărută cu înfocare și plin de o nemărginită fericire, se uită la ea.

Uitară în clipa aceea că nu erau singuri, se îmbrățișară și se lăsară copleșiți de bucuria revederii.

Fură treziți din visarea lor, căci doi polițiști intrară în sală.

Liu-San-Ciang mai încercă încă odată să scape, dar de astă dată polițiștii îl înhățară și când el se împotrivi, îi puseră cătușe.

Văzând că totul e pierdut, se supuse cu fatalismul caracteristic popoarelor asiatice.

— Ce s'a întâmplat aici? întrebă unul din polițiști, privind în jurul său.

Inginerul se apropiă de dânsul și îl lămuri:

— Am văzut pe Chinez atacând pe acea doamnă și atunci l-am doborît ca s'o scap de el.

Polițistul se adresă contesei cu întrebarea:

— Cunoașteți motivul pentru care v'a atacat?

— Fiindcă m'a ținut prizonieră și am fugit, răspunse Dolores. Mă atrăsese pe yachtul său, care se află acum în portul Șangai și acolo mi-a făcut propuneri rușinoase pe cari le-am respins. Atunci m'a închis, dar am reușit să scap. Aici m'a zărit și cred că voia să puie iar mâna pe mine, ca să mă ducă din nou pe yacht.

— Atunci s'a făcut vinovat de siluire și atac la libertatea individuală. Asta îl va costa foarte scump.

— Nu e singura crimă de care s'a făcut vinovat. Știu că e și contrabandist de opiu.

Până atunci Liu-San-Ciang ascultase în liniște acuzarea contesei, dar când auzi aceste cuvinte, scoase un blestem în limba chineză, apoi zise răstit:

— Minte!

Abia pronunțase acest cuvânt, când căpitanul Barnabe îl și lovi peste față, deși se afla între cei doi polițiști. Indignarea lui Barnabe nu mai cunoștea margini și ceilalți martori ai întâmplării, înfuriați peste măsură de neruși-

narea Chinezului, se apropiară spre a-i aplica singuri pedeapsa pe care o merita. Cei doi polițiști îi opriră însă de a se apropia de Chinez.

— Care e vaporul lui? întrebă iar polițistul.

— Yachtul se numește „Li-Pe".

— Are opiu pe bord?

— Da și după câte știu vrea să-l ducă în port spre a-l vinde.

— Vom cerceta cazul acesta fără întârziere.

Polițistul mai rugă pe Dolores să-i dea numele ei, apoi împreună cu colegul său îl duseră pe Chinez, care mergea cu pași șovăitori.

El știa prea bine că-l așteaptă vreo câțiva ani de închisoare grea și că va fi bătut crunt.

Clienții și personalul restaurantului se împrăștiară, așa că Dolores și căpitanul Barnabe rămaseră singuri.

Inc'odată își strânse mâinile și privirile lor se întâlniră cu o expresie de dragoste adâncă.

— Nu-mi vine încă să cred că ne-am întâlnit aci.

Dolores dădu din cap.

— Nici mie. Mi se pare o adevărată minune.

Tremura atât de tare încât abia se putea ține pe picioare.

Barnabe o cuprinse cu brațul, și o sprijini.

— Vino, Dolores. Ai nevoie de liniște ca să-ți revii din spaima pe care ai tras-o.

Ea se alipi de el și închise ochii. Cu toată emoția prin care trecuse, se simțea acum la adăpost lângă căpitanul Barnabe, care știa că o iubește din tot sufletul.

Barnabe îi ghici gândurile și inima-i tresăltă de bucurie. Ii venea s'o ia pe Dolores în brațe și s'o ducă departe, departe, unde să fie numai ei amândoi.

Căpitanul se îndreptă spre inginer, care stătuse la o parte și îi zise:

— Acum ne vom întoarce pe vapor. Fii te rog atât de bun și spune să se aducă o mașină.

Inginerul alergă înainte iar Dolores și Barnabe merseră încet pe urma lui.

Deși știa că Liu-San-Ciang fusese arestat, totuși Dolores se uita cu frică în jurul ei, ca și când s'ar fi temut de noui primejdii.

Căpitanul îi desmierdă mâna ca s'o liniștească și i-o strânse, ușor, voind prin aceasta să-i transmită o parte din puterea și curajul său.

— Să nu-ți mai fie frică de nimic, Dolores, îi zise el cu glas blând. Ești lângă mine și nimeni nu te va mai putea atinge.

Ea zâmbi fericită și ochii i se umplură de lacrimi de bucurie. Se simțea atât de bine, știindu-se la adăpost, sub scutul bărbatului atât de drag...

16 — Doi vinovați.

Discuția aprigă pe care o avusese cu Bob și amenințările domnișoarei Ethel Drof deslănțuiseră o vijelie atât de puternică în sufletul lui Frank Wilkens, încât se simțea aproape doborît.

Spumega de mânie, că atât de aproape de țintă, era amenințat să fie învins.

Plin de mânie din pricina ultimelor întâmplări, vroia să tragă la răspundere pe acela, pe care îl socotea drept singurul vinovat.

Incă în aceeași seară încercă să vorbească cu profesorul Black, dar nu-l găsi acasă.

Se duse de trei ori la sanatorul lui. In zadar. Black își luase o zi concediu și nimeni nu putu să dea lui Frank Wilkens o indicație unde l-ar putea găsi.

Frank Wilkens cutreieră toate localurile elegante din Londra, în speranța că va găsi undeva pe Black, dar totul fu degeaba.

Fără să-i fi dat de urmă, se întoarse în zori la hotel și se culcă istovit de oboseală.

Câteva ceasuri dormi un somn greu și avu visuri urâte.

Când se deșteptă pe la zece dimineața simți dureri de cap grozave. Luă o baie rece, pentru a se înviora, dar nu fu în stare să-și gonească gândurile rele cari îl chinuiau neîncetat.

Era mulțumit că nu întâlnise pe Ethel Drof, căci nu avea deloc chef să mai aibă o nouă explicație cu dânsa.

Aștepta cu înfrigurare să lămurească tot ce îi aruncase Bob în față, așa că primul său drum fu iar spre sanatoriul doctorului Black.

De astă dată avu noroc, căci îndată după ce fu anunțat, profesorul îl primi.

Black îl întâmpină cu un zâmbet prefăcut și îl salută exagerat de prietenos.

Frank Wilkens se făcu că nu vede mâna pe care i-o întinsese profesorul, îl măsură cu o privire plină de cel mai adânc dispreț și îi aruncă în față:

— Inşelătorule!

Black se uită buimăcit la dânsul.

— Mister Wilkens, ce înseamnă asta?

Frank Wilkens izbucni într'un râs strident.

— Ai putea să-ţi închipui ce înseamnă.

Black se stăpâni şi răspunse liniştit:

— Nu ştiu ce te îndreptăţeşte să-mi aduci o asemenea jignire?

Frank Wilkens veni aproape de tot de dânsul şi îl privi drept în ochi:

— Nu eşti un înşelător, Black? Nu te mustră cugetul când te uiţi la mine?

Profesorul surâse cu un aer de superioritate şi răspunse:

— Mi se pare, mister Wilkens, că vrei să iei locul vărului dumitale.

Frank Wilkens ridică ameninţător mâna.

— Ţi-ar conveni să mă declari drept nebun!

— După felul în care vorbeşti, ai putea fi luat ca atare.

— Aşa dar tăgăduieşti?

Black dădu din umeri, nepăsător.

— Nu ştiu ce aş avea de tăgăduit, mister Wilkens.

— Atunci mărturiseşti că de ani de zile vărul meu nu se mai află în sanatoriul dumitale şi că ai încasat pe nedrept onorariile mari şi întreţinerea pe care ţi-am plătit-o?

Pentru câteva clipe Black îşi pierdu cumpătul, se dădu înapoi şi holbă ochii la Wilkens ca şi când nu l-ar fi înţeles bine.

Frank Wilkens stătea în faţa lui, cu braţele încrucişate pe piept şi urmărea cu privirea fiecare mişcare a profesorului.

După o pauză dădu din cap şi zise:

— Te-ai trădat prin spaima pe care o arăţi, Black. Recunoşti dar că eşti un excroc?

Dar de astă dată profesorul îi întoarse spatele izbucnind într'un râs ironic, se îndreptă spre biroul său, luă loc în fotoliu, puse picior peste picior şi cu mişcări nepăsătoare îşi aprinse o ţigară.

— Mister Wilkens, aş putea înştiinţa poliţia, ca să-i povestesc toată această istorie şi să-i lămuresc cum regele automobilelor a ajuns la marea lui avere şi la imensele întreprinderi...

Wilkens încleştă pumnii.

— Îndrăzneşti să mă ameninţi?... Dumneata...!

— Cum mi se vorbeşte, aşa răspund, mister Wilkens.

— E o neruşinare!

— Mă faci excroc, dar dumneata însuţi ce eşti?

— Asta nu va putea dovedi nimeni, Black, nici chiar dumneata, izbucni Frank Wilkens, pierzându-şi din ce în ce mai mult stăpânirea de sine.

— Aşa crezi? făcu Black, care îşi păstra calmul, pe măsură ce Wilkens îl pierdea pe al lui. Cu o privire plină de mânie, Wilkens se apropiă de Black şi zbieră:

— Am în mâinile mele un certificat de la dumneata prin care arăţi că vărul meu era într'o stare de nevindecat.

— Şi eu am însemnări, din cari judecătorii vor putea afla că noi amândoi am făptuit o crimă împotriva acelui nenorocit de Frank Wilkens.

— Insemnări?

Black dădu din cap.

— In timpul cât vărul dumitale a stat în sanatoriul meu, a scris mai departe la jurnalul lui şi a povestit toată istoria vieţii sale. Tot ce-a scris e o grea învinuire împotriva dumitale, mister Wilkens. Când a fugit, a lăsat jurnalul aci şi eu am păstrat cu sfinţenie acest document de mare preţ, spre a mă folosi la nevoie ca de o armă împotriva dumitale. Dacă mă vei denunţa deci că te-am înşelat cu câteva mii de dolari păcătoşi, atunci vom merge amândoi la închisoare, braţ la braţ, ca doi buni prieteni.

Wilkens se prăbuşi pe un scaun şi respiraţia ameninţa să i se oprească.

— Există un jurnal al vărului meu? bâlbâi el.

— Poate nu crezi ce-ţi spun?

— M'ai minţit ani dearândul spunându-mi că vărul meu se află în sanatoriul dumitale şi la fiecare şase luni mi-ai făcut un raport mincinos asupra stării lui. Totul era numai înşelătorie. Cum vrei să te cred acum?

Black aruncă mucul ţigaretei în scrumieră, se sculă şi se duse spre un dulap cu cărţi. In timp ce deschidea o cassă de bani secretă, ascunsă după şirurile de cărţi, urmă:

— La început am nădăjduit că voiu putea prinde pe fugar şi am cheltuit sume enorme cu detectivi, spre a-l prinde şi a-l aduce iar la sanatoriu. Dar a fost foarte isteţ şi a făcut astfel încât i s'a pierdut urma cu desăvârşire.

Apoi am așteptat să aflu, dacă nu cumva plecase în America, spre a te trage la răspundere. Dar luni trecură după luni, fără să mai dea vreun semn de viață și atunci mi-am spus că cel mai bun lucru ce am de făcut e să ascund faptele.

Wilkens începu iar să râdă ironic.

— Scuzele văd că nu-ți lipsesc, Black.

Profesorul dădu nepăsător din umeri.

— Nu ți-am făcut un bine mult mai mare, lăsându-te să crezi că vărul dumitale se află sub pază bună? Ai mai fi avut liniștea trebuincioasă a te ocupa de afacerile dumitale, dacă ai fi știut că a fugit? Ai fi fost chinuit neîncetat de teama că într'o bună zi va apare în fața dumitale spre a-și cere drepturile pe cari i le-ai luat.

— Așa dar ești de părere că trebue să-ți mai fiu recunoscător, nu-i așa? întrebă Frank Wilkens cu glas șuierător.

Profesorul răspunse foarte calm:

— In orice caz n'ai niciun drept să mă faci excroc. Dacă ai cunoaște conținutul acestei cărți, atunci ai vedea scris negru pe alb că ești un excroc mult mai mare decât mine.

Spunând aceste cuvinte, Black îi arătă un volum legat în piele, apoi trase un scaun lângă Frank Wilkens, luă loc și deschise cartea, astfel încât Americanul să poată recunoaște scrierea. Dacă s'ar mai fi îndoit de cuvintele profesorului, acum avea înaintea ochilor dovada că acesta spusese adevărul, căci recunoscuse scrierea vărului său.

Black îi arătă un pasaj subliniat cu roșu și citi:

„...de când s'a deschis testamentul prin care unchiul William m'a făcut și pe mine moștenitorul fabricei sale, ura vărului meu Frank, cu care semăn atât de mult încât nimeni nu ne poate deosebi, a devenit din zi în zi mai mare, mai înverșunată. Am trista presimțire că va întrebuința toate mijloacele pentru a mă înlătura..."

Wilkens își astupă urechile, îngrozit.

— Oprește, nu mai vreau să aud nimic!

Black surâse cu un aer de superioritate.

— Păcat că nu vrei să mai asculți. Mai sunt multe lucruri interesante în cartea asta.

Agitat, Frank Wilkens se ridică de pe scaun, întinse mâna după caiet și zise:

— Dă-mi-l mie!

Black îl ascunse repede în buzunarul hainei.

— Nici nu mă gândesc să dau din mâini un document atât de prețios.

— Vreau să ți-l cumpăr. Cât ceri pe el?

— Nu-l dau pentru bani.

— Atunci pentru ce-l păstrezi? Au trecut douăzeci de ani de când vărul meu n'a mai dat niciun semn de viață. Așa dar lui nu-i mai poți da caietul și dacă eu îți ofer o sumă mare pentru el, cred că îți va fi mai plăcut decât să ții caietul în cassa de bani.

Black clipi din ochi și chibzui, dar înainte de a putea da un răspuns, se auzi de afară un sgomot, pricinuit pesemne de căderea unei mobile. Amândoi ascultară îngroziți și pe când Black alerga spre ușă, Frank Wilkens bâlbâi înspăimântat:

— Dumnezeule! Cineva a ascultat tot ce-am vorbit.

117. — In căutarea unei slujbe.

Incă nu se luminase bine de ziuă, când Bob Wilkens se trezi din somnul adânc în care căzuse.

Iși dădu îndată seama de situația în care se afla și mai rămase culcat în pat pentru a chibzui la ce avea de făcut.

Prin fereastra mică a încăperii pătrundea lumina slabă a dimineței turburi și arăta și mai mult mizeria care îl înconjura.

După coliba de pe insulă, această odaie era fără îndoială adăpostul cel mai urât în care înoptase în viața lui.

Să plece cât mai repede de aici.

Iși întinse trupul, se sculă și își netezi îmbrăcămintea.

Oare gazda lui, bătrânul Joel Asrikan, se deșteptase și el?

Ascultă câteva clipe și auzi un sgomot ușor de pași. Pesemne că era bătrânul.

Bob deschise ușa; ieși în gang și zări pe Joel Asrikan.

— Te-ai și deșteptat, domnule?

— Da, îmi ajunge cât am dormit. Aș vrea să-ți plătesc ce-ți datorez și să plec.

Joel Asrikan deschise ușa spre odaia lui și îl invită pe Bob să intre:

— Te rog vino o clipă în camera mea.

Pe masă ardea o lampă de petrol și lângă ea se afla un serviciu de cafea.

Bătrânul îi oferi tânărului un scaun.

— Nu vrei să şezi?

— Mulţumesc, n'aş vrea să zăbovesc. Cât îţi datorez pentru adăpost, pentru mine şi pentru tânăra fată care a venit cu mine?

— Doi şilingi vor fi deajuns.

Bob numără banii pe masă.

— Iţi mulţumesc. Şi acum te rog să mă duci până în stradă.

— Pe fată vrei s'o laşi aici?

— Da, ce să fac cu ea?

— Ai dreptate, o fată ca Mary nu e pentru un domn ca dumneata. Nu vreau să spun nimic rău de dânsa, Mary e o fată bună şi cumsecade, dar nu se potriveşte cu un domn atât de învăţat. Am dreptate când spun că ai studiat mult, nu-i aşa?

— Da, aşa este.

— Imi dai voie să te întreb ce ai studiat?

— Sunt inginer diplomat.

Bătrânul se uită la Bob, plin de admiraţie.

— Mare ştiinţă e asta şi trebue să ai cap bun ca s'o poţi pricepe. Poate eşti chiar doctor în inginerie?

— Da.

— Atunci trebue să ai o situaţie frumoasă.

— Din nefericire nu, dar sunt în căutarea ei. La început fără îndoială că nu va fi cine ştie ce, mă voiu mulţumi însă cu puţin.

In ochii bătrânului Joel se ivi o sclipire.

— Ai găsit ceva până acum?

— Deocamdată nu şi nici nu ştiu încă unde să caut de lucru.

Se făcu o tăcere de câteva clipe, în care Joel Asrikan chibzui cu încordare.

Bob încercă din nou să întrerupă convorbirea şi să plece.

— Incă odată îţi mulţumesc. Cred că pe aci e ieşirea?

Spunând aceste cuvinte, se îndreptă spre uşă, dar bătrânul îl mai opri.

— Mai aibi răbdare câteva clipe.

— Vrei să-mi mai spui ceva?

Bătrânul dădu din cap şi răspunse:

— Din câte ştii până acum, sunt umilul Joel Asrikan, dar nu sunt chiar atât de neînsemnat cum par. Sunt destul de cunoscut şi am legături multe în toate cercurile. Mi-ai spus că eşti inginer şi eşti în căutarea unei slujbe. M'am gândit cum ţi-aş putea fi de folos. Imi eşti simpatic şi vreau să-ţi dau un sfat bun. Cunosc un inginer care are un birou mare şi are nevoie de un asistent. Aş putea să-ţi fac rost acolo, dacă vrei să primeşti.

Bob îl ascultase cu interes.

Ştia că oameni de soiul lui Joel Asrikan aveau de multe ori relaţiuni preţioase şi poate că prin mijlocirea lui va putea găsi într'adevăr de lucru. Răspunse deci:

— După cum ţi-am spus, aş primi şi slujba cea mai modestă.

— Bine. O să-ţi dau o scrisoare de recomandaţie şi adresa inginerului. Du-te la dânsul şi întrebă-l dacă poate să-ţi dea de lucru.

— Cum se numeşte?

— Adam Giles şi locuieşte în strada Kensington, numărul opt.

Bob Wilkens scoase un carnet din buzunar şi însemnă numele şi adresa.

— O scrisoare de recomandaţie din partea dumitale e de prisos, domnule Asrikan, căci domnul Giles îmi va da postul şi fără ea, dacă are nevoie de un asistent şi dacă va crede că sunt bun pentru aşa ceva.

— Cum crezi, dar dacă te duci la dânsul, spune-i că te-am trimes eu.

— Asta pot s'o fac.

— Şi voiu îngriji ca Mary să nu te mai plictisească. N'are decât să se întoarcă la „Balena" şi să servească muşterii. Pentru asta e bună. De dumneata ar fi păcat să te încurci cu o femeie ca ea.

Bob zâmbi.

— Nici nu m'am gândit la aşa ceva. Mi-a fost numai milă de fată, şi apoi întâmplarea a făcut să vin cu dânsa aici. Altceva n'a fost între noi şi nici nu va fi.

— Dar poate spre norocul dumitale ai venit la mine.

— Să sperăm.

Joel Asrikan îl conduse pe Bob până la uşă şi de aci tânărul porni spre oraş.

Era încă prea devreme ca să se ducă la inginer. Luă tramvaiul până în strada Kensington, găsi casa, dar nu intră încă, ci se duse într'o cafenea să bea o cafea.

Când se făcu ora nouă, se ridică, plăti şi se îndreptă spre casa inginerului.

Pe o placă dela intrare citi: „Adam Giles, Birou Technic". Partea principală a clădirei situată într'o grădină, părea să fie ocupată de un atelier.

Bob sună și un domn îmbrăcat într'un halat alb îi deschise ușa.

— Ce dorești?

— Aș vrea să vorbesc cu domnul Adam Giles.

Domnul îl măsură cu o privire pătrunzătoare în care se putea citi oarecare neîncredere.

— In ce afacere?

— Sunt inginer și voiam să întreb dacă n'aș putea găsi de lucru aici. Mă numesc doctorul Wilkens.

— Giles e numele meu, se prezentă de astă dată, domnul, care era însuși stăpânul biroului. Afară, fără a-l invita să intre, îl întrebă pe Bob mai departe:

— Cum se face că tocmai la mine cauți o slujbă, căci n'am dat niciun anunț.

— Mi s'a spus să viu aci și să întreb.

— Cine te-a trimes?

— Poate ți se va părea ciudat, dar acela care m'a îndreptat la dumneata e un oarecare Joel Asrikan.

— A, atunci e altceva. Te rog intră.

Fața până acum întunecată a lui Adam Giles se lumină, deveni prietenos, îl conduse pe Bob în atelier, o încăpere mare și luminoasă, în care erau mai multe mese de desen și aparate de copiat planuri și îl invită să ia loc pe unul din scaunele cele mai comode.

— Vasăzică, bătrânul Asrikan te-a trimes? Imi pare bine că ai venit, domnule inginer. Asrikan ți-a dat lămuriri?

— Nu. Știu numai că ați avea eventual un post pentru mine. Mi-a vorbit de un post de asistent.

— Da, am nevoie de un asistent. Unde ți-ai făcut studiile?

— In Franța.

— Minunat. Din școlile franceze ies foarte buni tehnicieni. Ești American?

— Da.

— Wilkens?!.. E un nume cunoscut. Ești cumva rudă cu regele automobilelor?

— Chiar foarte de aproape. E tatăl meu.

Pe fața lui Giles se ivi o expresie de uimire.

— Și dumneata cauți de lucru?

Clătină din cap ca și când nu putea să înțeleagă acest lucru care i se părea de necrezut.

— Ți se pare ciudat, însă neînțelegeri familiare mă silesc să-mi caut o slujbă și să-mi câștig pâinea de toate zilele.

— Această lămurire îmi este deajuns, căci nu sunt indiscret. Presupun că te-ai specializat în construcția automobilelor?

— Atât în construcția automobilelor cât și a mașinelor necesare pentru această industrie, căci eram destinat să preiau odată conducerea fabricilor tatălui meu.

— Foarte bine. Acum vreau să-ți dau oarecari lămuriri și asupra activității mele. Biroul meu se ocupă cu brevete.

— Atunci activitatea dumitale e curat comercială.

— Nu numai asta. Biroul meu dă și referate asupra brevetelor și perfecționării lor. Crezi că ai să-mi poți fi de ajutor în această privință?

— Negreșit că da.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 32
12 II 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Indianul se apropiă de Ethel Drof și îi puse mâinile pe umeri (pag. 255).

— Atunci te voiu angaja deocamdată de probă *pentru o lună ca asistent tehnic*. Te mulțumești cu o leafă de douăzeci de lire sterline pe lună? După câtva timp, când vei fi mai la curent cu lucrările, îți voiu mări leafa și mai târziu te voiu lua părtaș la câștig.

Deși Bob își dădea seama că leafa aceasta nu era prea mare, fiind deprins să aibă întotdeauna sume mari de cheltuială, totuși își zise că pentru moment existența îi era asigurată, așa că primi.

— Iți mulțumesc pentru încrederea pe care vrei să mi-o arăți și mă voiu strădui să-mi fac datoria spre mulțumirea dumitale.

— Când poți începe lucrul?

— Dacă dorești, chiar acum. Te rog numai să-mi lași atâta timp cât îmi trebue ca să-mi caut o locuință.

— Bineînțeles. Iți vei începe activitatea mâine dimineață.

Cu o strângere de mână Bob își luă rămas bun de la Adam Giles și părăsi locuința acestuia.

Pe când mergea de-alungul străzii, îi veni să zâmbească.

Ciudată afacere mai fusese și aceasta. La început îi păruse rău că se luase după Mary, *dar sfârșitul arătase că fusese spre binele lui*. Prin ea cunoscuse pe Joel Asrikan și cu ajutorul acestuia găsise postul la Adam Giles.

Apoi gândurile i se îndreptară spre Felicia.

Oare prin despărțirea de dânsa, soarta voise să-l puie la încercare?

Nu. Aci era vorba de o adevărată nenorocire și întristarea îl cuprinse din nou, odată cu un dor nebun după frumoasa fată pe care o iubea din tot sufletul și pe care nu o va mai putea uita vreodată.

Dar viitorul se arăta întunecat și întreaga lui viață părea sfărâmată.

Cât de mică și neînsemnată era grija pentru existența lui, pe lângă aceea de soarta sărmanei Felicia!

O adevărată prăpastie o despărțea de dânsul și el nu vedea nicio punte care să ducă spre dânsa.

118. — O dulce mângâiere pentru un suflet îndurerat

Știrea despre venirea contesei blonde din Marsilia se răspândise cu iuțeala fulgerului pe vaporul „Neptun". Marinarii știau toți de dragostea căpitanului lor pentru această femeie frumoasă și toți îl înțelegeau.

Toți o admirau și o iubeau pe frumoasa contesă, căci nu era niciunul între ei, care să nu fi petrecut măcar o seară la barul „Valencia".

Și acum când se aflase povestea romantică a vieții ei și se știau sacrificiile pe care le făcuse pentru copila ei, toți se simțeau cuprinși de o adevărată venerație pentru Dolores.

Multe din tainele cu cari fusese învăluită această femeie, erau descoperite și fiecare dintre marinari era gata să-i dea ajutor spre a scăpa fata din ghiarele ticăloșilor negustori de fete.

Astfel, întreg echipajul vaporului „Neptun" — care se afla pe bord — se așeză pe două rânduri, când veni căpitanul Barnabe la braț cu contesa de Martigny. Dar căpitanul îi rugă să fie liniștiți, să lase strigătele de bucurie și ovațiunile, Dolores fiind foarte mâhnită și obosită și o duse pe aceasta în cabina lui.

Mergând într'acolo se adresă și inginerului, rugându-l:

— Aibi grijă să nu ne deranjeze nimeni și pe vapor să fie cea mai mare liniște.

Inginerul dădu din cap și se grăbi să aducă la cunoștința echipajului dorința căpitanului Barnabe.

Acesta nu-și mai putea înfrâna nerăbdarea de a fi în sfârșit singur cu Dolores. După ce închise ușa în urma lor, rămaseră câteva clipe tăcuți unul în fața celuilalt, dar în cele din urmă Barnabe nu-și mai putu stăpâni dragostea pe care o purta în suflet pentru această femeie atât de greu încercată, o atrase la pieptul său și îi sărută buzele. Ochii ei se umplură însă de lacrimi, așa că Barnabe zise întristat:

— Doamne, de ce a trebuit să ne revedem în împrejurări atât de triste. Cât am fi putut fi de fericiți dacă...

Nu putu să-și isprăvească vorba, căci Dolores strigă îndurerată și cu inima chinuită:

— Unde e Felicia? Unde îmi voiu putea regăsi copila?

Barnabe o duse pe Dolores spre o canapea unde o culcă, ținând mâinile ei într'ale lui și mângâindu-le.

Ii povesti întâmplările prin cari trecuse și întâlnirea lui cu Felicia, apoi încheiă:

— Am toată nădejdea că poliția care a închis casa bătrânei Quad și a arestat-o, va găsi și urma fetelor, așa că acestea se vor putea întoarce în țara lor.

Dolores asculta cu încordare și la urmă zise cu lacrimi în ochi:

— Ce va fi nevoită să îndure sărmana mea Felicia?

— Să nu pierdem toată nădejdea, scumpa mea Dolores.

— Ah, sunt la sfârșitul puterilor mele. Se pare că soarta vrea să mă urmărească până la moarte.

— Nu, Dolores, nu trebue să vorbești așa, ci să te gândești că mai ai mulți prieteni buni, cari te vor ajuta în aceste vremuri grele pentru tine și vor face tot ce le va sta în putere pentru a te face fericită.

Un zâmbet ușor flutură pe buzele frumoasei femei, care se uită la Barnabe cu o privire plină de recunoștință.

— Ai dreptate, nu sunt părăsită cu totul și îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, scumpul și bunul meu prieten.

Căpitanul făcu un gest de împotrivire.

— Ai înțeles greșit cuvintele mele. Ceea ce am făcut până acum era firesc să fac și nu vreau să-mi mulțumești. Durerea ta e și a mea și nu voiu avea liniște până când nu vei avea iar pe Felicia și nu te voiu vedea fericită.

— Dar când se va întâmpla asta? — zise Dolores suspinând. O voiu mai putea regăsi? Doamne, de nu m'ar fi arestat atunci poliţia şi dacă aş fi putut pleca la Sidney! Totul se ridicase împotriva mea şi ca o culme a nenorocirii, am mai întâlnit şi pe acest ticălos de Liu-San-Ciang, dela care m'am aşteptat la un ajutor şi care în schimb s'a arătat cel mai mare duşman al meu.

Ii istorisi lui Barnabe toate peripeţiile călătoriei pe yachtul Chinezului.

Căpitanul îi curmă vorba şi o rugă:

— Nu te mai gândi la zilele acelea grozave, draga mea Dolores. Acum suntem iar împreună, aşa că planul ruşinos al Chinezului a ieşit în cele din urmă spre binele nostru.

Dolores dădu din cap şi ochii i se umeziră de lacrimi.

— Da, ai dreptate, scumpul meu prieten. Intâlnirea noastră e pentru mine ca o rază de soare dătătoare de viaţă şi speranţă. Ce m'aş fi făcut în acest oraş străin, singură şi fără mijloace, dacă nu te-aş fi întâlnit şi dacă n'ai fi reuşit să mă scapi din ghiarele acestui nemernic?

— Aibi dar nădejde şi în viitor, o încurajă Barnabe. Aşa cum ţi-a venit acum scăparea când te credeai pierdută, tot aşa va fi şi în viitor. Nu pierde deci curajul, Dolores, şi să mergem mai departe pe calea pe care am apucat.

— Vreau să fac asta, dar din nefericire sunt cu mâinile legate. Ce să fac acum?

Barnabe îi mângâie obrajii.

— Deocamdată să te odihneşti, să dormi bine, ca să prinzi iar puteri.

Dolores clătină capul.

— Nu pot să dorm.

El o privi în adâncul ochilor şi întrebă:

— Nici atunci când ştii că stau eu de pază, Dolores?

Ea îi ocoli privirea şi se roşi.

Barnabe urmă însă cu dragoste adâncă:

— De ani de zile nu m'am uitat şi nu m'am gândit la altă femeie decât la tine, Dolores.

Ea ridică mâinile, rugătoare.

— Nu mai vorbi de asta, căpitane.

— Trebue să mă asculţi măcar o singură dată, Dolores. O singură dată aş vrea să aud din gura ta, că nici eu nu-ţi sunt indiferent.

— Trebue într'adevăr să-ţi mai spun asta? Incă nu ştii, căpitane Barnabe?

— Mă cheamă Mihail...

Spuse aceste cuvinte cu un glas atât de rugător, încât Dolores îi cuprinse gâtul cu braţele şi îi atrase capul la pieptul ei.

— Mihail, scumpule... tu...

Aceste cuvinte fură spuse încet de tot, ca un suflu, dar Barnabe le auzi totuşi şi inima începu să-i zvâăcnească în piept. Vru s'o cuprindă în braţe, să ţipe de bucurie, dar Dolores clătină cu tristeţe capul şi zise:

— Incă n'a venit timpul nostru, Mihail. Cum să ne gândim la fericire, atâta vreme cât copila mea e în primejdie? Ajută-mă să regăsesc pe Felicia... Ajută-mă!...

Barnabe îşi desfăcu braţele şi în gândul său trebui să recunoască că ea avea dreptate.

Incă nu le era îngăduit să se gândească la fericirea lor şi sufletul îi fu cuprins de amărăciune împotriva vitregiei soartei.

— Dacă ai fi venit la timp la Sidney, azi am fi fost fericiţi, suspină el.

Dolores se ridică în picioare.

— Da, trebue să plec neapărat la Sidney să urmăresc firul pe care l-ai descoperit tu.

— Da, asta va fi cel mai bun lucru, dar nu te pot lăsa să pleci într'o călătorie atât de primejdioasă, singură şi fără niciun ajutor.

Ii cuprinse umerii cu amândouă braţele, ca şi când ar fi vrut s'o apere de o primejdie.

— Doamne, de aş putea lua cel puţin un concediu! Dar deocamdată nici nu e de gândit, căci îndată după ce vom descărca marfa aici, trebue să plec înapoi în Franţa. Cum voiu găsi însă linişte, dacă te voiu şti în primejdie, pe tine, pe care te iubesc mai presus ca orice pe lume şi pentru care mi-aş da viaţa ca să te ştiu fericită?!

Dolores îşi rezemă capul de umărul lui şi câteva clipe rămase tăcută. Era ca o odihnă după o grea vijelie.

Desmierdarea uşoară a mâinilor lui dragi îi făcu bine, însă nu mult a putut să se bucure de această linişte, căci din nou o cuprinse grija de soarta sărmanei copile.

Din nou îşi încleştă degetele de braţul căpitanului Barnabe şi se rugă:

— Ajută-mă, Mihaile, nu mă lăsa singură!

9. — La adăpost

După multe străduinţe, Crestatul reuşi să readucă pe Felicia la viaţă.

Buimăcită se uită în jurul ei şi cu glasul stins întrebă:

— Unde sunt? Ce s'a întâmplat cu mine?

— Eşti în siguranţă şi nu trebue să-ţi fie teamă de nimic. Nici eu nu ştiu ce s'a întâmplat cu dumneata, căci te-am găsit întinsă în mijlocul drumului, fără cunoştinţă.

Crestatul îi dădu sticla cu apă şi adăugă:

— Iată, bea, îţi va face bine.

— Da, dă-mi apă... zise Felicia, apucând cu mâinile tremurânde sticla şi o duse la gură.

Intre timp Billy legase catârii unul de altul şi ţinându-i de frâu, se apropiă de cei doi.

— Ah, bine că şi-a venit în simţiri. Acum totul e în regulă. După ce fata va fi băut, fără îndoială că i se va face şi foame şi am să-i pregătesc ceva de mâncare.

Desfăcu un sac de pe spinarea unuia din catâri şi scoase mai întâi o pătură pe care o întinse cu îngrijire pe jos, apoi puse o pernă mică sub capul Feliciei. Făcu toate acestea cu mişcări atât de line şi blânde, încât fata îi aruncă o privire plină de recunoştinţă.. Când Billy se duse spre catâr, spre a scoate merinde, Felicia se uită cu luare aminte la Crestat.

Acesta era doar omul ciudat, care o speriase atât de mult în cârciuma din lagărul de la Sandy Creek!

Şi de data asta o privea iar atât de bizar, dar privirea lui era bună şi blândă.

„Eşti în siguranţă" îi spusese el şi într'adevăr în apropierea lui se simţea la adăpost.

Ce se întâmplase oare?!

Cu încetul îi reveni amintirea întâmplărilor din noaptea trecută.

Fugise, scăpase din mâinile negustorilor de fete şi la gândul acesta se simţi cuprinsă de un simţimânt de o bucurie nespusă.

Acum n'o mai ameninţa primejdia grozavă.

Cât de uşor ar fi putut să piară de foame şi sete în pustiul înfiorător al Australiei, dacă aceşti doi oameni n'ar fi găsit-o şi nu i-ar fi dat ajutor!

Felicia ridică mâna, o luă pe aceea a Crestatului şi i-o strânse, plină de recunoştinţă.

— Ei, acum te-ai liniştit? o întrebă acesta cu voce blândă.

Fata dădu din cap.

— Da, căci m'ai scăpat dela moarte şi voiu fi mai fericită, dacă ai vrea să mă aperi şi mai departe, să nu cad iar in ghiarele nemernicilor cari m'au adus până la Sandy Creek împreună cu celelalte fete.

Crestatul, care de obiceiu era atât de tăcut, deveni vorbăreţ, faţa i se lumină şi de câte ori se uita la Felicia, ochii lui căpătau o expresie nespus de blândă şi caldă.

Şi Felicia, care la început simţise oarecare sfiiciune la vederea acestui om, era acum liniştită şi îi se păru deodată că acest om nu-i era străin, că-l cunoştea de vreme îndelungată.

Billy se apropiă iar, ţinând în mână o bucată mare de pâine albă, pe care o întinse fetei.

— Ia şi mănâncă, fetiţo. Din nefericire e numai pâine goală, căci n'am altceva. Pe la noi e lipsă mare de alimente şi suntem mulţumiţi când avem şi pâine.

Ea luă recunoscătoare bucata de pâine şi muşcă apoi cu poftă din ea. După ce îşi potoli foamea, se simţi iar întărită.

După câteva clipe, Billy o întrebă:

— Ai fugit în timpul nopţii de la ticăloşii aia din Sandy Creek?

— Da, căci dacă aş fi rămas, m'ar fi aşteptat o soartă grozavă.

— Ce fel de oameni erau?

— Negustori de carne vie.

— Mi-am închipuit aşa ceva. Merită să fie omorâţi ca nişte fiare. Cum ai încăput în mâinile lor?

Felicia se ridică în capul oaselor şi începu să le povestească întâmplările nenorocite prin cari trecuse, istorisi toată viaţa ei, vorbi de mama ei şi chiar despre Bob Wilkens.

La auzul numelui de Wilkens, Crestatul tresări şi se ridică cu o mişcare bruscă.

— Wilkens?... Bob Wilkens?... Cum se numeşte tatăl lui? întrebă el agitat şi cu o expresie atât de ciudată, încât Felicia se speriă.

— Pe tatăl lui îl cheamă Frank, răspunse ea, neputându-şi explica turburarea Crestatului.

Acesta îşi întoarse capul în altă parte şi rămase cu privirea aţintită în gol. Colţurile buzelor i se lăsaseră în jos şi fruntea i se încruntase.

La ce se gândea oare?

Negreşit că erau amintiri triste cari îi reveniseră la auzul celor povestite de Felicia.

După o tăcere de câteva clipe, Crestatul o întrebă:

— Dar pe dumneata cum te cheamă?

— Contesa Felicia de Martigny.

El dădu din cap, ca şi când s'ar fi aşteptat să audă acest nume, apoi căzu iar pe gânduri şi multă vreme nu mai vorbi nimic.

Felicia îl cerceta cu privirea şi iar i se păru un om ciudat, dar care trecuse prin multe nenorociri ce îi chinuiau şi acum sufletul.

Căldura devenise înăbuşitoare şi obosise pe Felicia, aşa că închise ochii şi renunţă să se mai gândească la omul misterios de lângă dânsa şi încercă să adoarmă.

Acum putea să se odihnească, căci era la adăpost de orice primejdie.

Dar ce se va întâmpla mai târziu? Ce vor face cu dânsa?

Deocamdată nu voia să se mai gândească la viitor.

O soartă îndurătoare o ferise de grozăvia care o aşteptase, îi trimisese salvatori şi aceştia o vor ajuta poate şi mai departe, îi vor da putinţa să se puie în legătură cu mama ei, să se întoarcă iar în patrie.

Cu această nădejde în suflet, Felicia adormi şi se părea că visează ceva nespus de frumos căci zâmbea în somn.

Crestatul rămăsese lângă dânsa şi o privea neîncetat. Odată întinse mâna şi îi mângâiă uşor părul blond.

Şi Billy adormise, căci el se străduia întotdeauna să-şi cruţe puterile de câte ori avea prilejul să facă aceasta, căci viaţa de miner era grea şi cerea în fiecare clipă încordarea tuturor puterilor.

Trecură astfel vreo două ceasuri, când se trezi simţind că cineva îl scutură de umăr.

Deschise ochii, se ridică şi întrebă:

— Ce este? Ce s'a întâmplat?

— Aud ropot de copite, răspunse Crestatul.

— Vor fi pesemne ceilalţi tovarăşi ai noştri, cari se întorc în munţi.

— Ei nu trec pe aici, ci pe drumul din vale. Bănuiesc că cei cari vin, ne urmăresc pe noi.

Billy sări în picioare.

— Atunci să vedem cine e!

Işi scoase revolverul de la brâu şi se apropiă de marginea potecei care trecea pe la locul unde poposiseră.

După câteva clipe apăru un călăreţ şi în urma lui un altul, un Negru din serviciul birtaşului Sam.

Billy îl strigă:

— Ei! Incotro?

Primul călăreţ se întoarse spre dânsul şi la vederea acestuia, Felicia care se deşteptase şi

ea din somn, scoase un ţipăt de spaimă, căci călăreţul nu era altul decât Polonezul Kapelski.

20. — O încercare.

Când Ethel Drof se apropiă de masa Indianului şi privi în ochii negri ai acestuia, fără să vrea paşii îi deveniră şovăitori.

Directorul localului, care o zărise şi crezuse că ea caută un alt loc, se apropiă s'o întrebe ce doreşte.

Ethel îl trase la o parte şi îi zise:

— E adevărat că Indianul acela de colo are o putere atât de mare de sugestie, încât poate face adevărate minuni?

— Da, domnişoară, ţi s'a spus adevărul. Mahadeo Prasad Kashi, venit de curând la Londra, a devenit celebru prin darul minunat pe care îl are.

— Am auzit de asta şi de aceea aş vrea să vorbesc cu dânsul.

— Voiţi să faceţi o încercare?

— Da.

— Dacă îmi permiteţi să vă dau un sfat, atunci v'aş ruga să nu vă duceţi acum la masa Indianului.

— De ce nu? întrebă ea înciudată, căci nu-i plăcea să fie oprită în executarea imediată a planurilor ei. Afară de asta considera sfatul directorului ca o obrăznicie.

Acesta îi ghici gândurile şi urmă cu o politeţă exagerată:

— Il cunosc bine pe Indian, căci stă de vreo câteva săptămâni la noi şi ştiu că dacă v'aţi duce acum la masa lui, v'ar primi foarte nepoliticos.

Ethel râse cu un aer de superioritate.

— Aş vrea să încerc. Eu... Ethel Drof...

— Asupra Indianului nu face nicio impresie numele, rangul sau bogăţia cuiva, stimată domnişoară, o întrerupse directorul. E în stare să respingă şi pe rege, dacă nu e dispus.

— Mi se pare că acest Mahadeo Prasad Kashi se pricepe farte bine să-şi facă reclamă.

— Cine a vorbit odată cu dânsul, nu rămâne numai entuziasmat, dar crede orbeşte în puterea lui de sugestie.

Acest fapt o aţâţă şi mai mult pe Ethel Drof să intre îndată în legătură cu Indianul. Poate va reuşi să-l vindece pe Bob de dragostea lui pentru frumoasa Franţuzoaică.

— Când primeşte vizite acest făcător de minuni? întrebă ea pe director.

— Dimineaţa de la zece la douăsprezece şi după prânz de la patru la şase, răspunse directorul. Vă recomand să vă anunţaţi dinainte, căci vin foarte mulţi clienţi. Azi a avut peste o sută.

— Dumnezeule, atât de mulţi?!

— Directorul zâmbi.

— Nu uitaţi că e intr'adevăr un făcător de minuni.

— Bine, atunci te rog anunţă-mă pentru mâine la ora unsprezece, hotărî Ethel Drof şi dădu directorului carta de vizită. Spune-i că e vorba de un caz deosebit de important.

Directorul luă carta şi se îndreptă spre masa la care şedea Mahadeo Prasad Kashi. Inainte de a ajunge acolo, Indianul se ridică şi părăsi sala.

Directorul se duse după dânsul şi după câteva minute se întoarse şi o anunţă pe Ethel Drof că Indianul va aştepta venirea ei la ora arătată.

Ethel Drof, care nu era tocmai punctuală şi îi plăcea să facă pe oameni să aştepte, se duse de astă dată la ora fixată la Indian.

Deşi în anticameră aşteptau mulţi clienţi, ea fu introdusă imediat.

Pe chipul ei era întipărită o adâncă curiozitate când intră în camera lui Mahadeo Prasad Kashi.

In faţa unei statui a lui Buda, ardeau nenumărate lumânări, cari răspândeau un miros dulceag. La ferestre erau trase perdelele, astfel că lumina zilei nu putea să pătrundă în odaie, iar becurile electrice erau învelite cu mătasă roşie, aşa că în încăpere domnea o semi-obscuritate misterioasă.

La început Ethel Drof nu se prea lăsă impresionată de acest decor şi îşi zise că Indianul se pricepe bine la afacerile lui, dar când acesta se apropiă de ea, simţi deodată fluidul tainic al ochilor negri, iar când îi vorbi, rămase ca fermecată. Nu auzise încă niciodată o voce atât de încântătoare.

— Ce doreşti, fiica mea? o întrebă Mahadeo Prasad Kashi. Pot să te ajut cu ceva? Vorbeşte.

Ethel Drof şovăi câteva clipe, ca şi când i-ar fi fost ruşine să-i destăinuiască tot ce avea pe inimă.

Indianul urmă:

— E vorba de un bărbat — nu-i aşa?

— Da, răspunse Ethel Drof respirând repede.

— Vrei să-l câştigi pentru tine?

— Da.

— Insă el iubeşte pe alta şi nu vrea să ştie nimic de o căsătorie cu tine?

Uimirea domnişoarei Drof creştea pe fiece clipă şi acum nu se mai împotrivi farmecului pe care acest om îl exercita asupra ei şi începu să vorbească cu înfrigurare:

— Vreau s'o uite pe cealaltă, să mă dorească pe mine. Ajută-mi să mi se îndeplinească această dorinţă şi cere cât vrei de la mine. Sunt gata să-ţi plătesc orice sumă, dacă vei face astfel încât să-mi ating ţinta.

Indianul îşi lăsă pleoapele în jos, pe faţa lui se răspândi o umbră şi vocea lui deveni aspră.

— Eu nu întrebuinţez puterea mea minunată pentru a câştiga bani, ci ajut pe fraţii şi surorile mele, fiindcă îmi sunt dragi şi vreau să-i fac fericiţi.

Ethel se speriă şi îi fu teamă să nu fi jignit pe Indian cu vorbele ei nechibzuite, astfel că răspunse cu glas rugător:

— Iartă-mă, maestre. N'am vrut să te jignesc. Până acum mi s'a cerut întotdeauna o plată mare pentru toate serviciile de cari am avut nevoie, căci toţi ştiau că sunt milionară.

— Să nu mai vorbim de asta, ci povesteşte-mi mai departe de acela pe care vrei să-l cucereşti pentru dumneata, o întrerupse Mahadeo Prasad Kashi. Unde e? Pot să vorbesc cu dânsul?

Ethel Drof îi povesti de fuga lui Bob Wilkens şi încheiă:

— Am trimes în urmărirea lui un om care mi-e devotat şi nădăjduiesc că va reuşi să-l găsească.

In timp ce Ethel vorbea, faţa Indianului se întunecase, aşa că fata se speriă şi întrebă înfrigurată:

— Ce este? Crezi că nu-mi vei putea ajuta?

Indianul se ridică şi încrucişă braţele pe piept. Se plimbă câtva timp gânditor prin odaie şi murmură:

— E un caz interesant, dar foarte greu. Totuşi mă atrage şi voiu face încercarea pe care am mai făcut-o şi la alţi bolnavi de dragoste.

Privirea domnişoarei Drof se lumină.

— Ah, cât aş fi de fericită!

Mahadeo Prasad Kashi o întrerupse iar:

— Nu te bucura prea devreme, fiica mea, şi nici să nu-mi mulţumeşti. Pentru a putea face ceva, este neapărat nevoie să-l văd pe acest mister Wilkens şi fiindcă fără îndoială va fi foarte greu de tratat, nu trebue să afle nimic că vreau să-l sugestionez. Aşa dar, înainte de toate, trebue să afli unde este el acum.

— Nădăjduesc să-ţi pot da încă astăzi adresa lui.

— Apoi nu te vei mai arăta şi mă vei lăsa pe mine să lucrez. Vei apare numai atunci când voiu crede eu că a sosit momentul.

— Voiu face tot ce vei porunci, maestre, îl asigură Ethel Drof. De aş vedea numai împlinită cea mai fierbinte dorinţă a mea!

Indianul se apropiă de dânsa şi îi puse mâinile pe umeri.

Aruncându-i o privire pătrunzătoare, zise cu glas hotărît:

— Aibi încredere în mine şi în puterea mea minunată şi atunci te voiu putea ajuta!

Cuvintele acestea sunară atât de convingător, încât Ethel Drof nu se mai îndoi de puterea miraculoasă a lui Mahadeo Prasad Kashi.

Părăsi odaia încă sub înrâurirea acestui om misterios şi o nouă speranţă se deşteptă în sufletul ei.

Poate se va întoarce ca doamnă Wilkens la New-York!

Dar înainte de toate trebuia să-l găsească pe Bob Wilkens, spre a-l da pe mâna lui Mahadeo Prasad Kashi.

De ar veni Dick Dodd mai curând cu o ştire!

Ethel era atât de nervoasă, încât nu mai avu răbdare să rămâie în odaia ei, ci cobori 'n holul hotelului.

121. — Ceasuri de groază.

Cekov trecu prin clipe de groază şi îi era ca şi când ar şi fi simţit ştreangul în jurul gâtului său.

Şeful de tren desfăcu pachetul şi apărură vestmintele şi cămaşa pătate de sânge.

Pe cămaşă era monogramul său.

Un fior de ghiaţă străbătu trupul lui Cekov, dar deodată îşi aduse aminte că avea un paşaport pe numele de François Baileux şi faptul acesta îl linişti întrucâtva.

Şeful de tren ridică haina.

— E plină de sânge, zise el, uitându-se îngrozit la Cekov. — De unde e sângele acesta?

— Nu ştiu.

Cekov își dădea seama că totul era în joc, se strădui să-și ascundă turburarea grozavă în care se afla și se prefăcu supărat.

— E o nerușinare să susții că pachetul ar fi al meu. Cine știe cine a lăsat zdrențele acestea în tren. Eu în niciun caz nu.

— Dar eu te-am văzut cu pachetul, se încăpățână celălalt călător.

— E numai o închipuire a dumitale. Poate e chiar pachetul dumitale pe care vrei să-l arunci în spinarea altuia. Lucrurile astea mi se par foarte suspecte.

Spuse aceste cuvinte cu un glas plin de mânie și ele avură ca urmare că șeful de tren începu să se uite bănuitor la călătorul străin.

— S'ar putea și asta... zise el tărăgănat.

De astă dată se mânià străinul.

— Frumos, n'am ce zice! După ce am atras atențiunea, tot eu sunt acum cel bănuit.

Șeful de tren se uită și la celelalte vestminte.

— Cam miroase a crimă, mormăi el. Se pare că hainele au fost luate de pe trupul unui mort, sau că au fost ale ucigașului, când a făptuit crima.

Cekov se înfioră din nou la auzul acestor cuvinte.

In sfârșit șeful de tren strânse lucrurile și legă iar pachetul.

— Indată ce vom ajunge la Marsilia, voiu anunța poliția, iar pe dumneavoastră vă rog să veniți cu mine la comisariatul gării.

Spunând acestea, se uită întâi la Cekov, apoi la acela care descoperise pachetul sinistru.

După ce ieșiră și Cekov rămase singur cu Irlandezul, respiră ușurat.

— Ce se va mai întâmpla oare cu mine?

— La Marsilia te vor cerceta de aproape.

— Atunci sunt pierdut...

— De ce? Doar ai un pașaport bun...

— Dar semnalmentele, Mac! Mă vor recunoaște numaidecât după ele. Apoi vor afla că am fost la Paris și acolo...

Irlandezul dădu din cap.

— Hm, da! In cazul acesta e rău de tine și viața ta nu mai face o para chioară.

— Ajută-mă, Mac, să scap din încurcătura asta grozavă.

— Ești caraghios! Cum vrei să te ajut? Voiu fi mulțumit dacă nu voiu fi și eu târît în afacerea asta neplăcută. Indată ce vom ajunge la Marsilia, voiu căuta să dispar, căci altfel vor pune mâna și pe mine. Prin faptul că ți-am venit în ajutor la Paris, se poate prea bine să cadă bănuială asupra mea că ți-am fost complice. Nu, dragă, acum vezi de te descurcă singur.

— Voiu sări din tren.

— Prostii. Riști să-ți frângi gâtul. Tot așa de bine poți să lași să te prindă și în cazul acesta mai ai șansa unei grațieri.

— Nu-mi mai vorbi de asta.

Mac O'Kerem râse brutal.

— De ce nu-ți place? Dacă te deprinzi cu ideea, vei fi mai liniștit.

Cekov sări în picioare, nemaiputându-și stăpâni turburarea.

Cu o mișcare repede deschise fereastra și respiră aerul rece de afară. Dar nu vedea priveliștea din fața lui, ci înaintea ochilor avea numai imaginea eșafodului.

Astfel se răzbuna crima pe care o făptuise și fu cuprins de remușcare.

Scena din subsolul din strada Pecrel îi reveni în minte.

Dacă Renard nu l-ar fi înșelat și nu l-ar fi prădat, atunci nu l-ar fi strâns de gât. Da, numai Renard era vinovat de tot ce se întâmplase!

Svonul despre găsirea pachetului cu vestmintele pline de sânge se răspândise în tren odată cu acela că Cekov — al cărui nume încă nu-l cunoștea nimeni, ci îi spunea numai omul din compartimentul șaptezeci și doi — ar avea oarecare legătură cu această afacere. Călătorii veniră și priviră curioși în compartiment, dar rămaseră desamăgiți, căci Cekov le întoarse spatele.

Mac O'Kerem observă mulțimea care se adunase în fața compartimentului și îl făcu atent pe Cekov.

— Privește mai departe pe fereastră, pentru ca oamenii ăia să nu-ți vadă fața. Ai o mutră îngrozitoare și te-ai da singur de gol.

Odată trecu și șeful de tren pe acolo, spre a se încredința dacă pasagerul suspect mai era în compartiment.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 33
3 II 1936

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90.13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Frank Wilkens luă repede un pahar de coniac și îl dădă pe gât (pag. 261).

După câtva timp cei de afară se săturară să se tot uite la spinarea lui Cekov și se împrăștiară. Timpul trecea și în sfârșit trenul se apropiă de Marsilia.

Ce să facă oare, când se va opri trenul?

Acesta începu să-și încetinească viteza, se auzi un fluierat scurt al locomotivei, apoi trenul intră în gară și în sfârșit se opri.

Atunci, fără să mai stea la gânduri, Cekov deschise ușa compartimentului și sări pe peron unde începu să fugă, fără a se mai uita înapoi, ieși din gară și dispăru în mulțimea care mișuna pe stradă.

Ținta lui era portul.

O luă la goană la întâmplare și avu norocul de a nimeri drumul bun care ducea la port.

Ajuns aci se mai liniști și începu să gândească mai limpede.

Se va urca fără întârziere pe bordul vaporului „Steaua Sudului" și acolo nu-l va căuta nimeni.

Intrebă pe un marinar care tocmai trecea pe lângă dânsul unde e ancorat vaporul. Marinarul îi dădu lămuriri și Cekov se îndreptă spre locul arătat.

Văzu cum se încarcă bagaje și mărfuri în vaporul pe care îl căuta. Câțiva pasageri se și urcaseră pe bord și priveau la mișcarea din fața lor.

Cekov trecu puntea și ajunse pe vapor, unde îl opri însă un controlor și îi zise:

— Biletul dumneavoastră, vă rog.

Era o nouă lovitură. La Paris Mac O'Kerem luase biletele, dar le păstrase la el.

Ce să facă acum? Să mai plătească odată biletul?

Nici asta nu putea să facă, căci Irlandezul împărțise banii, dar și pachetele cu bani erau la dânsul.

Pentru a ieși din încurcătură, Cekov zise:

— Călătoresc cu un prieten care are biletele la el și trebue să vie îndată.

— Atunci te rog așteaptă pe cheiu, căci n'am voie să dau nimănui drumul pe vapor, fără bilet.

Cekov se afla la o răspântie grea, căci dacă Mac O'Kerem nu va veni, atunci i se închidea singura cale de scăpare.

Se plimbă neliniștit pe cheiu și privea mereu în toate direcțiile, să vadă dacă nu vine Irlandeuzl.

Trecură vreo două ore de așteptare grozavă și în sfârșit Mac O'Kerem apăru.

— A dat Dumnezeu! îl întâmpină Cekov.

— M'au oprit mult la gară, susținând că eram împreună, că te cunosc. Eu am tăgăduit bineînțeles, și neputând să-mi dovedească vreo vină, mi-au dat drumul. Acum mă caută. Haï să ne urcăm repede pe bord.

Cekov intră în cabina pe care o avea împreună cu Irlandezul și se culcă îndată.

122. — Tovarășe de suferință.

Cele cinci fete ședeau ghemuite și strâns lipite una de alta, ținându-se de mână, ca și când ar fi vrut să arate prin aceasta, legătura care era între ele.

Erau încă speriate de dispariția Feliciei de Martigny, dar mai mult încă de blestemele și ocările Polonezului, care îl amenințase pe birtaș:

— Dacă n'o găsesc, să știi că-ți dărâm șandramaua!

Sam nu se sinchisi însă de amenințarea lui, ci răspunse, dând nepăsător din umeri:

— Nu sunt dădacă la copii, ca să-ți păzesc fetele. N'aveai decât să nu dormi și atunci blonda n'ar fi fugit.

Aceste cuvinte ațâțară și mai mult mânia lui Kapelski. Se apropiă de Andrei cu pumnii încleștați.

— Tu ești răspunzător! Dacă n'ai fi băut atâta, n'ai fi adormit!

Andrei mormăi înciudat:

— Și tu ai fi putut deschide ochii. Nu eram numai eu dator să păzesc fetele!

— Bătrâna îți va cere ție socoteală, se răsti Kapelski la dânsul, și vai de tine, dacă nu le vei aduce pe toate înapoi.

— Deocamdată nici nu-mi pasă de asta. Cine știe dacă ne vom mai întoarce la Sidney.

— Nu vorbi prostii! Poliția nu poate să-i dovedească nicio vină bătrânei Quad. Peste câteva zile ne va trimite pe cineva cu știrea că ne putem întoarce.

— Vom vedea!

— Poliția a rămas întotdeauna păcălită, căci bătrâna e vicleană și găsește oricând o portiță de scăpare. Știi dealtminteri că de câte ori a avut loc o razzie în casa ei, afacerea a mers și mai bine.

Andrei, care ceruse o nouă sticlă cu rachiu de la Sam, sorbea liniștit din pahar și zise nepăsător:

— Ei și, ne vom întoarce cu cinci fete în loc de șase. Tu nu pierzi nimic.

— Ba pierd, căci bătrâna nu mi-a plătit încă toată marfa și nu-mi va da restul dacă nu-i aduc pe blonda.

— Păi atunci, dacă aș fi în locul tău, aș pleca îndată s'o găsesc, decât să caut ceartă.

Polonezul, căruia nu-i prea plăcea oboseala, se uită buimăcit la Andrei și întrebă:

— Eu s'o caut?

— Negreșit, căci tu ești acela care câștigi din afacerea asta.

— Iar tu ar trebui să ai grijă să nu-ți pierzi postul, se răsti Kapelski plin de mânie. Dacă mă voiu plânge de tine bătrânei, te va da afară și la Sidney nu mai este nicio altă întreprindere de acest fel, unde să-ți poți găsi un loc.

Această amenințare nu-l sperià pe Andrei.

— Pe mine nu mă va da afară bătrâna și nici tu n'ai să te plângi, căci e deajuns să spun un singur cuvânt și toată afacerea voastră se duce dracului.

— Indrăznești să mă amenințï?

— Cum îmi vorbești, așa îți răspund, dragul meа Kapelski.

Polonezul îi întoarse spatele și se apropiă de tejghea, unde birtașul spăla paharele.

— Trebue să plec să caut fata. Poți să-mi dai pe cineva să mă însoțească?

— Dacă plătești bine, te va însoți Jim.

Jim era un Negru cât un munte, care, în schimbul unei plăți, făcea diferite curse pentru minieri. Kapelski începu să se tocmească cu el și în sfârșit se declară gata să-i plătească suma pe care o ceruse.

Pe când Negrul punea șeile pe catâri, Polonezul se gătea de plecare.

Când coborî din odaia lui, aruncă o privire infuriată celorlalte fete.

— Să nu vă treacă prin gând să faceți ca blestemata ceea de blondă și s'o luați la sănătoasa, că o pățiți. Dacă vă prind, vă bat de vă ia dracul și vă predau primului miner care îmi va ieși în cale.

Andrei râse la auzul acestor cuvinte și zise:

— Nu-ți fie teamă, Kapelski, căci pe astea o să știu eu să le păzesc bine. Vezi mai bine să pui iar mâna pe blonda.

Din acest schimb mârșav de cuvinte, sărmanele fete își dădură și mai bine seama pe ce mâini încăpuseră.

Acești ticăloși nu vor avea milă de ele; fură cuprinse de groază când minerii, cari se deșteptaseră rând pe rând din beția lor, începură iar să chefuiască, aruncând priviri pătimașe spre tinerele fete.

Andrei păzea însă bine și nu lăsă pe niciunul din ei să se apropie de fete. Acestea vorbeau în șoaptă.

— Va reuși oare să regăsească pe Felicia? întrebă Crista Bergmann, îngrijorată.

— Aș dori să nu se întâmple așa ceva, răspunse Karin Ryström.

— Nici eu, adăugă Tatiana Saroff, căci Kapelski e în stare s'o bată până ce o va omorî.

— Nu înțeleg de ce a fugit, se amestecă și Maren Karlsö în vorbă. In pustiul acesta, fuga înseamnă moarte.

— Cred că ar fi mai bine să moară, decât să fie adusă înapoi, zise Karin Ryström.

Natașa Ostrolcha dădu din cap.

— Mai bine ar fi pentru noi să murim toate.

Crista Bergmann izbucni în plâns.

— Suntem încă atât de tinere. Moartea e grozavă!

Și Maren Karlsö, adăugă:

— Viața e prea frumoasă pentru a o pierde atât de curând.

Tatiana Saroff zâmbi amar.

— Mai ai nădejde că vom scăpa de soarta îngrozitoare care ne așteaptă într'o casă de prostituție? Crezi că o viață plină de rușine e mai plăcută decât moartea?

Crista Bergmann și Maren Karlsö se privirä întrebător.

— Poate ne va veni salvarea în ultima clipă.

— Sau poate vreun om milos ne va scăpa din ghiarele acestor ticăloși.

Tatiana Saroff făcu o mișcare obosită de nepăsare.

— Nu mai am nicio nădejde. Acești nemernici sunt prea vicleni și cunosc multe căi ascunse, așa că soarta noastră e pecetluită.

— Poate ne va merge mai rău decât Feliciei, care a stârnit mânia lui Kapelski prin fuga ei, așa că se va răzbuna împotriva noastră și vom avea multe de îndurat.

— Cu toate acestea îi doresc din toată inima să se întâmple o minune și să scape, șopti Karin Ryström.

Fetele se apropiară de Suedeză și ascultară cu încordare.

— Vorbește Karin, ce speranță ai pentru Felicia?

Karin își înăbuși vocea, spre a nu fi auzită de Andrei sau de ceilalți oaspeți și începu:

— Vă amintiți de cei doi mineri cari au venit eri în urma celorlalți?

— Vrei să vorbești de acela pe care ceilalți îl numeau Crestatul? întrebă Crista Bergmann.

Karin Ryström dădu din cap.

— Da, de el și de tovarășul său.

— Nu păreau atât de răi și brutali ca ceilalți, adăugă Rusoaica și Karin Ryström urmă:

— Azi dimineață nu i-am mai văzut aici. Presupun că au părăsit hanul și s'au întors în munți.

— Crezi că vor fi găsit pe Felicia?

— Doresc din toată inima să fie așa.

— Dar atunci sărmana Felicia va cădea din lac în puț, zise Maren Karlsö. Nu e nicio deosebire dacă e în mâinile lui Kapelski sau în ale celor doi mineri.

— Nu vorbi așa, Maren, răspunse Suedeza. Crestatul părea să fie un om bun.

— Și mie mi s'a părut că îi era milă de noi, adăugă Crista Bergmann.

Natașa Ostrolcha zise tristă:

— Chiar dacă cei doi mineri au găsit-o pe Felicia, n'o vor putea apăra de furia lui Kapelski. Deşi acesta e compatriotul meu, îl urăsc de moarte, fiindcă m'a atras în cursă, aşa că nu vreau să-i iau apărarea. Am văzut însă că a luat un revolver cu dânsul şi a dat unul şi Negrului Jim. Aşa dar, chiar dacă o va găsi pe Felicia cu cei doi mineri, mai curând îi va împuşca pe amândoi decât să le lase pe cea mai frumoasă dintre noi.

Maren Karlsö dădu din cap:

— Şi eu sunt de aceeaşi părere.

Iar Tatiana Saroff adăugă:

— Kapelski e un om care nu se sfieşte să ucidă pe cineva.

— Sărmana Felicia! şopti Karin Ryström, privind desnădăjduită în jurul ei.

— Şi noi suntem de compătimit, Karin, căci dacă se întoarce Polonezul, ne aşteaptă şi pe noi o soartă grozavă.

— O soartă grozavă! repetă Karin cu voce obosită.

Fetele tăcură şi se lăsară pradă gândurilor triste. Desnădejdea lor crescu din ce în ce mai mult. De ce să se mai împotrivească soartei?! N'aveau puterea să lupte şi să se ajute singure!

Felicia fusese singura care avusese curajul să fugă, să încerce a-şi redobândi libertatea. Vor afla peste câteva ceasuri dacă reuşise.

Dar ce se va întâmpla cu ele?

Tuturor le era groază de viitorul pe care şi-l închipuiseră cu totul altfel când iscăliseră contractul cu Polonezul.

In tăcerea care se făcuse, se auzi deodată glasul revoltat al Suedezei:

— Un lucru ştiu bine. Dacă voiu reuşi să scap, atunci voiu face tot ce-mi va sta în putinţă pentru a feri fetele tinere cărora le vine dorul de a cutreiera ţări străine, să cadă în mâinile unor nemerniţi ca acest Kapelski.

Tatiana Saroff zâmbi trist şi zise:

— Asta nu va folosi mult, Karin, căci orice măsuri s'ar lua, se vor găsi întotdeauna victime cari să cadă în mâinile unor astfel de ticăloşi.

Celelalte fete fură de aceeaşi părere şi Crista Bergmann se amestecă în vorbă:

— Fiecare crede că-şi poate găsi norocul în străinătate şi vor fi întotdeauna fete cari se vor încrede ademenirilor negustorilor de carne vie.

Se făcu tăcere şi fiecare din ele îşi depănă mai departe firul gândurilor triste, rugându-se în sinea lor Cerului să le trimeată un ajutor.

123. — Jurnalul

Când auzi sgomotul din odaia învecinată, profesorul Black avu acelaşi gând ca şi Frank Wilkens.

Cineva stătuse la pândă şi ascultase ce vorbiseră ei.

Dar când ajunse în anticameră, nu văzu pe nimeni.

Incăperea era goală şi numai un piedestal pe care se afla un palmier, se răsturnase.

Timp de câteva clipe profesorul Black şi Frank Wilkens se uitară unul la altul, apoi cel dintâi zâmbi şi zise:

— Un curent pare să fi răsturnat palmierul.

Frank Wilkens, a cărui faţă se făcuse albă ca varul, întrebă buimăcit:

— Poate un curent să aibă atâta putere?

Profesorul Black dădu din umeri:

— Aşa se pare.

Apăsă pe butonul soneriei şi după câteva secunde apăru acel gardian tânăr, care cu câteva zile în urmă condusese pe Bob Wilkens în celula pretinsului Frank Wilkens.

— Ridică palmierul şi piedestalul, se răsti Black la dânsul, şi închide fereastra pentru ca accidentul să nu se repete.

Tânărul gardian îndeplini repede porunca stăpânului său, dar pe sub pleoapele lăsate în jos aruncă o privire bănuitoare lui Frank Wilkens.

Black nu-i lăsă timp să observe prea multe şi îl îndemnă nerăbdător:

— Grăbeşte-te şi cară-te!

Gardianul zâmbi în sinea lui şi se gândi: „Ştiu mai mult decât îţi închipui. Am avut noroc că am putut să dispar înainte ca palmierul să se răstoarne, altfel mi-ar merge rău dacă voi doi, ticăloşilor, aţi şti ce am auzit".

Grăbit aşeză piedestalul şi palmierul la loc şi închise fereastra, apoi se retrase făcând o plecăciune.

Black surâse cu un aer de superioritate şi întorcându-se spre Frank Wilkens îi spuse:

— E mai bine să împing zăvorul dela antreu, ca să nu poată intra nimeni şi să asculte convorbirea noastră.

Frank Wilkens dădu din cap.

— Ai dreptate, domnule profesor. Convorbirea noastră nu e pentru urechi străine.

După ce profesorul încuiă ușa, se întoarseră în cabinetul de lucru și se așezară în fotolii.

Black trase spre el o măsuță pe care era o sticlă și pahare, apoi zise:

— După spaima pe care am tras-o, ne va prinde bine câte un coniac. Ce zici, mister Wilkens?

Nu mai așteptă răspunsul musafirului său, ci umplu paharele. Frank Wilkens luă repede unul din ele și îl dădu pe gât, căci simțea nevoia unui întăritor.

Nici el nu mai înțelegea de ce de câtva timp totul îi mergea de-andoaselea. Înainte avusese doar noroc în toate întreprinderile lui, dar de câtva timp nenorocul îl urmărea pas cu pas.

Gândul că însemnările vărului său se aflau în mâna profesorului Black îl nelinișiea foarte mult și nici nu-i venea să se gândească la urmările pe cari le-ar putea avea descoperirea crimei lui.

Cuprins de teamă, zise:

— Cere ce vrei de la mine, Black, dar dă-mi jurnalul.

Black se rezemă mai bine în fotoliul său și se uită lung la Frank Wilkens.

Privirea lui era ca a unei fiare de pradă, așa că Wilkens, care până atunci nu cunoscuse frica, se înfioră.

Timp de câteva minute domni o tăcere adâncă în încăpere, apoi Black întrebă:

— Cât vrei să dai pentru foilea astea, mister Wilkens?

— O sută de mii de dolari.

— Prea puțin.

— Două sute de mii.

— Să zicem două sută cincizeci de mii și afacerea s'a făcut.

Frank Wilkens sări iritat în picioare și se plimbă de câteva ori prin cameră.

— Ai înebunit, Black? N'am disponibilă o sumă atât de mare.

— Atunci jurnalul rămâne la mine, răspunse Black foarte calm.

— Ce folos ai dacă ții jurnalul în cassa dumitale de fier?

— Cine ți-a spus că-l voiu mai ține închis în cassă?

Wilkens avu o tresărire de spaimă

— Dar pentru Dumnezeu, ce vrei să faci cu dânsul?

— Cred că ziarele americane se vor interesa foarte mult de un astfel de manuscris.

Frank Wilkens se dădu îngrozit înapoi și întinse mâinile.

— Nu, nu se poate. Nu o să faci o asemenea ticăloșie.

— De ce nu? Afacerile sunt afaceri! Acum n'ai să-mi mai plătești întreținerea pentru vărul dumitale, așa că trebue să-mi scot paguba pe altă cale. Afară de asta m'am plictisit de întreprinderea mea. Aș vrea să mai gust și eu plăcerile vieții și să nu mai stau printre nebuni. Neavând însă avere destulă, n'am putut să-mi realizez până acum planul, căci n'am chef să trăesc retras ca un rentier modest, ci să duc o viață pe picior mare. Alege deci, mister Wilkens: sau îmi plătești suma cerută, sau voiu preda jurnalul ziarelor din New-York cari vor scoate din el o serie întreagă de articole senzaționale.

Infuriat la culme, Frank Wilkens încleștă pumnii și strigă:

— Ești un excroc!

Black zâmbi calm.

— Cred că niciunul din noi nu e mai bun decât celalt. Dacă ești deștept, mister Wilkens, vei plăti și vei isprăvi odată pentru totdeauna cu această afacere neplăcută.

Frank Wilkens nu mai avu încotro, ci scoase carnetul de cecuri din buzunar și își puse semnătura pe unul din formulare pe care îl complectase pentru suma de două sute cincizeci de mii de dolari.

Apoi îl întinse lui Black și luă în schimb prețioasa carte, pe care o vârî în buzunar și plecă fără a-și mai lua rămas bun dela Black.

Ieși repede în stradă, la aer liber, căci se înăbușea.

Totuși o greutate mare i se luase de pe suflet, simțind primejdioasa carte în buzunarul hainei sale.

Ce noroc că acest jurnal nu încăpuse în mâinile lui Bob!

Nu avu răbdare să meargă pe jos, ci luă o mașină și se întoarse la hotel, neputându-și stăpâni nerăbdarea de a citi conținutul însemnărilor vărului său.

Intră în camera lui, o încuiă cu cheia și se așeză pe un scaun lângă fereastră, unde începu să răsfoiască cartea.

20 Mai 1912

Primavara ... e fermecătoare și viața pare un basm nespus de frumos.

Pretutindeni flori și cer albastru, iar în mijlocul tuturor acestor minuni am văzut cea mai încântătoare fată pe care am întâlnit-o în viața mea.

Se numește Dolores și lucrătorii din fabrică îi spun „contesa blondă".

La început am zâmbit la auzul acestui nume, crezând că e numai o poreclă, dar e într'adevăr o contesă.

Ba mai mult încă e o prințesă fermecată.

Când o întâlnesc, îmbrăcată într'o rochiță modestă, nu-mi pot lua ochii de la dânsa și mă gândesc ce frumoasă ar fi în vestminte scumpe.

Câte odată îmi vine s'o iau în brațe, s'o răpesc din casa aceea cenușie unde locuiește cu niște rude ale ei.

Are nevoie de soare... de mult soare și atunci ar înflori ca un trandafir minunat.

Dar e sfioasă ca o căprioară.

Când o privesc, se înroșește, iar ieri, când am îndrăznit să-i vorbesc, a fugit speriată.

Sfiiciunea ei mă atrage însă și mai mult.

Am gustat toate plăcerile vieții, am sărutat femei din toate țările și de toate neamurile, dar n'am întâlnit încă niciuna, ale cărei buze să nu le fi sărutat un altul înaintea mea.

Aceasta însă e întruchiparea nevinovăției și simt că e femeia pe care am dorit-o întotdeauna.

Dolores!

Numele acesta nu i se potrivește.

Dolores înseamnă «Îndurerata», dar aș dori din tot sufletul să nu cunoască durerea, viața ei să fie numai bucurie și fericire.

Dolores... te iubesc!

Frank Wilkens izbucni într'un râs ironic când citi aceste rânduri.

— Ce nebun! exclamă el, dar se sperié de propriul său glas și își duse mâna la frunte.

Nu era și Bob un nebun? Nu era și el un visător ca acel Frank Wilkens?

Răsfoi mai departe cartea și citi:

24 Iunie 1912

E zi de sărbătoare.

Și în sufletul meu e o mare sărbătoare. S'a întâmplat o minune.

Am cucerit inima aceleia pe care o ador.

Până acum ea n'a știut ce e dragostea și viața ei a fost tristă.

După moartea tatălui ei, rudele au luat-o sub ocrotirea lor, dar i-au făcut viața amară.

Eu îi voiu da însă fericirea.

Am scris tatălui meu că mă voiu întoarce acasă, pentru a începe și eu să lucrez în fabrica lui și i-am mărturisit dragostea mea pentru Dolores de Martigny, cu care voiu pleca la Londra spre a ne cununa acolo.

Ce-mi va răspunde tata?

Se va împotrivi oare fericirei mele?

Frank Wilkens închise cartea și în ochii lui se ivi o lucire de triumf. El fusese acela care nimicise fericirea vărului său, acum însă nu mai voia să-și amintească de tristele întâmplări de atunci. Se simțea cuprins de remușcări și socotea ca o răzbunare a soartei că pierduse și el pe Bob.

Nici acesta, nici contesa blondă nu trebuiau să afle vreodată de această carte. O va arde fără întârziere.

Dar unde? In camera lui era numai calorifer și la o lumânare nu putea să ardă această carte voluminoasă.

In orice caz, jurnalul trebue să dispară.

Să-l arunce în Tamisa, sau să-l mai păstreze?!

Deocamdată se hotărî să ascundă caietul într'un sertar al biroului și la cel dintâi prilej bun ce se va ivi, il va distruge.

124. — O lecție binemeritată.

Pe când inima sărmanei Felicia se strânsese de spaimă, Kapelski izbucni într'un râs triumfător, când zări pe cei doi mineri în spatele căreia ședea aceea pe care o căutase.

— Ei bravo! Ce bine e că ați găsit pe fugară! zise el voios. Mi-a fost teamă să nu fi pierit de foame și sete prin pustiul acesta.

Se apropiă de ei și descălecă, iar Negrul făcu la fel.

— Ei, cum îi merge? întrebă Kapelski mai departe. Nici nu pare să fie atât de istovită.

— Când am găsit-o, n'am crezut că își va reveni atât de repede, răspunse Billy, aruncând Polonezului o privire care nu prevestea nimic bun pentru el.

Kapelski nu observă însă nimic, căci ochii lui erau îndreptați asupra Feliciei, care rămăsese ca împietrită de groază.

Polonezul avu un zâmbet crud și părea că se desfată la vederea sărmanei fete, care avea înfățișarea unei vietăți chinuită de moarte.

Ticălosul își zicea că și de data asta se va întâmpla ca întotdeauna și că în cele din urmă Felicia se va supune puterii lui, așa cum se supuseseră toate fetele cari îi încăpuseră în mână.

— A avut noroc că ați dat peste dânsa și ați avut grijă de ea, zise el bine dispus, bătându-l pe Billy prietenos pe umăr.

Acesta râse ironic și răspunse:

— Ai dreptate. A avut noroc... și încă mult noroc.

— Ce nesocotință din partea ei! A plecat la plimbare fără să spuie nimic și fără să se gândească că pe aici te poți rătăci ușor. Dar bine că nu i s'a întâmplat nimic și o voiu putea lua iar cu mine.

Billy îl ascultase tot zâmbitor și între timp și Crestatul se ridicase și se apropiase de Polonez.

— Acesta e unul din ticăloșii cari au venit cu fetele? întrebă el pe Billy.

— Da, privește-l bine și întipărește-ți mutra lui în minte, căci îndată nu va mai fi de recunoscut.

Kapelski se uită nesigur de la unul la altul, presimțind că se pusese într'o situație cam neplăcută, fără însă să-și dea bine seamă ce-l aștepta.

Zâmbind spuse, numai pentru a întrerupe tăcerea care se făcuse:

— Cald mai e astăzi!

Billy zâmbi iar.

— Are să ți se facă și mai cald.

— Da, când se va apropia amiaza.

— Nu, chiar mai curând.

Ei drace, ce înseamnă oare acest ton amenințător? se întrebă Polonezul, a cărui neliniște începu să crească tot mai mult.

Își zise că trebue să dispară cât mai repede de acolo și luându-și inima în dinți, spuse:

— Imi pare rău, dar pe fata asta o voiu lua iar cu mine.

Făcu o mișcare pentru a se apropia de Felicia, dar Billy îl și înhăță de braț și se răsti la el:

— Niciun pas înainte, băiete! Fata rămâne cu noi.

— Ce înseamnă asta? sbieră Kapelski.

— Asta înseamnă că în sfârșit îți vei primi pedeapsa pentru ticăloșia ta, nemernicule!

Billy ridică pumnul cu iuțeala fulgerului și îl izbi drept în față.

Polonezul scoase un gemăt de durere, dar se dădu un pas înapoi și trase revolverul din buzunar.

Vru să îndrepte arma asupra lui Billy, dar Crestatul se repezi la el și i-o smulse din mână.

In clipa următoare Billy se năpusti iar asupra lui Kapelski și loviturile începură să curgă droaie. Chiar după ce Polonezul se prăbușise la pământ, minerul înfuriat nu încetă să dea în el cu toată puterea.

— Așa... asta e pentrucă târăști fete nenorocite în mocirlă, ticălosule, și pumnii lui Billy nu încetară să cadă mai departe asupra lui Kapelski.

Crestatul interveni și îi spuse:

— Acum ajunge, Billy.

— Incă nu, sbieră Billy ca ieşit din minţi.

— Il omori!

— Chiar asta vreau!

Crestatul îl apucă de braţ şi îl trase la o parte.

— Fii cuminte, nu-ţi încărca cugetul cu un păcat.

La auzul acestor cuvinte, Billy se opri gâfâind.

— Ai dreptate. Ajungă-i deocamdată. Lecţia asta n'o va uita niciodată.

Kapelski era într'un hal nemaipomenit. Faţa îi era plină de sânge şi gemea îngrozitor.

Billy îl lovi cu piciorul şi se răsti la el:

— Scoală, păcătosule!

Dar Polonezul nu fu în stare să se ridice de jos.

Minerul făcu un semn Negrului care stătea deoparte şi privea rânjind la toată scena.

— Ia vino'ncoace, creţule.

Negrul se apropiă. Billy arătă spre Polonez şi urmă:

— Pe nemernicul ăsta îl vom lega pe un catâr, în aşa fel încât să nu se poată deslega. Apoi vei pleca cu el, dar nu la lagărul din Sandy Creek ci la postul cel mai apropiat de poliţie. Ştii doar unde e?

— Saraba ştiut.

— Acolo îl vei preda ofiţerului, căruia îi vei duce şi scrisoarea pe care o voiu scrie acum. Ai înţeles?

— Saraba foarte bine înţeles.

Billy se îndreptă spre Crestat.

— Leagă-l bine pe ticălosul ăsta, cu ajutorul lui Jim. Intre timp eu o să scriu scrisoarea pentru poliţie.

— Ce vrei să scrii?

— O voiu face atentă asupra ciudaţilor excursionişti de la Sandy Creek, asupra meseriei acestor doi indivizi şi o voiu ruga să aibă grijă de sărmanele fete.

— Bine. Fă asta şi cred că nenorocitele vor scăpa din ghiarele acestor bandiţi.

Billy rupse câteva foi din carnetul său şi scrise un denunţ în toată regula. Scrisul nu prea era frumos şi caligrafic, dar înţelesul era limpede şi precis. El îndoi foile de hârtie şi le dădu Negrului care le ascunse în căptuşeala pălăriei lui.

Crestatul legase între timp pe Kapelski pe un catâr, cu ajutorul unei frânghii lungi şi atât de strâns, încât Polonezul nu putea să cadă şi nici să se deslege.

— Gata, Saraba, încalecă şi pleacă.

Negrul încălecă pe catârul său, îl luă pe celalt de căpăstru şi porni la drum.

Zâmbind mulţumit, Billy îl urmări cu privirea.

— Pot să mă laud că am făcut şi eu odată o faptă bună. Pun rămăşag că încă înainte de apusul soarelui poliţia va fi la Sandy Creek, va pune mâna şi pe celalt bandit şi va elibera fetele, ducându-le la Sidney.

Apoi se aşezară iar la umbră, Billy pentru a mai trage un pui de somn, iar Crestatul cu gândurile iar la trecut.

Când soarele se lăsă spre apus şi o adiere uşoară începu să mai răcorească aerul, Billy se deşteptă din somn, se ridică de jos şi zise:

— A venit timpul să ne gândim la plecare.

Pregăti şeile, încărcă bagajele pe unul din catâri şi cu prilejul acesta făcu oarecare sgomot care deşteptă şi pe Felicia din somn.

— Vreţi să plecaţi? întrebă ea pe Crestat.

— Da, trebue să ajungem încă astăzi la locul nostru în munţi.

— Dar eu ce mă fac?

— Ne însoţeşti.

— Ce să fac în munţi?

— Va trebui să stai câtva timp cu noi, să ai răbdare, apoi te voiu duce la Sidney unde voiu îngriji mai departe de dumneata.

Felicia îl privi recunoscătoare.

— Eşti atât de bun cu mine...

— E firesc să-ţi vin în ajutor.

— De ce?

Crestatul nu răspunse la această întrebare ci se apropiă de Billy spre a-i da ajutor la împachetatul bagajelor.

— Fata trebue să încalece pe catârul care duce bagajele.

— E uşoară şi micuţă, aşa că acesta o va putea duce fără greutate.

Felicia se apropiă de ei, o ajutară să încalece, apoi plecară.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV 14 II 1935 No. 34

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ

Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Au intrat hoți aici! Privește ce au făcut! zise Ethel Drof către portar (pag. 270).

Poteca ce ducea spre munți deveni din ce în ce mai abruptă și după câtva timp dispăru cu totul, așa că cei trei călăreți fură nevoiți să-și facă drum printre sfărâmături de stânci.

Toți trei tăceau și Felicia era adânc impresionată de priveliștea sălbatecă și romantică ce se desfășura înaintea ei, ca într'un film de cinematograf.

— Am ajuns, zise după câtva timp Billy, oprindu-se într'o vale mare, străbătută de un pârâu și acoperită cu iarbă, unde Felicia zări o colibă făcută din pietre și acoperită cu o pânză mare de cort.

Billy se apropiă de fată, arătă spre colibă și o întrebă:

— Cum îți place casa noastră?

— Mult mai bine decât aceea din care am scăpat, răspunse fata.

Billy înțelese ce vroia să spuie și dădu din cap, mulțumit.

— E și mai bine aici, căci ești ferită de orice primejdie. Cu toate că suntem numai niște mineri modești, totuși suntem oameni cumsecade cari știu să respecte cum se cuvine cinstea unei femei.

Felicia își dădu seama că aci era într'adevăr la adăpost bun.

Când Mary se deșteptă din somn. Soarele era sus pe cer. Își dădu seama de aceasta după umbra picioarelor trecătorilor, pe cari le vedea prin mica fereastră a subsolului unde se afla.

Câtva timp fata rămase culcată, cu ochii deschiși, dusă pe gânduri.

— Ce bine îmi pare că l-am găsit pe acest tânăr atât de bun, își zise ea. El nu mă scoală cu ocări și bătăi, când sunt încă obosită și aș vrea să mai dorm; voiu avea o viață plăcută la dânsul.

De mult visase sărmana fată să găsească pe cineva care s'o scape de tirania lui Tom, să nu mai fie nevoită să lucreze în speluncă murdară, să audă glumele grosolane și cuvintele urâte ale lucrătorilor și marinarilor bețivi.

Ea mai avusese un prieten care lucra într'o fabrică și căruia trebuia să-i ție gospodăria.

Dar viața searbădă de toate zilele în mansarda unei case posomorîte o plictisise.

Seara când Jonny — așa se numea prietenul ei — venea obosit de la fabrică, nu mai avea chef să meargă la cinematograf sau la vreo petrecere și nici n'avea bani destui spre a-i putea cumpăra daruri.

Și atunci, într'o bună zi fugise de la dânsul și se întoarse pocăită la „Balena", unde fu primită cu bucurie, atât de birtaș cât și de oaspeți.

Astfel reîncepuse legătura cu Tom, însă acesta o brutaliza și îi făcea viața amară.

Acum însă totul se va schimba, și la gândul acesta Mary zâmbi fericită.

Gândurile ei sburară la noul ei prieten. Acesta era cu totul altfel decât ceilalți bărbați pe cari îi cunoscuse până acum.

E adevărat că în ajun n'o luase în brațe și n'o sărutase, cum făcuseră alți bărbați cu cari se dusese acasă, dar privirea pe care i-o aruncase înainte de culcare, îi dovedise că nu rămăsese nepăsător față de drăgălășenia ei.

Inima începu să-i svâcnească de bucurie la gândul acesta și nerăbdarea de a-l revedea mai repede o făcu să sară din pat și să se îmbrace.

Cu prilejul acesta îi fu rușine de îmbrăcămintea sărăcăcioasă și dacă nu i-ar fi fost atât de frică de Tom, s'ar fi dus până acasă să-și ia rochia de sărbătoare, voind să se facă frumoasă pentru elegantul ei prieten din ajun.

Aseară o văzuse numai la lumina lămpii și într'o situație în care oricărui bărbat i s'ar fi făcut milă de ea, dar astăzi o va vedea la lumina zilei. Nu va fi oare dezamăgit?

După ce se dichisi cât putu mai bine, ieși din camera ei.

Tăcerea care domnea în casă o înspăimântă.

Să fi plecat oare tânărul?

Alergă repede în prăvălie unde îl găsi pe bătrânul Joel Asrikan șezând la o masă, cu nasul într'un registru.

El ridică capul și când Mary se apropiă de el, își luă ochelarii de pe nas și o întrebă:

— Ei, ai dormit bine, copila mea?

Mary nu răspunse la această întrebare, ci zise:

— Unde e prietenul meu, Joel?

Bătrânul clătină capul.

— Unde vrei să fie? A plecat. Doar așa fac toți.

Mary îl privi înmărmurită.

— A plecat? murmură ea. Fără să-și fi luat rămas bun de la mine?

— A spus că ai nevoie de liniște și n'a vrut să te deștepte. M'a rugat însă să-ți transmit cele mai călduroase salutări și să-ți spun că-ți dorește tot binele.

Mary își duse mâinile la piept.

— Atâta tot?

— Te-ai așteptat la mai mult, Mary?

— Da... Am crezut...

— ...că-ți va fi un nou prieten, o întrerupse bătrânul, clipind din ochi.

Mary își ascunse fața în mâini.

— A seară a fost atât de bun cu mine, ca nimeni altul. Mi-ar fi fost tare drag.

Joel Asrikan îi ocoli privirea, își frecă mâinile încurcat și murmură:

— Bătrânul Joel cunoaște doar pe oameni, Mary. Lui n'ai nevoie să-i spui nimic, căci ghicește gândurile. Pot deci să-ți spun că noul tău prieten nici n'a vrut să aibă vreo legătură de dragoste cu tine.

— De unde știi asta, Joel?

— Ei, m'am uitat bine în ochii lui și l-am auzit vorbind în somn...

— Despre altă femeie?

— Ai ghicit, Mary.

Tânăra fată apucă deodată mâinile bătrânului și îl rugă:

— Spune-mi tot, Joel; nu-mi ascunde nimic.

Bătrânul zâmbi cu șiretenie și răspunse:

— Multe n'am de spus, dragă Mary. Am înțeles numai câteva cuvinte pe cari le-a vorbit în somn: „Felicia, iubita mea, tot te voiu găsi odată".

Mary își strânse buzele și câteva clipe rămase cu privirea ațintită în gol.

Gândurile i se învălmășeau în creier.

Bătrânul spusese oare adevărul?

Fără îndoială că așa era, căci reamintindu-și toate întâmplările din noaptea trecută, trebui să recunoască și ea că inima noului ei prieten era a alteia.

— Nu fii tristă, Mary, îl auzi spunând pe bătrân. Un tânăr ca acesta nu e pentru tine și ai face mai bine să te întorci iar la „Balena". Acolo ai să găsești zece alții în locul lui.

Mary izbucni într'un râs amar.

— Dar nici unul nu e ca el.

Deodată își îndreptă trupul și aruncă bătrânului o privire pătrunzătoare.

— Joel, ai vreun plan cu dânsul? L-ai despărțit anume de mine?

— Dumnezeu să mă pedepsească dacă m'am amestecat în afacerile tale, Mary, protestă Joel Asrikan, ridicând mâinile ca pentru jurământ.

— Nici nu te-aș sfătui să faci așa ceva, moșule, se răsti ea, căci s'ar putea să mă cunoști și altfel de cum m'ai cunoscut până acum.

— Ce ai de gând să faci, Mary?

— Cred că poliția ar fi foarte mulțumită să afle amănunte mai multe asupra afacerilor bătrânului Joel Asrikan.

— Pentru Dumnezeu, Mary, de ce vorbești prostii?! Sunt un om cinstit...

— Nu te prea lăuda, căci poliția ar fi în stare să dovedească altceva. Crezi oare că sunt oarbă și nu văd ce se petrece în prăvălia ta? Până acum n'am avut niciun motiv să spun cuiva ce știu, dar dacă voiu afla că nu-mi ești prieten, ci dușman, atunci...

Desnădăjduit, bătrânul își frământă mâinile și bâlbâi:

— Doamne, ce s'a întâmplat cu tine? Îmi pare foarte rău că l-am lăsat pe [illegible] să [illegible], dar n'am putut bănui că te interesezi [illegible] de mult de dânsul. Am crezut că [illegible] numai pentru o noapte...

— Nu Joel, [illegible] să-l [illegible] pentru tot[illegible]una, să fie numai al meu și de aceea trebue să mă ajuți să-l regăsesc.

— Dacă nu va vrea el să fie regăsit, Mary?

Ea clătină îmbufnată capul.

— Află numai adresa lui și restul lasă în seama mea. Dacă nu-mi vei face pe plac, atunci știi cum mă voiu răzbuna.

Fără a-l mai învrednici măcar cu o privire, fata se îndreptă spre ușa prăvăliei, care în clipa aceea fu deschisă de afară și în pragul ei apăru Tom.

Îndată ce o văzu pe Mary, o prinse în brațe.

— Vasăzică tot te-am găsit, zise el cu glas batjocoritor. Unde e băiețașul care mi te-a suflat?

Mary scoase un țipăt de spaimă.

— Sunt singură aici și toată noaptea am fost singură. Asta îți va putea spune și Joel Asrikan.

Bătrânul dădu din cap și zise:

— Pot să jur pe toți sfinții că...

Dar Tom îl împinse pe bătrân la o parte și se duse în casă, unde cotrobăi prin toate colțurile, apoi, fără să fi găsit pe nimeni, se întoarse în prăvălie și se răsti la Mary:

— Norocul lui că a plecat. Îmi va mai încăpea însă în ghiare și am să-i sfarm ciolanele.

Cu brutalitate o apucă pe Mary de braț și o trase după dânsul.

— Și acum marș la „Balena" și caută-ți de treabă! se răsti Tom la fată.

Mary nu mai îndrăzni să se împotrivească și cu pași greoi porni de-alungul străzii, alături de Tom.

Gânduri negre îi frământau mintea.

Cu totul altfel își închipuise viitorul, dar străinul care o salvase de brutalitățile lui Tom o părăsise și tot ce spusese erau numai vorbe goale.

Pe cât de repede se deșteptase iubirea în sufletul ei, pe atât de repede se prefăcu în ură.

Îl va căuta și se va răzbuna pentru desnădejdea pe care i-o pricinuise.

Nu știa încă în ce fel, dar se va răzbuna!

Poate acel tânăr spilcuit se va mai întoarce odată la „Balena", sau va afla adresa lui prin Joel Asrikan și atunci [illegible] nopțile de chin pe cari le îndurase și [illegible] lui Tom [illegible] celorlalți [illegible] de la „Balena", unde se întorcea.

După ce fusese aruncat în stradă, lui Dick Dodd îi trebui cam mult până când putu să se ridice de jos, căci toate oasele îl dureau.

Mai mult ca orice îl durea însă ochiul în care îl lovise pumnul prietenului tinerei chelneriţe şi Dick Dodd îl blestemă pe Bob Wilkens că din pricina lui i se întâmplaseră toate acestea.

Timp de câteva minute, Dick Dodd chibzui ce să facă mai departe.

De felul lui fiind foarte conştiincios, se aşeză pe pragul unei uşi din faţa cârciumii „La Balena" şi aşteptă să vadă pe Bob Wilkens ieşind de acolo. Trebuia să-l urmărească neapărat, căci Ethel Drof ar fi fost foarte supărată, dacă s'ar fi întors la dânsa fără să fi aflat nimic.

Aşteptarea în această stradă întunecată nu era deloc plăcută şi afară de aceasta detectivul se simţea foarte obosit.

Deodată tresări şi nu-şi putu da seamă dacă stătuse acolo câteva minute, sau ceasuri. Dormise oare?

Uitându-se la ceas văzu că într'adevăr trecuseră trei ore de când se aşezase pe pragul acelei uşi.

In jurul său domnea o tăcere adâncă şi cârciuma era închisă.

Urâtă afacere!

Vasăzică tot pierduse urma lui Bob Wilkens?

Nu-i rămânea altceva mai bun de făcut, decât să se întoarcă iar la hotel. Se urcă în camera lui şi se aruncă istovit pe pat, unde dormi până a doua zi târziu.

Pe când se îmbrăca, aruncă o privire în oglindă şi rămase îngrozit la vederea chipului său. Ochiul în care fusese lovit era umflat şi vânăt.

Cum putea oare să se ducă la masă în halul acesta?

Dar n'avea încotro, căci trebuia să dea domnişoarei Drof raportul despre cele petrecute în ajun.

Pe când mergea de-alungul coridorului, toţi cari îl întâlneau îl priveau uimiţi şi zâmbeau ironic. Ajungând jos, unul din directorii hotelului îl întâmpină cu vorbele:

— Aţi avut un accident, domnule?

Dick Dodd făcu un gest nepăsător şi răspunse:

— Nu e nimic grav, m'am lovit.

— Ar trebui să puneţi o compresă cu apă de plumb, sau doriţi să chem un doctor?

Dick Dodd clătină din cap.

— N'am nevoie de doctor, dar dacă ai apă de plumb, trimite-mi-o în camera mea.

Merse mai departe spre sala de mâncare şi îndată ce intră se auzi strigat pe nume.

Se întoarse şi zări pe Ethel Drof în spatele lui. Ea nici nu se uită la faţa lui umflată şi îl întrebă cu încordare:

— Ai făcut ce ţi-am spus?

— Da.

— Şi ai aflat unde s'a dus Bob Wilkens?

— Nu, căci am fost nevoit să renunţ la urmărirea lui.

— De ce? se răsti ea, supărată, la detectiv.

— O putere mai mare m'a silit să bat în retragere, zise el cu un zâmbet resemnat.

— Ce înseamnă asta?

— Că am intrat după Bob Wilkens într'o speluncă, unde i-a venit poftă să bea un pahar de bere şi acolo am avut o ciocnire cu muşteriii,c ari erau mai mulţi decât mine şi deci mai puternici. Din ciocnirea asta m'am ales cu un ochiu umflat — după cum vezi — şi m'au aruncat în stradă. Aşa s'a făcut de am pierdut urma lui Bob Wilkens şi abia spre dimineaţă am venit la hotel unde m'am odihnit niţel, ca să-mi mai vin în fire.

— Asta nu era atât de important.

El răspunse sarcastic:

— Pentru dumneata nu, domnişoară Drof, căci nu ochiul dumitale, ci al meu a fost lovit şi s'a umflat.

Ethel Drof îşi muşcă buzele, căci nu-i plăcea să i se facă observaţii de felul acesta, nici pe ocolite.

— Spune ce s'a întâmplat mai departe, stărui ea cu nerăbdare.

— Nu mai am nimic de adăugat, căci după cum ţi-am spus, am pierdut urma lui Bob Wilkens..

— Trebue să chibzuim imediat ce e de făcut pentru a-i găsi iar urma. Hai să mergem în camera dumitale.

Detectivul făcu un gest de împotrivire.

— Nu se cade ca o domnişoară să vie în camera unui domn tânăr.

Ethel zâmbi.

— Nu ştiu de ce ar fi necuviincios, dar ai dreptate, personalul ar cleveti. Vino deci în apartamentul meu, unde putem sta de vorbă.

Fu nevoit s'o urmeze, deşi i se făcuse tare foame, căci nu mâncase încă nimic în ziua aceea.

In salonul domnişoarei Drof, detectivul luă loc pe un fotoliu, camerista aduse o sticlă cu apă de plumb şi el îşi puse comprese cu batista, în timp ce Ethel se plimba agitată prin odaie, fumând ţigaretă după ţigaretă.

— Mi-ai pricinuit o mare desamăgire, Mister Dodd, începu ea.

— Daa...?

— M'am aşteptat la mai mult de la dumneata.

— Credeai poate că voiu prepara pentru Mister Wilkens o băutură miraculoasă, care să-l decidă să-ţi fLcă pe plac?

— Nu vorbi prostii. A fost o imprudenţă din partea dumitale să te amesteci într'o ceartă la cârciuma unde spui că ai fost.

— Da, şi tot atât de imprudent am fost că nu m'am dat la o parte din calea pumnului care m'a lovit în ochiu.

Dick Dodd îşi udă iar batista cu apă de plumb şi o apăsă pe ochiul umflat.

După ce isprăvi această operaţie, o întrebă pe Ethel Drof:

— Vroiai parcă să chibzuim ce e de făcut pentru a regăsi urma lui Bob Wilkens?

— Da, trebue să-l regăseşti neapărat.

— Uşor de spus, dar greu de făcut.

— De ce te mai numeşti detectiv, dacă nu eşti în stare să faci nici atâta lucru? Dacă aş fi ştiut dinainte că nu eşti în stare să ţii ceea ce promitea renumele dumitale, nici nu te-aş mai fi luat cu mine.

— Mi-ai vorbit destul de incapacitatea mea. Să venim acum la chestiunea care ne interesează. Eu singur nu mă încumet să-i regăsesc urma, care s'a pierdut în partea cea mai întunecoasă şi primejdioasă a Londrei. Dacă ar fi vorba de un criminal, lucrul ar fi mai uşor.

— De ce?

— Pentrucă atunci aş putea să cer şi ajutorul poliţiei. S'ar da semnalmentele lui tuturor poliţiştilor şi ochi mai mulţi văd mai bine decât unul singur, căci deocamdată am rămas numai cu unul. Prin cel umflat nu văd nimic şi cu toate compresele pe cari le pun, bag de seamă că se umflă tot mai mult.

Ethel Drof, care continuase să se plimbe turburată prin cameră, se opri deodată în faţa detectivului şi îi zise:

— Am găsit, mister Dodd!

— Ce-ai găsit?

— Mi-a venit o idee bună, cum să facem ca şi poliţia să se ocupe cu căutarea lui Bob Wilkens.

Dick Dodd o privi cu încordare.

— Mă faci curios.

— Trebue să-l denunţăm pe Mister Wilkens.

— De ce să-l denunţi, doar n'a făcut nimic.

Ethel Drof făcu o strâmbătură.

— Eşti greu de cap.

El zâmbi şi Ethel urmă:

— Trebue să simulăm o spargere în odaia mea.

— Aha!

— Inţelegi acum?

— Da, începe să se facă lumină şi în creerul meu. Apoi vrei să dai alarma şi să arunci bănuiala asupra lui Bob Wilkens?

— Da, şi au să mă creadă, căci în hotel se ştie că nu mai avea bani când a plecat. Apoi se mai ştie că mister Wilkens mă cunoaşte, ştie că am sume mari la mine, aşa că se poate prea bine să-i fi venit gândul să mă prade.

— Dar dacă nu se va găsi nimic la dânsul?

— Nici nu e nevoie, căci nu vreau să fie arestat, ci numai găsit.

— Asta se poate face. Dar cum să înscenăm furtul?

— In noaptea asta trebue spart cufărul meu care se află colo după paravanul acela.

— Şi vrei să fac eu această spargere?

— Cred că în cariera dumitale ai văzut multe cufere sparte şi ştii cum trebue procedat.

— Negreşit că da.

— Atunci, hai la treabă!

Dick Dodd îşi aruncă batista în vasul cu apă de plumb şi suspinând, se ridică de pe scaun. Dădu paravanul la o parte şi examină cufărul. Apoi se înţelese cu Ethel Drof cum avea să procedeze şi se retrase.

Către miezul nopţii detectivul apăru iar în salon şi se apucă de lucru. Scoase mai multe unelte din buzunar, deşurubă una din broaşte,

apoi pe a doua și deschise în sfârșit cufărul, însă în așa fel încât să se poată vedea că treaba fusese făcută de un om care nu era spărgător de meserie.

— Sub rochii este o casetă care conține tot felul de bijuterii, zise miss Drof, care venise și ea în salon.

Dick Dodd aruncă afară rochiile și rufele și în sfârșit găsi caseta.

— Trebue s'o iau așa cum este, zise el, căci cu uneltele pe cari le am n'o pot sparge.

Puse caseta sub braț și urmă:

— Eu plec, iar dumneata dă alarma.

— Să chem îndată personalul hotelului?

— Mai așteaptă vreo jumătate oră.

Dick Dodd părăsi salonul și când trecu prin coridor întâlni pe portarul de noapte care făcea inspecție. Dick Dodd nu-l zări, căci intra tocmai în odaia lui.

După vreo jumătate oră, miss Ethel Drof care se culcase între timp, dădu alarma.

Portarul de noapte veni la ușa ei, bătu și întrebă:

— Doriți ceva?

— Intră repede înăuntru. S'a întâmplat ceva grozav!

Portarul deschise ușa și păși în salon.

Ethel Drof, prefăcându-se înspăimântată, arătă spre cufărul spart și zise:

— Au intrat hoți aici. Privește ce au făcut!

Portarul își îndreptă privirea spre cufăr și păru îngrozit.

— Cum s'a putut întâmpla așa ceva? Abia acum o jumătate de oră am trecut prin coridorul acesta și n'am auzit nimic.

— Trebue să chemi poliția.

— Da, numaidecât!

Se servi chiar de aparatul din odaia domnișoarei Drof, chemă postul de poliție cel mai apropiat și rugă să se trimită îndată niște polițiști

Apoi înștiință și pe directorul hotelului, care își făcu apariția după vreo zece minute și intră în salon odată cu polițiștii.

Un comisar examină cufărul și zise:

— Se vede îndată că un începător a lucrat aici.

Apoi se întoarse spre Ethel Drof și urmă:

— Ați descoperit ce vi s'a furat?

— Nu, până acum n'am fost în stare să fac nimic, căci tremur toată de emoție.

— Vom cerceta noi.

Comisarul începu să strângă lucrurile și întrebă:

— In cufăr era numai îmbrăcăminte și rufărie?

— Nu, era și o casetă cu bijuterii.

— Aceasta lipsește, deci, a fost furată. Povestiți-ne vă rog, cum ați descoperit fapta?

— M'am trezit din pricina unui sgomot, dar am rămas culcată în pat, căci mi-a fost teamă să mă scol. Am ascultat și n'am mai auzit nimic, așa că am crezut că m'am înșelat. Vrui să adorm iar, dar totuși m'am sculat și am intrat în salon, unde am descoperit că cufărul era spart.

— Când s'a întâmplat asta?

— Acum vreo jumătate de oră.

Portarul care era de față, deveni atent, se gândi câteva clipe, vru să spună ceva, dar în cele din urmă se răsgândi și tăcu.

Comisarul își urmă interogatoriul:

— Bănuiți pe cineva?

Ethel Drof abia așteptase această întrebare.

— Mi-e neplăcut să spun, făcu ea, prefăcându-se încurcată.

— In orice caz, trebue să ne spuneți ce credeți, căci în felul acesta vom putea avea un indiciu. Cine credeți că ar putea fi făptașul?

— Tânărul Bob Wilkens.

— Locuiește aici în hotel?

— A stat aici, dar a trebuit să plece, fiindcă nu mai avea bani.

— Așaa...? Il cunoașteți pe acest domn?

De astă dată se amestecă și directorul hotelului în vorbă.

— Cred că era chiar prieten, căci domnișoara Drof a achitat și datoria pe care mister Wilkens o făcuse la hotelul nostru, și pentru plata căreia nu mai avea bani.

— Asta e foarte interesant. Acest mister Wilkens știa că aveți obiecte de valoare în cufăr, domnișoară?

— Putea să presupuie foarte lesne asta, căci îmi cunoaște situația și știe că sunt bogată.

— Deoarece a locuit aici, presupun că cunoștea și situația diferitelor încăperi ale hotelului. Puteți să ne dați semnalmentele exacte ale presupusului făptaș, domnișoară?

Ethel le dădu și întrebă:

— Va fi arestat, domnule comisar?

— Neapărat. Doar nu-l vom lăsa să spele putina.

— Mă veţi înştiinţa şi pe mine când îl veţi prinde?

— Da, fără nicio întârziere.

Ethel Drof era încântată, căci treaba mergea strună. In scurt timp Bob Wilkens va fi prins şi atunci ea va şti unde se află, deci îşi va fi ajuns scopul.

Comisarul redactă procesul verbal şi se pregătea de plecare.

Pe când cobora scara însoţit de personalul hotelului, portarul se apropiă de el.

— Te rog, domnule comisar, aş vrea să-ţi vorbesc câteva clipe.

— Ce ai să-mi spui?

— Am observat ceva.

— Ce anume?

— Domnişoara Drof a declarat că spargerea a avut loc cu o jumătate de oră înainte de venirea noastră.

— Da, aşa a spus.

— Pe la acea oră am trecut prin coridor şi am zărit un domn care a ieşit din camera domnişoarei Drof şi a intrat într'a lui. Avea ceva sub braţ ce semăna cu o casetă.

Comisarul îl privi mirat.

— De ce n'ai spus asta îndată?

— Fiindcă şi acest domn e un cunoscut al domnişoarei Drof, aşa că n'am îndrăznit să-mi spun bănuiala. Văzând că domnişoara Drof n'a cruţat nici pe celalt cunoscut al ei, m'am hotărât să vorbesc.

— Cine e acela pe care l-ai văzut?

— Mister Dick Dodd.

— In ce cameră locuieşte?

— La numărul treizeci şi unu.

— Bine. Să-l interogăm îndată.

Comisarul făcu semn oamenilor săi să-l urmeze şi se îndreptă spre camera detectivului.

Bătu la uşă şi un glas somnoros răspunse dinăuntru:

— Ce s'a întâmplat? Cine e acolo?

— Deschide.

— Nici prin gând nu-mi trece, vreau să dorm. E o obrăznicie să trezeşti oamenii în toiul nopţii.

— Deschide, domnule, aici e poliţia.

Urmă o tăcere de câteva clipe, apoi uşa fu deschisă şi mister Dodd apăru îmbrăcat într'un halat de baie, clipi din ochi şi se uită la comisar.

— Ce doreşti? întrebă el, morocănos.

— Intâi de toate să ne laşi să intrăm.

Văzând că detectivul nu se dă la o parte din uşă, comisarul îl împinse cu mâna şi intră în cameră cu oamenii lui.

Apoi întrebă, cercetător:

— Acum vreo trei sferturi de oră ai fost în salonul din apartamentul domnişoarei Drof?

Detectivul tăgădui:

— Nu e adevărat.

Portarul, care intrase şi el în camera lui Dick Dodd, arătă spre ochiul umflat al acestuia şi zise:

— In salon pe masă mai era încă vasul cu apă şi în acesta se afla batista domnului Dick Dodd, cu care îşi pusese comprese la ochi.

Acum îşi aduse aminte şi comisarul de acest fapt.

— Da, vasul l-am văzut şi eu şi nu puteam să-mi explic pentru ce era acolo, dar acum sunt lămurit.

Apoi întorcându-se spre detectiv, urmă:

— In salonul domnişoarei Drof s'a comis o spargere şi dumneata eşti bănuit ca făptaş.

Dick Dodd rămase buimăcit, căci la aşa ceva nu se aşteptase.

Vasăzică poliţia şi descoperise toată afacerea?

Să mărturisească oare?

Nu mai avu timpul s'o facă, căci unul din poliţiştii cari însoţiseră pe comisar, strigă:

— Priviţi, colo pe măsuţa de noapte e caseta!

Detectivul nu mai avu încotro şi îl lămuri pe comisar că e vorba de o spargere simulată, spunându-i şi scopul pentru care fusese făcută, dar comisarul nu-i dădu crezare.

— Cam seamănă a minciună tot ce spui dumneata, căci ar fi o glumă prea proastă.

— Dar aşa este, stărui Dick Dodd.

— Se va vedea mai târziu, deocamdată te arestez în numele legii.

— N'ai niciun d.ept să mă arestezi, nefiind vorba de o spargere adevărată, se împotrivi detectivul. Intreabă pe domnişoara Drof şi ea va întări spusele mele.

— O vom întreba mâine. Acum vino cu noi.

— Dar asta e...

— ...o nebunie pe care ai făcut-o, un abuz care va avea alte urmări decât acele la cari te-ai aşteptat şi vei fi pedepsit fiindcă ai îndrăznit să-ţi baţi joc de poliţie. Acum îmbracă-te repede şi hai cu noi.

Suspinând, Dick Dodd îşi trase pantalonii.

Ii era somn şi ar fi dormit, dar acum va fi nevoit să-şi întindă oasele obosite pe o bancă de lemn de la poliţie.

Miss Drof era într'adevăr o nebună şi abia acum detectivul recunoscu că ideea ei fusese o mare prostie. Va trebui să plătească din gros, căci amenda nu va fi mică.

Işi îmbrăcă haina, îşi puse pălăria şi zise:

— Sunt gata. Putem pleca.

Comisarul confiscă caseta, o dădu unuia din oamenii săi, apoi plecară luând şi pe Dick Dodd cu dânşii, care nu se simţea bine de fel. Era mort de oboseală şi ochiul umflat îl durea.

Toate acestea trebuia să le îndure din pricina domnişoarei Drof, care acum era culcată frumuşel în patul ei şi nu se sinchisea de nimic ci se bucura de renghiul pe care îl jucase atât poliţiei, cât şi lui Bob Wilkens pe care era sigură că îl va găsi.

Indată ce va şti unde se află, va vedea ce e de făcut mai departe spre a-l supune voinţei ei.

Bani avea doar destui şi banii îi dădeau puterea să-şi împlinească toate dorinţele.

Pe când ea îşi frământa în creer aceste gânduri, Dick Dodd fu închis într'o celulă de la Scotland Yard.

27. — Spre ţintă.

Peste o oră Dolores avea să se urce pe bordul vaporului „Robinson", care pleca spre Australia.

Deşit oate cabinele erau ocupate, căpitanul Barnabe, prin legăturile pe cari le avea, reuşise să mai obţie una pentru coutesă.

Nu era timp de pierdut, căci vaporul următor pentru Australia pleca abia peste două săptămâni din Şangai şi o întârziere atât de mare ar fi fost un adevărat chin pentru Dolores.

Oricât de mult ar fi dorit Barnabe să mai stea câteva zile cu Dolores, renunţă la această fericire numai pentru a-i da putinţa să ajungă mai repede la ţintă şi această ţintă era Sidney, unde contesa îşi ştia copila expusă celor mai mari primejdii.

Barnabe îngriji de toate pentru ca Dolores să aibă o călătorie cât mai plăcută şi rugă atât pe căpitanul cât şi pe ofiţerii vasului „Robinson" s'o ia sub scutul lor.

Deasemenea stărui pe lângă Dolores să primească bani de la dânsul, spre a-i înlesni mijloacele trebuincioase pentru cercetările ce va avea de făcut.

Contesa era adânc mişcată de toate aceste dovezi de dragoste şi când Barnabe îi dădu banii, ea îi şopti:

— Nu sunt în stare să-ţi mulţumesc, scumpul meu Mihail, pentru tot binele ce mi-l faci. Nici nu ştiu dacă voiu avea vreodată putinţa să-ţi înapoiez aceşti bani.

Cu o sărutare, Barnabe îi închise gura.

— Nu mai vorbi de asta, o rugă el. Sunt nespus de fericit că în sfârşit îmi dai prilejul să-ţi fiu de ajutor.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 35
15 II 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Un comisar dela Scotland Jard o invită pe Etkel Dorf să vie imediat acolo (pag. 275).

— Dragul meu!

Dolores îi mângâie mâinile şi îl privi plină de recunoştinţă, iar el zâmbi fericit.

— Am toată nădejdea că după aceste încercări grele vom avea şi noi parte de fericire.

După o tăcere de câteva clipe, Barnabe o cuprinse iar în braţe şi o întrebă:

— Dar spune-mi, iubita mea Dolores, vei vrea tu să-mi dai fericirea de care mi-e atât de dor?

— Da, Mihaile, iubitul meu.

— Tu, care ai fost admirată de toată lumea şi ai avut o avere mare, ai să te mulţumeşti cu viaţa pe care va trebui s'o duci ca nevasta unui sărman căpitan de vapor?

Dolores zâmbi şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Cum poţi să te mai îndoieşti? Toată viaţa am dorit un cămin aşa cum mi-l descrii tu şi voiu fi cea mai fericită femeie din lume. Mai curând ar trebui să te întreb eu pe tine, dacă te vei mulţumi cu o femeie care a trăit o viaţă ca a mea.

— Dolores, nu ştii nici acum că iubirea mea e atât de mare, încât nu voiu întreba niciodată de trecutul tău? Singurul lucru de care mi-e teamă, e ca acest trecut să nu reînvie. Mi-ai spus doar că uneori ai avut îndoieli, dacă acel Frank Wilkens, regele automobilelor, e cu adevărat tatăl Feliciei. Dacă ar fi un altul şi acesta ar apare deodată?

Dolores zâmbi.

— Scumpul, iubitul meu prieten, de ce te chinuieşti cu astfel de gânduri? Au trecut aproape douăzeci de ani de când am fost părăsită în mizerie şi omul acela, căruia îi dăruisem toată dragostea mea, e mort pentru mine. Chiar dacă el ar reînvia, n'ar putea să-ţi devie primejdios, căci numai pe tine te iubesc. Dacă până acum n'am răspuns la dragostea ta atât de mare şi frumoasă, n'am făcut-o pentrucă îmi era teamă că nici această dragoste nu va putea şterge pata urâtă care mi-a pângărit viaţa.

— Iubirea mea va spăla această pată, Dolores. Când vei purta numele meu, nimeni nu-şi va mai aduce aminte de contesa blondă din Marsilia. Vom pleca undeva departe, unde nu ne va cunoaşte nimeni şi vom trăi numai pentru fericirea noastră. Vei uita toată durerea trecutului şi nu vei mai plânge niciodată.

Dolores îl opri, speriată.

— Taci, Mihaile, nu făcea încă planuri de viitor, căci n'am ajuns încă la ţintă. Fericirea *noastră se va putea înfăptui numai* atunci când voiu găsi pe Felicia şi o voiu şti şi pe dânsa fericită.

Barnabe tăcu şi gândurile lor se întoarseră iar la sărmana Felicia.

Ora plecării se apropiase şi amândoi, braţ la braţ, se îndreptară spre locul unde era ancorat vaporul «Robinson».

Amândoi erau tăcuţi, căci inimile le erau îndurerate.

Când se vor revedea oare?

Niciunul din ei n'ar fi fost în stare să răspundă la această întrebare.

Mişcată până la lacrimi, Dolores mai strânse odată mâna iubitului ei.

— Să ne încredem în Dumnezeu, Mihaile, zise ea. Dacă a hotărât să fim fericiţi împreună, atunci ne vom revedea în curând.

Barnabe avu un zâmbet chinuit.

— Mă voiu gândi la cele ce spui, Dolores.

— Eu îţi voiu scrie cât mai curând.

Ajunseră la debarcader şi îşi mai strânseră odată mâinile, luându-şi rămas bun. Se priviră până în adâncul ochilor şi stătură mai mult timp astfel.

— Să ne vedem cu bine, scumpa mea Dolores, zise în sfârşit Barnabe cu voce înăbuşită.

— Să ne vedem cu bine, Mihaile, răspunse ea, cu ochii plini de lacrimi.

O mai îmbrăţişă odată, încă odată o mai sărută şi o strânse cu toată puterea la pieptul său.

Deodată se auzi un fluierat prelung şi Dolores se smulse din *braţele căpitanului Barnabe*, căci venise clipa tristă a despărţirii.

Abia acum îşi dădea ea seamă cât de mult îl iubea pe acest bărbat atât de bun. Nu mai era dragostea năvalnică şi pătimaşă a tinereţei, ci o iubire adâncă şi puternică, o iubire statornică.

Contesa mai ridică odată mâna şi făcu un semn de adio căpitanului Barnabe.

Puntea de legătură fu trasă înapoi, ancora ridicată, maşinile începură să duduie şi după câteva minute vaporul «Robinson» porni pe întinsul nesfârşit al mării, spre Australia îndepărtată.

Deodată ochii contesei se măriră de groază, faţa-i deveni palidă ca moartea, căci acolo pe cheiu, în spatele căpitanului Barnabe, apăruse chipul unui om, care îşi făcea loc prin mulţime şi se apropia de iubitul ei.

Dolores vru să ţipe, să-l previe pe Barnabe, dar numai buzele-i se mişcară fără să poată scoate niciun sunet.

Vru să-i facă semn lui Barnabe, să-i atragă atenţia că-l ameninţă o primejdie, nu avu însă puterea să ridice mâna. Era înlemnită de groază. Numai gândurile i se învălmăşeau nebune în minte.

In spatele lui Barnabe însă se afla Liu-San-Ciang, omul sinistru în puterea căruia fusese şi din ghiarele căruia scăpase cu ajutorul iubitului ei.

Cum se făcea că era liber?

Nu era contrabandist de opiu?

Era poate altul şi o înşelase o asemănare?

In sfârşit fu în stare să se mişte şi întorcându-se spre un American care se afla lângă dânsa şi avea atârnat un binoclu de o curea, îl rugă cu glas tremurător:

— Vă rog fiţi atât de bun şi împrumutaţi-mi puţin binoclul, să văd ce se petrece pe cheiu.

Americanul se înclină politicos şi îi întinse binoclul.

— Poftiţi, doamnă, la dispoziţia Dumneavoastră.

Cu mâinile tremurânde, Dolores duse binoclul la ochi şi deodată scoase un ţipăt de spaimă.

Nu se înşelase. Acela care se afla în spatele căpitanului Barnabe era într'adevăr Liu-San-

Ciang, care cu fața schimonosită și ochii sclipitori de ură urmărea toate mișcările iubitului ei.

Dumnezeule, ce gânduri negre o fi având?!

Fără îndoială că va voi să se răzbune pentru că-i fusese răpită aceea pe care o socotise ca o pradă sigură.

Un strigăt înăbușit ieși de pe buzele contesei

— Mihaile!...

Americanul se întoarse spre dânsa și o întrebă:

— Doriți ceva, doamnă?

Dolores făcu o mișcare cu mâna și îi întinse iar binoclul.

— Nu... nimic... murmură ea. Poftim binoclul... vă mulțumesc.

— Vă pot fi de folos cu ceva, doamnă?

Dolores avu un surâs amar.

— Nu, mie nu-mi poate ajuta nimeni...

Privirea îi rămase ațintită spre bărbatul iubit și primejdia în care se afla fără să bănuiască nimic, făcu să i se strângă inima de groază.

Ce să facă pentru a-l preveni că un dușman de moarte îl pândește pe la spate?

Prin semne nu putea să-l facă să înțeleagă căci el lua semnele ei drept un adio și nu pricepea că îl arăta pe Liu-San-Ciang.

Fără să vrea împreună mâinile și se rugă fierbinte:

— Dumnezeule sfinte, apără-l Tu, căci eu nu mai pot.

Dar deodată se reculese și alergă pe puntea de sus unde întâlni pe primul ofițer căruia Barnabe i-o recomandase în mod deosebit.

Acesta o privi speriat.

— Pentru Dumnezeu, doamnă contesă! Ce este? Ce s'a întâmplat?

Dolores bâlbâi aproape neînțeles:

— Am văzut ceva îngrozitor la plecare.

Apoi îi povesti ce îi se întâmplase cu Liu-San-Ciang și încheiă:

— Il credeam arestat pentru multă vreme și nici nu m'am gândit că ar putea fi lăsat liber și să devie iar primejdios pentru căpitanul Barnabe. Văzându-l acum, sunt cuprinsă de groază, căci fără îndoială va încerca să se răzbune împotriva căpitanului. Sfătuiește-mă ce să fac. Dumnezeule, poate pe când stau de vorbă aici cu dumneata, îi s'a și întâmplat o nenorocire!

— Doamnă, nu vă turburați în zadar, o liniști ofițerul. Noi marinarii nu ne temem nici de Satana și dacă Chinezul acela va îndrăzni să atace pe căpitanul Barnabe, acesta va ști să se apere cum trebue.

— Crezi intr'adevăr asta?

— Puteți trimite o telegramă lui Barnabe și să-l rugați să vă răspundă îndată și veți vedea că nu îi s'a întâmplat nimic.

Dolores încuviință cu înfrigurare.

— Da, îi voiu telegrafia imediat, spre a-l preveni, în caz că nu s'a întâmplat încă nenorocirea.

128. — La comisariat.

In dimineața următoare Ethel Drof fu deșteptată din somnul cel mai dulce. Telefonul sbârnâia neîncetat și supărată vru să-și tragă plapoma peste cap, spre a nu-l mai auzi. Dar sbârnâitul nu contenea, așa că fu nevoită să ridice receptorul și să asculte.

La aparat era un comisar de poliție de la Scotland Yard care o invită într'un ton nu prea politicos să vie imediat la comisariat pentru lămurirea întâmplărilor din noaptea trecută.

Deoarece Ethel Drof nu era deprinsă să fie tratată în felul acesta, nu se prea grăbi să dea urmare chemării comisarului.

In cele din urmă însă, dându-și seama că numai cu ajutorul poliției va putea da de urma lui Bob, se gândi să nu supere pe domnii de la Scotland Yard, așa că se îmbrăcă repede, luă o mașină și porni într'acolo.

Când apăru în fața comisarului, se sperià când acesta îi spuse în față că tot ce făcuse ea era numai o înșelăciune.

Ethel tăgădui, dar comisarul îi răspunse cu asprime:

— Nu mai ascunde adevărul, domnișoară Drof, căci știm foarte bine pentru ce ai înscenat această comedie. In urma declarației portarului am reușit să facem lumină în afacerea asta. Iată caseta dumitale cu bijuterii, examinează-o ca să vezi dacă nu lipsește ceva și plătește o amendă de cincizeci de lire sterline pentru abuzul de care te-ai făcut vinovată.

Ethel Drof rămase buimăcită.

Ce se întâmplase oare?

Portarul făcuse o declarație?

Il văzuse oare pe Dick Dodd când a ieşit cu caseta din apartamentul ei?

Comisarul îi ghici gândurile şi îi povesti amănunţit tot ce se petrecuse.

Ethel Drof rămase foarte încurcată, căci afacerea era într'adevăr foarte neplăcută pentru dânsa.

Şi prostul acela de Dick Dodd trădase totul!

Miss Drof nu-şi arătă însă dezamăgirea, ci completă un cec pentru suma de cincizeci de lire sterline şi îl întinse comisarului.

— Poliţia e vinovată de tot ce s'a întâmplat, zise ea cu ciudă. Dacă ar fi fost altă cale pentru a găsi pe cel dispărut, nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să simulez spargerea. Poliţia dă ajutor numai când e vorba de urmărirea unui criminal, aşa că nu mi-a rămas altceva mai bun de făcut decât să-l dau pe Bob Wilkens drept criminal, căci vreau să-l regăsesc cu orice preţ.

Comisarul râse cu poftă la auzul acestei mărturisiri a excentricei Americane, şi zise:

— Cred că nu e greu de găsit fiul regelui automobilelor.

— Nu spune asta, domnule comisar, răspunse Ethel Drof. Dick Dodd care e un detectiv foarte bun, pe care lumea l-a supranumit chiar „Maestrul", şi n'a reuşit totuşi să descopere urma lui Bob Wilkens.

— Fiindcă nici nu e un „maestru", domnişoară.

Ethel Drof îl privi uimită.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Acum câtva timp am avut de aface cu adevăratul detectiv Dick Dodd, domnişoară Drof...

— Cu adevăratul Dick Dodd?... repetă Ethel, năucă. Vrei să spui că detectivul meu...?

— ... nu e „Maestrul" ci ajutorul său, căruia stăpânul său îi predă afacerile mai puţin însemnate, pentru ca între timp să se poată odihni de munca lui istovitoare.

Ethel Drof fu atât de copleşită de această ştire, încât nu fu în stare să răspundă nimic.

După câteva clipe însă, izbucni:

— Ştii bine că tânărul care a venit cu mine nu e adevăratul Dick Dodd?

— Negreşit, domnişoară Drof. Dealtminteri poţi vedea aici negru pe alb ce mi-a declarat la interogatorul pe care i l-am luat.

— E nemaipomenit!

— Nu te turbura, domnişoară Drof. Tânărul care se numeşte în realitate Harry Frelinghousen şi e un nepot al „Maestrului", e şi dânsul un detectiv bun.

— Până acum n'a prea dat dovadă, zise ea supărată. Chiar azi îl voiu da afară.

— Să nu faci asta, domnişoară Drof, căci el te va ajuta să-ţi ajungi scopul. Dealtminteri, toate le poţi discuta chiar cu dânsul.

Comisarul apăsă pe un buton al soneriei şi porunci poliţistului care intră să-l aducă pe Harry Frelinghousen, arestat în noaptea trecută.

Pe când aşteptau venirea lui, comisarul o lămuri pe Ethel Drof:

— Te sfătuiesc să nu mai ai astfel de idei năstruşnice şi să duci poliţia de nas. Data viitoare nu vei mai scăpa atât de uşor şi te vei expune să fii pedepsită cu închisoarea. Frumos ar fi dacă toţi milionarii ar avea astfel de idei ca dumneata!

Ethel Drof era atât de turburată de tot ce aflase de la comisar, încât nici nu mai luă în seamă ameninţarea lui.

Când detectivul fu adus, ea se năpusti asupra lui şi se răsti înfuriată:

— Inşelătorule! Am să te dau pe mâna poliţiei!

— Poliţia ştie că înlocuiesc de multe ori pe unchiul meu, aşa că reclamaţia dumitale n'ar avea niciun rost. Dealtminteri nu înţeleg turburarea dumitale, căci până acum ai fost mulţumită de felul cum am lucrat. Dacă vei fi cuminte, îţi făgăduiesc că voiu face tot ce-mi stă în putinţă pentru a descoperi urma lui Bob Wilkens.

Ethel Drof nu răspunse, ci ieşi repede din odaie.

Işi dădea seama că toţi vor râde de dânsa, şi gândul acesta o scotea din fire. Se întoarse la hotel unde se închise în camera ei, ca să se liniştească.

Cu toată înfrângerea pe care o suferise, se gândea neîncetat la Bob Wilkens.

Acum voia mai mult ca oricând să-l găsească şi să-i cucerească inima.

Dar cum să facă?

Oare acest fals Dick Dodd va fi în stare să dea de urma lui?

Poate găsise Frank Wilkens ceva?

Ciudat că pe acesta aproape nu-l mai vedea. Avea oare afaceri atât de importante la Londra, sau îl căuta şi el pe Bob?

O ocolea poate, temându-se de mustrările ei?

Se hotărî să-l vadă şi să vorbească cu dânsul. Poate va găsi un mijloc bun spre a afla de rostul lui Bob.

Il chemă pe Wilkens la telefon şi îl rugă să vie în holul hotelului. După câteva minute se întâlniră şi Ethel Drof se uită uimită la dânsul. Ii părea foarte schimbat şi îmbătrânit, aşa că-l întrebă speriată:

— Eşti bolnav, mister Wilkens?

El zâmbi cu amărăciune şi răspunse:

— Prăbuşirea tuturor planurilor mele de viitor îmi amărăşte viaţa, miss Drof.

La auzul acestor cuvinte, ea îi luă mâinile şi îl mângâiă:

— Nu mai fii trist, mister Wilkens, căci am luat altă hotărîre şi voiu încerca şi de acum înainte de a câştiga pe Bob pentru mine.

— E adevărat ce spui, miss Ethel? zise Frank Wilkens înveselit.

— Altfel nici nu te-aş fi chemat. Gaston de Moulinet n'are decât să aştepte. Intâi vreau să-mi mai încerc norocul la Bob, dar trebue să mă ajuţi ca să-l găsim.

— Asta nu va fi tocmai uşor, miss Drof, căci mai cu seamă aici la Londra sunt atâtea ascunzători în care cineva care nu vrea să fie găsit, poate dispare uşor.

— Dar trebue să-l găsim neapărat, răspunse Ethel Drof şi începu să-i expuie planurile ei pe cari le făcuse cu Indianul.

129. — Pentru pâinea zilnică.

In fiecare dimineaţă la ora şapte, Bob Wilkens se scula, se îmbrăca în grabă, îşi bea cafeaua cu lapte pe care i-o aducea gazda la care închiriase o odaie simplă, apoi pleca şi la ora opt intra în biroul lui Adam Giles unde după cinci minute se aşeza la o masă de desen şi începea să lucreze cu râvnă.

Bob Wilkens începuse lupta pentru pâinea de toate zilele.

Şeful său era mulţumit cu lucrările lui şi îi dădea în fiecare zi însărcinări din ce în ce mai grele. Dealtfel nu-şi lua niciodată aere de superior faţă de Bob şi părea să fie un om cu care era plăcut să lucrezi.

De multe ori veneau vizitatori la birou, pe cari Adam Giles îi ducea într'o cameră învecinată spre a trata cu ei afaceri. Unii dintre aceşti vizitatori aveau înfăţişări ciudate; mulţi veneau îmbrăcaţi în costume de mecanici, pesemne aşa cum scăpaseră de la lucru, alţii erau foarte eleganţi, tineri şi bătrâni şi aceştia din urmă păreau a fi consilieri sau chiar miniştri

Bob Wilkens nu-şi bătu mult capul cu ei şi nici despre ceea ce discutau cu şeful său nu află nimic, căci acesta nu vorbea niciodată despre afacerile lui. Când n'avea treabă cu aceşti vizitatori, atunci Giles şedea ca şi el la masa de desen şi lucra cu înfrigurare.

Tot astfel era şi în ziua aceea, dar deodată îşi întrerupse lucrul şi se adresă lui Bob:

— Cred că ai auzit că în timpul din urmă se montează în cilindrele automobilelor bucşe de oţel demontabile, aşa că cilindrele capătă o durabilitate foarte mare?

— Da, cunosc procedeul.

— E brevetat și se întrebuințează în multe fabrici. Mi s'a oferit o invenție prin care se perfecționează mult acest procedeu, dar fiindcă nu cunosc felul de a lucra al mașinelor cu cari se fabrică acele bucșe, nu pot să-mi dau bine seama dacă îmbunătățirea adusă prin invenția de care ți-am spus este într'adevăr folositoare.

— Nici eu nu pot să-mi dau părerea, căci nici eu nu cunosc funcționarea mașinelor. După câte știu, e vorba de un procedeu de fabricațiune secret.

— Așa este, de aceea procedeul are o mare valoare.

— Imi pot închipui asta și îmi pot da chiar seama de beneficiu.

— Aș vrea să cumpăr invenția, însă numai după ce voiu fi bine informat.

— Va fi greu să capeți informațiuni precise, căci după cum am spus, e vorba de un procedeu secret.

— Totuși s'ar putea face.

— Cum?

— Ar trebui să vedem o astfel de mașină într'o fabrică.

— Nicio fabrică nu va lăsa un străin s'o vadă.

— Ai dreptate, un străin n'ar putea s'o vadă, așa că ar trebui să intre cineva acolo ca lucrător.

— Ai de gând să faci așa ceva?

— Eu nu, dar voiam să-ți propun dumitale acest lucru.

— Bob se gândi câteva clipe, apoi clătină capul și răspunse:

— Nu, mister Giles, asta n'o pot face.

— Te ferești să lucrezi într'o fabrică?

— Nu de asta, ba cred chiar că pentru un inginer ar fi folositor să lucreze el însuși la strung sau la altă mașină.

— Ei vezi? Atunci ce te oprește?

— Ar însemna să fac un așa zis spionaj industrial.

Șeful său începu să râdă.

— Iartă-mă, dar trebue să spun că asta e o prostie. Nu vrem altceva decât să vedem odată mașina, ca să ne putem face o părere asupra invenției.

— Dacă aș lucra într'o astfel de fabrică, ar trebui să fac un plan al mașinei după care să-i poți înțelege construcțiunea, nu-i așa?

— Da, de un astfel de plan ar fi neapărată nevoie.

— Ei bine, asta n'ar fi spionaj industrial? Ar fi deajuns să vindem acest plan în străinătate și am face o afacere minunată.

— Foarte adevărat, dar nici nu mă gândesc să vând planul mai departe. Indată după ce-l voiu fi examinat, îl voiu arde.

Bob se uită lung la Adam Giles.

Putea oare să se bizuie pe făgăduiala lui de a arde planul după ce-l va fi văzut?

Deodată în mintea lui se născu o bănuială: Nu cumva acest Adam Giles era un spion industrial și avea nevoie de dânsul ca să-i slujească de complice?

E doar în legătură cu bătrânul Joel Asrikan și acesta ar putea prea bine să fie un mijlocitor pentru astfel de afaceri necurate!

Bob respinse însă acest gând, căci n'avea niciun motiv să se indoiască de cinstea patronului său, așa că zise:

— Dacă într'adevăr ești hotărît să arzi planul după ce-l vei vedea, atunci nu știu ce m'ar opri să te servesc.

— Minunat! In cazul acesta voiu ști ce voiu avea de făcut cu invenția. Deocamdată îți mulțumesc pentru bunăvoința dumitale.

— Știi în ce fabrici lucrează acele mașini de făcut bucșe?

— Da. De pildă una este și la Astley et. Co.

— Se pune însă întrebarea dacă voiu fi primit să lucrez acolo.

— Fabrica lucrează în plin și după cate știu a primit comenzi mari din străinătate, așa că are nevoie de lucrători mecanici. Specialiștii nu sunt mulți, vei fi deci primit cu siguranță, dacă te vei prezenta.

— Dar din actele mele reiese că sunt inginer diplomat...

— Hm, în cazul acesta n'ar trebui să arăți aceste acte.

— Atunci nu se poate face nimic

— Stai puțin...

Adam Giles se prefăcu că se gândește câteva clipe și în sfârșit zise:

— Iată ce am putea face. Acum câteva luni am avut în serviciul meu un șef de atelier cu numele de Woking, care lucra la mașina de copiat planuri. Intr'o bună zi n'a mai venit la lucru și n'a mai dat niciun semn de viață de

atunci. Actele lui le mai am la mine și te-ai putea folosi de ele.

— Nu pot să intru într'un serviciu cu acte străine.

— Doar nu păgubești pe nimeni. E deajuns dacă vei *lucra o singură săptămână* la Astley et. Co. Atunci vom ști tot ce ne trebue despre acea mașină și îți reiei lucrul la mine ca inginerul Wilkens.

Lui Bob nu-i convenea deloc să făptuiască o asemenea înșelăciune, dar Adam Giles stărui atât de mult, încât în cele din urmă se hotărî să intre în serviciul *fabricii* sub numele de Woking.

— Bineînțeles că eu îți voiu plăti leafa mai departe și afară de asta îți voiu da și o gratificație pentru serviciul deosebit pe care mi-l vei aduce, zise Adam Giles.

Mai vorbiră despre amănunte, apoi Adam Giles îi dădu actele lui Woking și de oarece se apropiase ora când se închidea biroul, Bob își luă rămas bun de la șeful său.

La *plecare mai zise:*

— Atunci îmi voiu încerca norocul la Astley et. Co., chiar mâine dimineață.

— Bine. Iți doresc izbândă.

Pe la zece seara mai veni un vizitator întârziat la Adam Giles și când acesta deschise ușa, *zări în fața lui pe bătrânul Joel Asrikan,* care îl salută foarte plecat și întrebă:

— Nu te supără vizita mea, domnule inginer?

— Nicidecum, intră.

Bătrânul intră și închise ușa în urma lui, apoi privi în jurul său.

— Suntem singuri?

— Da, noul meu asistent a plecat de mult.

— Vasăzică l-ai angajat pe domnul pe care ți l-am trimes?

— Da, fiindcă mi-a fost recomandat de dumneata.

— E bun?

— E bun, dar atât de naiv, încât nu bănuiește nimic.

Joel Asrikan lăsă capul *într'o parte* și avu un râs ciudat.

— Nădăjduiesc că ai să-mi plătești mișția care mi se cuvine?

— Lacom mai ești după bani! Tot nu câștigi destul cu afacerile pe care le facem împreună?

— Dacă omul vrea să ajungă la ceva, nu trebue să disprețuiască nici suma cea mai mică.

— Ei bine, îți voiu da o liră sterlină.

— O liră e o liră și o voiu primi cu plăcere.

Inginerul scoase o bancnotă din buzunar și o întinse lui Joel Asrikan, care o luă cu o mișcare lacomă și o strecură în buzunarul său.

— Acum dă-mi voie să te întreb cum stăm cu mașina de fabricat bucșe de automobil. Domnul *care a venit de la ministerul de industrie* e grăbit să afle rezultatul și vrea să aibă planul până săptămâna viitoare, altfel dă comenzile și pierdem afacerea.

— Tare mai sunt grăbiți... (Adam Giles pronunță numele unui stat din America de Sud). Mereu ne amenință că vor renunța la serviciile noastre, dacă nu lucrăm mai repede. Ei își închipuie lucrul mai ușor decât este. De astă dată vor avea planul la timp. Asistentul meu îl va procura.

Adam Giles îi povesti lui Joel Asrikan cum Bob Wilkens va intra ca lucrător în fabrica Astley et. Co. pentru a studia mașina de fabricat bucșe.

— Atunci tânărul îți va fi de folos într'o afacere mare și fabricile nu vor primi comanda, ci domnul de la ministerul de industrie va lua planul, se va întoarce acasă și va construi în țara lui mașinile de care are nevoie la fabricarea bucșelor de automobile.

— Da, și în felul acesta va economisi țării lui o adevărată avere.

— Afacerea noastră e bună și o să câștigăm mulți bani cu ea.

— Ar fi și mai bună dacă nu ne-ar amenința în fiece clipă închisoarea.

Joel Asrikan râse iar.

— Omul se învață și cu gândul că lațul îi stă de gât.

— *Eu m'aș lipsi cu plăcere de acest gând.*

— Când vei fi câștigat destul, te vei putea retrage din afaceri și vei trăi fără griji ca un lord.

— Să nădăjduim că nu mai avem mult până atunci.

— Ai să dai și lui mister Wilkens o parte din câștig?

— Îi voiu da câteva lire și se va mulțumi, căci el nu bănuiește ce beneficiu îmi aduce prin procurarea planului.

130. — Ura unei fete din popor.

După câteva zilei, Mary-ei i se păru că visase toată întâmplarea cu tânărul străin.

Lucra iar până noaptea târziu în cârciuma „La Balena" și își servea clienții ca și înainte, simțindu-se mai nenorocită ca niciodată.

Ura ei împotriva lui Bob creștea pe fiecare zi și de câte ori venea Tom, îl întreba:

— Ai aflat ceva?

Pe Tom îl liniștea spunându-i că în seara aceea plecase cu străinul, crezând că are bani mulți, așa că reușise să-l împace și să și-l facă tovarăș la planurile ei de răzbunare.

Și de data aceasta cea dintâi întrebare a ei fu pentru cel dispărut, dar acum el nu mai dădu nepăsător din umeri, ci o pișcă pe Mary de obraz și zise râzând:

— Am pus mâna pe el, fetițo, și dacă îmi făgăduiești că nu-i mai faci ochi dulci, îți voiu spune unde se află.

Inima fetei începu să bată mai tare.

Îl vedea parcă în fața ei pe chipeșul străin și fără să vrea făcu o comparație între el și Tom.

Dacă îl va regăsi, se va îndura oare să-și înfăptuiască răzbunarea, sau va uita tot ce îi făcuse, când va auzi o vorbă bună din gura lui?

Supărată pe ea însăși la acest gând, clătină inciudată capul.

Joel Asrikan îi spusese doar că străinul avea altă fată.

Pesemne că din pricina aceasta nu se mai întorsese la „Balena", căci dacă ar fi avut numai un pic de interes pentru dânsa, ar fi venit s'o mai vadă și să-i mulțumească că în noaptea aceea îi găsise un adăpost.

Mary se întoarse deci spre amantul ei și răspunse:

— Fii pe pace, Tom, căci nici nu mai vreau să știu de nemernicul ăsta. Vreau numai să mă răzbun că s'a lăudat și a făcut pe grozavul față de mine și că te-a vorbit de rău.

— Și eu aș vrea să-i plătesc asta, făcu Tom. Chiar am un plan cum să-i dăm o lecție pe care să n'o mai uite, dragă Mary.

Fata îi umplu iar paharul și îl întrebă cu încordare:

— Spune, Tom, ce ai de gând să faci și unde l-ai descoperit?

— Azi dimineață l-am văzut intrând la fabrica Astley et Co. Se pare că a găsit de lucru acolo.

— Oare i-a făcut rost bătrânul Joel de postul acesta?

— Nu știu, dar Jim cel Roșu mi-a spus că acum vreo câteva zile l-a văzut la Adam Giles.

— Atunci Asrikan i-a făcut rostul, căci pe acesta l-am văzut de mai multe ori cu Giles.

— Bătrânul acela e un om primejdios și ar trebui să te ferești de dânsul, dacă nu vrei să te trezești într'o bună zi amestecată în afaceri necurate. Prietenia lui pentru tine mi-a dat de mult de bănuit.

Mary făcu un gest de protestare.

— Ei lasă, Tom, doar nu e vorba de bătrânul Joel, ci de străin. Ai aflat cum îl cheamă?

— Încă nu, însă mâine dimineață când va începe lucrul la fabrică, mă voiu posta în apropiere și când va trece acel individ, îl voiu întreba pe portar de numele lui și în ce secție lucrează.

— Și ai de gând să-l pândești seara la ieșire și să-i tragi o bătaie sdravănă?

Tom izbucni în râs și goli paharul.

— Nu, fetițo, cu ăsta nu mă mai iau la bătaie.

Mary îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Pesemne că te-ai săturat de data trecută?

— Teamă nu prea îmi este de dânsul, cu toate că știe să boxeze bine, răspunse Tom. Dar ce-aș folosi dacă i-aș trage câteva ghionturi? N'ar fi o pedeapsă pentru băiețașul acela, așa că m'am gândit la altceva.

— La ce?

— Mai dă-mi întâi un rachiu.

Mary îi umplu repede paharul și îl zori:

— Vorbește odată și nu-mi mai pune răbdarea la încercare.

Cereți mâine numărul 36 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. — 2 lei exemplarul

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 36
6 II 1935

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 6 TELEFON 3/90-13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Ceilalţi îl înconjurară pe Bob şi începură să-l lovească cu pumnii (pag. 285).

Tom se aplecă peste masă şi începu să-i vorbească în şoaptă:

— Indată ce voiu afla numele lui, vei trimite o scrisoare direcţiunii fabricii.

— Eu?

— Negreşit. Crezi cumva că am s'o fac eu? Nimeni nu poate citi scrisul meu. Afară de asta, un denunţ face mai mult efect dacă e scris de o mână de femeie.

Mary deveni atentă şi repetă:

— Un denunţ?

— Da, îl vom acuza de spionaj şi ai să vezi că scrisoarea ta va cădea ca o bombă. Individul va fi arestat pe loc.

— Doar nu e vinovat, Tom, şi nu poate fi arestat.

Tom izbucni înfuriat:

— Vrei să-i dăm o lecţie, sau nu vrei...?!

— Ba da, dar...

— Atunci am isprăvit şi nu există niciun „dar". Să se ducă la închisoare nemernicul, ăla şi dacă nu s'o descoperi nimic în sarcina lui, o să se aleagă cel puţin cu arestul în timpul instrucţiei.

In clipa aceea un nou muşteriu intră în cârciumă. Era Jim cel Roşu.

Se îndreptă spre masa unde şedeau Mary şi Tom şi se trânti pe un scaun, apoi îşi rezemă coatele pe masă şi zise:

— Hai repede, fato, dă-mi un rachiu. Am nevoie de un întăritor după treaba grea pe care am făcut-o.

— E ceva nou? îl întrebă Tom.

Jim dădu din cap și goli paharul.

— Când fac o treabă, o fac repede și bine. Ascultă dar; băiatul ăla de care erai gelos acum câteva zile, se numește Woking și a fost angajat ca maestru la fabrica Astley et. Co.

Tom rânji mulțumit.

— Minunat! Pentru vestea asta trebue să-i mai dai lui Jim încă un rachiu, căci cu ajutorul lui vom ajunge mai repede la țintă de cât ne-am așteptat.

Mai goliră câteva pahare pentru a-și face curaj, apoi Tom o îndemnă pe Mary:

— Hai, fetițo, adă repede o foaie de hârtie, un plic, toc și cerneală.

Mary nu îndrăzni să se împotrivească și aduse cele cerute de Tom, care îi dictă scrisoarea următoare

„Către Direcțiunea Fabricei de Mașini Astley et Co.
Londra

In interesul firmei dumneavoastră vă atrag atențiunea că acum câteva zile a fost angajat în fabrica dumneavoastră un oarecare Woking. Veți face bine să supraveghiați de aproape pe acest om, altfel s'ar putea întâmpla ca firma dumneavoastră să sufere o pagubă destul de mare de pe urma lui. Omul are legături cu Adam Giles, despre care se vorbește mult rău. Giles n'a putut fi încă prins cu nimic, dar poate se va reuși acum, dacă Woking va fi bine supraveghieat.

O femeie care îl cunoaște pe Woking".

După ce isprăviră scrisoarea, Tom și Jim izbucniră în râs și cel dintâi zise:

— Il vor vârî în draci pe Woking.

— Va înghiți un hap amar de tot, încuviință Jim, luând scrisoarea după ce Mary scrisese adresa pe plic.

— Așaa... mister Woking, adăugă el, cântărind scrisoarea în mână, acum vei primi răsplata pentru că te-ai legat de Tom.

— Și pentru că ai plecat fără să-ți iei rămas bun de la mine, urmă Mary în gând și nu-l opri pe Jim, când acesta se ridică de pe scaun și adăugă:

— Mă duc să arunc scrisoarea la cutie, căci altfel te pomenești că ne mai răsgândim.

Jim ieși repede din cârciumă, alți mușterii veniră și cerură să fie serviți de Mary, care alerga de la o masă la alta, dar în vremea asta se gândea la Woking, silindu-se să-și înăbușe orice pornire de remușcare și spunându-și mereu că-l urăște.

Intre timp Bob Wilkens ședea în biroul lui Adam Giles și desena.

Toată afacerea îi devenise nesuferită, dar se încurcase în ea și acum era nevoit s'o ducă până la sfârșit.

De câte ori intra dimineața în fabrică și își spunea numele de Woking, avea un simțimânt neplăcut căci din copilărie urâse minciuna.

In baza actelor false fusese angajat și i se încredințase supraveghierea mașinei de fabricat bucșe și fiind inginer, înțelese repede construcția și felul de funcționare al acesteia.

Își întipări bine în minte toate amănuntele, așa că putu să înceapă în scurt timp desenarea schițelor.

Adam Giles zâmbi mulțumit când le văzu, știind că va face o afacere bună cu ele.

Însă tocmai acest zâmbet al lui Giles deșteptă bănuiala lui Bob Wilkens, care ar fi vrut mai bine să întrerupă lucrul. Avea însă nevoie de bani, spre a-și putea înfăptui planurile.

Neîncetat se gândea la Felicia și la vărul tatălui său.

Trebuia să dea neapărat de urmele Feliciei și să desvăluie taina care plutea asupra acelui Frank Wilkens.

Aflase că tatăl său și Ethel Drof mai erau încă la Londra și fără îndoială că-l căutau pe dânsul.

Trebuia deci să se ferească, așa că nu ieșea nicăieri și nici la „Balena" nu se mai duse, deși ar fi vrut să mai vadă ce face Mary. Se temea însă că această fată să nu-l trădeze fără să vrea, fără să știe însă că primejdia îl și pândea.

După ce Jim aruncase scrisoarea fatală la cutie și se întorcea la cârciumă, zări în fața lui un domn care i se păru foarte cunoscut. bricii și să-i spui de ce am scris scrisoarea?

Nu era cumva individul care se amestecase în cearta lui Tom cu Mary?

Se uită mai bine la el și râse.

Chiar el era!

Ochiul îi era încă umflat și vânăt, după lovitura pe care i-o dăduse.

Jim se apropiă cu îndrăzneală de detectiv, îl salută și îl întrebă cu ironie:

— Ce zici, domnule, n'ai avea poftă de un rachiu?

Dick Dodd tresări speriat.

De trei zile dădea târcoale „Balenei", fără să îndrăznească să intre.

Se simțea foarte stingherit de când fusese eliberat din arest și comisarul îi destăinuise domnișoarei Drof adevărata lui personalitate.

Dacă unchiul său, *marele detectiv*, va afla de această afacere neplăcută, fără îndoială că nu-i va mai încredința niciun *caz mai important*.

Trebuia deci să găsească neapărat locul unde se ascundea Bob Wilkens, dar de câte ori ajungea până în fața „Balenei" se simțea cuprins de o teamă nelămurită.

Acum însă, după ce fu recunoscut de unul din mușterii obișnuiți ai cârciumei, nu-i rămânea ceva mai bun de făcut, decât să intre și fu primit cu chiote.

Dar pentru a înlătura de la început orice pornire de dușmănie din partea mușteriilor „Balenei", zise cu voce tare:

— Am venit cu o anumită însărcinare și dacă vreți, puteți câștiga fiecare o răsplată bună. Caut pe domnul acela, care mai zilele trecute a făcut pe apărătorul chelneriței voastre.

Mary și Tom se apropiară de detectiv și-l întrebară:

— E un răufăcător?

— Asta nu, dar e un fiu neascultător și nesupus.

— Il caută babacul lui?

— Da, căci vrea să-l însoare. Mireasa a și sosit la Londra.

In ochii fetei se ivi o sclipire.

— A fugit de mireasa lui?

— Hm, cam așa ceva.

— Vasăzică n'o iubește?

— Nu vrea să se însoare cu aceea pe care i-a ales-o tatăl lui, răspunse detectivul. Se gândește la alta.

— Pe cealaltă o cheamă cumva Felicia?

Detectivul se uită uimit la Mary.

— De unde știi asta? Ți-a spus el ceva?

— Vasăzică cealaltă...

— ...e vinovată că Bob Wilkens nu vrea ce dorește tatăl lui, îi curmă detectivul vorba. Dacă îl vom găsi însă, atunci va fi nevoit să se supuie.

Tom, care observase înfrigurarea prietenei sale, o dădu la o parte și întrebă pe detectiv:

— Bob Wilkens îl cheamă pe acela care s'a luat deunăzi la bătaie aici?

— Da, e fiul regelui automobilelor.

Tom clipi din ochi și scoase un fluierat printre dinți.

— Atunci de ce și-a dat un nume fals?

— Un nume fals? întrebă detectivul. Ce știi despre Bob Wilkens?

— Că lucrează la fabrica Astley et Co. sub numele de Woking, răspunse Tom repede.

Inciudat, Jim îi dădu un ghiont în coaste și mormăi:

— Nătărăule, n'ar fi trebuit să spui îndată tot ce știi.

Detectivul îl liniști.

— Nu-ți fie teamă, căci n'ai să pierzi răsplata. Mă voiu ține de cuvânt, și dacă informețiile voastre vor fi drepte, voiu da fiecăr ată câte două lire sterline. ace-

— Asta e o afacere bună, răspunse

Dacă vreți, ne putem întâlni mâine dimineaț la șase la poarta fabricei și îți voiu arăta băiețașul de milionar. aflu

Detectivul îi întinse mâna. na-

— Ne-am înțeles; acum ia să bem împreună câte un păhărel. Mary, adu bere și rachiu. Plătesc tot ce vor bea acești domni.

Cu aceste cuvinte detectivul câștigă prietenia onorabililor mușterii ai „Balenei" și după câteva clipe, acela care cu câteva zile în urmă fusese bătut și dat afară, ședea la o masă și ciocnea de zor cu ei.

Pe când detectivul stătea de vorbă cu Jim și cerea acestuia să-i descrie viața răufăcătorilor din Londra, Mary îi zise în șoaptă lui Tom:

— *Ce facem cu scrisoarea pe care am expediat-o?*

Tom se răsti necăjit la ea:

— Tacă-ți gura! Ala de colo n'are nevoie să afle nimic despre asta. Nu-i va strica deloc fantelui, dacă va trage o spaimă înainte de a se întoarce la babacu-său. Sau ți-e milă cumva de dânsul și ai vrea să te duci la direcția fa-

Văzând în ochii lui Tom o sclipire de mânie, sărmana Mary se înfioră și bâlbâi:

— Nu, nu, nici prin gând nu-mi trece...

— Ar trebui să-ți pară bine că lucrurile au luat întorsătura asta, căci un fecior de milionar ca ăsta și-ar fi bătut numai joc de tine.

Mary dădu din cap, dar își încleștă dinții spre a nu izbucni în plâns.

Cât ar fi fost de fericită dacă acest Bob Wilkens s'ar fi îndrăgostit de dânsa și ar fi scos-o din mocirla în care se afla!

Își dădu însă seama că a fost numai un vis și amărâtă își căută de treabă, fără nădejde ca viața ei să se schimbe vreodată.

31. — O veste neașteptat

Cam la aceeași oră când detectivul ședea de vorbă cu mușteriii „Balenei", Ethel Drof și Frank Wilkens discutau în holul hotelului despre încercările zadarnice ale lui *Harry Frelinghousen*, pe care îl luaseră până acum drept maestrul-detectiv Dick Dodd.

— *Totuși n'am pierdut încă toată speranța* va reuși să găsească urma lui Bob, zise el Drof. Trebue să mai avem răbdare.

— Pierdem timpul fără niciun rost, răspunse Frank Wilkens. Nu mai am nicio afacere aici și cu toate acestea nu mă pot hotărî să părăsesc *Londra*, înainte de a-l fi găsit pe Bob.

Pe când vorbeau astfel, un chelner se apropiă de masa lor și aduse o telegramă pe care o prezentă lui *Frank* Wilkens pe o tavă de argint, spunând:

— Chiar acum a sosit telegrama asta pentru dumneavoastră, domnule Wilkens.

Telegramele erau ceva obișnuit pentru Frank Wilkens, așa că o luă foarte calm și o puse pe masă, fără s'o deschidă.

— Nu vrei să citești telegrama, mister Wilkens? îl întrebă Ethel Drof.

— Ar fi o nepolitețã față de dumneata, *miss Drof*.

— Te rog să nu te sinchisești de mine, mister Wilkens. Ca fiică de industriaș, îmi dau bine seama că știrile telegrafice trebue citite îndată.

— Dacă îmi dai voie...

Spunând aceste cuvinte, Frank Wilkens deschise *telegrama* și *citi*:

„Întoarcerea imediată necesară. Lucrătorii amenință cu greva. Situația serioasă. La Drof liniște fiindcă a aprobat mărirea salariilor. Drof va lucra mai departe și va primejdui întreprinderea noastră dacă nu intervine înțelegere.

Director Smith".

Pentru câteva clipe Frank Wilkens își pierdu cumpătul, așa că Ethel Drof îl întrebă compătimitoare:

— Ce s'a întâmplat, mister Wilkens? Ai primit știri rele?

— Soția mea a avut o călătorie rea și s'a îmbolnăvit.

— Îmi pare foarte rău, mister Wilkens. Asta era de așteptat după emoțiile prin care a trecut.

Frank Wilkens vârî telegrama în buzunar, temându-se ca Ethel Drof să nu ceară s'o citească și ea și răspunse:

— Sunt sigur că doctorii exagerează. Totuși *cred că va fi mai bine* să plec.

Deoarece se apropiase timpul de culcare, se despărțiră.

Frank Wilkens se *informă* la portar când pleacă primul vapor, apoi telegrafiă directorului Smith că peste câteva zile va fi el însuși acasă și va trata cu lucrătorii.

Deoarece a doua zi trebuia să plece disdedimineață pentru a putea prinde vaporul pentru New-York, începu să-și strângă bagajele, dar când căută jurnalul pe care îl cumpărase pe un preț *atât de urcat de la profesorul* Black, nu-l găsi nicăieri.

Răscoli toate sertarele și în cele din urmă se trânti *istovit* într'un fotoliu.

Se simți cuprins de groază la gândul că jurnalul încăpuse pe mâini străine.

Ce să facă? Ce măsuri să ia?

Era cu neputință să anunțe poliția!

Nu mai fu în stare să închidă ochii toată noaptea, căci neîncetat își frământa creerul să afle pe ce cale dispăruse jurnalul, dar nu găsi deslegarea *acestei taine*.

Când se lumină de ziuă, nu-i rămase altceva de făcut, decât să plece, lăsând destinul să-și urmeze calea.

Își dădea seama că jurnalul vărului său îi va aduce pieirea, căci într'o bună zi se va

descoperi nelegiuirea pe care o făptuise împotriva celuilalt Frank Wilkens.

132. — Un semn al destinului.

Bob Wilkens lucra cu înfrigurare pentru a-şi îndeplini misiunea neplăcută şi a scăpa mai repede din situaţia pe care o socotea nedemnă de dânsul.

Se simţea ruşinat când inginerul şef, care îşi dăduse seama de îndemânarea şi priceperea lui, îl lăuda faţă de ceilalţi lucrători.

Vedea bine că prin aceasta deşteptase ura şi invidia tovarăşilor săi de muncă.

Niciunul din ei nu se apropia de dânsul în timpul pauzelor, nimeni nu-i spunea un cuvânt prietenos şi aceasta îl durea pe Bob, căci tocmai acum simţea mai mult ca niciodată nevoia de a avea un om căruia să-şi poată descărca sufletul.

Se simţea părăsit şi singur în uriaşa metropolă.

Şi în ziua aceea Bob văzu că ceilalţi lucrători se uitau chiorâş la dânsul, căci inginerul îl lăudase iar.

In pauza de la amiază ceilalţi făcură tot felul de glume înţepătoare pe socoteala lui, dar în cele din urmă, văzând că nu răspunde, îl lăsară în pace şi îşi îndreptară atenţiunea asupra unui lucrător nou, care fusese angajat în ziua aceea.

Bob îl auzi vorbind:

— E foarte frumos să cutreieri mările, dar cine a fost marinar timp de zece ani, ca mine, şi a cunoscut toate porturile din lume, se satură de la o vreme şi de viaţa asta. E adevărat că e cam greu să te deprinzi iar cu viaţa de uscat, dar ce să-i faci!... Pe aici pe la voi cred că nu se întâmplă niciodată ceva mai deosebit!... Mai cu seamă nu-mi place că în secţia mea nu sunt femei deloc. Ei, băieţi, când îmi aduc aminte cum alergau femeile după noi, marinarii!... Le-am cunoscut pe cele mai frumoase din lume!

— Povesteşte-ne şi nouă care a fost cea mai frumoasă pe care ai cunoscut-o şi unde ai întâlnit-o?

Noul venit nu se gândi mult şi zise, râzând vesel:

— Cea mai frumoasă a fost contesa blondă din Marsilia!... Băieţi, de aţi şti ce femeie!... O adevărată minune de frumuseţe! Dealtminteri, cu prilejul ultimei mele călătorii era să fac cunoştinţă cu fata ei. A suferit un naufragiu şi a căzut în mâinile unor neguştori de carne vie cari au dus-o la Sidney...

Lucrătorul nou venit nu avu timp să-şi isprăvească vorba, căci Bob, scoţând un strigăt, sări în picioare, se repezi la el şi-l apucă de umeri.

Faţa lui era albă ca varul, ochii îi ieşeau aproape din cap şi cu glas răguşit întrebă:

— Ce spui?... Era să faci cunoştinţă cu fata contesei blonde din Marsilia?... A încăput pe mâna unor proxeneţi?!...

Fostul marinar sări de pe scaun cu o mişcare repede, se smuci din mâinile lui Bob şi se răsti, mânios:

— Eşti nebun, măi!... Ce ţi-a venit să te repezi aşa la mine?

Ceilalţi îi săriră în ajutor, îl înconjurară pe Bob şi începură să-l lovească cu pumnii.

Dar Bob, care era antrenat la toate sporturile, ştiu să se apere şi cu câteva lovituri îi dădu la o parte. Lucrătorii, nevoind să se dea bătuţi, apucară scaune şi tot ce le era la îndemână şi începură un bombardament în toată regula împotriva lui Bob, aruncându-i în acelaşi timp cuvinte de ocară.

Bob începu să strige cât îl ţinea gura:

— Dar pentru Dumnezeu, ascultaţi-mă!... Nu vreau să fac nimănui vreun rău, ci să aflu numai ce s'a întâmplat cu fata pe care marinarul a spus că a văzut-o în ultima lui călătorie. E logodnica mea care a naufragiat când m'a salvat pe mine...

Unul din lucrători izbucni într'un râs ironic:

— N'ai să ne faci să credem povestea asta.

— Ba vorbesc adevărul, răspunse Bob. Dacă aţi şti prin câte am trecut în timpul din urmă, aţi înţelege că soarta tristă a Feliciei mele m'a adus la disperare.

Ceilalţi nu-l crezură însă îndată, îi aruncară priviri duşmănoase, iar marinarul se apropiă de el şi îi arătă pumnii.

— De ce m'ai înhăţat de spate, măi? — îl întrebă el.

— Am făcut-o din pricina turburării grozave de care am fost cuprins la auzul cuvintelor tale, dar nu voiam să-ţi fac niciun rău.

Un râs sgomotos fu răspunsul.

— Asta s'o creadă cine vrea.

Se părea că vor să se încaiere din nou, dar cantinierul dăduse alarma și supraveghetorii fabricii intrară în sală.

Bob își încruntă fruntea și răspunse la întrebările care îi fură puse:

— Incăierarea a fost pricinuită de o neînțelegere. Nici n'a fost vorba de bătaie. Eu sunt cel din urmă care ar fi în stare să atace pe tovarășii săi de muncă.

Inainte ca poliția să fi fost anunțată, unul din directorii fabricii apăru în cantină și strigă cu glas puternic:

— Woking e aici?

Lucrătorii îi răspunseră cu râsete și unul din ei zise:

— Doar el e pricina întregului scandal.

Bob Wilkens se apropiă de director.

— Sunt aici. Ce doriți? întrebă el liniștit.

Directorul îl cercetă cu privirea, arătă apoi spre ușă și îi porunci:

— Urmează-mă.

Fără cea mai mică împotrivire Bob se supuse, deși îi venea greu să plece din cantină tocmai în clipa când era pe cale să afle știri despre Felicia.

Se îngrozea la gândul că draga, scumpa și nevinovata lui Felicia să fi încăput pe mâinile unor traficanți de fete!

Trebuia să fie însă adevărat, căci pesemne contesa blondă din Marsilia primise aceleași știri despre fiica ei și plecase pe dată la Sidney spre a o scăpa de primejdia îngrozitoare care o amenința pe sărmana fată.

A ajuns oare la timp?

Bob își încleștă dinții spre a nu țipa de durere și trebui să-și adune toate puterile, gândindu-se la soarta iubitei lui.

Adâncit în gândurile cele mai triste mergea alături de director și nici nu bănuia pentru ce îl căutase acesta la cantină.

Dealtminteri puțin îi păsa de ce s'ar mai putea întâmpla cu dânsul și dacă i se vor face mustrări pentru încăierarea din cantină.

Nimeni nu știa ce chinuri îndurase în timpul din urmă.

Il vor da oare afară din pricina acestei încăierări?

Pe sub gene se uită la director, dar fața acestuia era atât de nepătrunsă, încât nu fu în stare să-i ghicească gândurile.

Dacă direcțiunea îl va concedia, atunci nu va mai putea procura lui Giles planurile mașinei și nu va primi suma pe care o așteptase ca răsplată.

Se simți cuprins de o neliniște ciudată; nu avu timp să se gândească mai departe, căci după ce trecuseră prin mai multe ganguri și urcaseră câteva scări, directorul se opri în fața unei uși și îi zise cu răceală, aproape cu asprime:

— Intră, Woking! Directorul Lewin te așteaptă.

Bob tresări, căci privirea pe care i-o aruncase directorul, făcu să se deștepte o bănuială în sufletul său. In felul acesta se uita cineva numai la pungași și inima începu să-i bată cu putere.

Se descoperise cumva că făcea în ascuns schițe asupra construcțiunii mașinei de fabricat bucșe?

Dumnezeule, ce se va întâmpla atunci?

El, fiul regelui automobilelor, va fi dat pe mâna poliției!

Câteva clipe se gândi dacă n'ar fi mai bine să fugă, dar în cele din urmă rațiunea învinse.

Dacă ar încerca să fugă, nu încăpea nicio îndoială că-l vor prinde și atunci bănuiala va deveni și mai puternică.

N'avea deci încotro și trebuia să intre prin ușa pe care *i-o arătase directorul.*

Deprins să nu se dea înapoi de la primejdii, își îndreptă trupul și când intră în camera directorului general, fața lui era cu desăvârșire liniștită și nicio urmă de turburare nu se putea citi în trăsăturile ei.

133. — Vin salvatorii.

Viața pe care o ducea locotenentul de poliție și cei opt oameni ai lui de la postul din apropierea lagărului din Sandy Creek, era cât se poate de searbădă.

Cât era ziua de lungă ședeau trântiți la umbra clădirii de lemn și mureau de plictiseală și căldură, căci nimic nu se petrecea în ținutul acela blestemat.

In lagărul de la Sandy Creek se întâmplau uneori certuri și încăierări, dar pe acestea le potoleau însăși minerii. Dealtminteri nici nu era bine să se amestece în neînțelegerile lor, căci minerii erau iuți la mână și trăgeau repede revolverele.

Jocul de cărți era singura distracție, dar de la o vreme și acesta devenea plictisitor, căci *cei cari câștigau n'aveau ce face cu banii în* pustietatea aceea.

Câțiva dintre polițiști, pentru a-și trece timpul, începură să sape pământul și să caute aur chiar în apropierea postului unde se aflau, cu toate că știau că era o muncă zadarnică. O făceau însă numai ca să se afle în treabă.

In ziua aceea domnea iar o căldură nesuferită.

Tolănit pe iarba din dosul casei, ofițerul privea în zare și oamenii lui stăteau întinși *în jurul lui.*

Deodată ofițerul se ridică și se uită spre drumul care ducea din spre munți la postul de poliție.

— Ia priviți, băieți, cine vine?!

Și ceilalți polițiști se ridicară și priviră în direcția arătată.

— Un Negru!

— Cu un catâr de povară.

— Catârul duce ceva în spinare.

— Pare să fie un Alb.

— A înebunit Negrul de a îndrăznit să lege pe un Alb?!

Saraba se apropiă foarte liniștit și se opri în fața casei.

Polițiștii se sculară în picioare și îl înconjurară atât pe dânsul cât și pe cel legat de spinarea catârului.

— Ei, Negru afurisit, pe cine aduci? — se răsti ofițerul la dânsul. Ce ți-a venit să legi pe domnul acela Alb? Ți-ai pierdut mințile?!

Saraba rânji și clătină capul.

—Saraba nu pierdut minte și nu legat la domn Alb. Adus numai aici, fiindcă așa spus domnul Billy.

Ofițerul se adresă Polonezului care avea o înfățișare vrednică de plâns. Își recăpătase cunoștința, dar era încă buimăcit și abia s'ar fi putut ține în *sea, dacă n'ar fi fost legat.* Fața îi era plină de sânge închegat.

— Cine te-a adus în starea asta, nenorocitule?

Kapelski deschise gura să răspundă, dar nu fu în stare să scoată niciun cuvânt, căci limba îi era uscată de sete.

Saraba își luă pălăria din cap, scoase din căptușeala acesteia scrisoarea pe care i-o dăduse Billy și o întinse ofițerului de poliție.

— Domnul Billy spus la Saraba dai asta la domnul *locotenent.*

Inainte de a lua scrisoarea, ofițerul porunci oamenilor săi:

— Deslegați pe nenorocitul ăsta, duceți-l la umbră și dați-i să bea ceva, căci pare să fie mort de sete.

Apoi deschise scrisoarea și citi ce îi scrisese Billy.

Fața i se întunecă și fruntea-i se încruntă amenințător.

— De treabă oameni par să fie ăia cari au poposit la *Sandy Creek*, își *zise el.* Pe unul din ei am pus mâna. Vom vedea ce e și cu ceilalți. Traficanți de carne vie, asta e ceva pentru mine.

Se apropiă de Kapelski, care zăcea întins cu ochii închiși și îl lovi cu piciorul

— Ei, măi ticălosule, ia nu te mai preface că nu știi ce-i cu tine. Bine a făcut Billy că ți-a tăbăcit pielea. Scoală, căci plecăm la Sandy Creek și tu vei veni cu noi.

Polonezul deschise ochii, se uită la locotenent și clătină capul.

— *Nu pot, bâlbâi el. Mă dor toate oasele.*

— Puțin îmi pasă. Trebue să vii cu noi. Haide, sus, în picioare!

— Ce e cu ăsta, domnule locotenent? întrebă unul din polițiști.

Ofițerul lămuri pe oamenii lui despre ce e vorba și aceștia săriră îndată spre a porni la Sandy Creek și a pune mâna și pe celălalt ticălos.

Fără a mai aștepta alte ordine, polițiștii se duseră la cai, cari erau adăpostiți sub un șopron, îi înșeuară și în câteva clipe fură gata de plecare.

— *Ajutați și pe nemernicul ăsta să încalece* pe catârul lui.

Cu mișcări nu prea blânde, polițiștii îl urcară pe Kapelski în șea și unul din ei îl sfătui:

— Ține-te bine, căci dacă vei cădea, te lăsăm în drum și până mâine soarele te face pastramă.

Cu strigăte sălbatece polițiștii încălecară și porniră după locotenent, care o luase înainte.

Polonezul se clătina ca bătut de vânt, capul îi huia și la fiece pas al catârului, simțea înțepături și dureri în tot trupul.

Iși aruncă privirea la Negrul care călărea înaintea lui.

Simțea o furie nespusă împotriva acestuia, căci pe *drumul spre postul de poliție îi făcuse* tot felul de făgăduieli, amenințări și rugăminți de a-i da drumul. Totul fusese însă în zadar. Drept orice răspuns, Negrul rânjea numai și dădea din cap.

— Iți dăruiesc cinci lire sterline, dacă îmi vei da drumul. Gândește-te bine! Dintr'odată vei fi un om bogat, îi spusese Kapelski, înainte de a ajunge la postul de poliție.

— Și pe urmă domnul Billy sfarămă oase la trup al meu. Nu, nu... Saraba nu vrea fie om bogat, mai bine rămas cu pielea întreagă, răspunsese Negrul.

Și împotriva ofițerului, Kapelski avea o ură neîmpăcată. Se purtase cu dânsul ca și când ar fi fost un om de nimic.

Grupul de călăreți ajunsese pe un drum mai bun și Kapelski se folosi de un prilej oarecare să rămână în urmă. Polițiștii *nu-i prea* dăduseră atenție.

Acum ori niciodată!

Să fugă iar în munți și să se întoarcă pe alt drum la Sidney.

Polițiștii socotiseră orice încercare de fugă cu neputință, căci ar fi fost o nebunie să se întoarcă în pustiu fără provizii și fără apă. Deaceea nici nu se mai uitaseră la prizonier. In schimb, Saraba fu *mai* cu *luare aminte* și când nu mai auzi ropotul de copite în spatele lui, se întoarse.

— Ei, stai!... Oprește!... începu el să răcnească, alarmând astfel escorta.

In clipa următoare, unul din polițiști întoarse calul și porni pe urma lui Kapelski, pe care îl ajunse după câteva clipe și din câțiva ghionți îi dădu să înțeleagă că nu e politicos să dispară fără să-și ia rămas bun.

Scrâșnind din dinți, Polonezul fu deci nevoit să se supuie soartei și să-și urmeze drumul înconjurat de polițiștii cari nu încetau să facă tot felul de glume batjocoritoare pe socoteala lui.

Către seară ceata ajunse în lagărul de la Sandy Creek și se opri în fața cârciumei lui Sam.

Auzind sgomotul pe care îl făcură polițiștii, Sam apăru în pragul ușii.

— Ah, băieții de la postul de poliție! Ce diavol v'a mânat încoace?

Locotenentul arătă spre Polonez și răspunse:

— Ala de colo. Il cunoști, nu e așa?

— Negreșit că-l cunosc pe ticălosul ăsta.

— Și bănuiesc că știi și ce meserie are?

— Dacă aș fi știut cu siguranță ceea ce bănuiam numai, aș fi plecat de mult la Sidney cu toată șleahta, dar mi-a fost teamă să nu dau de dracu. Doar știi, domnule locotenent, că dacă învinovățești pe cineva și nu-i poți dovedi vina, îți găsești beleaua. Acum e bine că ai venit dumneata și vei putea cerceta mai de aproape pe nemernicii ăștia.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 37
17 II 1935

Redacția și Administrația:
BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 9/90.13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Director și proprietar:
MARTON HERTZ

Redactor responsabil:
ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

— Pașaportul ăsta e fals, zise ofițerul adresându-se lui C.kov

(pag. 295).

— Nu mai am nevoie să fac nicio cercetare căci știu ce e cu dânșii. Unde e ticălosul celalt?

— Inăuntru, cu fetele.

Locotenentul făcu semn oamenilor săi și târând pe Kapelski după dânsul, intrară cu toții în cârciumă.

Andrei, care ședea la o masă, în fața unei sticle cu vin, sări în picioare la vederea uniformelor polițienești, atât de bine cunoscute lui.

Văzându-și tovarășul legat, își dădu pe loc seama de ce se întâmplase.

Fetele tresăriră, dar de bucurie.

Dacă a venit poliția, atunci erau salvate!

Locotenentul se apropiă de Andrei, care rămăsese înmărmurit.

— Și tu faci parte din societatea asta ciudată? îl întrebă el, arătând spre fete, cari stăteau strânse una de alta, ca un stol de păsărele speriate.

— Da, sunt șoferul care a condus mașina cu care au venit. Alte legături n'am cu ele, încercă Andrei să se descurce din situația neplăcută în care se afla.

La auzul acestei minciuni, Karin Ryström înaintă curajoasă și strigă:

— *Minte!* El e tovarășul acelui nelegiuit. *Amândoi* sunt negustori de fete, cari ne-au... Nu fu în stare să-și isprăvească vorba, căci puterile o părăsiră și izbucni în plâns.

— Nu-ți mai fi[illegible] teamă de nimic, liniștește-te, căci acum toate se vor lămuri și veți fi în siguranță, o [illegible]rajă locotenentul.

— Era prea ing[illegible]itor!

Sughițurile de plâns o înecau, căci prea mare fusese groaza prin care trecuse.

Crista Bergmann se apropiă de dânsa, îi cuprinse umerii cu brațul și o duse de o așeză pe un scaun. Apoi Crista se întoarse spre locotenent.

— Dacă vreți să stiți ce s'a întâmplat cu noi, pot să vă dau orice lămuriri, domnule locotenent, zise ea.

— Știu destul, răspunse ofițerul. Declarațiile trebuincioase le vei face mai târziu în fața autorității din Sidney. Un singur lucru aș vrea însă să mai știu: Când ați văzut că sunteți în primejdie, de ce n'ați cerut ajutor de la hangiu? El v'ar fi ajutat.

— Când am sosit aici, erau o mulțime de mineri. Chefuiau și jucau cărți. Cei mai mulți erau amețiți de băutură și n'am îndrăznit să spunem ceva.

Sam îi dădu locotenentului lămuriri.

— Da, băieții veniseră din munți și doar știi, domnule locotenent, ce fac când sunt aici; pesemne că fetele i-au luat drept niște bandiți.

Sam se întoarse spre Crista Bergmann și o întrebă:

— Așa e, fetițo?

— Da. In orice caz nu credeam că ne vor da vreun ajutor. Dimpotrivă, ne așteptam la ceva și mai rău.

— Dar după ce au plecat minerii, de ce n'ați vorbit cu mine? o întrebă Sam.

— Eram atât de istovite și descurajate, încât pierdusem orice nădejde și ne supuseserăm soartei nenorocite care ne aștepta. Apoi fugise prietena noastră și când te-am auzit spunând că sărmana se va rătăci în pustiu și va pieri de sete și de foame, eram atât de întristate, încât nu ne-a mai venit să încercăm nimic pentru scăparea noastră.

Sam dădu din cap.

— Ei da, vă înțeleg foarte bine.

Crista Bergmann se adresă locotenentului.

— Ai găsit pe prietena noastră?

— Nu. De altminteri nici n'am știut că una din voi a fugit.

— Polonezul plecase în căutarea ei.

— I-am dat pe Saraba ca însoțitor, adăugă Sam.

Apoi se uită după Negru și zărindu-l îi făcu semn să se oprie.

— Ați găsit fata? îl întrebă el.

— Saraba nu văzut nimic. Fost mai în urmă și văzut numai cum domnul Billy bătut bine pe domn care fost eu cu ei.

Negrul nu zărise într'adevăr pe Felicia, căci avusese ochi numai pentru bătaia pe care Billy i-o dăduse Polonezului.

Locotenentul făcu un semn lui Kapelski, care nu se apropiă însă până când polițiștii nu-i dădură câteva ghionturi sdravene.

— Ia spune-mi, ai găsit fata în munți?

Kapelski nu răspunse.

— Să-l facem să vorbească, domnule locotenent? întrebă unul din oameni.

— Lăsați-l deocamdată. La Sidney va spune tot ce știe. Acum să ne gândim cum să ducem toată ceata până la Sidney. Dacă ar fi numai acești doi ticăloși, i-aș pune să meargă pe jos până acolo, dar de la fete nu putem cere aceasta. Dealtminteri am merge și prea încet.

— Au venit cu un automobil, zise Sam, dar mi se pare că e stricat.

La auzul acestor cuvinte, unuia din polițiști îi veni o idee bună.

— Totuși ne vom putea folosi de el. Drumul până la Sidney duce mereu la vale. Știu să conduc și cred că frânele vor fi în stare bună. N'avem decât să lăsăm mașina să meargă singură la vale. Dacă dăm de locuri unde drumul e neted, sau duce la deal, vom înhăma câțiva cai și așa vom putea trece mai departe.

Locotenentul râse, dar recunoscu că în felul acesta va merge în orice caz mai bine decât pe jos și se învoi cu acest mijloc de transport atât de neobișnuit. Apoi se adresă birtașului:

— Acum dă-ne la toți câte un pahar de vin negru. Să bea și fetele pentru a prinde curaj și a sărbători salvarea lor. Apoi vom pleca fără să mai întârziem mult, dar aveți grijă, băieți, și legați bine pe cei doi nemernici, să nu ne scape.

Andrei stătu tot timpul tăcut și nemișcat. Schimbase numai o privire cu Polonezul, făcând o mutră, parcă înghițise oțet.

Îşi dădu seama că împotrivirea nu i-ar folosi, aşa că lăsă să i se lege mâinile la spate.

Karin se liniştise şi faţa-i strălucea de bucurie, ca şi a tovarăşelor ei.

Erau salvate!

Era aproape de necrezut, după ce, cu câteva ceasuri înainte pierduseră orice nădejde.

Poliţiştii nu băură numai câte un singur pahar de vin. Ciocniră cu fetele şi glumiră. Toţi erau veseli.

In sfârşit locotenentul dădu ordin de plecare. Poliţiştii pregătiră automobilul, fetele împreună cu Polonezul şi Andrei — amândoi legaţi cobză — se urcară în el. Maşina porni şi, după cum prevăzuse poliţistul, merse foarte bine pe drumul ce ducea la vale, aşa că înainte de zorii zilei ajunseră cu bine în faţa prefecturii poliţiei din Sidney.

134. — Ce s'a întâmplat cu Liu-San-Ciang?

Prinderea Chinezului fu un triumf pentru poliţia internaţională din Şangai.

Deşi Liu-San-Ciang, supunându-se soartei, nu făcuse nicio împotrivire, totuşi fu dus în ghionturi până la prefectura de poliţie.

Ajungând aici, îl duseră îndată în faţa ofiţerului de serviciu, care il întrebă răstit:

— Recunoşti că ai făcut contrabandă de opiu?

— Sunt învinovăţit pe nedrept şi dealtminteri te-aş ruga să nu mă tutuieşti.

Ofiţerul de poliţie izbucni într'un râs batjocoritor.

— Ia priviţi la obraznicul ăsta! O să pun să te bată până vei leşina!

— Nu sunt hamal! se răsti Chinezul.

— Eşti un ticălos mai rău decât un hamal. Ţi-ai pierdut minţile, de ai îndrăznit să ataci o femeie albă?

Liu-San-Ciang tăcu, voind să arate prin aceasta că nu mai vrea să-l învrednicească pe ofiţer cu un răspuns.

— Pari să fii un nemernic fără pereche! Dar lasă, că-ţi voiu veni de hac!

Ofiţerul ridică receptorul telefonului, ceru legătura cu secţia criminală şi rugă pe un comisar să vie până la dânsul. După câteva minute comisarul intră in biroul ofiţerului de serviciu, îi aruncă o privire lui Liu-San-Ciang şi zâmbi mulţumit.

— Ce pasăre rară aţi prins? întrebă el.

— O să afli îndată. Spune-mi mai întâi dacă cunoşti yachtul „Li-Pe?".

— Negreşit că-l cunosc. Ce-i cu el?

— Acesta e proprietarul care se foloseşte de yachtul lui numai pentru a face contrabandă de opiu.

— Dacă asta e adevărat, atunci te felicit pentru prada pe care ai pus mâna. Ai dovezi destule ca să putem intenta acţiune împotriva acestui individ?

— Incă nu. Dovezile trebue să le aduci dumneata, făcând o percheziţie pe yacht.

— Am s'o fac chiar in noaptea asta. Fără îndoială că individul tăgăduieşte. Deocamdată nici nu vrea să răspundă la întrebările mele.

— Bine. Voiu pune un poliţist să-i deslege limba.

— Ia-l cu dumneata pe bord şi sileşte-l să-ţi arăte unde are ascuns opiul. Dacă tăgăduieşte, dă-l pe mâna omului dumitale. Aici la prefectură aş vrea să evit astfel de scene.

— Te rog să mă însoţeşti cu doi oameni de ai dumitale. Doi poliţişti luară pe Liu-San-Ciang în mijloc, iar comisarul şi ofiţerul, împreună cu alţi şase oameni, însoţiră pe Chinez spre port...

Spre miezul nopţii marinarii cari făceau parte din echipajul yachtului se întoarseră rând pe rând pe bord şi găsiră pe Siling-Hi şi Jahantsi legaţi cobză. Ii deslegară şi le puseră tot felul de întrebări.

— Ce s'a întâmplat?... Cine v'a legat?...

Siling-Hi se prefăcu istovită şi lăsă pe Jahantsi să răspundă. Dar şi acesta se prefăcea că abia poate vorbi:

— Long-San... m'a doborît... ne-a legat pe amândoi... apoi a fugit!...

Toţi scoaseră strigăte de mânie şi îşi dădură părerile asupra pricinei acestei fapte neinţelese a lui Long-San.

Nu apucară bine să se liniştească, când un alt marinar, care fusese deasemeni in port, veni în fugă şi strigă speriat:

— Liu-San-Ciang a fost arestat!

Toţi se înspăimântară la auzul acestei ştiri.

— De unde ştii?

— L-am văzut. Il duc doi poliţişti. Mai sunt şi alţii cu ei şi un ofiţer de poliţie. Vin încoace!

Siling-Hi, care se lăsase să cadă pe un scaun, sări în picioare, îl apucă pe marinar de braț și îl întrebă înfrigurată:

— E adevărat ce spui?!

— Da, stăpână.

— De ce l-au arestat?

Marinarul ridică din umeri.

— Nu știu. Când veneam spre yacht i-am văzut și am alergat repede încoace să dau de veste.

Siling-Hi chibzui câteva clipe.

De ce să-l fi arestat pe Liu-San-Ciang?

După o gândire scurtă începu să bănuiască pricina.

Fără îndoială că poliția aflase că face contrabandă de opiu și acum venea să perchiziționeze yachtul.

Își dădu seama că bărbatul pe care îl iubea din tot sufletul, era în mare primejdie căci pedeapsa era grozavă pentru cei prinși cu contrabandă de opiu.

Poliția va trebui să găsească însă dovezi de vinovăție și aceste dovezi nu mai existau.

Un zâmbet viclean se ivi pe buzele tinerei Chinezoaice.

Ea va putea salva pe Liu-San-Ciang, căci pe bord nu mai era niciun pachet cu opiu.

Poliția n'avea decât să caute cât va vrea, să scormonească in toate ungherele, nu va mai găsi niciun dram de opiu.

Ceea ce făcuse din gelozie putea să folosească acum iubitului ei.

Iute ca o veveriță alergă spre cabina lui Liu-San-Ciang, făcu regulă, închise cassa de bani secretă și ascunse iar cheia sub saltea.

Abia isprăvise, când și auzi pașii grei ai polițiștilor pe punte și după câteva clipe aceștia intrară în cabina lui Liu-San-Ciang.

Siling-Hi văzu pe comisar, pe ofițerul de poliție și mai mulți oameni cari îmbrânciră pe Liu-San-Ciang înăuntru.

Comisarul aruncă fetei o privire pătrunzătoare și o întrebă răstit:

— Tu cine ești? Ce cauți in cabina asta?

Mica Chinezoaică răspunse zâmbind:

— Mă numesc Siling-Hi și sunt a lui Liu-San-Ciang.

— Vasăzică și tu ești din banda lui? Ce-ai făcut în cabina asta?

— Voiam să strâng patul stăpânului meu.

Comisarul schimbă o privire cu ofițerul de poliție.

— Poate vom reuși să aflăm ceva dela fata asta...

Comisarul o luă pe Siling-Hi în primire și începu să-i puie întrebări.

— Liu-San-Ciang a mărturisit că are opiu pe bord...

Chinezul vru să protesteze împotriva acestei învinuiri, dar polițistul care stătea lângă dânsul îi dădu un ghiont puternic în coastă, care îl făcu să tacă.

Siling-Hi își ațintise privirile asupra lui Liu-San-Ciang, se înțelese cu acesta din ochi și pricepu că fusese învinovățit la întâmplare de comisar spre a o face pe dânsa să scape vreo vorbă nechibzuită.

Dar fata era șireată și devotată lui Liu-San-Ciang, așa că va îndura mai curând să fie sfâșiată în bucăți decât să-l trădeze.

Comisarul urmă:

— Cu toate că a mărturisit, nu vrea să ne spuie unde a ascuns otrava. Prin asta își îngreuiază numai situația, dar nu vrea să înțeleagă de

tol. Spune tu unde e opiul, căci fără îndoială cunoşti ascunzătoarea. Fii mai înțeleaptă decât stăpânul tău şi dacă vei spune adevărul, va scăpa şi el mai uşor.

Siling-Hi clătină capul, prefăcându-se că nu pricepe ce vrea comisarul de la dânsa.

— Nu ştiu nimic. Dacă Liu-San-Ciang ar fi făcut contrabandă de opiu, mi-ar fi spus şi mie.

— Ca şi iubitul tău, încerci să ne zăpăceşti cu palavre. Dacă nu vrei să spui, vom întoarce tot yachtul cu dosul în sus şi tot vom găsi opiul.

— Jur pe...

Comisarul o opri.

— Nu mai jura, căci tot nu te vom crede.

Apoi se adresă ofițerului şi urmă:

— Nu ne rămâne altceva de făcut decât percheziția. Cred că putem începe chiar îndată?

— Suut de aceeaşi părere.

Dădură polițiştilor porunca să înceapă şi ei înşişi luară parte la operație, scotocind prin toate colțurile cabinei.

Liu-San-Ciang se uita cu teamă la ei.

Dacă vor descoperi cumva ascunzătoarea?...

Unul din polițişti scotoci patul şi descoperi cheia.

In ochii comisarului se ivi o lucire de triumf.

— Cheia am găsit-o şi fără îndoială că e de la ascunzătoarea unde se află opiul, căci altfel n'ar fi avut grijă s'o dosească atât de bine. Acum nu ne mai rămâne decât să găsim şi broasca la care se potriveşte această cheie.

Liu-San-Ciang simți cum îi îngheață sângele în vine.

— Aici trebue să fie, strigă ofițerul care bătuse cu bastonul lui în duşumea şi descoperise un gol.

Liu-San-Ciang îşi dădu seama că e pierdut.

Comisarul deschise cassa de fier secretă, vârî mâna înăuntru, pipăi până în fund, dar o scoase iar, cu o expresie de desamăgire pe față.

— Cassa e goală!

Chinezul tresări, ridică capul şi se uită la Siling-Hi. Aceasta îi făcu un semn pe care ceilalți nu-l zăriră şi Liu-San-Ciang înțelese că fata reuşise să facă să dispară opiul.

Aşa dar, nu se va găsi nicio dovadă şi nu i se va putea face nimic.

Comisarul şi ofițerul se traseră la o parte şi chibzuiră

— Mi se pare că am venit prea târziu, zise comisarul.

— Fără îndoială, căci de sigur că în cassa aceasta de fier a fost opiu.

— Dar nu putem să dovedim nimic.

— Din nefericire nu.

— Şi vom fi nevoiți să-i dăm drumul.

— Aşa de repede nu merge asta, căci mai are şi altă vină: afacerea cu doamna de Martigny. Asta e deajuns să-l ducă la închisoare unde poate să rămâie mult şi bine.

— Atunci îl luăm iar cu noi?

— Negreşit şi împreună cu dânsul vom lua şi pe iubita lui Siling-Hi, care mi se pare să fie o vulpe foarte şireată.

— Mâine dimineață îi vom duce pe amândoi în fața judecătorului de instrucție.

Liu-San-Ciang, care auzea şi înțelegea tot ce vorbeau ei, fu iar cuprins de teamă.

Femeia blondă va declara tot ce se întâmplase şi atunci îl aştepta închisoarea.

Cum reuşise ea să fugă de pe yacht?

Cum scăpase Siling-Hi din cabina ei?

135. — Cea din urmă scăpare.

Controlul paşapoartelor pe vaporul „Steaua Sudului", de care Cekov se temuse, trecu cu bine. El se prefăcu bolnav, aşa că Mac O'Kerem primi pe funcționarii cari făceau revizuirea, le arătă paşapoartele şi ei le cercetară în treacăt, aşa că Cekov scăpă de primejdia de a fi recunoscut.

Deci, fuga din Europa reuşise şi Cekov începu să se simtă iar mai liniştit şi mai sigur.

— S'a făcut, zise el vesel. Acum n'au decât să mă caute mult şi bine cei de la poliție.

— Numai mie trebue să-mi mulțumeşti, căci dacă n'aş fi fost eu...

— Să nu mai vorbim de asta, curmă el vorba Irlandezului. Doar nu m'ai ajutat degeaba. Dealtminteri văd că ai uitat să-mi dai partea mea. Ia vino încoace cu banii.

Se aflau pe stradă, în mijlocul mulțimii, în drum spre interiorul oraşului.

— Nu aici, făcu Mac O'Kerem, mai târziu, la hotel.

— La ce hotel să tragem?

— La unul mai mic şi cât mai retras.

— Crezi că aş putea fi descoperit şi aici? Doar nu s'au trimes şi încoace semnalmentele mele!

— Ba au fost trimise. N'ai văzut în port, pe gherets vămii un afiş mare?

Cekov se îngălbeni.

— Aşa dar goana va continua şi aici?

— Nu cu atâta îndârjire ca în Europa. Din pricina căldurii, oamenii de aici sunt mai leneşi. Dealtminteri nici nu vom rămâne multă vreme la Alger, ci vom pleca mai departe.

— Incotro?

— La Oran sau la Siddi-bel-Abes.

— Ce să facem acolo?

— M'am gândit să deschidem o ceainărie sau aşa ceva.

— Se poate câştiga cu o astfel de afacere?

— De ce nu? Dacă vom avea chelneriţe frumoase, afacerea va putea merge foarte bine. Doar tu eşti de meserie.

— Asta da, dar de unde să luăm clienţii?

— Din garnizoana de acolo. Atât la Oran cât şi la Siddi-bel-Abes sunt detaşamente din Legiunea Străină şi când ofiţerii şi soldaţii vin din pustiu, le place să petreacă şi cheltuiesc toţi banii economisiţi.

— Ar fi ceva. Ei bine, să ne ţinem de planul ăsta. Mi se pare că şi aici este un detaşament din Legiunea Străină.

Cei doi tovarăşi merseră mai departe şi traseră în sfârşit la un han arab.

Odaia era mobilată numai cu două saltele trântite pe jos şi cari fără îndoială erau pline de insecte.

Dar adăpostul acesta avea o parte bună: era afară din oraş, aşa că nu era de temut o vizită neplăcută a poliţiei.

Urmând obiceiul Arabilor, luară o gustare afară în curte, pe care un individ murdar le-o servi jos pe pământ, apoi Mac O'Kerem, zise:

— Mă voiu duce în oraş, să mă interesez ce trenuri pleacă spre Oran. Tu rămâi aici unde nu te va putea descoperi nimeni.

Irlandezul plecă şi Cekov se urcă pe acoperişul neted al casei, de unde se putea vedea oraşul şi portul, cari ofereau o privelişte pitorească. După câteva ceasuri de aşteptare, Cekov începu însă să se plictisească, cu atât mai mult, cu cât căldura devenea din ce în ce mai înăbuşitoare.

Mac O'Kerem nu se mai întorcea şi Cekov intră la grijă. In cele din urmă, ne mai având răbdare să aştepte, porni spre oraş să-l caute pe Irlandez.

Incercarea lui n'avea însă niciun rost, căci unde l-ar fi putut găsi în oraşul ăsta străin? Rătăci deci fără nicio ţintă pe străzi.

Deodată îi se păru că îl urmăreşte cineva şi fu cuprins de un simţimânt foarte neplăcut.

Când se uită pe furiş înapoi, zări un European îmbrăcat în haine de pânză galbenă şi cu un coif tropical pe cap.

Cekov coti pe o stradă lăturalnică, unde se jucau o mulţime de copii de Arabi, cari la vederea lui săriră în picioare, îl înconjurară şi începură să ceară de pomană, aşa încât Cekov abia putu să se apere de ei.

Grăbi pasul, trecu pe alte ulicioare dosnice şi ajunse iar în centrul oraşului, cu străzi largi şi clădiri frumoase.

Omul îmbrăcat în haine galbene se ţinea mereu după el; nu mai încăpea niciо îndoială că era vreun funcţionar care îl recunoscuse şi îl urmărea.

In fiece clipă putea să se apropie de dânsul şi să-l declare arestat.

La gândul acesta, Cekov simţi sângele îngheţându-i în vine.

Să încerce să fugă? Nu i-ar folosi la nimic, căci tot l-ar prinde.

Desnădăjduit se uită în jurul lui să găsească o cale de scăpare.

Pe partea cealaltă a străzii zări o clădire mare, care părea să fie o cazarmă. La intrare stătea un soldat de santinelă, iar deasupra uşii Cekov zări o placă mare pe care era scris: „Biroul de recrutare pentru Legiunea Străină".

Era oare salvarea?

In Legiunea străină se refugiau mulţi cari erau certaţi cu legea.

Cekov se mai uită odată înapoi şi văzu că străinul care îl urmărise era aproape de tot de dânsul, dar nu părea grăbit să puie mâna pe el.

Voia parcă să-i lase timp să intre în biroul Legaţiei Străine.

Trebuia să se hotărască, căci altfel capcana se închidea şi nu mai era nicio scăpare pentru el.

Cekov își luă inima în dinți, spunându-și că în orice caz era mai bine să servească cinci ani în Legiunea Străină, decât să-i cadă capul pe eșafod.

Trecu repede strada și intră în clădire, fără ca santinela să-l oprească.

După zece minute se și afla în fața unui ofițer care ședea la un birou și îl cerceta cu o privire pătrunzătoare.

— Vrei să intri în serviciul Legiunii?

— Da.

— Ai acte?

Cekov îi întinse pașaportul pe care ofițerul îl răsfoi, apoi zise cu nepăsare:

— Pașaportul ăsta e fals; căci după arătările lui ar trebui să fii Francez, dar se cunoaște după vorba dumitale că ești străin.

— Sunt din Lorena.

— Nici asta nu-i adevărat. La urma urmei nu face nimic, căci noi nu întrebăm de unde ne vin oamenii; să fie numai buni pentru serviciu. Acum te vei prezenta medicului spre examinare, apoi te vei întoarce iar la mine.

O ordonanță îl duse pe Cekov în camera de consultație a cazărmii și în drum acesta aruncă o privire spre poartă unde îl zări iar pe omul care îl urmărise tot timpul. Aștepta pesemne să iasă, spre a-l aresta.

Examenul medical fu foarte scurt și doctorul zise:

— Bun!

Cekov fu dus iar în biroul ofițerului, care citi buletinul complectat de doctor.

— Bine, ești primit.

Ii întinse o foaie de hârtie pe care era tipărit întregul regulament al Legiunii Străine și îi zise scurt:

— Iscălește.

Cekov semnă fără să mai citească ce era scris pe foaia de hârtie, știind că trebuia să se angajeze pe o durată de cinci ani.

Formele fură astfel îndeplinite și ordonanța îl duse într'o cameră mare unde erau și alți recruți. Trecură pe la o fereastră care dădea spre stradă, și când Cekov aruncă o privire afară, tresări căci de astă dată zări pe străin, dar lângă el se afla și Mac O'Kerem.

Vorbeau amândoi și râdeau.

Abia acum înțelese Cekov că toată urmărirea nu fusese decât un șiretlic pe care îl puseseră la cale cei doi ticăloși, ca să-l sperie. Urmăritorul lui îl condusese cu un anumit scop până în apropierea cazărmii, știind că văzându-se amenințat cu arestarea, va intra și se va angaja.

Irlandezul îi jucase acest renghiu lui Cekov, pentru a rămâne cu toți banii și găsise ușor un complice care să-l ajute la înfăptuirea planului său.

In furia lui, Cekov vru să se repeadă în stradă, dar ordonanța îl opri și îl împinse în camera recruților, căci iscălise doar angajamentul și acum nu mai era nicio scăpare.

36. — Speranțele căpitanului Barnabe.

Dolores nu se înșelase.

Chinezul era iar liber și fusese salvat cu ajutorul tinerei Siling-Hi.

Deși poliția încercase toate mijloacele ca să-l facă pe Liu-San-Ciang să mărturisească, cu toate că cercetase întreg yachtul și supusese la interogatorii aspre pe toți marinarii, nu reușise să-i găsească nicio dovadă de vinovăție.

Siling-Hi se arătă credincioasă iubitului și nu-l trădă cu niciun cuvânt.

In singurătatea celulei unde era închisă, nădăjduia că în curând i se va da drumul și atunci își va găsi iar fericirea pierdută.

Femeia blondă scăpase și fără îndoială că va părăsi Șangai-ul înainte ca Liu-San-Ciang și Siling-Hi să fi fost puși în libertate, așa că mica Chinezoaică aștepta cu nerăbdare ziua când porțile închisorii se vor deschide iar și așteptarea ei nu fu prea lungă.

Din lipsă de dovezi, atât ea, cât și Liu-San-Ciang fură puși în libertate și se întoarseră îndată pe bordul yachtului.

Pe drum, Liu-San-Ciang nu vorbi niciun cuvânt cu Siling-Hi și nici nu-i dădu vreo atenție.

Abia când ajunseră în cabina lui, îi aruncă o privire întunecată și amenințătoare și o întrebă:

— Acum te rog să-mi spui cum ai ieșit zilele trecute din cabina ta.

Ea zâmbi cu umilință.

— Nu mă întreba pe mine, ci cheamă pe Jahantsi și spune-i să-ți povestească tot ce s'a întâmplat.

Liu-San-Ciang chemă pe marinar și află de la acesta toată întâmplarea cu Long-San.

N'avea niciun motiv să se îndoiască de spusele marinarului, cu atât mai mult cu cât și ceilalți întăriră în totul povestirea lui.

Așa dar Long-San fusese un trădător și era bine că plecase.

Când fură iar singuri, Liu-San-Ciang o întrebă mai departe pe Siling-Hi:

— Nu tu i-ai dat drumul femeii blonde?

Siling-Hi minți, fiindcă trebuia să mintă mai departe:

— Nu. Și ei tot Long-San i-a dat drumul.

— A fost norocul meu că erai liberă și totuși e păcat de prețioasa marfă pe care am pierdut-o. Tocmai de data asta credeam că voiu avea un câștig mare, dar acum s'a dus dracului.

— Libertatea ta nu prețuiește mai mult? întrebă Siling-Hi cu glas lingușitor și se apropiă de el.

In ochii lui se ivi o lucire sinistră și el zise cu un zâmbet crud:

— Ai dreptate, și mă voiu folosi de această libertate.

— Ce vrei să faci?

Liu-San-Ciang clipi din ochi, pumnii i se încleștară și răspunse cu voce șuierătoare:

— Mă voiu răzbuna împotriva căpitanului Barnabe.

— Ce ți-a făcut?

N'ar fi trebuit să-i puie întrebarea aceasta, căci prin ea întărîtă pe Liu-San-Ciang, care începu să se plimbe înfuriat prin cabină, scoțând blesteme și amenințări grozave.

— De la dânsul mi se trage toată nenorocirea și-s'a purtat cu mine ca cu un câine. Am să-l învăț eu minte!

Speriată și așteptându-se la o nouă nenorocire, Siling-Hi îl întrebă:

— Ce ai de gând să faci?

Fără a-i da vreun răspuns, Liu-San-Ciang ieși din cabină și ajungând pe punte, porunci oamenilor săi:

— Pregătiți totul de plecare. Mă mai duc odată în port, iar când mă voiu întoarce, vom ridica ancora.

După o oră, Liu-San-Ciang părăsi yachtul. De data asta era îmbrăcat în haine chinezești, pentru a nu atrage atenția nimănui.

Se îndreptă spre cartierul chinezesc, merse de-alungul canalului Su-Ciau și intră iar în ceainăria lui Tao-Juan-Ming.

Se salutară cu aceeași politeță ca și data trecută, apoi intrară în camera din dosul prăvăliei.

— Am așteptat în zadar opiul pe care voiai să mi-l trimeți, începu Tao-Juan-Ming.

— Va trebui să ai răbdare până când mă voiu întoarce din nou la Șangai, îi răspunse Liu-San-Ciang, apoi îi povesti tot ce se petrecuse, închoiând cu cuvintele:

— Am de gând să mă răzbun îngrozitor împotriva căpitanului și tu trebue să mă ajuți.

Tao-Juan-Ming se înclină în semn de încuviințare.

— Dacă pot să-ți fiu de folos, o voiu face cu plăcere. Ce poruncești?

Liu-San-Ciang își și făcuse un plan cu adevărat diabolic, pe care îl expuse compatriotului său, care dădu din cap, încuviințând.

Când se despărțiră, totul era pus la cale și Liu-San-Ciang se bucura înainte de răzbunarea lui.

Cu gândul numai la aceasta, se furișă până în apropierea locului unde era acostat vaporul „Neptun" și află că contesa blondă avea să părăsească fără întârziere Șangaiul, spre a-și urma călătoria la Sidney, așa că nu va mai putea să puie iar mâna pe dânsa.

Cu atât mai mult se gândea la răzbunarea lui. Cum stătea în spatele căpitanului, pe când acesta făcea semne de adio iubitei lui, Liu-San-Ciang vârî mâna în buzunarul hainei sale unde avea un pumnal bine ascuțit.

Acum ar fi cel mai bun prilej să înlăture pentru totdeauna pe adversarul atât de urît.

Dar înainte ca Chinezul să-și poată înfăptui gândul, Barnabe se întoarse cu o mișcare bruscă, ca și când ar fi simțit apropierea dușmanului.

Cei doi bărbați se priviră țintă.

Aceasta se întâmplă chiar în clipa când Dolores vorbea cu ofițerul de pe vapor, cerând ajutorul lui.

Cereți mâine numărul 38 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 38
18 II 1935

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

— Făgăduește-mi că nu vei face nici-o închibzuință, zise bătrânul Lawford către fiul său (pag. 390)

Barnabe scoase un strigăt de surprindere, dar în clipa următoare nu mai știa dacă îl văzuse într'adevăr pe Chinez sau avusese o vedenie, căci Liu-San-Ciang dispăruse ca prin farmec.

Câtva timp căpitanul rămase buimăcit.

Visase oare?

Liu-San-Ciang scăpase cu adevărat de la închisoare?

Ca să se asigure și cum pentru câteva ore n'avea ce face, se îndreptă spre prefectura de poliție, unde ceru să vorbească judecătorului de instrucție, cu care făcuse cunoștință cu prilejul cercetărilor.

Când intră în cabinetul lui, îl întrebă:

— Voiam numai să mă informez dacă ați reușit să dovediți că Liu-San-Ciang a făcut contrabandă de opiu?

Judecătorul dădu cu părere de rău din umeri și răspunse:

— Din nefericire n'am putut găsi nicio dovadă a vinovăției lui, domnule căpitan.

— Așa dar a fost eliberat?

— Da, căci cercetările nedând niciun rezultat, am fost nevoit să-l pun în libertate.

— Atunci nu m'am înșelat, urmă căpitanul și povesti judecătorului despre întâlnirea din port.

Judecătorul îl ascultă cu luare-aminte și când Barnabe isprăvi de vorbit, îi zise:

— Cred că ai face bine, domnule căpitan, să nu ieși niciodată neînarmat cât timp vei mai sta la Șangai. După câte înțeleg, ai în Liu-San-Ciang un dușman foarte primejdios.

Barnabe râse.

— Nu mi-e teamă de ticălosul ăsta.

— Cu toate acestea te sfătuiesc să te păzești. In Chinezii aceștia nu trebue să te încrezi niciodată. Afară de asta mi se pare că l-au atins foarte mult și învinuirile pe care i le-a adus contesa de Martigny, care a fost ca oaspe pe yachtul lui.

— Contesa a fost nevoită să procedeze astfel, căci el s'a purtat ca un nemernic față de dânsa.

— Aceasta a fost și convingerea mea și aș fi dat o lecție acestui ticălos, dar nici în cazul acesta n'am putut să-i dovedesc vreo vină, cu atât mai mult cu cât amanta lui l-a desvinovățit prin declarațiile ei. Dacă ar fi fost și alți martori cari să depuie împotriva lui Liu-San-Ciang, atunci am fi putut să-l ținem la închisoare; dar așa am fost nevoiți să-i dăm drumul.

Mai stătură câtva timp de vorbă și amândoi regretau că nu se ajunsese la alt rezultat decât eliberarea Chinezului.

După ce plecă dela prefectura de poliție, căpitanul Barnabe, adâncit în gânduri, cutreieră străzile marelui port.

Va veni oare timpul când va fi iar unit cu Dolores și vor putea gusta în liniște fericirea lor?

Spre a scăpa de gândurile cari îl chinuiau, se îndreptă spre hotelul „Royal" unde știa că va găsi cunoscuți și se va mai putea distra puțin.

N'avea doar niciun rost să se gândească la viitor. Dacă soarta va vrea să-i dea odată pe Dolores, o va avea cu toate piedicile cari i se puneau acum în cale.

Trebuia să aibă răbdare și să aștepte.

137. — Planurile lui Gregor Lawford.

Bătrânul gardian Lawford își îndrepta mereu privirea spre poarta cea mare a sanatoriului și suspina într'una, așa că dela o vreme soția lui care ședea în apropiere și cârpea niște ciorapi, deveni atentă și îl întrebă mirată:

— Ce ai astăzi, dragul meu? De ce oftezi neîncetat? Doar de câtva timp nu mai ai dureri atât de mari și chiar doctorul nădăjduiește că peste câteva zile iți vei putea relua serviciul.

Bătrânul făcu un gest de supărare și răspunse:

— Nu mă tot întreba, nevastă. Femeile nu trebue să știe toate.

— Asta nu-i frumos din partea ta. Intre soți cari au trăit atâtea zeci de ani împreună, n'ar trebui să fie taine.

— Ah, lasă-mă...

— Dar sunt îngrijorată din pricina ta, când te văd atât de trist.

— Nu pentru tine sunt supărat, ci pentru... Și iar făcu o mișcare nerăbdătoare. Dar să lăsăm acum asta. La ce bun să mă mai las chinuit de gânduri?

La auzul acestor cuvinte femeia se sculă de pe scaun și se apropiă de bărbatul ei.

— Cu atât mai mult vreau să știu acum ce s'a întâmplat. De mult am simțit că se petrece ceva neobișnuit. Ești așa de ciudat, Grigore; te-ai schimbat cu desăvârșire. Asta trebue să aibă o pricină.

Bătrânul dădu din cap, își strânse mai bine pătura în jurul picioarelor și mormăi:

— Ce ochi buni ai, nevastă dragă!

— Hai, spune odată ce s'a întâmplat.

— Mai târziu îți voiu istorisi poate totul, dar acum lasă-mă.

In clipa aceea se auziră pași repezi la ușă, așa că cei doi bătrâni rămaseră în ascultare.

Nu trecu mult și în cameră intră Gregor Lawford.

Când se uită la mama lui, râse cam încurcat și zise:

— Ce e cu voi? Aveți niște mutre, parcă v'ați fi certat.

D-na Lawford dădu din cap și răspunse:

— Aproape ai ghicit, Gregor. Tatăl tău are secrete pe care nu vrea să mi le spuie.

Gregor o îmbrățișă pe mama sa și îi mângâie obrajii.

Bătrâna făcu un gest de împotrivire și zise:

— Am să mă supăr rău de tot pe voi dacă nu-mi veți spune îndată ce s'a întâmplat. Imi ascundeți ceva...

— Și de ar fi așa, mamă, n'ar trebui să ne pui atâtea întrebări. Se întâmplă multe lucruri în viața asta, de cari nu-i nevoie să știe femeile.

— La urma urmei lăsați-mă în pace, se răsti bătrâna Lawford. N'aveți decât să păstrați pentru voi secretele. Eu mă duc în bucătărie să îngrijesc de cină.

— Minunată idee, dragă mamă, zise Gregor râzând și o sărută. Sunt flămând ca un lup!

Ea îl privi bănuitoare.

— Unde ai fost toată după-amiaza? Iar la Elena cea neagră de la hotelul Piccadilly?

— Ai ghicit, mamă.

Supărată, doamna Lawford îi întoarse spatele.

— Știi bine că n'o pot suferi pe fata asta! De ce te tot duci la dânsa?...

— Pentru că-mi place, răspunse Gregor zâmbind. Dar să nu-ți fie teamă că mă voiu căsători cu ea. Deocamdată să nu mai pierdem vremea cu vorba și fă mai bine cum ai spus: pregătește mâncarea.

Doamna Lawford își strânse lucrul și părăsi încăperea.

Gregor o urmări cu privirea, apoi se furișă până la ușă, o crăpă puțin și ascultă nițel afară să vadă dacă mama lui nu rămăsese în apropiere, pe urmă se apropiă de tatăl său și îi zise în șoaptă:

— Am pus mâna pe ea!

Bătrânul îl privi neîncrezător:

— E adevărat ce spui?

— Privește, răspunse Gregor Lawford, scoțând din buzunar o carte legată în piele și o întinse tatălui său.

Acesta o luă repede cu mâinile tremurătoare, în ochii lui se ivi o sclipire și murmură:

— Da, ăsta e jurnalul lui. De multe ori l-am văzut în celulă când scria în cartea asta, dar niciodată n'am visat că va încăpea în mâinile mele. Cum ai făcut de ai pus mâna pe acest document prețios?

Gregor se așeză pe un scaun lângă tatăl său, își aprinse luleaua și răspunse:

— Știi doar că de când a fost tânărul Wilkens aici, n'am mai avut liniște.

Bătrânul Lawford dădu din cap.

— Și ți-ai pus în gând să desvălui cu orice preț taina care plutea în jurul lui Frank Wilkens.

— Cu atât mai mult mă chinuia acest gând, cu cât nu numai că bănuiam de mult pe profesorul Black, dar îl și urăsc pentrucă...

— ...ți-a suflat pe blonda Rosy, îl întrerupse tatăl său.

Gregor dădu din cap și își încleștă pumnii.

— Rosy mi-a fost tare dragă și am fi devenit fericiți amândoi, dacă Black nu și-ar fi pus ochii pe ea.

— Da, da... îi plac mult femeile și le vrea pe toate și cum are și bani, a reușit până acum să le cucerească pe toate pe care le-a vrut. Nici Rosy n'a fost mai bună.

Gregor Lawford rămase cu privirea întunecată ațintită în gol și zise mai mult pentru sine:

— Fetei i-au plăcut mai mult darurile bogate pe cari i le făcea Black, decât micile mele atențiuni. Eu, ca gardian al sanatoriului Black, nu puteam să-i dau briliante, rochii și blănuri scumpe...

Bătrânul îi mângâie părul și murmură:

— Nu mai fii supărat, dragă Gregor. Astea toate sunt lucruri vechi și s'au uitat de mult.

— Ai dreptate, tată, dar eu nu le-am uitat.

— Cu toate că Rosy a trebuit să plătească scump necredința ei? Black s'a purtat ca un ticălos și a părăsit-o după ce s'a săturat de ea.

— Tocmai faptul acesta m'a făcut să devin un dușman înverșunat al lui Black. Deși n'am iertat-o pe Rosy pentrucă m'a trădat, totuși vreau să mă răsbun împotriva lui Black, care a nenorocit atâtea vieți tinere. De mult aștept clipa când să-i pot plăti tot răul pe care l-a făcut. Până acum toate străduințele mele au fost zadarnice, căci nemernicul acesta găsește întotdeauna o portiță de scăpare, dar de data asta nu va mai scăpa.

— Așa dar vrei să te folosești într'adevăr de jurnalul acesta ca dovadă împotriva lui? întrebă bătrânul Lawford, uitându-se cu teamă la fiul său.

Gregor izbucni în râs.

— Un plan lămurit nu mi-am făcut încă pentru răsbunarea mea. Deocamdată sunt mulțumit că am pus mâna pe acest jurnal. Mi-ai povestit atât de multe despre cartea asta care dispăruse atunci când a fugit Frank Wilkens, încât n'am mai avut liniște, până când am surprins convorbirea între Black și Americanul ăla, din care am aflat că se află în mâinile lui Black. Intâmplarea m'a ajutat și astfel am putut să iau cartea de la Frank Wilkens.

— Nu ți-e teamă Gregor, că bănuiala va cădea asupra ta?

— N'am nicio grijă, tată. Frank Wilkens se va feri să facă plângere la poliție. Cartea asta e o dovadă atât de puternică pentru nelegiuirea pe care a făptuit-o față de vărul său, încât nici prin gând nu-i va trece să ceară ajutorul poliției pentru a o găsi.

Bătrânul dădu din cap, îngândurat.

— Poate să ai dreptate, Gregor.

— Să nu-ți fie teamă că băiatul tău va avea de furcă cu poliția din pricina acestei cărți, tată.

— Ar fi lucrul cel mai îngrozitor care mi s'ar putea întâmpla acum la bătrânețe, dragul meu băiat.

— Fii fără grijă, scumpul meu tată. Dimpotrivă, acum poți să ai nădejdea că poate cu ajutorul acestei cărți vom scăpa de toate nevoile.

Bătrânul se uită la dânsul neputând înțelege ce vrea să spuie.

— Nu pricep ce gând ai, Gregor.

Tânărul se aplecă și mai mult spre tatăl său și zise:

— Și tu și eu dorim de mult să scăpăm din slujba ticăloasă în care ne trecem zilele la doctorul Black. Ei bine, cu ajutorul acestei cărți ne vom înfăptui visul.

Bătrânul făcu o mișcare obosită.

— Mi se pare că prea vezi lucrurile în culori trandafirii, băiete.

— Nu tată, văd limpede calea care ne va duce spre fericire

Bătrânul îl privi cu încordare:

— Lămurește-mă și pe mine.

— Mă gândesc la tânărul acela blond, care a fost acum câtva timp aici, să-l vadă pe Frank Wilkens. A fost mișcat de cele ce i-ai povestit despre bolnav și cu toate că n'a spus nimic, sunt încredințat că e mai mult de partea acelui nenorocit, decât de acea a regelui automobilelor. Trebue să-l găsesc ca să-i spun că am găsit aceastâ carte.

— Crezi că-l vor interesa însemnările acestea?

— Îmi pun capul că da, tată.

Bătrânul se uită gânditor la carte și spuse aproape în șoaptă:

— Simt ca și când o furtună care amenință de multă vreme, e gata să se deslănțuiască.

— Așa e tată, întări tânărul Lawford, și furtuna aceasta va nimici pe toți acei cari merită o pedeapsă.

— Pe Black și... pe acel rege al automobilelor... zise bătrânul.

— Da tată, căci atunci când am surprins convorbirea lor, mi-am dat seama că acești doi ticăloși merită să fie spânzurați.

— Cum te încumeți să începi lupta, tu un băiat sărac, care depinzi de acest ticălos de profesor Black?

Gregor Lawford luă cartea în mână, o strânse la piept și răspunse:

— Acest martor mut mă va ajuta să câștig izbânda.

Bătrânul se uită cu admirație la fiul său.

— Ai mult curaj, dragă Gregor.

— Nu vreau ca astfel de bandiți să-și ajungă scopul și dacă e un Dumnezeu în ceruri, mă va ajuta în străduințele mele de a le da pedeapsa bine meritată.

Bătrânul Lawford luă mâna fiului său și îl rugă:

— Făgăduiește-mi însă, Gregor, că nu vei face nicio nechibzuință. Mama ta și eu suntem bătrâni și ce ne vom face dacă vom pierde pensia noastră?

— Fii fără teamă, n'am să fac nicio faptă nesocotită. Așa cum am reușit să pun mâna pe acest document de preț, tot așa voiu reuși să descopăr adevărul asupra lui Frank Wilkens, fără să aveți ceva de suferit.

— Istorisește-mi cum ai pus mâna pe cartea asta? îl îndemnă bătrânul.

— N'a fost prea greu. Mi-am ajuns repede scopul prin faptul că sunt prieten cu Elena cea neagră, care e cameristă la hotelul Picadilly. Femeile sunt oarbe și surde când sunt îndrăgostite și Elena n'a bănuit nimic când am rugat-o să-mi arate odată camera regelui automobilelor. I-am spus că am o mare admirație pentru acest om, care a știut să se ridice atât de sus prin propriile sale puteri. Ea m'a crezut și și-a închipuit că-mi face mare plăcere, arătându-mi apartamentul lui Wilkens. Când am fost înăuntru, printr'un șiretlic am îndepărtat-o pentru câteva minute. Am deschis sertarele biroului și se vede că Frank Wilkens nici nu se aștepta să i se fure cartea, căci am găsit-o ascunsă sub niște acte. Mărturisesc că nu credeam să dau așa de repede de ea.

— Şi nu va putea descoperi nimeni că ai spart sertarele?

— Poate Wilkens, răspunse Gregor liniştit, scoţând câteva rotocoale de fum din pipa lui, dar nu va face nicio plângere.

— Dar dacă totuşi o va face?

— Bănuiala nu va putea să cadă asupra mea, căci Elena nu va spune nimănui că m'a lăsat să intru în apartamentul lui Wilkens.

Bătrânul se gândi câteva clipe, apoi murmură:

—Numai de s'ar sfârşi totul cu bine...

— N'am nicio grijă, tată. Deocamdată îl îndoială se va interesa mult de însemnările îndoială se va interesa mult de însemnările lui Frank Wilkens, pe care ticăloşii aceştia voiau să-l înlăture.

Bătrânul Lawford suspină.

— Mi-e teamă Gregor, că ţi-ai luat o sarcină prea grea.

— Fără îndrăzneală nu se poate nimic în lumea asta, tată. O să vezi că în felul acesta vom scăpa de sărăcie.

— Să dea Dumnezeu! mai zise bătrânul, apoi tăcu, căci nevasta lui se întorsese în odaie să pună masa.

Niciunul din ei nu prea aveau poftă de mâncare, căci fiecare presimţea că ajunseseră la o răspântie a vieţii.

138. — Iar la Sidney.

Funcţionarilor de la prefectura de poliţie şi îndeosebi colonelului Dalgety nu le venea să-şi creadă ochilor, când văzură pe cei cari se întorseseră din munţi.

Vasăzică reuşiseră să puie mâna pe acel ticălos de Kapelski şi pe «marfa» lui.

De data asta onorabila doamnă Quad, care făcea pe nebuna la închisoare şi scria în fiecare zi câte o reclamaţie că fusese arestată pe nedrept, nu va mai putea tăgădui.

— Acum s'a isprăvit pentru multă vreme cu libertatea, zise colonelul Dalgety râzând mulţumit, când Polonezul fu adus în biroul lui. De data asta ruşinoasa dumitale meserie îţi va aduce pedeapsa meritată.

Deocamdată funcţionarii prefecturii nu se ocupară de Kapelski şi Andrei. Ei fură închişi şi se luară măsuri straşnice, ca să nu mai poată scăpa.

De ani de zile poliţia se străduia să puie mâna pe unul din negustorii de fete, ticăloşii însă reuşiseră până atunci întotdeauna să se strecoare în una din ascunzătorile lor.

Colonelul Dalgety urmări cu cea mai mare râvnă afacerea, dar înainte de a lua măsuri împotriva bandei de nelegiuiţi, trebui să îngrijească mai întâi de adăpostirea fetelor.

Spre a le da putinţa să-şi revie din spaima şi groaza prin care trecuseră, fură duse într'o casă de misionare, unde surorile le dădură toate îngrijirile. Apoi se încheiară procese verbale şi fiecare din fete trebui să istorisească pe ce cale căzuse în mrejele ticăloşilor traficanţi.

Pe când fetele îşi făceau declaraţiile, funcţionarii îşi aruncau priviri cu înţeles şi se gândeau în sinea lor:

E întotdeauna aceeaşi poveste. Nevoia şi mizeria, câteodată şi dorul de aventuri, de a cunoaşte ţări străine, duc pe fete pe calea pierzaniei şi astfel cad pradă acelor ticăloşi.

Deşi toate ziarele din lume, prin nenumărate articole, preveneau pe tinerele fete să nu primească nicio propunere venită dela necunoscuţi, ci să se adreseze întotdeauna consulatelor respective, totuşi nenumărate tinere se lăsau ademenite de tot felul de făgăduieli atrăgătoare.

Numai foarte puţine au norocul să poată fi scăpate în ultimul moment din ghiarele traficanţilor de fete şi de soarta grozavă şi ruşinoasă de care sunt ameninţate, le lămuri colonelul Dalgety.

Cuvintele acestuia nu rămaseră fără o adâncă înrâurire asupra fetelor, căci încercările grele prin care trecuseră în timpul din urmă fuseseră o lecţie nespus de aspră pentru ele.

Pe lângă toate acestea, mai erau îngrijorate din pricina sărmanei Felicia, pe care toate o îndrăgiseră pentru frumuseţea şi firea ei blândă. De multe ori, când rămâneau singure, vorbeau de dânsa şi erau foarte întristate că nu rămăsese cu ele, căci în acest caz şi ea ar fi fost salvată acum.

Ce se întâmplase oare cu ea?

Dacă n'o găsiseră cei doi mineri, atunci nu mai încăpea nicio îndoială că pierise în pustiul pietros al Australiei.

Sărmanele fete aveau lacrimi în ochi de câte ori vorbeau de Felicia şi mai cu semă Karin Ryström era mai îndurerată decât celelalte.

In zilele de grea cumpănă prin care trecuseră, Karin o îndrăgise pe Felicia ca pe o soră scumpă şi dorea din tot sufletul să fie şi ea salvată, s'o mai poată vedea odată.

Când colonelul Dalgety şi surorile misionare întrebară pe fete ce au de gând să facă, toate avură o singură rugăminte: să li se dea putinţa de a se întoarce în patrie.

Numai Karin Ryström tăcu şi privirea ei rătăci in depărtare, ca şi când ar fi văzut înfăptuirea unui vis.

La început nimeni nu se ocupă de Suedeză şi colonelul Dalgety interveni spre a se împlini cât mai curând dorinţa celorlalte fete.

Telefonă la toate consulatele şi se informă de posibilităţile de repatriere ale protejatelor lui.

I se făcură toate uşurinţele şi consulii îi dădură tot ajutorul pentru ca fetele să ajungă cu bine în ţara lor.

Când colonelul Dalgety vru să telefoneze şi consulatului suedez, spre a vedea ce se poate face pentru Karin Ryström, aceasta ridică mâinile rugătoare.

Colonelul o privi uimit şi o întrebă prietenos:

— Ce doreşti, domnişoară Ryström?

Karin se roşi şi zise încet:

— Aş vrea să rămân aici, să nu mă întorc acasă.

Dalgety zâmbi, se aplecă peste masă, apucă pe Karin de bărbie, îi ridică faţa şi uitându-se ţintă in ochii ei, o întrebă:

— Te-ai gândit bine înainte de a-mi face această rugăminte?

Karin Ryström dădu cu înfrigurare din cap, în timp ce gândurile îi sburară la Sven al ei, care servea în Legiunea străină şi al cărui regiment se afla la Sidi-bel-Abbes. Din pricina lui primise propunerea lui Kapelski şi se certase cu cei de acasă.

Şi acum să se întoarcă de unde plecase, fără să se fi întâlnit, fără să fi vorbit cu Sven şi să fi încercat să-i uşureze soarta?!

Incă odată se rugă cu voce înăbuşită de durere:

— Lăsaţi-mă să rămân aici, dar vă rog, nu mă întrebaţi de ce...

Insă Maren Karlsö, înciudată că prietena ei nu vrea să se întoarcă cu dânsa în ţară, se amestecă in vorbă şi zise:

— Are un drăguţ în Legiunea Străină şi de aceea nu vrea să se întoarcă acasă...

Colonelul Dalgety zâmbi şi înţelese pe Karin, însă nu putea să-i fie de niciun ajutor.

La auzul rugăminţii Suedezei, unul din comisarii cari erau de faţă, zise:

— Armatorul olandez Van Straten m'a chemat azi dimineaţă la telefon şi a întrebat dacă vreuna din aceste domnişoare n'ar fi dispusă să intre ca guvernantă în casa lui. Doamna Van Straten pe care o cunoaştem toţi ca o femeie foarte bună, ar fi fericită să aibă o Europeană pentru supravegherea copiilor şi ca ajutor în gospodărie. Uitasem de toată afacerea şi mi-am adus abia acum aminte, auzind pe domnişoara Ryström că doreşte să rămâie aici.

Colonelul se uită cu bunăvoinţă la Karin şi zise:

— Atunci cel mai bun lucru e să te duci îndată la domnul Van Straten împreună cu domnul comisar. Vei vorbi şi cu doamna Van Straten şi în felul acesta se va putea îndeplini poate dorinţa dumitale.

Karin Ryström mulţumi bucuroasă şi după câteva minute, însoţită de comisar, plecă spre vila armatorului.

139. — O ştire groaznică.

Adâncită în gânduri triste, Dolores stătea rezemată de balustradă şi privea în largul mării.

Dar ochii ei nu se desfătau la priveliştea încântătoare care se desfăşura înaintea lor, nu vedeau valurile argintii care se spărgeau de coastele vaporului şi nici pescăruşii sglobii cari se sbenguiau in aer, în jurul vasului.

Nu văzu nici privirile pline de admiraţie ale celorlalţi pasageri şi nici nu se sinchisea că multe din femeile şi fetele care se aflau pe bord se uitau la dânsa cu oarecare invidie.

In mintea ei era încă vie scena grozavă pe care o văzuse la plecare pe cheiul portului Şangai: Liu-San-Ciang stând la pândă în spatele căpitanului Barnabe; gândurile ei rătăceau mereu de la acesta la Felicia şi de la copila ei, iar la Barnabe.

In clipa aceea n'ar fi putut spune pentru care din aceste două fiinţe atât de dragi, îi tremura mai mult inima.

Pe amândouă ar fi vrut să le aibă lângă dânsa, să nu se mai despartă niciodată de ele.

Dorea să găsească în sfârșit liniște, să fie la adăpost de prigonirile grozave ale soartei neîndurate.

Un zâmbet amar îi flutură pe buze.

Când îi va fi dat oare să arunce povara grea care îi apăsa sufletul îndurerat?

Inima i se strângea de dor și îi era ca și când ar fi auzit din depărtări mari un glas care îi striga batjocoritor:

Niciodată n'ai să-ți ajungi ținta... niciodată!

Intâmplările îngrozitoare ale săptămânilor din urmă, îi trecură iar pe dinaintea ochilor.

Nenorocire după nenorocire se abătuse peste ea!

Tot ce clădise cu atâtea jertfe, fusese nimicit și peste noapte ajunsese cerșetoare.

Dar nu, încă nu pierduse tot!

In ceasul celei mai grele încercări mai avusese o rază de fericire.

Felicia ei n'o respinsese, Felicia o iubea încă, deși știa ce viață rușinoasă fusese nevoită să ducă

Dar Barnabe?... Și el o iubea din tot sufletul

Se gândi și la bătrâna Betty și la credinciosul Jean, cari fără îndoială, tremurau acasă de grija ei.

Abia acum își aduse aminte că trebue să trimeată o știre și acestor doi bătrâni.

Era de multă vreme pe drum și încă nu avusese prilejul să scrie acasă.

Se sili să alunge gândurile negre și se duse în cabina ei, pentru a trimite o telegramă bătrânei Betty.

Și Coțofană, care ocrotise cu atâta dragoste pe Felicia și căruia trebuia să-i fie recunoscătoare că fetița ei n'o disprețuia, venea mereu, fără îndoială, spre a cere știri de la dânsa.

Un val cald îi străbătu inima când se gândi la toți acești prieteni ai ei.

Cât timp îi avea pe dânșii, nu pierduse încă totul, nu era singură și părăsită, nu era cerșetoare!

Pe când ședea la biroul din cabina ei și chibzuia ce să telegrafieze bătrânei Betty, gândurile ei sburară înainte, la ținta călătoriei sale, la Sidney.

Când va avea iar fericirea să strângă în brațe pe scumpa ei Felicia?

Și dacă soarta se va îndura și o va găsi pe Felicia, ce se va întâmpla cu ele amândouă?

Deodată îi se păru că vede în fața ei pe Bob Wilkens, așa cum îl văzuse în acea zi fatală, când voise să ceară socoteală lui Frank Wilkens.

Oare copila ei nu-l va uita?

Dolores dădu din cap și murmură:

— Nu, Felicia e ca și mine. Noi iubim numai odată în viață și ne dăruim inima întreagă.

Trecuseră douăzeci de ani și nu uitase pe Frank Wilkens, cu toate că iubirea se prefăcuse în ură.

Oare Feliciei i se va întâmpla același lucru? Va urî și ea odată pe bărbatul pe care acum îl iubea?

Acesta era într'adevăr fratele ei, sau nu?

Doamne, de ar putea să facă lumină, să afle în sfârșit adevărul!

Dacă Felicia nu era fiica lui Frank Wilkens acesta va îngădui oare ca fiul său să se căsătorească cu fata contesei de Martigny?

Dolores avea prea puțină nădejde ca aceste visuri de fericire să se poată înfăptui vreodată.

Sărmana, micuța ei Felicia!...

Un geamăt izbucni din pieptul ei și își ascunse fața în mâini, să nu se mai gândească la toate acestea.

Mult timp rămase astfel nemișcată, pradă gândurilor negre și abia când auzi muzica de pe vapor cântând o arie veselă, tresări ca și când s'ar fi deșteptat dintr'un vis rău și își aminti că voise doar să telegrafieze credincioasei ei Betty.

Cu greu înșiră cuvintele pe hârtie, căci nu era ușor să spuie într'o telegramă tot ce avea pe suflet și nu voia ca știrea pe care o va trimite acasă, să-i neliniștească prea mult pe sărmanii bătrâni.

Ar fi fost mai bucuroasă să le poată trimite o veste bună, dar nu putea încă s'o facă.

Reciti de mai multe ori telegrama, șterse un cuvânt, adăugă altul și astfel trecură mai multe ceasuri până când părăsi în sfârșit cabina și se îndreptă spre postul de radio.

Ofițerul de serviciu o primi foarte politicos, și oferindu-i un scaun, zise:

— Din nefericire n'a sosit încă nicio știre de la căpitanul Barnabe.

In clipa aceea aparatul Morse începu să bată iar și ofițerul se apucă să noteze cuvintele.

Dolores care îi urmărea mișcările, citi:

„Vaporul „Neptun" din portul Șangai prin sabotaj....

Nu putu să citească mai departe, căci un văl ca de ceață se lăsă peste ochii ei, se simți cuprinsă de amețeală și cu un strigăt de durere se prăbuși la pământ, pierzându-și cunoștința.

140. — O lovitură isteață

Când în dimineața zilei următoare Harry Frelinghousen, locțiitorul celebrului detectiv Dick Dodd, aduse domnișoarei Drof știrea despre Bob Wilkens, tânăra Americană se arătă îndată foarte mulțumită.

Il copleși cu întrebări, voind să cunoască toate amănuntele asupra celor ce descoperise.

In ochii ei se ivi o lucire de bucurie, căci în sfârșit va reuși să puie până pe Bob.

Făcu îndată tot felul de planuri aventu-

— Secretul meu.

roase, căci în ultimele zile nu se gândise la altceva, decât să puie la cale cunoștința între Bob și Mahadeo Prasad Kashi, pentru ca acesta, prin puterea lui hipnotică să-l facă pe Bob să-și uite dragostea pentru Franțuzoaica aceea blondă.

Plecă deci îndată la fabrica de mașini Astley et Co., unde ceru să vorbească cu unul din directori.

Iși făcuse repede un plan șiret.

Un unchiu al ei avea o fabrică neînsemnată de automobile nu departe de New-York.

Afacerile acestui unchiu mergeau cam prost, deoarece n'avea mijloace să-și procure mașinile trebuincioase.

De această întreprindere Ethel Drof voia să se servească pentru a-și ajunge scopul.

Bob nu știa nimic de legăturile de rudenie dintre Ethel Drof și acest mic fabricant care se numea Clewton, așa că nu va avea nicio bănuială dacă firma Astley et Co. îl va trimite să instaleze mașini în această fabrică.

Când îl va avea odată în America, atunci îi va fi ușor să-i câștige dragostea.

După ce se învoi cu directorul asupra cumpărării mașinelor, îi zise acestuia în felul ei hotărît de a vorbi:

— Bineînțeles că afacerea rămâne în picioare, dacă mașinile vor fi instalate la locul lor de un om al fabricei d-voastră și asta de un anumit maistru pe care îl voiu alege eu.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 39
19 II 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/80-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Crestatul făcea serviciul de fochist pe vapor (pag. 309).

Directorul zâmbi cu înțeles, știind că astfel de miliardare aveau capricii excentrice.

— Și pe cine ați vrea să vă dăm spre aface instalația?

Fără să stea mult timp la gânduri, Ethel răspunse:

— Pe un oarecare Woking.

Abia pronunțase acest nume și directorii se priviră uimiți.

Urmă o tăcere de câteva clipe, apoi unul din ei întrebă:

— De ce vreți tocmai pe acest om, care lucrează numai de câteva zile în fabrica noastră?

Ethel Drof zâmbi cu un aer de superioritate și răspunse:

— Secretul meu.

— In cazul acesta sunt nevoit să vă dau o știre neplăcută, domnișoară Drof, răspunse directorul care tratase toată afacerea cu dânsa.

Ethel Drof tresări și se uită speriată la el.

— Cum, domnul Woking nu mai lucrează la dumneavoastră? întrebă fata agitată.

— Ba da, dar...

Directorul șovăi câteva clipe și se uită întrebător la colegii săi. Ethel Drof prinse această privire și văzu că domnii erau foarte încurcați, astfel că urmă nerăbdătoare:

— Spuneți-mi, vă rog, ce s'a întâmplat cu domnul Woking?

Se făcu iar o tăcere scurtă, apoi unul din domni o lămuri:

— Suntem de părere că e mai bine să vă spunem ce s'a petrecut azi dimineață.

Ethel Drof își apăsă mâinile pe piept și zise cu voce înăbușită:

— Pentru Dumnezeu, s'a întâmplat o nenorocire?!

— Liniștiți-vă, domnișoară. Nu s'a întâmplat o nenorocire, ci numai ceva foarte neplăcut.

— Cu domnul Woking?

— Da.

— Ce e cu dânsul?

— Cu poșta de dimineață am primit un denunț împotriva lui, prin care ni se aduce la cunoștință că e bănuit de spionaj industrial.

Ethel Drof se dădu înapoi înspăimântată.

— Așa ceva e exclus. Bob Wilkens nu e în stare să facă asemenea fapte.

Domnii deveniră atenți la auzul numelui pronunțat de Ethel Drof și întrebară:

— Cum ați spus?

Ethel Drof zâmbi și dădu din umeri.

— Fără să vreau v'am spus numele lui adevărat și acum va trebui să vă povestesc tot ce am vrut să vă ascund, chiar în interesul lui.

Directorii o priviră cu încordare și unul din ei zise:

— Adineauri am luat interogatoriul acestui Woking, dar n'am putut afla nimic de la dânsul. Deoarece denunțurile anonime, cari în cele mai multe cazuri nu sunt decât acte de răzbunare, nu le predăm poliției, n'am avut altceva de făcut decât să-l trimitem pe Woking iar la lucrul lui.

Ethel Drof răsuflă ușurată.

— Slavă Domnului! Am crezut că iar am venit prea târziu.

— Dar lămuriți-ne, vă rog.

— Ei bine, vă voiu spune tot, îi curmă Ethel Drof vorba și istorisi toate aventurile lui Bob Wilkens, cearta cu tatăl său, afacerea neplăcută cu bijuteriile și încăpățânarea lui de a-și croi singur viitorul.

— Pentru a nu fi recunoscut ca fiul regelui automobilelor, i-a venit pesemne ideea năstrușnică de a se folosi de acte false, dar în niciun caz nu e în stare să facă spionaj industrial.

— Cu toate acestea e în legătură cu un oarecare Adam Giles, care e bănuit de astfel de spionaj, zise unul din directori.

Ethel Drof protestă din nou:

— Asta nu poate fi decât o întâmplare și nu vă îndreptățește să luați pe Bob Wilkens drept un spion.

— Dar fiindcă s'a introdus în fabrica noastră sub un nume fals, bănuiala noastră e foarte îndreptățită, domnișoară Drof.

— Il vom pune sub supraveghere.

Ethel Drof nici nu îndrăznea să se gândească la vâlva ce ar face această afacere, dacă Bob Wilkens, fiul regelui automobilelor, ar fi dovedit ca spion industrial.

Respinse însă repede acest gând și văzând pe directori mai împăciuitori, urmă cu înfrigurare:

— O astfel de bănuială e curată nebunie, domnilor, și nici nu mai face să vorbim despre ea. Pe Bob Wilkens — sau Woking, cum se numește deocamdată — îl voiu lua cu mine în America și astfel nădăjduiesc să-l pot readuce tatălui său. Bineînțeles nu trebue să-i spuneți că eu sunt aceea care a pus toată afacerea, la cale, căci altfel e în stare să refuze de a pleca în America.

Deoarece în timpul tratativelor Ethel Drof semnase un cec pentru întreaga sumă cu care cumpărase mașinile, directorii se înclinară în fața ei și unul din ei zise:

— Bineînțeles că suntem cu plăcere gata să vă îndeplinim dorința, miss Drof.

— Spuneți-i atunci ca peste trei zile să fie gata de plecare.

Unul din directori părăsi biroul spre a aduce la îndeplinire ordinul domnișoarei Drof, iar aceasta le povesti celorlalți despre prefinsa îngrijorare a lui Frank Wilkens pentru fiul său și încheiă:

— Fiind o bună prietenă a casei Wilkens, țin foarte mult să nu las nimic neîncercat, pentru a împăca pe tatăl cu fiul său. Nădăjduiesc că am găsit în sfârșit calea cea mai bună.

Dar în sinea ei se gândea la Mahadeo Prasad Kashi care în timpul călătoriei cu vaporul va avea prilejul să facă cunoștința lui Bob și să-l supuie voinței lui.

Zâmbi încrezătoare în puterea ei și așteptă întoarcerea directorului care avea să-i aducă răspunsul lui Bob Wilkens.

141. — O amintire din vremuri de demult

Coliba în care locuiau cei doi mineri era foarte modestă. O foaie mare de cort o împărțea în două încăperi, din care una, prevăzută cu saltele de paie, servea de dormitor, iar cealaltă de cameră de locuit.

In aceasta din urmă se afla o masă de lemn, o bancă așezată de-a lungul peretelui și câteva lăzi în care minerii își închideau proviziile.

— Prea frumos nu e la noi, zise Billy zâmbind, când o duse pe Felicia în colibă, dar câteva zile cred că tot ai să poți sta, fără să simți lipsuri prea multe.

— Ba stau și mai mult, răspunse Felicia. voiu sta până când unul din d-voastră va avea timp să mă ducă până la Sidney.

— In vremea asta ai putea să ne conduci gospodăria, zise Billy în glumă, dar Felicia luă vorbele lui în serios și răspunse:

— Cu cea mai mare bucurie, căci în felul acesta îmi voiu putea arăta recunoștința ce vă port la amândoi.

Billy făcu o mișcare de împotrivire.

— Ascultă, draga mea copilă, de recunoștință să nu fie niciodată vorba între noi, — m'ai înțeles? Nu ne-am făcut decât datoria de creștini.

Crestatul, care intrase în urma lor, dădu și el din cap.

— Da, numai atât și nimic mai mult. Din datoria asta face parte și bătaia pe care i-ai tras-o acelui ticălos, dragă Billy. Așa... acum să mâncăm ceva pentru a prinde iar puteri.

— Așteaptă numai puțin să îngrijesc de catâri.

— Lasă Billy, că am avut eu grijă de ei. Mai bine despachetează tot ce ai cumpărat de la Sam.

Billy se uită pe furiș la Crestat, care i se păru cu totul schimbat. Nu mai era tăcut și visător ca până atunci și lua parte la conversație.

Billy îl cunoștea de mulți ani și niciodată nu-l văzuse încă atât de bine dispus.

Oare fetița cea frumoasă și blondă să fie pricina?

Se îndrăgostise cumva de dânsa?

La gândul acesta, lui Billy îi veni să zâmbească.

Nu, așa ceva nu i se putea întâmpla Crestatului, căci era prea bătrân și serios.

— Unde sunt farfuriile și tacâmurile? întrebă Felicia, care voia să ajute la pusul mesei.

Billy începu să râdă.

— Farfuria e tăblia mesei, furculițe sunt degetele noastre, iar cuțitele le avem la brâu. Ce să-i faci, la noi nu prea este lux.

— De lux ne putem lipsi.

— Așa cred și eu, încuviință Crestatul. Sunt alte lucruri cari pot înfrumuseța mai bine viața.

— De pildă:

Și de data asta Crestatul păru iar visător și privirea îi era ațintită în gol. Apoi zise încet, apăsând pe fiecare cuvânt:

— Iubirea pe care doi oameni o pot simți unul pentru altul....

Felicia se gândi la Bob Wilkens și inima i se încleștă de durere și dor

Da, așa era cum spusese Crestatul și dacă soarta desparte pe doi oameni cari se iubesc, atunci viața nu mai are niciun preț pentru ei.

Intre timp Billy despachetase proviziile: pâine tare și uscată ca pesmeții, carne afumată și brânză. Le întinse pe masă, unde se afla și o cană cu vin, apoi toți se așezară și începură să mănânce.

Billy o văzu pe Felicia cum se chinuia să mestece pâinea și zise cu înțeles:

— Ei da, e o pâine tare aceea pe care o mâncăm noi minerii, nu-i așa camarade?

Spunând aceste cuvinte se uită la Crestatul care dădu din cap și răspunse:

— Dar mai este și alta care nu e atât de gustoasă, cu toate că e mai albă și mai moale și nu trebue să lucrezi spre a o câștiga.

— De care pâine vrei să vorbești?

— De aceea pe care o mănâncă acei cari nu sunt liberi.

— La închisori?

— Mă gândeam la alții mai nenorociți.

— Nu te înțeleg... vorbește mai lămurit.

Crestatul făcu un gest evasiv.

— Lasă, mai bine nu întreba.

Crestatul avea iar un aer foarte ciudat. Pesemne că îi revenise iar amintirea, acea amintire care îi apăsase întotdeauna sufletul.

Billy nu mai stărui, știind că prin aceasta l-ar face și mai morocănos și tăcut.

Schimbă vorba și începură să discute despre aventura Feliciei și despre bătaia pe care o mâncase Polonezul.

— Fără îndoială că locotenentul de la postul de poliție, pe care îl cunosc bine și știu că e un om de ispravă, s'a și dus la Sandy Creek spre a cerceta banda mai de aproape și cred că a scăpat pe celelalte fete și a plecat cu ele la Sidney. Păcat că nu eram și noi de față când s'a dus poliția la cârciuma lui Sam. Aș fi vrut bucuros să iau parte la bucuria fetelor când s'au văzut salvate și la spaima acelor ticăloși când au dat polițiștii peste dânșii.

Crestatul devenise iar mai vorbăreț și adăugă:

— Și eu aș fi vrut să fiu de față. Ai făcut bine că l-ai trimis pe Negru la postul de poliție și ai scris scrisoarea.

Câtva timp tăcură, apoi Crestatul începu să puie întrebări Feliciei, despre copilăria, familia și mama ei. La început vorbea cam șovăitor, dar deveni din ce în ce mai stăruitor, dovedind un mare interes să afle mai multe despre viața ei.

Felicia îi răspunse la toate întrebările și el nu mai contenea să-i puie mereu altele, voind să afle cele mai mici amănunte, așa de pildă, dacă dânsa semăna cu mama ei.

— Da, asemănarea noastră e atât de mare, încât am putea fi luate una drept alta, răspunse fata.

El murmură, ca pentru sine:

— Da, atunci așa trebue să fie...

Felicia nu înțelese cuvintele lui, căci altfel s'ar fi mirat de ce trebue să fie așa.

— Mama dumitale stă la Marsilia? întrebă el mai departe.

Felicia îi răspunse și la această întrebare, dar îi ascunse că mama ei purta numele de contesa blondă din Marsilia și că fusese proprietara barului „Valencia". Îi era rușine să vorbească despre asta, nevoind s'o înjosească pe mama ei în fața acestor doi oameni cari fuseseră atât de buni cu dânsa.

Câtva timp convorbirea lâncezi, până când Billy se adresă iar tovarășului său și îl rugă:

— Acum istorisește-ne ceva și despre tine. Despre noi știi toate și e drept să aflăm și povestea vieții tale.

Îi făcu această rugăminte, văzându-l mai vorbăreț și nădăjduind că în sfârșit se va ridica vălul misterios care acoperea viața acestui om.

Crestatul avu un zâmbet dureros, se uită gânditor la camaradul său, apoi zise:

— Ce să povestesc despre mine? N'am fost fericit în viață, așa că e mai bine să nu mai vorbesc.

Dar Billy nu se dădu bătut.

— Povestește-ne cel puțin de unde te-ai ales cu crestăturile pe care le ai pe față.

Crestatul tresări ca sub înrâurirea unei dureri și își trecu mâna pe obraz.

— Crestăturile astea mă fac foarte urât, nu-i așa? zise el cu amărăciune.

— Nu vreau să spun asta, făcu Billy, dar îmi închipui că înainte ai fost un bărbat frumos.

Crestatul se uită la Felicia.

— Ia spune-mi drept, fața mea nu-i respingătoare?

— Nicidecum, răspunse ea cu bunătate, cel puțin pentru mine nu.

— Rănile acestea mi-au schimbat cu totul chipul, m'au făcut de nerecunoscut.

— Ei, hai acum, povestește-ne odată, îl îndemnă Billy nerăbdător.

Crestatul se gândi câtva timp, părând că vrea să-și reîmprospăteze amintirile și începu:

— Pe vremea aceea eram în Europa, la Londra. Prin ticăloșia și nemernicia unui om pe care nu vreau să-l numesc, ajunsesem pe stradă, fără un ban în buzunar și împrejurările mă sileau să plec cât mai repede din Londra și chiar din Anglia. După câte se știe, singurul mijloc, într'o astfel de situație, e acela să te angajezi ca marinar pe un vapor, ceea ce făcui și eu. Cunoștințe multe n'aveam, așa că nu puteam fi întrebuințat decât ca simplu lucrător și astfel ajunsei pe bordul unui vapor care pleca spre Australia.

Gândul meu era însă, să cobor în primul port european, căci n'aveam ce căuta în Australia, ci vroiam să plec în Franța.

Lucrurile luaseră altă întorsătură. Omul crede că poate să-și mânuiască destinul cum vrea, dar e cu totul altfel, căci destinul se joacă cu omul și îl aruncă de colo până colo, ca pe o minge.

Vasul pe care mă aflam era un vapor de călători și avea pe bord aproape o mie de persoane, dar eu nu văzusem mai pe niciunul din ei, căci lucram jos la mașini, unde era un adevărat iad.

Făceam serviciul ca fochist și aveam mult de suferit din partea primului mecanic, care era un bețiv și îmi făcea viața amară. In alte împrejurări aș fi fugit, dar pe vapor n'aveam încotro și trebuia să îndur toate mizeriile. Totuși mă plânsei inginerului șef, care mustră aspru pe mecanic și acesta își înecă necazul în băutură, așa că nici nu mai știa ce face.

Se făcuse noapte și el bea mereu. Deodată îl auzii sbierând că va face să explodeze mașina, pentru a se răsbuna împotriva mea și a inginerului. Mă apropiai pe furiș de dânsul și văzui cum se duse spre manometre, citi presiunea, apoi închise ventilele de la cazane. Nu mă prea pricepeam la technică, îmi dădui însă seamă că dacă închide ventilele, presiunea în cazane va crește grozav și le va face să explodeze.

El se opriso în fața manometrelor și urmărea mișcarea arătătorului. Mă apropiai și mai mult și văzui că arătătorul se ridica mereu și ajunsese la punctul cel mai ridicat. Incă vreo câteva minute și cazanele trebuiau să sară în aer.

Deschiderea unui singur ventil măcar, ar fi putut să înlăture catastrofa și să scape de la moarte aproape o mie de omeni.

Ce era să fac? Să dau alarma?

Dar înainte ca ceilalți mașiniști, cari erau în repaus, sau inginerul ar fi ajuns la fața locului, nenorocirea s'ar și fi întâmplat.

Eram deci nevoit să lucrez singur.

Cu hotărîre mă repezi la ventile, dar primul mașinist mă înhăță cu toată puterea și mă îmbrânci la o parte.

Ne luptarăm amândoi, el mă trânti la pământ și căzând, văzui că lângă mine era un ciocan pe care il apucai. Adunându-mi toate puterile, mă ridicai de jos și târând pe mașinist după mine, mă avântai spre cazane, unde sfărâmai unul din ventile cu ciocanul pe care il aveam in mână.

Aburul țâșni afară sub presiunea grozavă și mă lovi drept în față, deoarece din pricina strânsorii mașinistului nu putui să mă dau destul de repede la o parte, așa că tot obrazul îmi fu opărit.

Ce s'a întâmplat mai târziu n'am mai știut, căci îmi pierdusem cunoștința.

Când îmi venii în fire, văzui că mă aflam în cabina sanitară, într'un pat curat. Capul îmi era bandajat și numai ochii și urechile mi se lăsaseră libere.

Un îngrijitor care ședea lângă mine, observă că mă deșteptasem și chemă pe medicul vasului, care veni cu căpitanul.

Doctorul mă întrebă cum mă simt și îi răspunsei că nu prea rău, dar că fața mă ardea îngrozitor. El îmi ascultă inima, apoi zise:

— Te voiu scăpa. Pe față îți va crește o piele nouă și totul va fi bine. Insă în urma arsurilor vor rămâne cicatrice urâte. Dar la urma urmei frumusețea nu e de însemnătate atât de mare la un bărbat, mai cu seamă dacă e un om de treabă și curajos ca dumneata, încheiă el glumind.

Apoi căpitanul îmi ceru să-i istorisesc tot ce se petrecuse între mine și mașinist.

Ii povesti toată întâmplarea și căpitanul îmi strânse mâna.

— Numai datorită curajului și hotărîrii dumitale a fost înlăturată o catastrofă îngrozitoare.

In portul cel mai apropiat, mașinistul fu dat pe mâna autorităților și condamnat pe mai mulți ani la închisoare pentru sabotaj și primejduirea vieții pasagerilor.

Eu fui nevoit să rămân pe bordul acelui vas și să plec mai departe până în Australia. Când ajunserăm la destinație, rănile mele erau aproape vindecate, așa că nu mai avui nevoie de tratamentul doctorului. Societatea căreia aparținea vaporul îmi dădu o răsplată bănească destul de bună și astfel rămăsei la Sidney.

Când mă uitai pentru întâia oară după nenorocirea care mă lovise, într'o oglindă mă speriai eu însumi de înfățișarea mea. Imi era ca și când fiecare om care mă va vedea se va îngrozi de mine, așa că am venit aci în singurătatea acestor munți, unde am început să duc viața de miner, pe care o mai duc și astăzi

Felicia și Billy îl ascultaseră adânc mișcați și când tăcu, camaradul meu zise:

— Aceste crestături îți fac cinste.

— Dacă nu le-aș fi avut însă, viața mea ar fi fost cu totul alta și mult mai fericită.

— De ce?

Crestatul făcu o mișcare de împotrivire.

— Lasă, nu mai întreba. Povestea e prea tristă.

Și privirea lui rătăci iar în depărtări, ca și când ar fi văzut apărând vedenii din vremuri de demult.

Billy nu mai stărui, ci se ridică de pe scaun și începu să pregătească pentru Felicia un culcuș, din paie și pături.

— Acum să ne culcăm, căci mâine dimineață trebue să începem iar lucrul.

— Noapte bună!

— Noapte bună!

142. — Speranțe spulberate.

De câteva ori Ethel Drof se uită nerăbdătoare la ceas, căci trecea minut după minut, fără ca directorul care plecase după Bob Wilkens, să se fi întors.

Și ceilalți doi domni cari rămăseseră cu dânsa în birou și discutau despre întâmplările zilei, erau mirați de întârzierea colegului lor.

Ghicind pesemne gândurile tinerei Americane, unul din domni zise:

— Se vede că mister Wilkens nu vrea să se hotărască așa de repede și tratativele cu dânsul durează mai mult decât ne-am așteptat.

— Poate n'are chef să se întoarcă în patria lui, adăugă celălalt.

Ethel Drof își mușcă buzele.

Să aibă cumva dreptate directorul?

Incăpățânatul era în stare să ducă mai departe o viață sărăcăcioasă, decât să facă un lucru împotriva voinței lui.

Ethel Drof devenea din ce în ce mai neliniștită și se uita mereu spre ușa prin care trebuia să se întoarcă directorul.

Ea venise cu toată încrederea că va reuși, dar acum această încredere începu să slăbească.

Era atât de turburată, încât nici nu mai știa ce să răspundă domnilor cari căutau s'o distreze cu conversația, când în sfârșit ușa fu deschisă și directorul care plecase în căutarea lui Bob, se întoarse in birou.

Indată ce zări fața lui speriată, Ethel sări în picioare și întrebă cu înfrigurare:

— A refuzat cumva?

Directorul făcu o mișcare de desnădejde și răspunse:

— Nu l'am găsit nicăieri.

Ceilalți doi directori se uitară surprinși la dânsul, iar Ethel Drof, buimăcită, se dădu un pas înapoi.

— Nu l-ai mai găsit?

Directorul dădu din cap.

— Negăsindu-l la locul unde lucra de obicei, am întrebat în toate secțiile. Am fost și la cantină, crezând să dau acolo peste dânsul...

— Dar se poate să fi plecat din fabrică, acum în timpul lucrului? îl întrerupse Ethel Drof, agitată.

Directorul dădu din umeri.

— Altă explicație a dispariției lui nu este, stimată domnișoară.

— Portarul nu l-a văzut? întrebă alt director.

— L-am întrebat și pe dânsul, dar nici el nu l-a văzut. Pesemne că a sărit peste zidul de împrejmuire al fabricii. Altfel nu înțeleg cum a putut să dispară.

— Dar de ce să fi părăsit postul bun pe care îl avea aici? întrebă Ethel Drof mai departe.

Directorul se adresă ei și o lămuri:

— M'am informat pretutindeni și am ajuns la convingerea că în urma interogatoriului care i s'a luat, Woking — sau mai bine zis Bob Wilkens — a găsit că e mai bine pentru el să spele putina.

— Așa dar i-ați spus în față bănuiala care v'a fost deșteptată prin acea scrisoare anonimă?

— Asta nu, răspunse unul din directori, dar l-am luat în cercetare severă, căci trebue să înțelegi și dumneata, că nu ne convine să ni se fure de către un spion modelele cele mai noui ale mașinelor noastre. Bănuiesc că din pricina certei cu tatăl său și a lipsei de mijloace în care se află, Bob Wilkens a apucat pe căi greșite.

Ethel Drof făcu un gest prin care își arătă supărarea.

— Astea sunt fleacuri! Un Bob Wilkens nu fură; mai bine moare de foame, decât să comită o faptă necinstită!

— Mulți oameni cari au fost socotiți cinstiți au înșelat încrederea care se pusese în ei, domnișoară Drof, încercă directorul să se scuze. In orice caz, e ciudată dispariția neașteptată a acestui tânăr. Dacă ar fi avut cugetul curat, n'ar fi fugit.

Al treilea director, care până atunci vorbise mai puțin, zâmbi îngăduitor și zise:

— Se mai poate ca acest mister Wilkens să fi aflat ceva de vizita domnișoarei Drof și a vrut să se ferească de o întâlnire cu dânsa, presupunând că e în înțelegere cu tatăl său.

— Nu cred asta, interveni acela care fusese în căutarea lui Bob. Tocmai azi el a lucrat

în multă tăcere, și apoi, locul lui e în sala a treia ale cărei ferestre dau în curtea din fund, așa că nu poate vedea pe cei cari vin în clădirea direcțiunii. Afară de asta la cantină a avut loc un incident ciudat...

Ethel Drof deveni atentă și ridică repede capul, uitându-se cu încordare la director.

— Un incident? repetă ea.

— Ah, vrei să vorbești de cearta aceea, întrebă un altul din directori.

— Am reușit să aflu pricina acelei certe, urmă primul director. Unul din cei mai noui lucrători a fost marinar și a povestit celorlalți o întreagă aventură cu niște traficanți de fete. Lucrătorii mi-au spus că *Woking ar fi susținut* că era vorba de... Directorul șovăi câteva clipe și se uită încurcat la Ethel Drof.

Dar aceasta strigă, nerăbdătoare:

— Vorbește mai departe. Știi că mă interesez mult de acest Bob Wilkens și doresc să-l împac cu tatăl său, așa că aș dori să cunosc toate amănuntele pentru a-mi putea continua cercetările.

Directorul îi istorisi tot ce se petrecuse la cantină și când Ethel auzi numele Feliciei, inima i se strânse și își dădu seama că lovitura isteață pe care o pusese la cale, fusese zădărnicită.

Tocmai în ziua aceea întâmplarea a vrut ca Bob Wilkens să afle știri despre Franțuzoaica cea blondă.

Plină de mânie, Ethel Drof se întrebă ce putea să facă mai departe, spre a da de urma lui Bob.

Va mai reuși detectivul să-l găsească încă odată?

Va fi oare nevoită să se întoarcă la New-York fără niciun rezultat?

Văzând *privirile întrebătoare ale celor trei* domni, se reculese pentru a nu-și trăda dezamăgirea.

Cu un zâmbet silit, întinse directorilor mâna și își luă rămas bun.

— Deocamdată nu pot face nimic, totuși sper că Bob Wilkens, care se află la Londra fără mijloace de trai, se va întoarce să-și reia lucrul și atunci vă rog să mă înștiințați numai decât. Voiu locui mai departe la hotelul Piccadilly, unde mă puteți găsi. In ce privește mașinile pe care le-am cumpărat, deocamdată să nu le expediați. Prin acest vicleșug vreau să-l fac pe Bob Wilkens să se întoarcă în America, așa că nu voiu părăsi încă acest plan.

Directorii îi făgăduiră să-i îndeplinească dorința, cu toate că nu împărtășeau speranța pe care o avea ea, că Bob se va reîntoarce la lucru.

Abătută și tristă, Ethel Drof se urcă în mașina pe care o închiriase pentru tot timpul cât avea de gând să stea la Londra și care o aștepta la poarta fabricii.

Harry Frelinghousen, care rămăsese în automobil, o privi cu încordare și o întrebă:

— Ei, pot să te felicit?

Ethel se uită mâniată la dânsul și răspunse cu glas șuierător:

— Ne-a scăpat din nou!

— E cu neputință! Doar l-am văzut azi dimineață intrând în fabrică și te-am înștiințat îndată prin telefon.

— Cu toate acestea n'a fost găsit nicăieri, izbucni tânăra Americană și-i povesti tot ce aflase.

Detectivul fu foarte nemulțumit, căci nădăjduise să scape în sfârșit de greaua corvadă.

Inainte de a mai putea spune ceva, auzi glasul poruncitor al domnișoarei Drof:

— Trebue să-l cauți mai departe, mister Dodd... ah. voiam să spun mister Frelinghousen!

Detectivul dădu din cap și mormăi:

— Nici nu m'am așteptat la altceva.

— Ce vrei să faci acum?

— Trebue să mă mai gândesc în liniște.

Ethel Drof își frământă mâinile desnădăjduită și zise cu voce înăbușită:

— *Dacă ai fi într'adevăr* un maestru detectiv, ai fi știut îndată ce ai de făcut. Nu mai încape nicio îndoială că va încerca să plece la Sidney, spre a salva pe Franțuzoaica aceea blondă.

Detectivul făcu o mișcare disprețuitoare.

— Dar n'are bani pentru a face o asemenea călătorie!

— Mi-e teamă că va găsi mijloace să plece și fără bani în Australia. După toate câte am mai aflat despre dânsul, Bob Wilkens e un om hotărât care știe ce vrea și nu se dă înapoi de la nicio primejdie, când e vorba să-și ajungă scopul.

Detectivul simți mustrarea care se ascundea sub aceste cuvinte și protestă:

— In zilele din urmă nu ți-am dovedit și eu că știu ce vreau, miss Drof?

— Ei da, am ajuns însă și de astă dată prea târziu. Dacă vrei să câștigi o răsplată deosebită, atunci fă pe dracul în patru să-l regăsești pe Bob Wilkens.

— Și dacă voiu pune mâna pe dânsul, ce să fac cu el?

— Intrebare fără rost! Mie să mi-l aduci!

Harry Frelinghousen râse cu un aer de superioritate.

— Cred că asta ar fi cea mai mare greșală pe care am putea-o face.

— Dă-mi voie...

Dar detectivul n'o lăsă să-și isprăvească vorba, ci o întrerupse repede:

— Tocmai prin faptul că mister Wilkens a primit o știre despre Franțuzoaică, e nevoie mai mult ca oricând de mare băgare de seamă. Te rog însă, să lași tot în seama mea și îți voiu dovedi că și eu sunt un detectiv maestru.

Deoarece, din pricina circulației prea mari, automobilul fu nevoit să oprească vreo câteva clipe, Harry Frelinghousen se folosi de acest prilej, sări din mașină și dispăru în mulțime.

Ethel Drof se uită năucită după dânsul, apoi zâmbi și murmură:

— Poate va reuși să mai găsească odată urma lui Bob și atunci nu-mi va mai scăpa...

143· — Poveste tristă.

Când se duse la odihnă, bătrânei Lawford îi se păru *ceva neobișnuit, auzind pe Gregor zi*cându-i:

— Eu mai rămân cu tata să-i citesc ceva.

De când Lawford se îmbolnăvise de reumatism, se întâmplase de mai multe ori ca fiul său să-i citească ceva, fie dintr'un ziar, fie dintr'o carte, fiindcă tocmai spre seară, sau în timpul nopții, bătrânul avea dureri mai mari și nu putea să doarmă.

Dar bătrâna Lawford nici nu bănuia că cei doi bărbați abia așteptau să rămână singuri, căci în timpul din urmă nu mai avuseseră prilej, Gregor fiind foarte ocupat cu serviciul.

Doi gardieni se îmbolnăviseră pe neașteptate și starea câtorva bolnavi se înrăutățise, așa că profesorul Black dăduse ordin de a se întări garda de noapte. Din această pricină Gregor nu parvenise să cerceteze mai de aproape jurnalul lui Frank Wilkens, deoarece în sălile sanatoriului nu îndrăznise să citească. Ii era teamă ca Frank Wilkens să nu fi înștiințat pe profesorul Black

Institutul de Arte Grafice „Eminescu“, S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 40
20 II 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90.13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Marinarii traseră capacul şi o vâlvătaie îi izbi în faţă (pag. 317)

de dispariţia cărţii şi bănuiala să nu cadă asupra lui, dacă Wilkens şi Black îşi vor aduce aminte că-l găsiseră în apropierea biroului, când stătuseră la tocmeală pentru carte.

La sanatoriu însă totul părea în regulă.

Gregor Lawford observa pe Black neîncetat, dar nu putu să descopere nicio schimbare. Presupuse dar că Wilkens sau nu observase încă dispariţia cărţii, sau, dintr'o pricină oarecare, nu spusese nimic profesorului Black.

Despre toate acestea Gregor Lawford vorbi cu tatăl său când rămaseră singuri şi nimeni nu mai putu să-i audă.

La rugămintea bătrânului, Gregor începu să citească din jurnal.

Primele însemnări erau foarte scurte şi în ele se spunea că jurnalul fusese început în timpul călătoriei din America spre Franţa.

Apoi scriitorul acelor foi aminti de cunoştinţa lui cu contesa Dolores de Martigny.

Luarea aminte a celor doi bărbaţi fu mai încordată, când Gregor ajunse la acele pagini unde începeau tânguirile asupra captivităţii silite.

Tânărul Lawford citi cu glas tare:

„Londra, 18 Aprilie 1912.

Frank mi-a spus că vrea să meargă cu mine la un notar, spre a încheia un contract care să stabilească legăturile noastre de afaceri.

Am fost atât de nebun să-l cred şi am căzut în capcană.

In loc de a face un contract mi s'a răpit libertatea.

Totuşi nu-mi vine să cred că vărul meu mă va înlătura într'un chip atât de nelegiuit, ci vrea numai să-mi arate că el e mai tare decât mine.

Nu-mi pot închipui ca un medic să-i dea mână de ajutor la o crimă atât de grozavă, aşa că nu vreau să pierd toată nădejdea.

Dealtminteri nici închisoarea nu m'ar speria, dacă n'ar fi grija pentru sărmana mea Dolores.

Doamne, de aş fi putut să-i dau cel puţin de ştire, de i-aş fi povestit despre vărul meu! Atunci ar şti că mi s'a întâmplat o nenorocire.

Aşa însă, nu-şi va putea explica dispariţia mea.

Acum nu mai înţeleg nici eu ce m'a oprit să-i vorbesc despre vărul meu, care îmi seamănă atât de mult, încât s'ar părea că suntem fraţi gemeni.

Dar certurile şi neînţelegerile cu Frank sunt atât de urâte, încât n'am vrut s'o neliniştesc pe Dolores, spunându-i-le.

De ar da Dumnezeu să mă pot întoarce în curând la dânsa!"

„Londra, 24 August 1912.

Soarta mea nu s'a schimbat încă.

Trece zi după zi fără să văd un singur om, căci mâncarea mi se dă printr'o deschizătură mică a uşii şi văd numai mâna aceluia care mi-o aduce.

Atâta tot.

In cuvinte nu se poate spune cât de grozavă e această singurătate. Trebue s'o trăieşti, pentru a o putea simţi.

Un singur lucru ştiu: din partea vărului meu nu mă pot aştepta la milă sau îndurare.

Căsătoria mea cu Dolores, pe care o iubesc din tot sufletul, a aţâţat şi mai mult ura şi invidia lui.

Şi el a fost îndrăgostit odată de o Franţuzoaică, dar nu s'a putut căsători cu eă fiindcă atunci tatăl său era în pragul falimentului şi numai o căsătorie bogată a fiului său îl putea scăpa.

A fost nevoit să se supuie voinţei tatălui său şi să facă o căsătorie de convenienţă.

Abia după ce s'a însurat cu o femeie pe care n'o iubea şi după ce fata pe care o iubise se măritase şi dânsa, a venit moştenirea cea mare, aşa că îl înţeleg de ce mă invidiază pentru fericirea mea.

Totuşi nu-mi vine să cred că ura lui împotriva mea să-l poată împinge până la crimă.

Oare cugetul nu-l mustră deloc?

De Dolores se va fi îngrijit oare? Ce i-a spus despre dispariţia mea?

Gânduri negre mă chinuiesc şi mi-e teamă să nu înebunesc cu adevărat.

Dar nu, ticăloşii cari au pus la cale inlăturarea mea, nu-şi vor ajunge ţinta!"

„Londra, 4 Septembrie 1912.

Trebue să fac semne pe perete, căci altfel voiu uita şi timpul în care trăiesc.

Zilele şi săptămânile trec şi eu sunt încă prizonier.

Simt cum mă cuprinde nebunia; îmi vine să ţip în gura mare, dar ştiu că nimeni nu mă va auzi şi nimeni nu se va îndura de mine.

Doamne, dacă aş şti pe ce cale să-mi redobândesc libertatea! Sunt grozav de îngrijorat pentru scumpa mea Dolores.

Fără îndoială că Frank nici nu s'a sinchisit de dânsa şi că vrea să ajungă în mizerie. Puţinii bani pe cari i-am lăsat la hotel îi vor ajunge numai pentru scurt timp.

Ce se va face sărmana mea Dolores?

După fuga din casa rudelor ei, nu se va mai putea întoarce acolo, căci aceşti oameni fără inimă n'o vor mai primi înapoi, o vor goni când vor afla ce a făcut.

Dumnezeule sfinte, vedeam fericirea înaintea noastră şi peste noapte visul frumos s'a spulberat!

Totuşi nu mă voiu da bătut, nu, nu!

Trebue s'o regăsesc pe Dolores, căci mi-e atât de dragă! Nu vreau să pierd nici copilul pe care îl poartă în sân. E al meu, eu sunt tatăl lui! Va purta numele meu şi va fi sub ocrotirea mea de cum va vedea lumina zilei!

Vreau să-mi ţin toate făgăduielile pe care le-am făcut iubitei mele Dolores!

O voiu purta pe braţe, o voiu feri de toate nenorocirile, îi voiu face o viaţă frumoasă, lipsită de griji şi nevoi.

Dolores, iubita mea, la tine mă gândesc zi şi noapte! Tu trebue să simţi dorul nebun care mă atrage spre tine!

Doamne, Dolores, de ai putea să mă găseşti, să afli unde sunt, să-mi ajuţi să scap, să fim iar împreună!

Inimile noastre sunt legate pentru vecie una de alta.

Dolores, mi-e dor de tine, trebue să te regăsesc, să te fac să uiți chinurile pe care le-ai îndurat, să mă răzbun împotriva lui Frank pentru nelegiuirile lui! El trebue să-și capete pedeapsa pentru că a vrut să nimicească fericirea noastră".

Gregor Lawford puse cartea pe masă și se uită lung la tatăl său.

Bătrânul suspină și zise:

— Da, despre această sărmană Dolores a vorbit de multe ori.

— Dorul de dânsa i-a întărit din ce în ce mai mult voința de a fugi.

— Așa e, dragul meu băiat.

— A regăsit-o oare?

Bătrânul clătină încet capul.

— Dacă ar fi regăsit-o, s'ar fi întors la New-York și ar fi tras la răspundere pe vărul său. Mi-e teamă că nenorocirea l-a urmărit și că a pierit cine știe pe unde, în mizerie.

— Sărmanul!

Bătrânul Lawford dădu trist din cap.

— Da, sărmanul! Și ce om bun era! De multe ori mă gândesc la dânsul.

Gregor Lawford se ridică de pe scaun și începu să se plimbe agitat prin odaie.

— O asemenea nelegiuire nu trebue să rămâie nepedepsită, tată!

— Ai dreptate, Gregor, dar ce putem face niște nevoiași ca noi împotriva lui Frank Wilkens, regele automobilelor și împotriva profesorului Black? Dacă am face un denunț, n'ar fi luat în serios.

— Așa crezi?

— Declarațiile noastre ar fi luate drept răzbunare împotriva acestor doi oameni puternici și noi ce-am câștiga? Black ne-ar da afară și am rămâne pe drumuri.

— Dar dovada aceasta, tată?! zise Gregor, arătând cartea de pe masă.

Bătrânul făcu un gest obosit.

— Cum vrei să dovedești că însemnările acestea sunt adevărate? Dacă Frank Wilkens și profesorul Black se vor înțelege, vor susține că acest document e falșificat și noi vom suferi urmările. Mai mult de milă pentru acel tânăr care a fost acum câtva timp aici, m'am învoit cu planul tău. Dacă îl vei găsi, n'ai decât să-i dai cartea, mai mult nu putem face, dragă Gregor.

Tânărul Lawford se așeză iar lângă tatăl său și începu să răsfoiască din nou cartea.

După o tăcere mai lungă, zise:

— Numai întâmplarea ar putea face să-l regăsesc pe acel tânăr. Dealtminteri nici nu știm dacă nu e unit cu regele automobilelor. Cu întrebarea asta mi-am bătut mult capul în zilele din urmă și pe când citeam, m'am gândit la un alt mijloc. Ar trebui să căutăm pe femeia aceea...

— Pe Dolores? întrebă bătrânul Lawford.

Gregor dădu din cap.

— Dacă aș găsi-o și i-aș da cartea aceasta, negreșit că ar face tot ce i-ar sta în putință ca Frank Wilkens și profesorul Black să-și primească pedeapsa.

— Unde vrei s'o mai găsești acum, după ce au trecut aproape douăzeci de ani de la aceste întâmplări atât de triste? Fără îndoială că ea a uitat de tot ce s'a petrecut acum douăzeci de ani și se va fi căsătorit cu altul.

— Nu-mi vine să cred așa ceva, tată, căci copilul de care e vorba în aceste însemnări, îi va fi amintit neîncetat pe acel Frank Wilkens.

— Copilul poate nici nu mai trăiește; poate l-a dat chiar de atunci la străini. Te rog nu-ți mai frământa mintea cu această afacere, nu mai scormoni trecutul și uită tot ce s'a întâmplat în timpul din urmă.

Gregor Lawford clătina cu încăpățânare capul...

— Nu pot să uit, tată. Toate aceste întâmplări au pătruns prea adânc în sufletul meu și trebue să fac ceva, spre a-mi recăpăta liniștea.

— Te previn să fii cu băgare de seamă, băiete!

— N'avea nicio grijă; voiu face astfel încât să nu suferim noi din pricina acestei afaceri întunecate.

— Ce vrei să faci?

— Inainte de toate voiu face cercetări, pentru a da de urma acestei contese de Martigny. In cartea aceasta este scris că e Franțuzoaică și că a stat la niște rude ale ei, cari fără îndoială vor ști ceva despre dânsa.

Bătrânul suspină iar.

— Văd că n'are niciun scop să te opresc de a face ce ți-ai pus în cap.

— Da, tată, trebue să fac ce mă îndeamnă inima. Din foile acestea am văzut cum au fost nenorocite două vieţi şi nu pot răbda ca o astfel de nelegiuire să rămâie nepedepsită. Nu ştiu încă dacă voiu reuşi, dar mă bizui pe dreptatea lui Dumnezeu.

Luă iar cartea şi urmă să citească trista poveste a unei iubiri nenorocite.

144. — Cocoşul roşu.

După plecarea lui Liu-San-Ciang, Tao-Juan-Ming coborî în încăperile aşezate în subsolul casei sale.

Aici era aproape întunerec, căci numai câteva lampioane roşii răspândeau o lumină slabă.

Mai multe încăperi se înşirau una după alta, în faţa uşilor erau atârnate rogojini, iar duşumelele erau acoperite tot cu rogojini, aşa că paşii abia se auzeau

Dealungul pereţilor erau bănci late, cu perne şi în faţa fiecăreia se afla câte o măsuţă mică şi joasă.

Intr'o încăpere mai din fund erau paturi aşezate unul deasupra altuia şi pretutindeni plutea un miros dulceag.

Pe paturi şi bănci zăceau întinşi Chinezi, nemişcaţi şi ţepeni, cu un zâmbet schimonosit pe feţele lor.

Erau fumători de opiu, oaspeţii lui Tao-Juan-Ming.

Intreprinderea lui funcţiona zi şi noapte.

In faţa celor cari abia veniseră, şedeau ghemuite Chinezoaice tinere, care turnau ceaiu în ceşti subţiri şi pregăteau pipele de opiu

Chipurile celor întinşi pe bănci, fetele care se ducea de la unul la altul cu paşi uşori, ofereau o privelişte fantomatică.

Era China întunecată, era o tavernă de opiu din Sangai, cuibul tuturor viciilor şi patimilor!

Tao-Juan-Ming păşi până în încăperea din fund, acolo unde erau paturile, unde se aflau cei mai săraci din oaspeţii lui: hamali şi lucrători din port. Privi cercetător în jurul lui, apoi se apropiă de un om care tocmai se deşteptase din beţia din opiu.

— Ah, eşti aici Huan-Tsung? Bine că te-am găsit.

— M'ai căutat, Tao-Juan-Ming?

— Da, am de vorbit cu tine.

Omul se ridică, îşi întinse trupul vânjos şi căscă. Era îmbrăcat numai cu pantalonii, ca toţi hamalii chinezi.

— Vrei să mă întrebi când am să-ţi plătesc opiul pe care l-am fumat pe datorie?

— Aşa este, căci un om cinstit nu trebue să întârzie prea mult cu plata datoriilor sale. Socoteala ta e mare şi nu mai pot să te aştept.

Hamalul tresări.

— Voiu lucra iar în port şi îţi voiu aduce tot câştigul meu, numai să nu mă laşi fără opiu.

— Ce vrei să lucrezi?

— Ştiu că vaporul „Neptun" încarcă cărbuni şi are nevoie de hamali, aşa că mă duc acolo.

In ochii întunecaţi ai lui Tao-Juan-Ming se ivi o lucire.

— N'ai să poţi câştiga destul ca să-mi plăteşti datoria. Ai să-mi dai vreo sută de yeni şi până nu mi-i vei plăti nu-ţi voiu mai da din otrava dulce şi nici nu vei mai avea voie să intri în taverna mea.

Hamalul făcu o mutră desnădăjduită şi se rugă:

— Nu fii atât de neîndurat cu mine.

— Ar trebui să fiu, totuşi îţi voiu arăta o cale să poţi câştiga bani mulţi. Iţi voiu da două sute de yeni, dacă vei face ceea ce voiu cere de la tine.

— Două sute de yeni?... repetă Huan-Tsung neîncrezător. Spune-mi ce să fac? Sunt gata la orice.

Tao-Juan-Ming se aşeză lângă dânsul pe pat, îşi apropiă gura de urechea lui şi începu să-i vorbească în şoaptă. După câtva timp îl întrebă:

— Ai înţeles tot?

— Tot.

— Şi ai să faci cum ţi-am spus?

— Pentru două sute de yeni îmi vând şi sufletul dracului, Tao-Juan-Ming. Te poţi bizui pe mine.

Hamalii chinezi se îngrămădiră in număr mare pe vaporul „Neptun" căutând de lucru. In fruntea lor era Huan Tsung. Casierul vaporului alese pe cei mai puternici şi între cei angajaţi fu şi Huan-Tsung.

După o jumătate de ceas era zarvă mare pe vaporul „Neptun" şi în jurul lui. Aerul ră-

suna de zăngănitul lanțurilor, vuietul macaralelor și strigătele hamalilor. Sudoarea le curgea șiroaie de pe trupurile pe jumătate goale, pe cari se așeză praful de cărbuni, prefăcându-i din galbeni în negri.

Grămezi din ce în ce mai mari de cărbuni dispăreau pe rând în pântecele marelui vapor.

Când fu vorba să se dea la o parte cărbunii din fundul magaziilor, spre a face loc altor încărcături, printre cei dintâi cari se oferiră pentru această treabă, fu Huan-Tsung.

De obiceiu hamalii se cam fereau de acest lucru greu, dar casierul care supraveghea oamenii, nu bănui nimic când văzu că unul se oferă de bună voie, căci ce-ar fi putut face rău acolo în fundul vaporului?

Se lucră toată ziua și îndată după apusul soarelui lucrul fu isprăvit și hamalii veniră pe puntea vaporului să-și primească plata.

Toți erau de față, numai Huan-Tsung lipsea încă. Casierul văzu că îi mai rămăseseră banii pentru plata unui om. Unde era oare acesta?

Vru tocmai să trimeată un marinar în magazia de cărbuni spre a-l căuta, când apăru și el.

— Unde ai fost, nemernicule?! se răsti casierul la dânsul.

Huan-Tsung, zâmbi.

— Am fost la bucătărie.

La auzul acestei mărturisiri sincere, casierul zâmbi.

— Și. bucătarul ți-a dat ceva?

— Da, m'a dat afară.

— Bine ți-a făcut. De ce ești lacom? Așaa... iată-ți plata și șterge-o, să nu te mai văd în ochi.

Huan-Tsung își luă banii și plecă foarte grăbit, îndreptându-se spre cartierul chinezesc de pe malul canalului Su-Ciau.

Căpitanul Barnabe ședea în cabina lui și făcea însemnări în jurnalul de bord.

A doua zi urma să plece iar în largul mării.

Gândurile lui sburară apoi la Dolores, care acum trebuia să fie departe.

Ce fericit ar fi fost, dacă ar fi putut pleca și el cu dânsa!

Ca femeie poate nu va reuși să izbutească la Sidney și dacă n'o va găsi pe Felicia, de sigur n'avea pe nimeni lângă ea care să-i dea un sfat sau un ajutor. Poate îi va folosi scrisoarea de recomandație pe care i-o dăduse.

Gândul acesta îl mai liniști și își îndreptă iar atenția asupra jurnalului de bord. Apoi luă o hartă și studiă cursul pe care avea să-l ia a doua zi.

Pe punte santinelele pășeau liniștite încolo și încoace și când se întâlneau, schimbau câteva vorbe, ca să le mai treacă timpul.

Era după miezul nopții și cei doi marinari de veghe erau tocmai unul lângă altul, când unul din ei adulmecă aerul și întrebă:

— Nu simți și tu că miroase ceva a ars?

— Ba da, și mie mi s'a părut adineauri.

— Căpitanul nu s'a culcat încă. Trebue să-i raportăm.

— Du-te tu.

Celălalt marinar se îndreptă spre cabina căpitanului, bătu la ușă, intră și îl înștiință pe căpitanul Barnabe de observația pe care o făcuse.

Căpitanul sări în picioare și zise:

— Hai repede, să vedem de unde vine mirosul de ars.

Amândoi alergară pe punte.

— Domnule căpitan, prin deschizătura asta iese fum, îi strigă celălalt marinar, îndată ce-l văzu.

— Deschideți repede capacul!

Amândoi marinarii apucară capacul și îl traseră cu putere în sus.

Un nor de fum îi izbi în față, apoi izbucniră flăcări puternice.

Foc pe bord!

Îngrozit, căpitanul se dădu câțiva pași înapoi, dar se reculese repede.

— Tot echipajul să vie pe punte, strigă el cu glas puternic.

Unul din marinari alergă spre clopotul vaporului și sună alarma. Peste câteva clipe toți alergară pe punte, unii îmbrăcați numai pe jumătate.

— Foc!... Foc!...

Toți rămaseră îngroziți.

— Aduceți repede pompele de stins!

După câteva clipe apăru pe punte și inginerul-șef și se apropiă de căpitanul Barnabe.

— De unde a izbucnit focul?

— Bănuiesc că din magaziile de cărbuni.

— Trebue să înştiinţăm pompierii din port.

— Da, du-te repede.

Inginerul alergă spre cheiu.

Intre timp marinarii pregătiseră pompele şi întinseseră tuburile iar şeful pompierilor de pe vapor luă comanda.

— Daţi drumul la apă!

Pompele începură să lucreze şi ţâşnind cu putere, apa pătrunse în interiorul vaporului.

Pompele lucrau din răsputeri, dar toate străduinţele păreau să fie zadarnice. Flăcările izbucneau cu putere din ce în ce mai mare şi focul începu să se întindă şi pe punte, răspândind o căldură atât de mare, încât pompierii fură nevoiţi să bată în retragere.

Căpitanul Barnabe, dispreţuind primejdia, alerga dela unul la altul, îndemnându-i pe toţi şi dând ordine după ordine.

Dacă focul pătrundea până la maşini, atunci vaporul era pierdut!

Nici nu-şi mai frământa mintea să afle do unde pornise focul, ci se străduia să-l stingă.

Neliniştea lui creştea din ce în ce.

Doamne, de ar veni odată ajutorul din port, căci cu pompele de mână pe care le avea pe vapor, nu putea să biruie focul. Se părea că toţi cărbunii se aprinseseră.

Barnabe se uită nerăbdător spre port şi în sfârşit zări apropiindu-se una din bărcile cu motor ale pompierilor din port, iar de-alungul cheiului veneau în goană pompele cele mari.

Căpitanul începu să capete iar speranţă că va putea salva vaporul, dar deodată se auzi o detunătură puternică ce făcu să se cutremure tot vasul.

Cazanele explodaseră, aşa că nu mai era nicio scăpare.

Dumnezeule, dar actele vaporului!

Din pricina exploziei se făcuse o spărtură mare în peretele vaporului, prin care aerul pătrunse în interior şi înteţi şi mai mult focul.

Şi o parte din punte fusese cuprinsă de flăcări, aşa că pompierii trebuiră să părăsească pompele şi să se retragă.

Cel puţin să nu se piardă şi vieţi omeneşti!

Cu glas puternic căpitanul Barnabe strigă:

— Tot echipajul să părăsească vaporul! Coborîţi pe uscat!

Era şi timpul, căci în clipa următoare puntea se prăbuşi peste magaziile de cărbuni.

Flăcări mari se ridicară şerpuind spre cer, căci acum se aprinsese şi depozitul de combustibil.

Totul era o mare de văpăi.

Barca pompierilor din port nici nu se mai putu apropia de vapor unde dealtminteri nu mai era nimic de salvat.

Căpitanul îşi aduse iar aminte de documentele vaporului, care trebuiau salvate cu orice preţ.

Alergă spre scara care ducea la puntea de comandă, dar flăcările îl izbiră în faţă şi fu nevoit să se oprească câteva clipe.

Totuşi trebuia să meargă înainte!

Işi luă inima în dinţi şi se năpusti în cabina unde erau actele. Deschise uşa, pătrunse înăuntru, trase sertarul din mijloc al biroului unde erau documentele, le luă şi le ascunse sub tunica lui.

Acum trebuia să se întoarcă pe drumul pe care venise, dar când ieşi din cabină văzu înaintea lui o mare de flăcări.

Cum să treacă prin ea?... Cum să ajungă la mal?...

Părea pierdut fără scăpare!

Va pieri în flăcări cu acte cu tot!

Nu, nu, nu se poate, trebuia să scape de această moarte îngrozitoare!

Mai era o singură cale.

Inaintă până la capătul punţii de comandă şi de aci sări în apă şi înotă din răsputeri spre cheiu, unde în sfârşit găsi un loc de unde câteva trepte duceau în sus.

Era salvat şi scăpase şi hârtiile.

Nu departe de locul unde ajunsese pe cheiu, stăteau grămadă oamenii lui, între ei ofiţeri, ingineri, medicul vaporului şi casierul. Toţi erau buimăciţi şi se uitau spre vapor, cu ochii măriţi de groază.

Barnabe se apropiă de dânşii şi când inginerul-şef îl zări, strigă:

— Slavă Domnului că ai venit, căpitane dragă! Te credeam încă pe bord! Ai putut scăpa?

— Era gata să pier în flăcări. Iată documentele, ia-le la dumneata.

Inginerul le luă în primire şi zise:

— Lasă-le la mine, voiu avea grijă de ele, dar dumneata du-te acum la un hotel şi schimbă-ţi hainele.

Căpitanul clătină capul.

— Nu, trebue să rămân aici, să văd ce se va întâmpla cu vaporul meu.

— Va arde și mâine și poimâine. Doar nu putem aștepta aici atâta vreme?!

— De unde a izbucnit oare focul? întrebă Barnabe desnădăjduit.

Casierul, care auzise această întrebare, se apropiă și răspunse:

— Bănuiesc pe unul din hamali.

— Vasăzică focul a fost pus? murmură Barnabe.

— Nu încape nicio îndoială.

— Spui că bănuiești pe unul din hamali?

— Da; unul din ei a întârziat când am făcut plata și când a venit în sfârșit, a spus că a fost la bucătărie să ceară ceva de mâncare. L-am întrebat însă pe bucătar și acesta mi-a spus că n'a văzut niciun Chinez.

— Faptul trebue adus la cunoștința poliției.

— Am și făcut asta. Privește, colo sunt domnii de la Prefectură cari au venit când s'a dat alarma. Ei nu cred însă că o urmărire va fi cu folos, căci numele hamalului nu-l cunosc și după descriere e greu să găsești pe unul din acești Chinezi, care seamănă atât de bine între ei, încât nu pot fi deosebiți.

Așa dar, crima va rămâne nepedepsită!

Nu încape nicio îndoială că hamalul n'a pus focul de la sine, se gândi Barnabe. A fost cineva care l-a îndemnat, și acesta nu poate fi decât... Liu-San-Ciang!

Deodată se făcu lumină în mintea căpitanului. Chinezul se răzbunase împotriva lui!

Barnabe își îndreptă privirile de-alungul cheiului.

Acum câteva ore yachtul „Li-Pe" mai fusese acolo, dar dispăruse. Ticălosul spălase putina, așa că trebuia urmărit.

Dar chiar dacă îl va prinde, se va putea dovedi că Liu-San-Ciang era vinovatul?

Nici hamalul nu-l va trăda, căci acești Chinezi țineau unul la altul, erau credincioși.

. . . .

Intr'adevăr, cu puțin timp înainte, yachtul mai fusese în port și Liu-San-Ciang stătuse pe puntea lui, privind spre vaporul „Neptun".

Așteptase până când izbucniseră primele flăcări și când auzi clopotul de alarmă, un zâmbet crud și triumfător se ivi pe buzele lui.

Răzbunarea se înfăptuise.

Yachtul era acum departe în largul mării și nimeni nu l-ar mai fi putut ajunge, dacă i-ar fi dat cuiva în gând să-l urmărească.

Căpitanul Barnabe își primise pedeapsa și dacă nu va pieri și el în flăcări, se va feri pe viitor să se mai poarte cu un Chinez ca și când ar fi un câine!

. . . .

Intre timp, Huang-Tsung se afla în taverna lui Tao-Juan-Ming, întins pe unul din paturile din încăperea din fund și o Chinezoaică tânără îi pregătea pipa de opiu.

El zâmbea mulțumit.

Tao-Juan-Ming îi dăduse două sute de yeni și pe deasupra îl iertase de toată datoria. Acum era cel mai bogat hamal din tot Șangaiul.

Fata îi întinse pipa și o aprinse.

Un miros dulceag se răspândi în jurul lui și Huang-Tsung începu să fumeze. In curând va veni frumoasa beție, va visa...

Avea doar două sute de yeni... va putea fuma opiu mult... mult de tot...

Iar în port vaporul «Neptun» ardea, ardea mereu... va arde până când nu va mai rămâne nimic din el.

Bob nu mai fu în stare să rămâie în sala fabricei.

Sgomotul maşinilor îi era un adevărat chin, căci mereu i se părea că aude strigătul desnădăjduit al Feliciei:

„Ajutor, Bob... Ajutor!"

Nu se mai gândea decât la ajutorul pe care trebuia să-l dea Feliciei.

Fără a-şi da seama de ce face, părăsi sala, urmărit de privirile ironice ale celorlalţi lucrători şi ieşi în curte.

Abia când simţi aerul răcoros, se mai reculese şi privi în jurul lui ca şi când s'ar fi trezit dintr'un vis urât.

Ce să facă?

Să se întoarcă iar la lucru?

Fruntea i se încruntă când îşi aduse aminte de interogatoriul neplăcut care i se luase.

Cu ce scop i se puseseră atâtea întrebări?

Doar nu era un răufăcător!

Deodată îi veni în gând că poate unul din supraveghetori prinsese bănuială asupra lui şi făcuse un raport direcţiei.

Fără îndoială că acum va fi supravegheat de aproape şi se îngrozi la gândul că va fi înconjurat de spioni.

Cu toate acestea, întâmplările din ziua aceea i se părură fără însemnătate faţă de grija pe care o avea pentru Felicia.

Numai atunci va putea găsi iar linişte, când va şti ceva hotărît asupra soartei iubitei lui, dar cum va putea afla ceva?

Mamei Feliciei nu-i putea scrie, căci nu ştia unde se află.

Văzând că vreo câţiva lucrători, cari se aflau în curte, îl privesc bănuitori, plecă mai departe.

Intâi vru să treacă — cum făcea de obicei — prin ieşirea principală dar se gândi că portarul nu-l va lăsa.

Se hotărî repede şi se îndreptă spre o parte pustie a curţii. Acolo sări zidul de împrejmuire şi o luă la fugă pe străzi, ca şi când ar fi fost urmărit.

Strigătele câtorva trecători şi observaţiile batjocoritoare ale unor băieţi, îl făcură să-şi vie în fire, şi spre a scăpa de atenţia mulţimii, intră într'o cârciumă, unde se aşeză la o masă şi ceru un rachiu.

Abia acum gândurile i se limpeziră şi privindu-se, îşi dădu seamă că era îmbrăcat încă în haine de mecanic.

Intâmplările din ziua aceea îl făcuseră să-şi piardă cumpătul, dar toate le-ar fi îndurat, dacă n'ar fi fost teama grozavă de soarta Feliciei.

Trebuia s'o caute neapărat.

In închipuirea lui o vedea înconjurată de cele mai mari primejdii şi dorul de dânsa îl chinuia îngrozitor.

Un geamăt dureros izbucni din pieptul său şi îşi sprijini capul în mâini, aşa că birtaşul care se uitase la dânsul, se apropiă de masa lui şi îl întrebă cu blândeţe:

— Ce-i cu tine, băiete? Ţi s'a întâmplat vreo nenorocire?

Bob ridică încet capul şi privind desnădăjduit pe birtaş, murmură:

— Nenorocirea mă urmăreşte la fiece pas.

Bătrânul birtaş dădu compătimitor din cap.

— Ei da, ce să-i faci; se întâmplă de multe ori că un singur om trebue să sufere cât zece.

— Dar e prea greu de îndurat!

Bătrânul îl privi întrebător:

— E vreo fată în joc?

— Da. Grija de dânsa mă omoară.

— E bolnavă?

Bob avu un surâs plin de amărăciune.

— I s'a întâmplat ceva mai rău. A căzut în ghiarele unor negustori de fete şi a fost răpită, dusă departe în ţară străină.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV **No. 41**
21 II 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 8 TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Bob se apropia de masa de desen şi înşfăcă planurile (pag. 326).

Nici el nu ştia cum se făcea de-i povestea acestui om străin despre durerile lui, dar inima îi era atât de grea, încât simţea nevoia să aibă un om lângă dânsul, căruia să-i destăinuiască starea lui sufletească.

Birtaşul îl privi neîncrezător.

— A căzut în mâinile unor negustori de fete? repetă acesta. E îngrozitor. Dar de unde ştii? Ţi-a dat de ştire?

— Nu, am aflat însă prin alţii vestea aceasta grozavă, răspunse Bob şi îi povesti bătrânului birtaş tot ce auzise dela fostul marinar, în cantina fabricii.

— Ce-ai face în locul meu? întrebă el cu glas tremurător de emoţie. Sunt atât de zăpăcit, încât am părăsit şi lucrul. Nu mai eram în stare să aud sgomotul maşinilor. Mi-e teamă să nu înebunesc.

— Şi ai fugit aşa, fără să spui nimic?

— Dumneata ai fi făcut altfel în locul meu?

Bătrânul zâmbi, îşi frecă bărbia şi zise:

— Nici nu mă prea pot pune în locul tău, băiete. Am şaptezeci de ani şi la vârsta asta dragostea nu mă mai turbură.

— Dar când ai fost tânăr?...

Zâmbind, bătrânul îl întrerupse:

— Pe atunci îmi erau şi mie dragi fetele şi poate mi-aş fi pierdut şi eu mintea, dacă drăguţei mele i s'ar fi întâmplat ceva.

— Te rog dă-mi un sfat ce să fac. Crezi că ar fi bine să telegrafiez poliţiei din Sidney?

Bătrânul se scărpină la ceafă şi mormăi:

— Asta o să coste cam scump. Ai atâtea parale cât o să coste o cablogramă până la Sidney?

Bob îşi pipăi buzunarele şi scoase portofelul pe care îl luase în zilele din urmă la dânsul când schimba hainele de lucru, căci la garderoba fabricei se întâmplaseră mai multe furturi. Numără repede banii şi zise:

— Am vreo trei lire sterline la mine.

Birtaşul râse.

— Cu atâta n'ai să poţi face nimic. După câte ştiu, o telegramă mai lungă, cum ar trebui s'o dai, ca să fie lămurită şi cu răspuns plătit, va costa vreo opt până la zece lire sterline.

Bob îşi plecă încet capul şi privi desnădăjduit în gol.

— Dar trebue să fac ceva... zise el, suspinând îndurerat. N'aş mai fi în stare să aştept la Londra zi cu zi, cu sufletul împovărat de grija sărmanei mele iubite. Trebue să intreprind ceva, căci altfel nu voiu mai putea îndura viaţa.

Bătrânul se uită compătimitor la Bob, îl bătu pe umeri şi-i zise:

— Nu-ţi pierde curajul, băiete. Un bărbat ca tine va trece peste toate greutăţile. Mai sunt doar şi alte fete în lumea asta.

— Pentru mine nu este decât una, răspunse Bob cu hotărîre.

— Atunci mărturisesc că nu ştiu ce sfat să-ţi dau.

— Trebue s'o regăsesc zise Bob cu înfocare. Orice s'ar întâmpla, trebue s'o caut.

Deodată în ochii bătrânului se ivi o lucire şi aplecându-se spre Bob, îi zise în şoaptă:

— Ar fi o singură cale, băiete.

— Care?

— Ar trebui să pleci tu însuţi la Sidney şi să întreprinzi singur cercetări pentru a-ţi regăsi fata.

Bob isbucni într'un râs amar.

— Cum să plec la Sidney, când n'am măcar banii trebuincioşi pentru o telegramă?

— Pentru un nevoiaş ca tine e mai uşor să pleci în Australia, decât să găseşti bani pentru o telegramă

Bob izbucni înciudat:

— Nu-ţi bate joc de mine. Crede-mă că nu-mi arde de glumă.

— Stai, băiete, nu te aprinde aşa, îi curmă vorba bătrânul. Nici prin gând nu-mi trece să-mi bat joc de tine, în starea în care te afli. Ascultă-mă mai întâi şi o să recunoşti că ideia mea nu e rea.

— Ce vrei să spui? îl îndemnă Bob cu nerăbdare. Vorbeşte repede. Ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai putea arăta o cale bună.

Birtaşul umplu întâiu paharele cu rachiu, trase o duşcă zdravănă şi începu:

— Te-aş sfătui să te angajezi pe un vapor care pleacă spre Australia. In felul acesta vei putea ajunge acolo fără să te coste bani şi odată la Sidney, vei vedea tu ce e de făcut spre a da de urma fetei tale.

Câteva clipe domni tăcere, căci la început Bob se uită năuc la bătrân, ca şi când nu l-ar fi înţeles, apoi zise:

— Asta ar fi într'adevăr o cale. Dar mă vor primi pe un vapor?

— Eşti înalt la stat şi pari să fii voinic.

Bob zâmbi.

— Slavă Domnului, în privinţa asta nu mă pot plânge.

— Oameni ca tine sunt căutaţi ca fochişti sau lucrători pe vapoare şi cred că vei găsi uşor un angajament.

Bob rămase pe gânduri.

De câte ori venise din America în Franţa, călătorise în cabină de lux şi acum va trebui să plece ca fochist sau lucrător?!... El, fiu de milionar!

Nu se lăsă descurajat de greutăţile şi mizeriile pe cari, fără nicio îndoială, le va avea de îndurat într'o astfel de călătorie şi zise:

— Poate ai dreptate. Voiu încerca să ajung pe calea aceasta la ţinta pe care o urmăresc.

Mai rămase câtva timp în cârciumă şi vorbi cu bătrânul despre amănuntele planului său, care nu-i ieşi din minte nici mai târziu, când se află în stradă.

Oricât de atrăgător era gândul că însfârşit va putea face ceva spre a pleca în căutarea Feliciei, totuşi nu ştia cum va putea răbda să mai stea câteva zile la Londra, chinuit de grija ei.

146. — O veste îmbucurătoare.

Tânărul ofiţer de la postul de radio rămase buimăcit când o văzu pe Dolores leşinată.

In spaima lui, sună nu clopoţel, pentru a

chema în ajutor pe camarazii lui, căci nu-i era îngăduit să părăsească postul.

Câţiva ofiţeri veniră în grabă în cabina de radio şi îşi dădură îndată seamă de cele ce se întâmplase, când zăriră pe contesa de Martigny întinsă la pământ, în nesimţire.

O ridicară şi o culcară pe canapeaua care servea pentru odihna ofiţerului de serviciu în timpul nopţii.

— Ce s'a întâmplat? întrebă unul din ofiţeri.

Intre timp ofiţerul de serviciu luase în primire telegrama care tocmai sosise, apoi se adresă camarazilor:

— Doamne, cât m'am speriat când am văzut-o pe contesă prăbuşindu-se! Până acum n'am văzut încă o femeie leşinată.

— Dar care a fost pricina?

Tânărul ofiţer dădu din umeri.

— Pe semne că a citit telegrama, pe când o transcriam...

— Ce telegramă a sosit?

— Că pe vaporul «Neptun» a izbucnit un incendiu în urma unui act de sabotaj, îl lămuri ofiţerul.

In clipa aceea Dolores făcu o mişcare şi un geamăt slab ieşi din pieptul ei. Era ca scâncetul unui copil, aşa că ofiţerii fură şi mai îngrijoraţi şi unul din ei zise:

— De ce stăm şi nu facem nimic? Trebue să-i dăm ajutor imediat. Du-te şi cheamă repede pe doctor, se adresă el unui camarad.

Acesta, un tânăr înalt şi svelt, părăsi repede cabina, dar abia plecase, când Dolores deschise ochii.

Intâi se uită zăpăcită în jurul ei şi din privirea-i se putea vedea că nu-şi dădea seama unde se află.

Ingrijorat, ofiţerul de la postul de radio se aplecă spre dânsa şi îi zise, spre a o linişti:

— Doamnă contesă, nu vă speriaţi. Deşi nenorocirea e destul de mare, dar vieţi omeneşti nu s'au pierdut.

Dolores se ridică repede, căci aceste cuvinte ale tânărului ofiţer îi reamintiră telegrama pe care o văzuse şi din nou cuprinsă de nelinişte, întrebă cu glas tremurător:

— Spune-mi, te rog, tot. Ce s'a întâmplat pe vaporul „Neptun"? S'a comis un act de sabotaj?... Doamne, am ştiut că din pricina mea căpitanul Barnabe îşi va atrage duşmănia lui Lin-San-Ciang!

— Cu toate acestea nu trebue să vă înspăimântaţi, doamnă contesă, o linişti din nou tânărul ofiţer. Pe «Neptun» a izbucnit un incendiu groaznic care a nimicit tot vaporul, cu toate că echipajul şi-a dat toată osteneala să-l salveze. Din fericire însă căpitanul Barnabe şi toţi oamenii lui au scăpat.

Dolores privea în gol, cu ochii măriţi de groază.

— Dumnezeule Sfinte, vaporul «Neptun» nimicit! murmură contesa. Ce grozăvie!

Apoi îşi încleştă degetele de braţul ofiţerului şi îl întrebă cu vocea înăbuşită:

— Mi-ai spus tot adevărul? Nu mi-ai ascuns nimic?

— Dar pentru Dumnezeu, doamnă contesă, cum puteţi să vă închipuiţi aşa ceva?

— Mi-e teamă că nu mi-ai spus tot!

Ofiţerul luă telegrama de pe masă şi o întinse contesei.

— Vă rog citiţi singură, doamnă contesă. Acesta e textul original al telegramei.

Cu mâinile tremurânde Dolores o luă şi citi repede:

«Vaporul «Neptun» din portul Şangai grav avariat prin sabotajul unui hamal chinez. Focul a fost pus. Cu toate străduinţele eroice ale echipajului n'a putut fi stins. Vaporul e pierdut. Căpitanul Barnabe şi întregul echipaj au fost salvaţi".

Dolores reciti de câteva ori aceste rânduri şi respiră uşurată.

Nici nu-i venea să se gândească ce s'ar fi întâmplat, dacă prin răzbunarea lui Lin-San-Ciang — căci nu se îndoi o singură clipă că e vorba de o răsbunare a lui — ar fi pierdut pe Barnabe!

Totuşi bucuria ei de o clipă fu turburată de grija viitorului.

— Ce se va întâmpla acum cu căpitanul Barnabe şi echipajul de pe «Neptun»? întrebă ea cu teamă.

Tinerii ofiţeri se uitară unul la altul, astfel că se făcu o tăcere de câteva secunde şi teama contesei crescu şi mai mult.

— Işi va pierde cumva postul? zise ea agitată.

— In privinţa aceasta poate hotărî numai tribunalul maritim din Marsilia, răspunse ofiţerul dela postul de radio. Căpitanul Barnabe va primi fără îndoială ordin de la armatorul său,

să se întoarcă cu primul vapor în Franța. Apoi se va face cercetarea cazului și după cum va fi sentința tribunalului maritim, căpitanul Barnabe va fi pedepsit, sau i se va da comanda unui alt vas.

După ce ofițerul isprăvi de vorbit, se făcu o tăcere lungă, căci Dolores se culcase istovită în perne și închisese ochii, lăsându-se pradă gândurilor chinuitoare.

Inima-i se strânse de milă pentru bărbatul atât de drag, dar nu putu să spună acestor ofițeri tineri toată povestea dragostei ei pentru Barnabe.

Numai din pricina acestei iubiri se abătuse nenorocirea asupra căpitanului Barnabe; numai din pricina ei se răsbunase Liu-San-Ciang!

Oare judecătorii din Marsilia vor înțelege acest lucru și se vor îndura de Barnabe?

Acesta era doar cu desăvârșire nevinovat!

Venirea doctorului pe care îl chemase unul din ofițeri, îi alungă gândurile negre și la întrebarea lui, cum se simte, contesa răspunse cu un zâmbet obosit:

— Nu sunt bolnavă, domnule doctor; numai emoțiile grozave prin cari am trecut în timpul din urmă, mi-au istovit puterile.

— Ai mare nevoie de liniște, doamnă contesă.

— Cum să găsesc liniște, când nenorocirile se țin lanț de mine?

— De data aceasta cel puțin, nu trebue să te turburi, doamnă contesă, căci după cum ai văzut singură, căpitanul Barnabe a scăpat de orice primejdie.

Dolores tăcu câteva clipe, apoi surâse îndurerată și răspunse cu voce aproape stinsă:

— Cu toate acestea am presimțirea că nenorocirile n'au luat încă sfârșit pentru mine și că la Sidney voiu avea de îndurat chinuri și mai îngrozitoare.

— N'ai fi putut însărcina pe altcineva cu plecarea la Sidney? o întrebă medicul. Pentru sănătatea dumitale ar fi fost mult mai bine, dacă te-ai fi întors în țară și ai fi intrat într'un sanatoriu, ca să te întremezi.

Dolores clătină din cap.

— Nicăieri n'aș avea liniște, cât timp îmi știu copila în primejdie. Cine ar putea face cercetările cu mai multă râvnă decât eu, mama ei? Nu, domnule doctor, n'am timp să fiu bolnavă, să mă gândesc la mine! Trebue să-mi caut fata...

Medicul nu se mai încumetă să facă vreo obiecțiune, căci din expresia feței contesei își dădea bine seamă că hotărîrea ei este nestrămutată.

— Ascultă-mi cel puțin sfatul pe care ți-l voiu da acum, zise doctorul după o scurtă tăcere. In timpul călătoriei până la Sidney cruță-te pe cât poți. Stai cât mai mult întinsă într'un fotoliu pe puntea vaporului, ca să-ți liniștești nervii.

— Asta o voiu face cu plăcere, domnule doctor, deși știu că liniște desăvârșită nu voiu avea decât după ce îmi voiu fi regăsit copila. Dacă o voiu pierde pe Felicia, atunci viața nu mai are niciun preț pentru mine.

In clipa aceea, aparatul Morse începu să bată iar și ofițerul de serviciu fu nevoit să se întoarcă la postul său.

Ceilalți tăcură și se uitau la dânsul cum lua note.

După câteva clipe ofițerul se întoarse spre ei și zise:

— A sosit o telegramă pentru dumneata, doamnă contesă, și cred că asta va fi cea mai bună doctorie.

Dolores luă foaia de hârtie și citi: „Indurerat de pierderea vaporului, dar salvat de orice primejdie. Cercetarea mă va reține câtva timp la Șangai. Liu-San-Ciang bănuit ca instigator. A dispărut cu yachtul său. Nu fii îngrijată. Nădăjduiesc revederea fericită la Marsilia.

Mihail Barnabe"

O rază de fericire sclipi în ochii contesei.

— O revedere fericită la Marsilia...? murmură ea și privi visătoare în gol.

Își aduse apoi aminte de adevăratul scop al venirii ei la postul de radio, scoase din poșetă foaia de hârtie pe care scrisese telegrama pentru Betty și o dădu ofițerului de serviciu, rugându-l s'o expedieze fără întârziere.

După ce telegrama fu trimisă, Dolores părăsi cabina de radio, la brațul doctorului, care îi spuse zâmbind:

— Sunt dator față de prietenul meu Barnabe, să îngrijesc de dumneata, doamnă contesă, așa că n'ai voie să te îmbolnăvești, căci cine te va căuta, când vei fi n[illegible]? Așa dar zilele acestea trebue să te supui ordinelor și sfaturilor mele de medic.

Dolores își dădu seama că acest om îi vrea numai binele, așa că îi făgădui să fie ascultătoare.

Doctorul chemă un chelner și porunci să aducă un fotoliu, pe care contesa se întinse la un loc adăpostit de curent.

Făcu la fel și în zilele următoare, și ca o bolnavă ascultătoare luă toate doctoriile pe cari i le dădu medicul pentru liniștirea nervilor.

Dar cu toate acestea, cu cât se apropia de ținta călătoriei, neliniștea ei crescu din ce în ce mai mult.

Se va împlini oare nădejdea de a o regăsi pe Felicia?

De câte ori se gândea la copila ei, își împreuna mâinile și ridicând ochii spre cer, se ruga din adâncul inimei ca Atotputernicul să-i dăruiască această fericire, după atâtea chinuri grozave pe care le îndurase. Trebuia s'o regăsească pe Felicia, căci fără dânsa dragostea lui Barnabe, nici viața nu mai avea rost pentru dânsa.

Dar dacă Felicia pătimise în timpul din urmă rușinea?

Nu, era cu neputință! Atât de neîndurată și crudă nu putea să fie soarta!

147. — Bănuială îndreptățită.

Bob Wilkens cutreierase străzile fără nicio țintă și mai târziu n'ar fi fost în stare să spuie pe unde umblase.

Mersese înainte, tot înainte, fără să-și dea seama de nimic, voind să scape de gândurile negre care îl chinuiau.

Dar era în zadar, căci îl urmăreau pas cu pas!

Când noaptea se lăsă cețoasă peste uriașa metropolă, neliniștea sărmanului Bob crescuse la culme și nu mai știa ce să facă.

Toate întâmplările din ziua aceea fatală îl urmăreau ca niște fantome.

Își dădu seamă că nu mai poate să rămâie la Londra, că trebue să plece, s'o caute pe Felicia.

Planul bătrânului birtaș, i se păru din ce în ce mai ademenitor.

Se va angaja deci pe un vapor și va pleca în Australia, dar pentru a putea face aceasta, trebuia să-l anunțe pe Adam Giles că va părăsi serviciul. Fără îndoială că Giles îl și aștepta, căci în ultimele zile se dusese în fiecare seară pe la dânsul.

Părăsind Londra, va scăpa și de toată afacerea cu planurile și era cu atât mai mulțumit, cu cât bănuiala lui împotriva lui Giles devenise tot mai mare, mai cu seamă după interogatoriul ce i se luase la direcția fabricii. Bob nu mai avea încredere în spusele lui Giles.

Din orice parte privea afacerea și gândindu-se la toate amănuntele ei, își dădea seamă că e un lucru necurat și că Giles îl împinsese la un joc foarte primejdios.

Turburarea lui Bob crescu din ce în ce mai mult.

Incă nu era prea târziu și mai putea să-i spuie lui Giles că în felul acesta nu poate lucra mai departe pentru dânsul.

Voia să lucreze, dar să lucreze cinstit!

Se hotărî deci să se ducă pe dată la inginer și să-i spuie că nu va mai face planurile.

După câtva timp ajunse în fața casei lui Giles și cum acesta îi dăduse o cheie de la intrare, Bob putu să intre, fără să fie nevoit să sune.

Văzu lumină în atelier, deci Adam Giles era acasă.

Tocmai voia să vâre cheia în broască, când auzi voci tari așa că se opri și ascultă, ceea ce n'ar fi făcut, dacă în sufletul său nu s'ar fi deșteptat bănuiala împotriva șefului său.

Auzi glasul lui Joel Asrikan, care vorbea destul de tare, încât Bob putea înțelege fiece cuvânt.

— Dacă nu vom avea planurile până Luni, atunci se strică toată afacerea și noi vom fluiera a pagubă, căci o vor face alții.

— Am făcut tot ce am putut; mai repede nu merg.

— Dar o afacere se poate grăbi. Eu mi-am dat toată osteneala, ți-am adus pe inginerul acesta tânăr, și vrei ca totul să fi fost zadarnic?

— Ia mai taci cu văicărelile dumitale! Ți-am spus că trebue să mai avem răbdare.

— Unde e tânărul? Mi-ai spus că mai lucrează aici în fiecare seară, după ce iese de la fabrică.

— Așa și este, dar nu știu de ce n'a venit astă seară.

Bob auzise destul și bănuiala lui se adeverise.

Cel mai bun lucru ce avea de făcut acum, era să plece și să nu mai dea ochi cu Giles.

Dar nu, chiar atât de ușor nu era lucrul!

Nu era oare de datoria lui să se ducă la poliție și să denunțe pe acești spioni?

Atunci va avea însă și el o mulțime de neplăceri și alergături, va trebui să răspundă la tot felul de interogatorii.

Se hotărî dar să lase lucrurile baltă, dar trebuia să mai intre odată în casa lui Giles.

Deschise deci ușa, făcând anume sgomot și intră în atelier.

Giles îl salută voios.

— Imi pare bine că tot ai mai venit și în astă seară, îi zise el, întinzându-i mâna, ceea ce Bob Wilkens trecu cu vederea.

Și Joel Asrikan se apropiă, făcu o plecăciune stângace și spuse cu un zâmbet dulceag:

— Sunt vesel că te văd, domnule inginer. Vasăzică ai ascultat sfatul meu și ai venit la domnul Giles, care ți-a dat un post bun?

Bob îi aruncă o privire disprețuitoare, fără să-i răspundă nimic.

— Te-a reținut ceva neprevăzut? îl întrebă Adam Giles pe Bob, deoarece observase atitudinea rece a acestuia.

— Da, răspunse Bob scurt.

— Vrei să mai lucrezi astă seară?

— Vreau să isprăvesc.

— Cum, vrei să isprăvești planul încă în astă seară?

Bob se prefăcu că nu auzise întrebarea, se apropiă de masa de desen, pe care era întins planul început și desfăcu foaia de hârtie, așa că Adam Giles, care îi urmărea toate mișcările, îl întrebă îngrijorat:

— Pentru ce faci asta, dragul meu?

— Pentru asta! și spunând aceste cuvinte, Bob rupse planul în mai multe bucăți, le mototoli și le dădu foc cu un chibrit.

Timp de câteva clipe Adam Giles rămase înmărmurit, apoi izbucni:

— Ai înebunit?!

Bob Wilkens își înălță trupul și zise cu glas hotărît:

— Nu, n'am înebunit, dimpotrivă adineauri mi s'a luminat mintea și mai bine.

Joel Asrikan mișcă buzele ca și când ar fi vrut să spuie și el ceva, dar tăcu. Numai în ochii lui bolbați se putea citi spaima.

Adam Giles se uită bănuitor la Bob, își mușcă buzele, dar nici el nu zise nimic.

— Nu ești curios să afli cum mi s'a luminat mintea? îl întrebă Bob zâmbind ironic.

— Nu, izbucni Giles cu asprime. Vreau însă să-ți spun că renunț la serviciile dumitale.

— Ai cam întârziat, căci eram dinainte hotărît să încetez lucrul la dumneata, nevoind să fiu unealta unui spion industrial.

Inginerul tresări și se clătină ca și când ar fi primit o lovitură de măciucă.

— Ce spui că sunt? bâlbâi el.

— Un spion, un criminal!

Joel Asrikan se scărpină în barbă, cu degetele tremurătoare văicărindu-se:

— Dumnezeu cel drept să ne ocrotească! Ce vorbă grozavă ai spus, domnule inginer? Domnul Giles e un om de treabă, care nu face decât afaceri cinstite!

Bob îl privi cu dispreț.

— Cu ajutorul dumitale, nu-i așa? Am înțeles afacerile voastre, sunt tot atât de cinstite ca și voi!

Adam Giles își mușcă iar buzele, își încordă mintea și chibzuia, aruncând lui Bob priviri furișe. Acesta își punea tocmai șapca și se pregătea să plece.

— Cu voi am isprăvit și voiu vedea ce mai am de făcut.

Vorbele acestea sunară astfel, ca și când ar fi avut de gând să se ducă la poliție și le spusese anume, spre a speria pe cei doi ticăloși.

Când se îndreptă spre ușă, Adam Giles îl opri:

— Mai stai o clipă.

— Cu dumneata nu mai stau de vorbă și la banii pe cari îi am de primit pentru lucrul făcut, renunț, căci nu sunt curați.

— Aș vrea să te sfătuiesc să fii cuminte. Știu că ești într'o situație grea și vreau să-ți dau putința să câștigi bani mulți. Iți măresc leafa de trei ori și îți dau douăzeci la sută din câștig, dacă vrei să lucrezi mai departe cu mine.

Bob izbucni înfuriat:

— Propunerea dumitale e o jignire pentru mine. Crezi că sunt un ticălos tot atât de mare ca și dumneata?!

Și Adam Giles era gata să izbucnească, dar se stăpâni și se mulțumi să-i arunce o privire plină de ură înverșunată.

— Nu e locul să ne lăudăm cu însușirile noastre, zise el cu ironie. Ți-am făcut o propunere și va fi spre binele dumitale dacă te vei gândi bine înainte de a o respinge.

Bob Wilkens nu mai zise nimic, ci ridică mâna, îl dădu pe inginer la o parte și își făcu drum spre ușă.

Dar Adam Giles fu mai iute ca dânsul și se puse iar în calea lui.

— Vrei să te duci la poliție și să mă denunți?

— Dă-mi drumul să ies!...

— Nu.

Giles vârî mâna în buzunar, Joel Asrikan scoase un țipăt, căci înțelese mișcarea, dar Bob apucă cu putere brațul lui Giles, îl îndoi spre spate, așa că inginerul căzu în genunchi de durere, apoi tânărul ieși din atelier și părăsi casa.

Inginerul Giles sări în picioare.

— Acum se duce să mă denunțe! strigă el.

— Au să vie și pe capul meu, se tânguia Asrikan îngrijorat.

— Trebue să spălăm putina!

— Cum să plec, când am aici o afacere așa de bună?! Sunt un om ruinat!

Adam Giles și începuse să strângă tot felul de acte de prin sertare și să le arunce într'un geamantan.

— Eu țin mai mult la libertate decât la cea mai bună afacere. Dacă dumneata ești de altă părere, n'ai decât să rămâi.

Giles mai puse în geamantan și o casetă cu bani, apoi il încuiă și se îndreptă spre ușă.

— Vasăzică, Asrikan, dumneata rămâi dacă îți face plăcere. Iți las ca moștenire locuința mea, zise el cu o ironie amară.

Mulțumit de sine, Bob Wilkens se îndreptă spre locuința lui. Se simțea ca ușurat de o mare povară prin faptul că prinsese de veste la timp cu ce afaceri necurate se îndeletnicea Adam Giles.

Se întreba totuși, ce va face acum, când rămăsese fără niciun mijloc de traiu.

Lipsurile le-ar fi îndurat el de bine, de rău, dacă n'ar fi fost grija de Felicia.

Dorul de dânsa îl chinuia amarnic; cel puțin de ar fi avut măcar o rază de speranță s'o revadă.

O va regăsi oare?

148. — Primul pas.

După câteva zile, Gregor Lawford, pe care îl urmărea neîncetat gândul la afacerea cu Frank Wilkens și Dolores de Martigny, se duse la consulatul francez și după ce întrebă cui trebue să se adreseze, fu dus în biroul unui consilier de legație mai bătrân, care îl primi prietenos și îl întrebă ce dorește.

Dar acum când se afla în fața aceluia, căruia trebuia să-i destăinuiască toată afacerea, Gregor se simți cam stingherit, așa că diplomatul îl întrebă zâmbind binevoitor:

— Ți-e atât de greu să-mi spui ce ai pe suflet? Cauți vreo tânără Franceză?...

Gregor Lawford răspunse repede:

— Nu e vorba de o poveste de dragoste, domnule consilier... dar... ba da., dacă mă gândesc bine e tot o poveste de dragoste.

— Ei vezi, mi-am închipuit îndată așa ceva, făcu consilierul, luând o foaie de hârtie, punând-o în fața lui și pregătindu-se să ia note.

Cu mare înfrigurare Gregor Lawford urmă:

— Dar toată această afacere de dragoste a avut loc acum vreo douăzeci de ani.

— E cam mult de atunci. Cum se face că te mai interesezi de ea?

După o șovăire de câteva clipe, Gregor începu să povestească:

— Printr'o... să-i zicem, printr'o întâmplare mi-a încăput în mână un jurnal al unui bărbat care a fost foarte îndrăgostit de o femeie și aș vrea acum ca acel jurnal să ajungă în mâinile doamnei în chestiune.

— Asta poți s'o faci, domnule Lawford, răspunse consilierul. Nimeni nu te poate împiedica. Sau ai cumva nevoie de ajutorul consulatului în afacerea asta?

Gregor Lawford dădu din cap.

— Da, v'aș ruga să-mi dați ajutor să găsesc adresa acelei doamne, care în timpul din urmă a locuit în Franța.

Spunând aceste cuvinte, deschise cartea și arătă o pagină pe care o însemnase dinainte.

— Iată, aici puteți vedea ultima adresă a contesei de Martigny. Pe vremea aceea, acum vreo douăzeci de ani, a fost la niște rude din Franța.

Consilierul nici nu se mai uită în caiet, ci întrebă repede:

— E vorba de contesa Dolores de Martigny?

— Da, făcu Gregor Lawford. O cunoașteți cumva?

— Din păcate nu, dar în timpul din urmă am citit mult despre dânsa în ziarele franceze.

— Așa dar mai trăiește?

— Negreșit, și e foarte cunoscută la Marsilia, dar n'are un renume prea bun.

Gregor Lawford îl privi nedumerit și repetă:

Dolores își ascunse capul în mâini și începu să plângă (pag. 3?0).

— N'are un renume prea bun?...

— Din păcate nu, urmă consilierul Toron. La Marsilia ține unul din localurile de petrecere cele mai cunoscute și a fost poreclită contesa blondă din Marsilia. Dar văd că pari dezamăgit, domnule Lawford?

— Da, pentru că m'am așteptat la alte informații asupra ei, domnule consilier, răspunse Gregor. Din câte am citit în acest jurnal, contesa Dolores de Martigny trebue să fi fost în tinerețea ei o fată foarte frumoasă și cuminte.

— Cine știe ce a împins-o pe calea pierzaniei! In cele mai multe cazuri, femeile care ajung să-și vândă dragostea, sunt victimele unor ticăloși cari și-au bătut joc de ele...

— Da, din pricina unui ticălos a ajuns și contesa de Martigny în nenorocire, îl întrerupse Gregor Lawford, foarte agitat. Dacă veți citi acest caiet, domnule consilier, vi s'ar face și d-voastră milă de această femeie nenorocită.

Consilierul făcu un semn de împotrivire.

— Am ceva mai bun de făcut, de cât să citesc însemnări de acum douăzeci de ani. Păstrează deci jurnalul și trimite-l direct doamnei contese de Martigny, care locuiește de mulți ani la Marsilia.

Gregor Lawford se înclină politicos și zise:

— Chiar azi voiu expedia caietul și vă mulțumesc pentru informațiunea ce mi-ați dat, domnule consilier

— N'ai pentru ce, tinere, răspunse consilierul Toron. Doresc numai să nu pricinuiești o nenorocire cu trimiterea caietului.

Gregor Lawford îl privi uimit.

— Ce vreți să spuneți cu asta, domnule consilier?

— Nu e întotdeauna bine să răscolești trecutul.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 42
12 II 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Deodată Mary apăru foarte emoționată în pragul ușii și le făcu semn la amândoi (pag. 333)

Dar Gregor Lawford zise, cu ochii strălucitori:

— De data asta va fi bine, căci prin trimiterea caietului, voiu da unei nenorocite putința să se răzbune pentru nelegiuirea care s'a făptuit împotriva ei și i-a nimicit viața.

Consilierul înălță din umeri.

— Nu cunosc conținutul jurnalului, așa că nu pot să-mi fac o părere dacă ai sau nu dreptate cu presupunerea dumitale.

Deoarece veniră alții cari aveau treabă cu consilierul, Gregor Lawford nu mai avu putința să-i dea alte lămuriri, așa că, mulțumindu-i încă odată, tânărul părăsi consulatul.

Neavând serviciu în ziua aceea, Gregor Lawford se duse acasă și scrise o scrisoare amănunțită contesei de Martigny, nevoind să întârzie nicio zi cu trimiterea jurnalului, fiind încredințat că pe calea aceasta Frank Wilkens și profesorul Black își vor primi pedeapsa pentru nelegiuirea lor.

Încă în seara aceleași zile, prețioasa carte luă drumul spre Marsilia.

149. — Oameni buni.

In sfârșit vaporul ajunse la Sidney și printre cei dintâiu cari coborîră pe uscat, fu contesa Dolores de Martigny.

Deoarece făgăduise lui Barnabe să n'o lase fără ajutor şi apărare, căpitanul vasului însărcină pe unul din ofiţerii săi s'o însoţească şi tânărul fu foarte încântat de această misiune, căci de multă vreme era şi el îndrăgostit de frumoasa contesă.

Aceasta vorbi însă foarte puţin cu însoţitorul ei, căci era prea emoţionată, spre a putea duce o conversaţie uşoară şi fără rost.

Nici marea mişcare din portul străin, care în alte împrejurări ar fi interesat-o, nu-i atrase luarea aminte.

Pe drumul spre prefectura de poliţie îşi frământa neîncetat mâinile, cu gândul mereu la Felicia.

Ce va afla oare despre dânsa?

Se va îndura însfârşit soarta de dânsa, sau o va lovi o nenorocire şi mai mare de cât toate pe care le îndurase până acum?!

La prefectură fu condusă la colonelul Dalgety şi inima începu să-i bată cu putere când intră în cabinetul acestuia.

Indată ce îşi spuse numele şi îl întrebă dacă a aflat ceva despre Felicia, Dolores citi pe faţa colonelului o adâncă emoţie.

Cu o privire compătimitoare, acesta îi spuse:

— Din nefericire, nu sunt în măsură să-ţi dau o ştire bună, doamnă contesă. Cinci din fetele care au fost răpite de acei ticăloşi, au putut fi salvate şi aduse la Sidney. Patru din ele au şi plecat în patria lor, numai urma fiicei dumitale n'am găsit-o.

Dolores îşi ascunse capul în mâini şi începu să plângă cu amar.

— Dumnezeule Sfinte, de ce mă pedepseşti atât de îngrozitor?!

Acest strigăt de durere înduioşă şi mai mult pe colonelul Dalgety, care nici nu mai îndrăznea să se uite la Dolores, căci vederea ei îi sfâşia inima. Fiind şi dânsul tată a două fete încântătoare, putea să-şi dea bine seamă de chinul grozav pe care îl îndura sărmana Dolores.

Urmă o tăcere apăsătoare în care se auzea numai plânsul şi suspinele contesei. In sfârşit aceasta întrebă, cu glasul înecat de lacrimi:

— De ce au putut fi salvate numai celelalte şi Felicia mea nu?

Cu inima grea, colonelul îi istorisi toată întâmplarea şi încheiă:

— Fii încredinţată, doamnă contesă, că am făcut tot ce ne-a stat în putinţă spre a găsi urma fiicei dumitale. Zile întregi poliţiştii au cutreierat munţii şi au căutat-o pe dispărută, dar n'au găsit-o nici vie, nici moartă.

— E îngrozitor!...

Dolores se cutremură, apoi urmă iar o tăcere, după care colonelul Dalgety zise spre a o mângâia pe Dolores:

— Poate ar fi bine să vorbeşti cu Karin Ryström, care a fost şi ea printre victimile Polonezului. Acum se află în casa armatorului olandez Van Straten. De la dânsa vei afla poate mai multe amănunte asupra vieţii grozave pe care sărmanele fete au fost nevoite s'o ducă cât timp s'au aflat în puterea acelor ticăloşi. Eu ţi-am spus tot ce am ştiut, dar de la o tovarăşă de suferinţă a sărmanei dumitale copile, vei putea afla şi alte amănunte. Sunt o mulţime de lucruri pe care fetele nu ni le-au spus nouă poliţiştilor, dar pe care nu ţi le va ascunde dumitale, mama nefericitei Felicia.

Deşi era numai o slabă mângâiere, totuşi Dolores plecă de la prefectura de poliţie spre vila armatorului olandez.

Când ajunse acolo, fu primită de un servitor negru, care o duse în biroul stăpânului său.

Van Straten era un bărbat de vreo patruzeci de ani, căruia soarele tropical îi arsese faţa, aşa că ar fi putut trece drept un Australian, dacă prin îmbrăcămintea lui n'ar fi trădat că e European.

Când Dolores intră în biroul său, el nu păru deloc surprins ci îi zise:

— Te-am aşteptat, doamnă contesă.

Dolores îl privi uimită şi după ce luă loc, îl întrebă:

— Cum e cu putinţă? Ce ştiai despre mine, domnule Van Straten?

— Draga noastră Karin Ryström, care acum se află în casa mea, ne-a povestit că tânăra contesă Felicia de Martigny era foarte nenorocită, fiindcă n'a putut să-ţi trimeată o ştire despre dânsa.

Dolores îşi apăsă mâinile pe piept, căci aceste cuvinte o încântară, cu toată durerea ei.

Felicia se gândise la dânsa, vorbise de ea cu tovarăşele ei de suferinţă!

Pe când era încă sub înrâurirea emoţiei pe care i-o pricinuiseră aceste cuvinte, Van Straten urmă:

— Voiu chema îndată pe domnișoara Ryström, să poți vorbi și dumneata cu dânsa.

Fără a mai aștepta răspunsul contesei, apăsă pe butonul soneriei electrice și porunci servitorului negru care intrase, s'o cheme pe Karin Ryström.

După câteva minute aceasta intră în birou și abia îi spuse Van Straten numele aceleia care se afla în fața ei, când Karin Ryström se duse repede spre contesă și sărutându-i mâinile, zise cu vocea înecată în lacrimi:

— Acum poate lucrurile se vor îndrepta...

Armatorul și Dolores se uitară nedumeriți la tânăra fată, pe fața căreia se putea citi o emoție adâncă.

Cu voce înăbușită, Dolores o întrebă:

— Vasăzică mai ai speranță...?

Karin Ryström îi curmă vorba cu înfrigurare:

— Până în clipa aceasta n'am pierdut nădejdea că scumpa mea prietenă Felicia mai trăiește.

Armatorul dădu supărat din cap și zise:

— Dar draga mea copilă, cum mai poți face speranțe unei mame nefericite, când toată căutarea poliției prin munți a rămas fără niciun rezultat?

Karin Ryström nu se dădu bătută ci stărui:

— Am cunoscut pe polițiști, domnule Van Straten. Sunt oameni de treabă și le sunt recunoscătoare că ne-au salvat, dar în același timp sunt încredințată că n'au făcut cercetările cu destulă râvnă.

Van Straten făcu un gest de uimire.

— Pentru Dumnezeu, domnișoară Ryström, cum poți să susții așa ceva? Colonelul Dalgety s'ar simți adânc jignit, dacă te-ar auzi vorbind așa.

Karin zâmbi și răspunse:

— Nici nu mi-ar trece prin gând să spun așa ceva în fața colonelului Dalgety.

Van Straten îi aruncă o privire mustrătoare.

— Și eu te-aș sfătui să fii mai prevăzătoare. Gândește-te ce nenorocire ai putea pricinui cu vorbele dumitale.

Karin Ryström clătină capul cu încăpățânare.

— Nu cred asta, domnule Van Straten.

— Dar, copila mea, nici nu te mai recunosc!

— Abia în zilele din urmă am ajuns la convingerea că Felicia mai trăiește. M'am gândit bine la tot ce s'a petrecut și m'am hotărît să spun acum tot ce știu. Am impresia că e un semn al destinului că n'am pierdut nădejdea și că m'am hotărât să vorbesc tocmai azi când a venit doamna contesă de Martigny.

Dolores privi cu o încordare din ce în ce mai mare și luându-i mâinile, o rugă cu glas tremurător:

— Vorbește, domnișoară Ryström, spune-mi tot ce știi, nu-mi ascunde nimic.

— E greu de povestit, doamnă contesă, răspunse Karin, șovăind. Trebue să fi trăit toate întâmplările acelea nenorocite, spre a putea simți chinurile pe care le-am îndurat. Când mă gândesc la unul din minerii cari au fost în cârciuma din munți unde am fost și noi, am impresia că el a salvat pe Felicia.

— Cum arăta? o întrebă Van Straten cu încordare.

Karin Ryström dădu din umeri.

— Dacă l-aș întâlni, l-aș recunoaște imediat, dar e greu să-i descriu înfățișarea. Era înalt și slab, avea cicatrice pe față...

Van Straten râse.

— Asta e într'adevăr o descriere neîndestulătoare, draga mea copilă, căci aproape toți minerii din munți au cicatrice.

— Cu toate acestea aș pleca să-l caut, răspunse Karin, și poate l-aș găsi.

— Și atunci poate nici dumneata nu te vei mai întoarce la Sidney, zise Van Straten cu îngrijorare. Minerii sunt oameni sălbateci, despre cari se povestesc cele mai grozave lucruri. Răufăcători din toată lumea și-au găsit adăpost în munți, și dacă o femeie albă ar încăpea în mâinile lor, nu cred că i-ar mai da drumul să plece.

— Nu cred asta, domnule Van Straten, răspunse Karin Ryström. Ți-am mai spus că acei pe cari i-am văzut, s'au purtat bine cu noi. Ba am avut chiar impresia că unii din ei erau oameni de inimă și cu mult suflet.

— In schimb, eu sunt încredințat că v'au lăsat în pace, numai fiindcă se temeau de Polonez și de tovarășul său. In orice caz, țin să te previn, domnișoară Ryström, să nu deștepți în sufletul doamnei contese speranțe zadarnice că va reuși să-și regăsească fiica.

Dar nici de astă dată n'o putu convinge pe Karin.

Ea se întoarse spre Dolores, îi mângâie mâinile cu o mișcare plină de milă și îi zise:

— In noaptea asta am visat-o pe Felicia, doamnă contesă, și am văzut-o limpede în fața mea. Era într'o colibă de lemn sărăcăcioasă, dar Felicia mi-a zâmbit și mi-a spus în vis: «Sunt foarte fericită, Karin... foarte fericită».

— Visurile n'au nicio însemnătate, se amestecă armatorul în vorbă.

Dar în ochii triști ai contesei se ivi o rază de speranță.

— Uneori și visurile au un sâmbure de adevăr, zise ea încet, apoi, cuprinsă deodată de un gând, adăugă mai cu vioiciune:

— Cunoști situația din Sidney, domnule Van Straten. Există putința de a pregăti o expediție care să plece în munți spre a face acolo cercetări și a căuta pe Felicia?

Van Straten chibzui câteva clipe, pe urmă răspunse:

— Dacă vei anunța că vrei să dai o recompensă bună, atunci se vor găsi câțiva oameni tineri cari să întreprindă asemenea cercetări.

— Ah, de, fă asta, doamnă contesă, zise și Karin Ryström. Eu sunt gata să plec îndată cu expediția.

— Asta nu se poate, zise Van Straten cu hotărîre. O astfel de expediție ar fi prea primejdioasă pentru o femeie.

— Dar și eu aș lua parte la dânsa, spuse Dolores.

Van Straten clătină capul.

— Te-aș sfătui să nu faci așa ceva, doamnă contesă. Nici nu-ți poți închipui la ce oboseli te-ai expune. De multe ori nici bărbații nu pot rezista și pier. Dumneata care ai trăit numai la oraș, care nu cunoști această țară și nici clima ei primejdioasă ai cădea din prima zi.

— Se vor găsi însă străini cari să plece într'o astfel de expediție?

Dolores suspină din adâncul sufletului.

Van Straten se gândi iar câteva clipe și răspunse:

— Te compătimesc din tot sufletul și îmi pot bine închipui durerea dumitale, doamnă contesă, așa că vreau din toată inima să-ți fiu de ajutor. Peste câteva zile voiu trimite câțiva oameni de-ai mei sub conducerea unui tânăr american foarte destoinic, care va trata cu minerii pentru furnizarea de provizuni. Acestui tânăr, care se numește John Smith, i-am putea încredința și misiunea de a căuta pe fiica dumitale.

Deoarece chiar armatorul însuși se înflăcără pentru această idee, sună servitorul și îi porunci să cheme pe tânărul American.

Ceasuri întregi Dolores vorbi cu John Smith și îi istorisi de grija grozavă pe care o avea de soarta Feliciei, și pe când vorbea, lacrimile i se prelingeau pe fața palidă.

Oamenilor cari aveau să plece în expediție li se făcu milă de sărmana femeie.

John Smith îi făgădui că se va strădui din răsputeri spre a afla ceva despre Felicia.

Chiar a doua zi expediția plecă în munți și Dolores rămase la Sidney, așteptând rezultatul cercetărilor

50. — In căpcană.

După ce află de la Ethel Drof că Bob Wilkens dispăruse iar fără urmă, lui Harry Frelinghousen îi veni buna idee de a se pune din nou în legătură cu mica Mary și s'o roage pe aceasta să-i dea ajutor.

Ceasuri întregi petrecu detectivul în cârciuma unde servea Mary și chibzui cu dânsa pe ce cale ar putea da iar de urma lui Bob.

Să-l caute el însuși, cutreierând străzile, n'avea niciun rost, și să se reîntoarcă la hotel?

Ii se sburlea părul în cap, gândindu-se la mustrările pe cari fără îndoială că i le va face Ethel Drof, aruncând în spinarea lui toată vina că Bob dispăruse din nou.

Ii plăcea mai bine să stea în cârciuma asta păcătoasă, decât să dea ochi cu Americana în elegantul hotel unde locuia dânsa.

Se întoarse deci abia spre miezul nopții la hotel iar a doua zi plecă disdedimineață, pentru a se feri de o întâlnire cu Ethel Drof.

Prin cameristă îi trimise numai vorbă că e neîncetat în căutarea lui Bob Wilkens.

Intr'adevăr, cutreieră străzile Londrei, se uită în dreapta și în stânga cu luare aminte, dar bineînțeles fără a-l găsi pe Bob.

Spre seară se duse iar la cârciumă, să se mai informeze și acolo.

In sinea lui nădăjduia că poate Bob Wilkens va mai da pe la cârciumă, căci la urma urmei și el va simți nevoia să mai stea de vorbă cu oameni.

Mary îl primi însă dând din umeri și zise:

— N'a fost pe aici și nici nu cred că va mai veni.

Supărat de această veste, Harry Frelinghousen se retrase într'o odaie dosnică împreună cu prietenul tinerei fete, pentru a-și mai trece vremea la o partidă de biliard.

Jocul fiind interesant, Harry Frelinghousen uită repede de grijile sale și de Bob Wilkens și nici nu știu cum trecu timpul.

Deodată Mary apăru foarte emoționată în pragul ușii și le făcu semn la amândoi.

— A venit, zise ea cu înfrigurare. Chiar acum a intrat în cârciumă.

Detectivul o privi cu neîncredere și o întrebă:

— Nu te-ai înșelat, Mary?

Puse tacul jos și se pregăti să intre și el în încăperea alăturată. Dar chelnărița îl opri și îi zise:

— Poți să mă crezi pe cuvânt, domnule, căci l-am recunoscut numaidecât. Inainte de a mă duce la masa lui spre a-l servi, am venit încoace să vă spun să rămâneți aci, să nu vă vadă.

— Dar trebue să vorbesc cu dânsul și să aflu unde stă acum, răspunse detectivul.

Mary avu un râs batjocoritor.

— Crezi că e atât de prost să-ți spuie unde stă? Eu una mă îndoiesc. Arată ca și când ar vrea să-și puie capăt zilelor. Trebue lucrat dar cu mare băgare de seamă, dar voi bărbații nu vă pricepeți la așa ceva.

— Mary are dreptate, zise Tom, care aruncase o privire în sala cea mare. Are o înfățișare foarte rea. Las-o pe Mary, ea îl va face să vorbească, cu atât mai mult cu cât știe că o așteaptă o răsplată bună.

Detectivul se gândi câteva clipe, apoi zise:

— Fie și așa. Atunci bagă de seamă, Mary, caută să afli unde stă acum și ce are de gând să facă. Știi despre ce e vorba. Dacă îmi aduci știri bune o să fii mulțumită cu mine.

— Bine. Voiu încerca îndată să-i câștig încrederea, dar voi să nu vă amestecați.

— Hai, pleacă și nu te îngriji de noi. Am să-l păzesc și pe ăsta să nu se miște de aici, zise Tom arătând spre detectiv.

Mary părăsi odaia și se îndreptă spre masa la care luase loc Bob Wilkens. Il salută cu o surprindere bine jucată.

— Ei, tot ai mai venit și pe la noi, îi zise ea. Am crezut că ne-ai uitat cu desăvârșire.

Bob o privi cu un zâmbet obosit și răspunse:

— Nu te-am uitat, Mary, dar zilele acestea n'am avut timp de plimbare.

— Am aflat că ai găsit o slujbă foarte bună.

Bob izbucni într'un râs aspru.

— Bună? Ești foarte greșită. Acela la care am găsit de lucru e un ticălos și mulțumesc lui Dumnezeu că mi s'au deschis ochii la vreme.

Tăcu câteva clipe, apoi urmă:

— Dar să nu mai vorbim de asta, Mary, căci mi-e scârbă să mă gândesc numai și mi se urcă sângele la cap când îmi aduc aminte.

Mary îi puse mâna pe braț spre a-l liniști și zise cu glas rugător:

— Nu fii supărat. Stai mai bine liniștit aici și povestește-mi ce ți s'a întâmplat. Așteaptă numai să-ți aduc întâi un pahar cu rachiu. Vrei să mănânci ceva? Arăți parcă ai fi postit.

Buzele lui Bob tremurară.

— Ai ochi buni, micuță Mary.

— Te surprinde lucrul acesta? In meseria mea omul învață repede să citească dorințele clienților în ochii lor.

Bob suspină.

— Ei da, ai ghicit bine, mi-e foame, dar nu pot cere nimic de mâncare, căci banii abia îmi ajung pentru un pahar de rachiu.

Mary nu răspunse nimic, ci se duse la tejghea și ceru dela birtaș o sticlă de wiskyâ un sifon și o mâncare caldă.

Nu se întoarse însă îndată la masa lui, ci servi întâi câțiva clienți, pentru ca interesul ce i-l purta să nu-l facă bănuitor.

Astfel trecu aproape un sfert de oră până când îl servi pe Bob.

In timpul așteptării, acesta căzu iar pe gânduri, fără să se uite măcar în jurul său.

Abia când Mary îi puse dinainte farfuria plină de mâncare, Bob tresări, făcând un gest de împotrivire și zise:

— Nu pot primi, Mary, căci m'aș îndatora și mai mult față de tine.

— Nu mai vorbi fleacuri, ci mănâncă. Când vei avea iar bani, îmi vei plăti datoria.

— Va trebui să aștepți mult.

— Nu mai lucrezi la fabrica Astley?

Bob o privi uimit.

— De unde știi că am găsit de lucru la fabrică?... Ah, bănuiesc că ți-a spus-o onorabilul tău prieten Joel Asrikan.

Mary clătină capul și zise:

— Lasă acum asta și mănâncă. Intre timp îți voiu istorisi tot.

Bob, căruia într'adevăr îi era tare foame, nu se mai impotrivi ispitei și se apucă să mănânce cu poftă.

Mary se apropiă de el și începu să-i povestească:

— Că lucrezi la Astley am aflat de la un prieten al lui Tom, care, în seara când a avut loc încăierarea aici, a fost și el de față.

Bob îi aruncă pe sub gene o privire întrebătoare:

— Vasăzică te-ai împăcat iar cu Tom?

— N'am avut încotro, răspunse Mary cu un zâmbet trist și resemnat. O singură dată am crezut și eu că voiu putea scăpa de tirania lui, dar a trebuit să recunosc că a fost numai un vis. O fată ca mine nu poate să aibă noroc.

Bob nu răspunse și dealtminteri nici n'ar fi știut ce să-i spuie. In seara când fuseseră împreună la Joel Asrikan, Bob bănuise că fata era pe cale să se îndrăgostească de dânsul și de teamă că nu va mai putea scăpa de ea, plecase fără să-și ia rămas bun.

In orice caz, între ei n'ar fi putut exista nicio legătură și fata ar fi avut o desamăgire.

Mary îi ghici gândurile și întrerupse tăcerea:

— Nu sunt supărată că din seara când am fost împreună nu te-ai mai sinchisit de mine. Dealtminteri sunt destul de cuminte să recunosc că un om ca dumneata nu poate să aibă o legătură mai strânsă cu o chelnăriță.

— Adevărata iubire nu întreabă de obârșia ființei care ți-e dragă, răspunse Bob. Dacă n'am mai venit pe aici e din pricină...

— ...că iubești pe alta, îi curmă Mary vorba.

— Așa este.

— Dar ce ai? îl întrebă deodată Mary cu mirare, văzându-i fața îndurerată. Te-a înșelat iubita?

Bob își sprijini capul în mâini și zise cu voce îndurerată:

— Am aflat știri rele despre dânsa. A încăput pe mâna unor negustori de carne vie.

Ridică paharul cu whisky, apoi, nebănuind că Mary e spioana detectivului domnișoarei Ethel Drof, începu să-i povestească tot ce aflase în cantina fabricii și încheiă, cu vocea înăbușită de emoție:

— Poți înțelege acum ce chinuri îndur?... N'am mai fost în stare să rămân la fabrică... Am plecat și am rătăcit ceasuri întregi pe străzi, fără o clipă de odihnă. Proprietăreasa mea, care pesemne aflase că mi-am părăsit postul, m'a dat afară azi dimineață, fiindcă nu i-am putut plăti chiria pe o lună înainte.

— Atunci ești iar fără adăpost?

— Da, ca și în seara când am venit pentru întâia oară încoace. De astă dată n'ai să mă mai poți convinge să mă duc cu tine la Joel Asrikan, căci nu mai vreau să am nimic deaface cu ticălosul acela.

Mary îl ascultă cu luare aminte, apoi îl întrebă:

— Dar unde ai să dormi în noaptea asta?

— Unde va vrea Dumnezeu, puțin îmi pasă. Am crezut că voiu putea găsi de lucru și am fost în port spre a mă angaja ca fochist sau lucrător pe un vapor care pleacă spre Australia, dar totul a fost în zadar. Sunt atât de mulți fără lucru, încât vor trece poate mai multe luni până când voiu putea găsi ceva. Am cheltuit cei din urmă bani pe cari i-am mai avut și acum sunt cu desăvârșire lipsit de mijloace.

— Vrei să pleci la Sidney ca să-ți cauți iubita?

— Te miră lucrul acesta, Mary? Dacă ai iubi mult pe un bărbat, n'ai face tot ce ți-ar sta în putință ca să te duci la dânsul și să-i dai ajutor?

— Da, ai dreptate. Nici eu n'aș găsi liniște.

Bob suspină iar.

— Dacă aș avea cel puțin bani destui spre a telegrafia poliției din Sidney și să întreb dacă Felicia mea a fost scăpată din ghiarele acelor traficanți nemernici! Aș putea să cer bani de la mama și mi-ar trimite o sumă mai mare, dar ar trece săptămâni de zile până când i-aș primi și ce să fac în acest timp?

Mary n'avu timp să-i răspundă, deoarece intrară câțiva mușterii noi, pe cari trebui să-i servească. Ea fu bucuroasă de această întrerupere, fiindcă astfel va avea prilejul să înștiințeze pe detectiv despre tot ce aflase de la Bob.

După ce îi povesti acestuia tot ce spusese Bob, Harry Frelinghousen îi zise:

— Caută neapărat să-l reții. Iată zece lire pe care să i le dai ca să poată telegrafia la Sidney. Afară de asta, convinge-l să ia o cameră chiar aici la „Balena". Răspunsul la telegrama lui va putea veni aici și restul lasă-l pe seama mea.

Tom, care ascultase cu luare aminte, fluieră printre dinți:

— Aha, înțeleg ce vrei.

— Și eu, făcu Mary. Vrei să falsifici telegrama și astfel să-l atragi pe Bob Wilkens în cursă.

Harry Frelinghousen zâmbi cu un aer de superioritate.

— Dacă știți, de ce mai pierdeți vremea cu vorba?

— Ai dreptate, încuviință Tom. La urma urmei, ce ne pasă nouă ce vrei să faci? Bine că l-ai găsit pe băiat și vei putea să-ți înfăptuiești planul.

— Dar tot îmi pare rău de dânsul, zise Mary oftând. E așa de trist, sărmanul!..

— Tom încruntă sprâncenele și se răsti la ea:

— Tu să nu îndrăznești cumva!...

Fata îl întrerupse cu un gest obosit:

— Nu te turbura în zadar, Tom, el nici nu se gândește la altă femeie.

— Asta e norocul lui, căci i-aș sfărâma ciolanele, dacă ți-ar suci iar capul.

Temându-se de o nouă scenă violentă între cei doi, detectivul îi întinse fetei zece lire și îi zise:

— Du-te repede și dă-i banii, să isprăvim odată cu afacerea asta.

Mary luă banii și plecă repede, fiindu-i și ei teamă de Tom, care cu toată dragostea pentru dânsa, nu s'ar fi dat înapoi de la nicio brutalitate.

Se apropiă iar de masa lui Bob și deși în timpul din urmă căutase să se convingă pe ea însăși că-l urăște, totuși se simți cuprinsă de milă.

Îi vorbi deci cu voce blândă:

— Vreau să te ajut și de data asta, ca să nu rămâi fără adăpost sau să fii nevoit să te duci la un azil de săraci. Nu e pentru dumneata. La „Balena" avem câteva odăi libere, așa că te vei putea odihni bine, iar mâine vom vorbi mai departe ce e de făcut.

Bob clătină capul și răspunse încet:

— Nu se poate, Mary, căci n'am bani.

— Am eu.

— Nu pot primi ajutorul tău. Un om ca mine nu ia bani de la o femeie.

— Dar ce vrei să faci?

Bob ridică din umeri.

— Nu știu nici eu

— Dacă ai avea bani, ai putea telegrafia la Sidney și să aștepți aici răspunsul poliției, urmă Mary cu voce ademenitoare. Am zece lire pe cari ți le-aș putea împrumuta.

— Zece lire?... repetă Bob, gândindu-se că din acești bani ar putea telegrafia îndată.

Totuși se împotrivi și zise:

— Nu, nu pot să iau bani de la tine, Mary, căci i-ai câștigat prin muncă grea și dacă Tom ar afla că mi i-ai dat, se va purta și mai rău cu tine.

— Nu fii prost, răspunse Mary cu încăpățânare. Ar trebui să fii mulțumit că am încredere să-ți dau banii — și fără a mai pierde multe vorbe, fata îi puse bancnotele în mână și fugi de la masă, înainte ca Bob să se mai poată împotrivi.

Tânărul se uită buimăcit la banii pe cari îi ținea în mână.

La urma urmei de ce să nu primească ajutorul acestei fete?

Doar toată ziua își bătuse capul cum să

găsească suma trebuincioasă spre a putea telegrafia la Sidney.

De ce să mai stea la îndoială, acum când avea în sfârșit banii?

Deocamdată, cu ajutorul acestor bani va putea avea o știre despre Felicia, iar mai târziu, dacă va mai avea nevoie de ajutor, va fi timp să-l ceară de la mama lui.

Mary, cari se uitase tot timpul pe furiș la dânsul, se apropiă iar de masa lui și îl întrebă:

— Ei, încă nu te-ai hotărît ce să faci? Nu e o nebunie să stai atâta la gânduri și să pierzi timpul?

Bob îi întinse mâna:

— Ai dreptate, Mary, aș fi nebun dacă nu m'aș folosi de ajutorul pe care vrei să mi-l dai.

In ochii fetei se ivi o sclipire.

— Vasăzică primești?

— Da.

— Atunci pot să spun birtașului să-ți pregătească o odaie?

— Spune-i, Mary.

— O să vezi că va fi spre binele dumitale, zise fata, râzând mulțumită.

— Să sperăm, răspunse Bob, ridicându-se și luându-și șapca, adăugă:

— Mă duc la poștă să dau îndată telegrama, apoi mă reped până la gară să-mi aduc geamantanul pe care l-am lăsat la bagaje, așa că după cel mult un ceas voiu fi înapoi.

Recunoscător, îi strânse fetei mâna și privind-o drept în ochi, îi zise:

— Dumnezeu să te răsplătească pentru binele pe care mi l-ai făcut.

Apoi plecă grăbit.

Dusă pe gânduri, Mary îl urmări cu privirea și buzele începură să-i tremure, reținându-și cu greu plânsul.

— Fericită va fi fata pe care o iubește, își zise ea, dar alungă repede gândurile triste și alergă în odaia unde așteptau detectivul și Tom.

— Ei, ce-ai făcut? o întrebă Harry Frelinghousen îndată ce o văzu intrând.

— Totul a mers bine, răspunse Mary. A căzut în capcană.

Frank Wilkens îl înștiințase telegrafic pe director despre întoarcerea lui și acesta trimise automobilul în port, să-l aștepte.

Controlul pașapoartelor și revizuirea bagajelor se făcu repede, așa că după o jumătate de oră Frank Wilkens se putu urca în mașină și porni spre fabrica lui.

E ușor de înțeles că primul drum pe care îl făcea era la fabrică, căci ardea de nerăbdare să afle cât mai repede ce se petrecuse acolo și care era situația.

Zări în sfârșit clădirile impunătoare ale uzinelor sale, care, pe lângă acelea ale lui Drof, erau cele mai însemnate din Statele Unite.

Când se apropiă, Frank Wilkens văzu în poartă mai mulți oameni purtând în spinare placarte mari pe care erau scrise îndemnuri la grevă. Alții stăteau în grupuri pe stradă și vorbeau cu aprindere.

Când văzură mașina și recunoscură pe stăpânul fabricii lucrătorii se dădură la o parte, dar niciunul din ei nu se descoperi spre a-l saluta ca altă dată. Dimpotrivă, din mijlocul lor se auziră murmure de nemulțumire.

Mașina se opri în fața clădirii direcțiunii, Frank Wilkens coborî grăbit și intră în biroul său particular.

Venirea lui fusese observată, așa că după câteva minute apăru și primul său director în birou.

— Bine că ai venit, mister Wilkens, ca să nu mai apese toată răspunderea asupra mea.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 43
23 II 1938

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația:
BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director și proprietar:
MARTON HERTZ
Redactor responsabil:
ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Tânărul lucrător măsură pe Frank Wilkens cu o privire batjocoritoare (pag. 338).

Amândoi erau atât de agitați, încât uitară să se salute.

— Cum e situația? întrebă Frank Wilkens, scurt.

— Mai mult decât amenințătoare.

— Greva e generală?

— Incă nu. O parte din lucrători au venit, așa că n'am fost nevoit să încetez lucrul cu desăvârșire, dar și aceștia sunt agitați și dacă nu satisfacem cererile lucrătorilor, atunci trebue să ne așteptăm ca mâine să stăm pe loc cu lucrul.

— Ce cer lucrătorii?

— O urcare de salariu de doi cenți pe oră.

Frank Wilkens izbucni într'un râs amar.

— Ce-și închipuiesc oamenii aceștia? De unde să scot doi cenți pe oră?

— Ei spun că fabrica Drof plătește aceleași salarii, așa că putem să le plătim și noi.

— Fabrica Drof stă mult mai bine. Are capital destul și poate lucra mai ieftin decât noi. N'am încotro, trebue să resping cererea lucrătorilor.

— Atunci nu garantez pentru nimic. Muncitorimea e foarte agitată și dacă îi mai ațâțăm câtuși de puțin, sunt în stare să dea asalt fabricii și să nimicească tot.

— Vom cere ajutorul poliției.

— Cu aceasta vom respinge pe lucrători, dar nu ne va folosi la nimic. Intre timp fabrica Drof va lucra și mai mult spre a scoate noul

model și toți clienții noștri vor trece la concurență. Așa dar, oricum am privi chestiunea, nu putem fi salvați decât îndeplinind cererile muncitorilor și făcând pace cu ei vom recâștiga timpul pierdut prin ore suplimentare.

— Pentru asta e nevoie de bani.

— Ei da, și băncile nu vor să ne mai dea nimic. Creditul nostru e epuizat și fabrica e încărcată de datorii.

— Prin urmare nici nu pot lua în seamă propunerea dumitale.

— Ce să facem atunci, mister Wilkens?

— Voiu încerca să liniștesc pe lucrători.

— Cu promisiuni nu-i veți mai putea ține.

Contrazicerea directorului îl irită și mai mult pe Frank Wilkens, așa că acesta se răsti la dânsul:

— E vina dumitale că au ajuns lucrurile așa de departe. Dacă aș fi fost aici, aș fi înlocuit pe lucrătorii nemulțumiți cu alții noui și aș fi tăiat răul din rădăcină.

Directorul nu răspunse nimic, ci dădu numai din umeri.

Frank Wilkens, care luase loc la biroul lui, se ridică și zise directorului:

— Hai să mergem în fabrică. Vreau să vorbesc cu oamenii.

Directorul îl urmă și ajunseră în atelierul de strungărie care era pustiu. Niciun om nu venise la lucru.

Trecând mai departe, găsiră și celelalte secțiuni goale.

Frank Wilkens se întoarse spre director:

— După cum văd, toți lucrătorii au părăsit lucrul.

— Așa se vede.

Se opriră în loc și ascultară.

Din sala cea mare de montaj se auzi o voce puternică.

— Ce este acolo?

— Bănuiesc că lucrătorii s'au adunat în sala de montaj, spre a lua o hotărîre.

Frank Wilkens alergă într'acolo și văzu adunați pe toți lucrătorii. Un om încă tânăr se urcase pe o ladă și le vorbea cu înflăcărare.

Frank Wilkens se opri la intrare, ca împietrit și ascultă ce vorbea lucrătorul.

Se auziră strigăte:

— Da, are dreptate!

— Muncitorii trebue să fie uniți!

Frank Wilkens își croi drum printre lucrători, se apropiă de tânărul lucrător și se urcă lângă el pe ladă.

Curajul lui stârni oarecare admirație între lucrători și se făcu tăcere adâncă.

Tânărul lucrător nu se mișcă însă de la locul său și îl măsură pe Frank Wilkens cu o privire batjocoritoare.

Acesta își înălță trupul, ridică repede capul cu trufie și începu:

— Prieteni!...

Tânărul lucrător îi curmă vorba și strigă:

— Auziți-l! Acum suntem prietenii lui!

Dar Frank Wilkens nu se lăsă intimidat și urmă:

— Un element revoluționar s'a furișat în uzina noastră și v'a ațâțat, v'a îndemnat la grevă.

„Cereți urcarea salariilor!

„Acei cari cer aceasta nu s'au întrebat însă, dacă întreprinderea mai poate lua asupra ei o asemenea sarcină și cer fără să se gândească la greutățile prin care trecem.

„E bine, trebue să vă spun că fabrica va da în scurt timp faliment, dacă se vor mări cheltuielile și atunci ce veți face?

„Câtva timp veți avea un salariu mai mare cu doi cenți pe oră, dar în curând fabrica ar trebui să înceteze lucrul și ați rămâne pe drumuri, fără o bucată de pâine pentru familiile voastre.

„Tovarășul vostru, care v'a vorbit adineauri, a spus că sunt un exploatator, o lipitoare care se îngrașă din munca voastră, dar acestea nu sunt decât cuvinte cari n'au alt scop decât să vă ațâțe împotriva mea. Aș fi un om de afaceri foarte prost, dacă n'aș ști să prețuiesc munca voastră. Noi trebue să lucrăm mână în mână spre a menține fabrica, căci dacă piere ea, pierim și noi.

„Spre binele vostru vă sfătuiesc să nu vă lăsați încântați de oameni cari nu știu ce vorbesc, căci urmarea ar fi ca mâine să nu mai aveți ce mânca, voi și familiile voastre.

Cuvintele lui Frank Wilkens făcură o vădită impresie asupra lucrătorilor și unii din ei se pregăteau să părăsească sala spre a se întoarce la lucru.

Văzând însă aceasta, tânărul lucrător, care le vorbise, strigă cu voce răsunătoare:

— Stați, tovarăși! Vreau să vă mai spun ceva!

— Nu-ţi dau voie să mai vorbeşti aici, în fabrica mea, se răsti Frank Wilkens la dânsul.

— Nu poţi să mă opreşti, îi răspunse lucrătorul tot atât de răstit.

— Să vorbească... să vorbească! strigară ceilalţi lucrători.

Frank Wilkens îşi dădu seamă că nu poate să-l împiedice, aşa că cercă pe altă cale.

— Inainte de a începe, aş vrea să stau de vorbă cu dumneata între patru ochi.

— Bine, fie.

— Vino în biroul meu.

Coborîră amândoi de pe ladă şi părăsiră sala de montaj. Lucrătorul îl urmă inciudat pe Frank Wilkens.

Acesta luă loc la biroul lui, iar lucrătorul rămase în picioare. Privirile celor doi bărbaţi se încrucişară ca două spade ascuţite.

— Cine eşti dumneata? — îl întrebă Frank Wilkens, pentru a începe vorba.

— Electromonteurul Roger Hallier.

— Francez vasăzică?

— Da.

— Nu lucrezi de mult în fabrica mea?

— De câteva luni, dar asta n'are nicio legătură cu cele ce vrei să vorbeşti cu mine.

— Ba da, vreau să ştiu cu cine am de-a face.

Roger Hallier izbucni într'un râs tăios.

— Ai face ochi mari, dacă ai afla cine sunt.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic. Spune-mi mai bine ce vrei de la mine?

— Eşti un agitator al comuniştilor.

— Nici prin gând nu-mi trece. Nu fac parte din niciun partid politic şi fac agitaţii pe socoteala mea.

— Te-ai ridicat în numele lucrătorilor mei pe cari i-ai îndemnat la grevă. Ei bine, cu toate acestea vreau să-ţi fac o propunere pe care o vei primi dacă vei fi deştept. Intoarce-te la lucrători şi spune-le că te-ai încredinţat că fabrica nu mai poate suporta o urcare a cheltuielilor prin mărirea salariilor. Potoleşte greva, îndeamnă pe oameni să-şi reia lucrul şi în schimb îţi voiu da o mie de dolari. Afară de asta te voiu face şef de atelier şi vei putea câştiga pe săptămână...

Până aci Roger Hallier îl lăsase pe Frank Wilkens să vorbească, dar deodată îi curmă vorba:

— Nu mă vând nici pentru o sută de mii de dolari şi nici dacă m'ai face director. Voiu aţâţa şi mai departe pe lucrători, căci vreau să nimicesc întreprinderile dumitale!

In ochii lui fulgera ura şi ridicase pumnii încleştaţi, ca şi când ar fi vrut să se năpustească asupra lui Frank Wilkens.

Voia să nimicească întreprinderea?

Fără îndoială că omul acela era nebun! Altă explicaţie nu găsea Frank Wilkens.

Totuşi încercă să ajungă cu binele la o înţelegere, aşa că răspunse liniştit:

— Urăşti atât de mult întreprinderea, încât vrei s'o distrugi?

— Intreprinderea nu, însă pe dumneata te urăsc!

Frank Wilkens nu mai ştia ce să creadă. De ce oare îl ura acest om, pe care îl vedea pentru întâia oară în viaţă şi căruia nu-i făcuse niciun rău?

Şi iar se gândi că are de a face cu un nebun.

Lucrătorul se apropiă de birou, se aplecă spre Frank Wilkens şi uitându-se ţintă în ochii lui, zise:

— Nu-i aşa, vrei să ştii cine sunt şi de ce te urăsc?

Frank Wilkens dădu din cap, fiind atât de agitat încât nici nu era în stare să vorbească.

Apăsând pe fiece cuvânt, lucrătorul urmă:

— Sunt Roger Hallier, fiul Elisei Lerouge...

Frank Wilkens tresări ca şi când ar fi primit o lovitură de măciucă, se făcu alb ca varul şi repetă cu glas tremurător de emoţie:

— Fiul Elisei Lerouge?!...

152. — Primejdia ameninţă.

Din pricină că focul fusese descoperit prea târziu, vaporul „Neptun" nu mai putu fi salvat, aşa că arse cu desăvârşire.

Căpitanul Barnabe era disperat că această nenorocire avusese loc tocmai în timpul când el comanda vaporul.

Dar nu era numai o nenorocire ci şi o crimă, şi această crimă fusese pusă la cale de Liu-San-Ciang.

In privinţa aceasta nu mai încăpea nicio îndoială.

Poliţia începu cercetările fără întârziere şi căpitanul Barnabe îşi spuse bănuiala

Chiar și comisarul care conducea cercetările îl întări în această bănuială și zise:

— Numai un Chinez putea fi în stare să facă o asemenea nelegiuire, căci Chinezii sunt ca nebuni când e vorba de răzbunare.

— Așa dar veți face cercetările în această direcție?

— Negreșit, și înainte de toate vom căuta pe acel hamal care a avut o atitudine care dădea mult de bănuit. Casierul dumneavoastră a spus

că hamalul a cerut cu tot dinadinsul să lucreze în magazia de cărbuni, iar la plată n'a venit odată cu ceilalți. Acestea sunt două fapte care dau mult de bănuit.

— Crezi că-l vei găsi?

— Mă cam îndoiesc, căci nemernicii aceștia au atâtea ascunzători la Șangai, încât e aproape cu neputință să dai de cineva când vrea să se facă nevăzut. Mai e de așteptat ca să nu mai rămâie mult la Șangai. Dacă a făptuit crima din îndemnul lui Liu-San-Ciang, atunci acesta i-a dat o bună răsplată bănească, așa că are cu ce pleca. Iar în interiorul țării sunt turburări mari. S'au organizat cete de bandiți cari pradă lumea, cutreierând din loc în loc și se prea poate ca hamalul să se fi refugiat la una din aceste bande, unde e sigur că nu va putea fi prins.

— Dar împotriva lui Liu-San-Ciang se poate lansa un mandat de arestare și va putea fi prins în primul port în care va acosta?

— N'ar avea niciun rost. Il putem bănui, dar nu-l putem dovedi cu nimic. Altceva ar fi dacă am pune mâna pe hamal și l-am sili să mărturisească.

Pe lângă cercetările poliției, mai făcea altele și societatea de asigurare.

Nu încăpea nicio îndoială că focul fusese pus, dar nu era nicio dovadă că e vorba de un act de sabotaj.

Comisiunea instituită de societatea de asigurare n'o spuse pe față, dar dădu să se înțeleagă că focul ar putea să fi fost pus și de cineva care avea interes să se plătească suma pentru care fusese asigurat vaporul.

Căpitanul Barnabe se arătă foarte indignat când veni vorba despre această chestiune și întrebă răstit:

— Credeți cumva că eu am pus focul?

Domnii din comisiune dădură din umeri și nu răspunseră.

— Asupra mea nu poate cădea nici cea mai mică bănuială, dar spre a vă dovedi că numai gândul dumneavoastră la așa ceva e curată nebunie, voiu cere eu însumi deschiderea unei acțiuni împotriva mea.

După aceste cuvinte, părăsi ședința comisiunii de cercetare a societății de asigurare.

Indată după catastrofă, prima grijă pe care o avusese căpitanul Barnabe, fusese să facă un raport telegrafic armatorilor săi. După scurt timp primi răspunsul:

„Căpitan Barnabe. Concediază imediat echipajul de pe „Neptun". Vino fără întârziere la Marsilia".

Era un ordin foarte scurt, care îi dădu de gândit, deși se simțea cu desăvârșire nevinovat.

Dacă își atrăsese ura Chinezului, aceasta îl privea numai pe dânsul personal și nici nu putuse bănui că Liu-San-Ciang se va răzbuna dând foc vaporului.

După ordinul primit, plăti și dădu drumul oamenilor echipajului și se interesă de un vapor spre Marsilia.

Cu toată nenorocirea care îl lovise, Barnabe era mulțumit că venise la Șangai, căci avusese fericirea s'o vadă pe Dolores, care pentru dânsul era mai presus de orice.

Afacerea cu incendiul vaporului „Neptun" se va limpezi și în cazul cel mai rău, societatea lui îl va concedia, iar el își va găsi repede alt post.

Mai multă grijă îi făcea întrebarea dacă Dolores își va regăsi copila, căci de aceasta depindea toată fericirea lui viitoare.

Mai avea o zi până la plecarea vaporului ce avea să-l ducă la Marsilia și pentru a nu pierde acest timp, se hotărî să facă și el cercetări, pentru a da de urma hamalului bănuit.

Se sfătui cu casierul, care se învoi cu plăcere să-l însoțească și să-i dea tot ajutorul la cercetările ce avea de gând să le întreprindă.

Barnabe îi istorisi casierului:

— Când am făcut cunoștința lui Liu-San-Ciang, acesta a încercat să mă ducă într'o speluncă de opiu, căci el fiind contrabandist, avea legături cu astfel de spelunci. Dintr'una de acestea cred că și-a luat și ajutorul pentru înfăptuirea răzbunării sale.

— Asta e ușor de înțeles, domnule căpitan, dar care să fie spelunca? Sunt foarte multe la Șangai.

— Mi-a vorbit de una în apropierea canalului Su-Ciau.

— Numai pe un singur mal al acestui canal sunt clădiri. S'ar putea să fie una din ele.

— N'ar fi bine să mergem până acolo?

— Te însoțesc cu toată plăcerea și putem pleca chiar acum.

— L-ai recunoaște pe hamal, dacă l-ai vedea?

— Cred că da. In orice caz, putem încerca.

Spre seară porniră spre cartierul chinezesc, dar când se apropiară, fură întâmpinați de un soldat din marina militară.

— Incotro, domnule căpitan?

— De când se cere unui European să spuie unde se duce? întrebă Barnabe.

— Nu vă cer să-mi dați socoteală, dar bănuiesc că vreți să vă duceți în cartierul chinezesc și aș vrea să vă previn.

— Pentru ce?

— Cred că acolo vor începe în curând turburări.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Japonezii au de gând să bombardeze iar cartierul chinezesc. Acum vreo două ceasuri, a fost anunțată apropierea lor și în cartier domnește mare neliniște. Nu va dura mult și bombardamentul va începe și odată cu el fuga Chinezilor.

Soldatul era bine informat, căci pe când vorbeau încă, bombardamentul și începu și în fața lor se desfășurară scene de groază.

Chinezii fugeau cuprinși de panică și căutau adăpost în cartierul european.

Femei și copii mai cu seamă, veneau în cete mari, ducând cu ei umilul lor avut și se înghesuiau la rețeaua de sârmă ghimpată din fața cartierului european, prin care n'aveau voie să treacă. Soldatul de marină îi opri cu ajutorul câtorva camarazi veniți în grabă de la postul de pază.

Chinezii începură să se vaite și să plângă, iar printre țipetele lor răsunau bubuiturile granatelor.

Căpitanul Barnabe se adresă casierului:

— Hai să plecăm de aci, nu mai pot auzi văicărelile lor.

Se întoarseră în port și în gândul lui, căpitanul Barnabe recunoscu că avusese dreptate comisarul când spusese că în împrejurările de față era aproape cu neputință să-l găsească pe hamal.

Spre norocul lor, marinarul îi oprise la timp, căci altfel excursia în cartierul chinezesc ar fi putut să ia un sfârșit rău pentru ei.

Din pricina turburărilor, vaporul cu care trebuia să plece Barnabe, părăsi portul înainte de timpul hotărît.

Căpitanul Barnabe era foarte abătut, știind că la Marsilia îl așteaptă mari neplăceri, împotriva cărora va avea de luptat din răsputeri.

153. — O întâlnire în munți.

Zilele treceau monotone și cu toată căldura tropicală, cei doi mineri munceau din greu, pentru a scoate din nisip praful de aur atât de prețios.

Şi Felicia avea treabă destulă, deşi minerii nu-i cereau să facă nimic. Voind însă să se arate recunoscătoare faţă de salvatorii ei, le cârpi hainele, spălă rufele în pârâul din apropierea colibei lor şi gătea mâncarea, spre marea bucurie a celor doi bărbaţi, cari de multe ori, din lipsă de timp sau din nepricepere la gătit, se mulţumeau să-şi potolească foamea cu o bucată de pâine uscată.

Când venea seara, Billy se bucura în aşteptarea ceasului plăcut pe care îl petreceau toţi împreună, stând de vorbă şi mâncând o mâncare gustoasă.

— Acum ştiu şi eu că trăim bine aici, zicea el. In fiecare zi simt din nou o bucurie nespusă că destinul a fost atât de binevoitor cu noi şi ne-a trimes pe buna noastră Felicia.

Şi Crestatul era de aceeaşi părere, dar nu-şi arăta mulţumirea atât prin cuvinte, cât prin expresia veselă a feţei lui şi prin felul său de a fi, care se schimbase cu desăvârşire.

Uneori însă, Billy se întrista şi spunea Feliciei:

— Din nefericire va veni timpul când ne vei părăsi şi atunci noi doi vom rămâne iar singuri în pustiul acesta. Mi-e groază numai când mă gândesc la plecarea dumitale, pe care, dacă aş avea putinţa, aş amâna-o cât mai mult.

— Pentru voi amândoi îmi pare şi mie rău că va trebui să vă părăsesc, dar pe de altă parte abia aştept să mă reîntorc la Sidney, de unde voiu încerca să mă pun în legătură cu mama, de care mi-e dor grozav.

Crestatul se amestecă în vorbă.

— Te pot înţelege foarte bine. Mai aibi numai puţină răbdare, căci te voiu duce la Sidney şi acolo te voiu ajuta şi mai departe.

A doua zi era rândul Crestatului să plece la vânătoare.

Disdedimineaţă puse şeaua pe catârul său şi plecă spre miazăzi unde era vânatul cel mai mult şi mai uşor de găsit.

Pe la amiază auzi tropot de copite şi zări câţiva bărbaţi îmbrăcaţi în haine civile.

Să fie oare mineri nou-veniţi cari aveau de gând să se stabilească prin partea locului?

Şi ei îl zăriră pe Crestat, iar acela care călărea în frunte, ridică mâna şi făcând semne, strigă:

— Ei, prietene!

Apoi dădu pinteni calului său şi se apropiă de Crestat.

— De unde veniţi şi încotro vă duceţi? întrebă acesta.

— Venim de la Sidney şi suntem în căutarea unei fete care s'a rătăcit prin munţi.

— Aşa... aşa...

— Am întrebat pe la toţi minerii şi toţi o cunosc, căci au văzut-o la Sandy Creek, dar nimeni nu ştie ce s'a întâmplat cu ea. Voi sunteţi de pe aici, nu cumva aţi dat de dânsa?

Fără să ia în seamă întrebarea, Crestatul puse la rândul său alta:

— Cine v'a dat însărcinarea să căutaţi fata?

— Mama ei care a venit anume la Sidney.

Călăreţul era John Smith şi îi povesti Crestatului tot ce aflase despre Dolores, apoi încheiă:

— Am crezut că ne va fi mult mai uşor s'o găsim. E lucrul dracului să cutreieri munţii ăştia.

— Cred şi eu.

— Şi după cum mi se pare, ne ostenim degeaba. Dacă fata n'a găsit adăpost la mineri, atunci fără îndoială că s'a rătăcit şi a pierit de foame şi de sete.

— Se prea poate.

— Dumneata n'ai văzut-o şi nici nu i-ai dat de urmă?

Crestatul şovăi câteva clipe, apoi clătină capul şi răspunse:

— Nu, habar n'am de ea.

John Smith se scărpină la ceafă şi mormăi:

— Ei drăcia dracului, unde s'o mai căutăm?!

Crestatul răspunse:

— Dacă fata ar fi fost pe aici, am fi dat de mult de dânsa, aşa că nu face să-ţi mai baţi capul cu căutarea ei.

— Atunci nu ne rămâne nimic mai bun de făcut decât să ne întoarcem acasă. Dumnezeule, dar ce jale va fi când voiu spune mamei ei că n'am găsit fata. Sărmana femeie va fi nenorocită. Tare aş fi vrut să-i duc o veste bună!

— Du-i un cuvânt de mângâiere când o vei vedea.

John Smith avu un râs amar.

— Ce cuvânt de mângâiere aş putea să-i spun, spre a o face să nu-şi piardă nădejdea?

— Spune-i că uneori se întâmplă minuni.

— Fleacuri! Au trecut de mult vremurile când se întâmplau minuni. Eu unul nu cred în ele.

— Uită-te la mine, zise Crestatul, sunt de două ori mai bătrân decât dumneata și deci cunosc viața mai bine. Ei bine, eu îți spun că se mai întâmplă minuni și în vremurile noastre.

John Smith rămase cam încurcat, căci minerul acesta bătrân făcuse o impresie adâncă asupra lui și cuvintele sale sunau atât de ciudat, ca și când ascundeau ceva ce nu voia să spuie.

Dar la urma urmei ce să-și mai bată capul cu dânsul, din clipa ce nu văzuse nici el pe fată. Lui Smith îi era sete și se grăbea să se întoarcă la Sandy Creek pentru a și-o potoli, iar după ce se va odihni acolo, să se întoarcă înapoi la Sidney.

— Iți mulțumesc încă odată pentru lămuririle dumitale, îi zise el Crestatului. Dacă vei da cumva de urma fetei, înștiințează-ne. Știi unde.

— Bine, voiu avea grijă și nu uita să spui acelei femei că nu trebue să piardă toată nădejdea. Când omul e în mare nenorocire, crede mai ușor, așa că va crede și ea în minuni.

— Voiu încerca. Rămâi cu bine.

John Smith îi întinse mâna, apoi se îndreptă spre tovarășii săi cari rămăseseră în urmă.

— Băieți, deocamdată trebue să încetăm cu căutarea mai departe. Haideți să ne întoarcem la Sandy Creek să ne răcorim și să ne odihnim. Am făcut ce am putut și nu e vina noastră dacă n'am găsit fata.

Adâncit în gânduri, Crestatul se întoarse și el spre casă. Cu fruntea încruntată de încordare, își vorbea lui însuși:

— Cât de ciudate sunt uneori căile pe care soarta îl mână pe om. Cu câtă greutate ducem povara vieții... și care e ținta?... N'o cunoaștem... mergem prin întuneric... dibuim, ne poticnim... dar trebue să mergem mereu înainte...

Ajunse acasă fără să-și fi dat seama și tresări când auzi vocea lui Billy:

— Ei, unde ți-e vânatul? N'ai găsit nimic?

Dar când se apropiă de prietenul său, văzu că acesta era atât de adâncit în gânduri, încât nici nu-i răspunse la întrebare. Ca să i le abată, adăugă:

— Nu face nimic, descalecă acum. Mâine mă voiu duce eu la vânat și poate voiu avea mai mult noroc decât tine.

Crestatul descălecă și lăsând pe Billy să îngrijească de catâr, se îndreptă spre colibă.

Billy se uită după el și mormăi:

— Omul acesta devine din zi în zi mai ciudat. Nu mai știu ce e cu dânsul.

Și seara când șezură cu toții împreună, Crestatul rămase tăcut, dar deodată spuse pe neașteptate:

— Mâine plecăm la Sidney.

— Cum, așa de repede? întrebă Billy.

Felicia se înveseli, căci putea să aibă nădejdea de a revedea în curând pe mama ei.

— Cum se face că ai luat atât de repede această hotărîre? mai întrebă odată Billy, fără să-și ascundă nemulțumirea.

— Fiindcă a venit timpul, răspunse Crestatul scurt.

Billy fu nevoit să se mulțumească deocamdată, cu acest răspuns, căci Crestatul nu mai vru să spună altceva.

Se culcară mai devreme ca de obiceiu, deoarece a doua zi Crestatul voia să plece disdedimineață cu Felicia.

Tânăra fată nu putu să adoarmă. Era foarte emoționată în așteptarea celor ce aveau să vie.

Vor lua oare sfârșit chinurile pe care le îndurase?

154. — O propunere binevenită.

Clipa mult așteptată veni în sfârșit.

Harry Frelinghousen, travestit în negustor, luase și el o odaie la „Balena" și într'o dimineață Mary îi aduse o telegramă adresată lui Bob Wilkens.

Detectivul o deschise cu mare băgare de seamă și începu să citească. Indată ce văzu un zâmbet de mulțumire pe fața lui, Mary îl întrebă, nerăbdătoare:

— Știri bune?

Harry Frelinghousen dădu din cap și zise:

— Pentru noi e bună știrea, căci nu mai am nevoie să falsific telegrama.

— De ce nu?

— Pentrucă și așa cum este, își va face efectul.

— Nu-mi mai pune răbdarea la încercare și spune-mi odată ce scrie acolo, stărui Mary.

— Ei bine, ascultă ce răspunde poliția din Sidney:

„Domnișoara de care întrebați a fost in mâinile traficanților dar a scăpat. Cercetările poliției făcute până acum pentru regăsirea ei au rămas fără rezultat. Urma dispărutei duce în ținutul pietros al minelor și se presupune că a pierit în pustiu.

Colonelul Dalgety".

— Vasăzică a murit, suspină Mary. Sărmanul băiat!

Detectivul surâse cu un aer de superioritate.

— Vestea aceasta îl va face pe Bob Wilkens să se supuie voinței noastre mai repede decât ne-am fi putut aștepta.

— Crezi?

— Pun rămășag că da.

— Ești atât de sigur?

— Negreșit. Un bărbat la vârsta lui poate să iubească din tot sufletul, dar tot așa de ușor poate uita. Crede-mă, micuță Mary, căci am multă experiență în această privință. Nu vor trece nici două zile și Bob Wilkens va fi o unealtă supusă în mâinile noastre. Du-i îndată telegrama asta.

Frelinghousen o închise iar cu îngrijire și o întinse fetei. Dar ea se dădu un pas înapoi și își ascunse mâinile la spate.

— Eu nu i-o duc, căci nu vreau să văd durerea lui.

Detectivul o amenință în glumă cu degetul:

— Mi se pare că te-ai îndrăgostit de dânsul, Mary?

Fata plecă ochii.

— Poate... Nu știu nici eu. In orice caz nu vreau să-i duc vestea aceasta tristă.

— Trimite-l pe Tom. El nu se va prea sinchisi de întristarea lui Bob Wilkens.

Cu mâinile tremurătoare Mary luă telegrama:

— Da, Tom poate s'o ducă. Dar dumneata ce-ai să faci?

— Voiu telefona la fabrica Astley, îi voiu comunica unde se află Bob Wilkens și voiu face astfel ca planurile noastre să se poată înfăptui însfârșit.

Mary nu mai puse nicio întrebare, ci părăsi camera și trimise pe Tom să ducă telegrama lui Bob.

In zilele din urmă Bob nu părăsise hanul, dar nu venise in restaurant, ci stătuse tot timpul în odaia lui, unde își petrecu vremea citind.

Ceasurile îi trecuseră foarte încet și nici pentru citit nu prea avusese răbdare, căci gândurile lui erau departe.

La fiecare sgomot pe care îl auzea la ușă, sărea in picioare, crezând mereu că venise știrea mult așteptată.

De astă dată nu se înșelase însă. Avea telegrama în mână.

După ce i-o dăduse, Tom părăsise îndată camera, căci Mary îi spusese conținutul și nici el nu ținea să fie de față la izbucnirea durerei lui Bob.

Bob era mulțumit că e singur.

Mâna-i tremură când deschise telegrama.

Citi repede puținele rânduri și un geamăt dureros îi ieși din piept.

Felicia... Felicia lui scumpă... moartă!

Telegrama îi căzu din mână și brațele i se lăsară obosite dealungul trupului. Rămase ca împietrit, cu privirea ațintită în gol.

Minut după minut trecea și Bob nu se mișca din loc.

Nu putea să înțeleagă că o pierduse pe Felicia pentru totdeauna.

Deodată scoase un țipăt ca o fiară rănită de moarte, își ascunse fața în mâini și începu să plângă.

— Felicia... micuța și scumpa mea Felicia!

Multă vreme nu fu în stare să gândească limpede, căci durerea îi arsese parcă creerul.

Venise la Londra pentru a căuta urma vărului tatălui său și dacă era cu putință și pe aceea a Feliciei.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 44
24 II 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90.13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

— Dumnezeule sfinte, pentru ce trebue să sufăr atâta? izbucni Doloros (pag. 351).

Printr'o întâmplare reușise să desvăluie taina care plutise în jurul tatălui său, dar știrea aceasta grozavă îi nimicise toate speranțele de fericire.

Acum totul se sfârșise pentru dânsul.

Sărmana Felicia pierise în pustiul Australiei!

Vedenii înfiorătoare se desfășurară înaintea ochilor lui!

Pe dânsul scumpa lui Felicia îl scăpase din mâinile banditților, dar ea sărmana se pierduse din pricina acestei încercări.

Dumnezeule sfinte, cât trebue să fi suferit nenorocita!

Și el nu putuse face nimic ca s'o salveze!

Fără Felicia viața nu mai avea niciun preț pentru dânsul! Moartea îl va uni cu iubita lui, se vor regăsi amândoi în lumea cealaltă!

Tot mai mult îl cuprinse dorința de moarte.

Deodată îi se păru că vede înaintea ochilor chipul blând al mamei sale scumpe.

Nu, acesteia nu putea să-i pricinuiască o durere atât de mare!

Pentru ea trebuia să trăiască mai departe, căci el era singura ei mângâiere și fericire în viață.

Se simți cuprins de un dor grozav după mama lui. Ar fi vrut să îngenuchieze în fața ei, să-i spuie toată durerea și jalea lui.

Desmierdarea mâinilor ei i-ar fi alinat durerea!

Ea era singura ființă omenească care putea să-i înțeleagă jalea. Cu dânsa ar putea vorbi de Felicia, de dragostea lui cea mare.

Dar după cearta cu tatăl său, putea oare să se mai întoarcă acasă?

Fără nicio îndoială că tatăl său ar mai fi luat în bătaie de joc toată nenorocirea lui.

In durerea-i nemărginită își reaminti fericirea trecutului, când o cunoscuse și iubise pe Felicia.

Cu mâna tremurătoare luă iar telegrama și o reciti cuvânt cu cuvânt și cu toate că această telegramă îi aducea la cunoștință moartea Feliciei, totuși o licărire de speranță se ivi în sufletul lui îndurerat.

Poate tot scăpase de moarte și trăia undeva ascunsă de frica ticăloșilor din ghiarele cărora scăpase.

In telegramă nu se spunea că trupul ei fusese găsit.

Să creadă oare într'o minune?

Nu mai avea puterea, căci loviturile soartei fuseseră prea crude în timpul din urmă. O nenorocire urmase pe alta!

Vestea pe care o primise însă, era cea mai grozavă din toate. Chiar dacă va trăi mai departe de dragul mamei sale, viața nu-i va mai face nicio plăcere.

Se îngrozea gândindu-se la viitor.

Nu mai fu în stare să rămâie în odaia lui, își luă șapca din cuier și vru să plece.

In gang se întâlni cu Tom, care îi predete o scrisoare, mormăind:

— Un om a adus asta pentru dumneata, apoi îi întoarse spatele și plecă.

Câteva clipe Bob îl urmări cu privirea apoi își aruncă ochii asupra scrisorii și clătină nedumerit capul.

De la fabrica Astley?

Ce mai vroiau de la dânsul, după ce părăsise lucrul?

Se întoarse în odaie și citi scrisoarea

„Domnului Woking.
Londra.

Prin'tr'un coleg al dumitale ți-am putut afla adresa actuală și te rugăm a te prezenta din nou la fabrica noastră, având de vorbit chestiuni de afaceri cu dumneata. Regretăm de a te fi jignit cu interogatoriul pe care am fost nevoiți să ți-l luăm în urma unui denunț anonim. Nevoind să pierdem un lucrător destoinic ca dumneata, te rugăm a ne vizita spre a vorbi despre o eventuală reluare a lucrului."

Bob rămase nedumerit.

De ce îi trimisese fabrica o astfel de scrisoare?

E adevărat că se arătase mai priceput decât alți lucrători, dar la urma urmei la lucrul pe care îl făcuse putea fi înlocuit ușor cu un altul.

Nu era oare un semn al destinului, că tocmai în clipa aceasta de grea cumpănă, primise această invitație?

Era nevoit să caute de lucru spre a-și putea câștiga existența până va primi știri și bani de la mama lui, ca să se poată întoarce acasă, căci de la Mary nu mai putea cere niciun ajutor.

Cu toată durerea pentru pierderea Feliciei, scrisoarea fabricii îl făcu să-și abată gândurile în altă parte.

In cele din urmă se hotărî să dea urmare chemării.

Șeful inginer care îl angajase cu câteva zile în urmă îl primi prietenos, îi strânse mâna și bătându-l pe umăr, îi zise zâmbind:

— Ei, fugarule, am pus iar mâna pe dumneata. De ce ai plecat fără să ne dai de știre? Interogatoriul pe care ți l-am luat, n'a avut de scop să te jignească. A fost numai o întâmplare supărătoare. In orice caz, fabrica e dispusă să te despăgubească și să-ți dea satisfacție. Zilele acestea am făcut o afacere foarte bună, însă firma care a cumpărat mașinile de la noi, cere să trimitem un monteur al nostru pentru așezarea lor. Spre a nu mai avea de suferit invidia camarazilor dumitale, am hotărît să te însărcinăm pe dumneata cu această lucrare.

Bob avu un zâmbet silit. El uitase aproape de toată această afacere, de când primise trista veste despre Felicia.

Deallminteri bănuiala împotriva lui fusese îndreptățită. Dacă n'ar fi descoperit la timp cu ce afaceri se îndeletnicea Adam Giles, ar fi devenit fără să știe unealta acestui spion industrial.

Pe când Bob se gândea la toate acestea, auzi glasul inginerului care urmă:

— N'ai vrea să te însărcinezi dumneata cu montarea mașinilor și să pleci în America?

Bob tresări și se uită buimăcit la inginer.

— Vreți să mă trimiteți în America?

— Da, căci firma Clewton care a cumpărat mașinile de la noi, este la New-York. Mașinile vor fi expediate peste câteva zile și dumneata ar trebui să pleci cu același vapor, pentru a începe fără întârziere montarea.

— Și tocmai mie voiți să-mi dați această însărcinare, cu toate că nu lucrez de mult în fabrica dumneavoastră?

Inginerul rămase cam încurcat, căci el știa pentru ce anume alegerea căzuse asupra lui Bob. După o tăcere de câteva clipe, urmă:

— Din scrisoarea fabricei ai putut vedea că aceasta prețuiește felul în care ai lucrat. Afară de asta, ceilalți lucrători cărora le-am putea încredința montarea sunt căsătoriți și le vine greu să se despartă pentru mai multă vreme de familiile lor. Totodată firma vrea să-ți dovedească prin asta că are toată încrederea în dumneata. Ei, ce zici, primești?

Bob simți iar dorul puternic de mama lui, și fără a mai sta mult la gânduri, răspunse:

— Da, primesc.

Inginerul îi întinse din nou mâna.

— Nici nu m'am așteptat la alt răspuns din partea dumitale. Hai să mergem acum la direcție, unde ți se vor da toate instrucțiunile trebuincioase.

După câteva minute Bob se fala în fața acelor domni cu care Ethel Drof tratase cu câteva zile în urmă. Se stabiliră toate amănuntele și după două zile Bob Wilkens se afla în drum spre America.

Iși închipuise cu totul altfel întoarcerea în patrie.

Felicia ar fi trebuit să fie cu dânsul!

Acum însă era singur, singur pentru toată viața!

Cu moartea scumpei lui iubite soarele fericirii apusese pentru sărmanul Bob Wilkens.

155. — Umbrele trecutului.

Timp de câteva minute domni o tăcere adâncă și apăsătoare în elegantul birou al lui Frank Wilkens.

Tânărul lucrător stătea cu brațele încrucișate pe piept și se uita cu o privire plină de ură înverșunată la bărbatul care se prăbușise în fotoliul său.

Frank Wilkens își acoperise ochii cu mâna, dar cu toate acestea icoanele trecutului le vedea într'o lumină orbitoare.

Trecuseră mai bine de treizeci de ani de când frumoasa Elisa Lerouge făcuse să-i bată inima mai tare și îi înfierbântase sângele.

O vedea limpede în toată frumusețea ei și parcă mai auzea cuvintele pe care i le spusese el odinioară:

— De ar trebui să lupt împotriva lumii întregi spre a-mi cuceri fericirea de a te avea pe tine, nu m'aș da înapoi și aș ieși învingător.

Un geamăt înăbușit ieși din pieptul său, așa că Roger Hallier izbucni într'un râs batjocoritor și-l întrebă:

— A început să te mustre cugetul, mister Wilkens?

Frank Wilkens ridică încet capul.

Nu mă simt vinovat cu nimic, răspunse el cu voce înăbușită.

— Asta o spune orice vinovat, când se vede în fața judecătorului său.

— Dumneata n'ai niciun drept să mă judeci, domnule Hallier.

Acesta își înălță trupul și izbucni:

Am jurat mamei mele pe patul de moarte că mă voiu răzbuna amarnic împotriva omului care i-a nimicit viața. Din ceasul acela n'am mai avut liniște, am îndurat toate mizeriile și greutățile, pentru a ajunge la New-York, să dau ochii cu dumneata și să te trag la răspundere pentru nelegiuirea pe care ai făptuit-o.

Cu o mișcare înceată Frank Wilkens se ridică, străduindu-se să-și stăpânească turburarea pe care i-o pricinuise amintirea trecutului și numele iubitei lui din tinerețe, apoi zise:

— Eu n'am nicio răfuială cu dumneata, domnule Hallier.

— Insă eu cu dumneata, mister Wilkens!

— Am vreo vină față de mama dumitale?

— Da... da... și iar da, căci prin cuvinte amăgitoare și făgăduieli deșarte, pe care în nevinovăția ei le-a crezut, ai nenorocit-o, ai făcut-o să-și piardă încrederea în Dumnezeu și în oameni și ai silit-o să se căsătorească cu tatăl meu.

— Eu am făcut asta?... Eu?...

Roger Hallier dădu cu tărie din cap și urmă:

— Cu toate că au trecut mai bine de treizeci de ani, de când ai jurat credință și iubire veșnică sărmanei mele mame, cred că-ți vei mai

aminti de cuvintele înşelătoare pe cari i le-ai spus atunci. Sau vrei să tăgăduieşti?

— Nu tăgăduiesc nimic, îl întrerupse Frank Wilkens răstit. Recunosc că am iubit pe mama dumitale, dar soarta a fost mai puternică decât voința mea și n'am putut să mă țin de cuvânt. Doar se întâmplă de multe ori în viață că doi oameni cari se iubesc, sunt nevoiți să se despartă.

— Dacă mama ar fi fost bogată, sunt sigur că i-ai fi păstrat credința, n'ai fi părăsit-o, urmă Roger Hallier. Dar era fată săracă și deci o jucărie pentru un om bogat ca dumneata.

Frank Wilkens făcu un gest de protestare.

— De ce să mai vorbim despre aceste întâmplări de demult, dece să chemăm umbrele trecutului, când nimic nu se mai poate schimba?

— Așa de ușor cum crezi dumneata, mister Wilkens, nu vei putea scăpa de trecutul acesta dureros. Eu sunt hotărît să-mi țin jurământul sfânt pe care l-am făcut mamei mele moarte, căci numai dumneata ești vinovat că sărmana a murit atât de timpuriu și eu am rămas orfan de mic, fiindcă prin durerea şi chinurile pe care le-ai pricinuit, i-ai sfâșiat inima.

Frank Wilkens își duse mâna la gât, simțind parcă un laț în jurul lui.

Înainte de a putea spune ceva, Roger Hallier reluă:

— După ce ai plecat în America, mama ți-a trimes nenumărate scrisori, dar la niciuna n'ai găsit cu cale să răspunzi. Numai din pricina dumitale au avut loc desbinările în familie, căci bunicul meu, un meseriaș cinstit, n'a putut să îndure rușinea ca fata lui să treacă drept o ființă ușuratecă. Dumneata însă ai ademenit-o pe mama să plece în călătorii cu dumneata, i-ai făgăduit că în scurt timp vei veni s'o iei și pe dânsa în America și că te vei căsători cu ea. Dar cum i-ai răsplătit jertfa cea mare pe care ți-a adus-o părăsindu-și părinții?... Ai aruncat-o pe drumuri și i-ai dat a înțelege că o fată săracă ca dânsa nu poate fi mai mult decât amanta unui boier ca dumneata.

— Nu, asta nu-i adevărat! strigă Frank Wilkens. Am iubit-o din tot sufletul!

— Și te-ai căsătorit cu alta!

— Pentrucă întorcându-mă în America, am văzut că întreprinderile tatălui meu trec printr'o criză grozavă și nu puteau fi salvate decât dacă se procura repede capitalul trebuincios pentru a le menține mai departe.

— Dacă ai fi fost om, mister Wilkens, ai fi găsit altă cale decât salvarea prin zestrea unei fete bogate.

Frank Wilkens avu un râs amar.

— Ce știi dumneata... un lucrător... care la sfârșitul săptămânei își incasează leafa ce i se cuvine și nu se întreabă de unde ia patronul banii pentru a face față greutăților cu care are de luptat o întreprindere mare?! Crede-mă că și viața mea a fost distrusă în clipa în care am fost nevoit să renunț la dragostea mea pentru Elisa Lerouge!

— Asta nu o s'o cred niciodată, chiar dacă ai face cel mai sfânt jurământ. Dacă ai fi iubit-o cu adevărat pe mama mea, i-ai fi scris cel puțin o singură dată.

— N'am avut puterea s'o fac, se apără Frank Wilkens. Am început multe scrisori, dar când reciteam ce scrisesem, le găseam reci, nu puteam să-mi spun toată durerea care îmi ardea sufletul. Așa a trecut zi după zi, săptămână după săptămână, fără a mă putea hotărî să-i scriu toate prin câte trecusem de la întoarcerea mea acasă și s'o rog să mă deslege de cuvântul pe care i-l dădusem. Afară de asta am crezut că mă va uita mai repede, dacă va crede că am trădat-o.

— Te-ai înșelat amarnic, mister Wilkens. O femeie ca mama mea ar fi îndurat mai ușor pierderea fericirii, decât gândul că a fost înșelată și părăsită. Iți vei mai aminti că în urma rugăminților dumitale, mama te-a însoțit până la Marsilia și la plecare i-ai făgăduit că vei veni s'o iei. Cu credința aceasta mama s'a întors acasă și a trebuit să sufere îngrozitor din cauza asprimii tatălui meu, care n'a mai primit-o în casă. Toate prietenele ei o priveau cu dispreț. La început mama a zâmbit nepăsătoare, căci avusese încredere in făgăduințele dumitale, dar când a văzut că trece săptămână după săptămână, fără să primească vreo știre, îndoiala a început să încolțească în sufletul ei. In durerea care o chinuia n'a mai fost în stare să-și caute de serviciul pe care îl avea la un birou și într'o bună zi fu dată afară. In orașul ei n'a mai putut găsi alt post și a plecat. Ți-a scris nenumărate scrisori, dar dumneata ce-ai făcut?... In loc să-i răspunzi un cuvânt de mângâiere, de încurajare... i-ai trimes bani!

Frank Wilkens scoase un geamăt de durere.

— Nu voiam ca Elisa să indure lipsuri și mizerie.

— Ba nu,... ai vrut s'o plătești pe mama mea cu bani, așa cum e obiceiul în lumea din care faci parte, sbieră Roger Hallier plin de ură. Dar pentru așa ceva mama mea era prea bună. Ea n'a înțeles să i se plătească iubirea cu bani. Ți-a trimes banii înapoi și din clipa aceea iubirea ei s'a prefăcut în ură... într'o ură înverșunată pe care mi-a picurat-o și mie în suflet de pe când eram încă în pântecele ei.

Frank Wilkens își duse pumnii încleștați la tâmple.

— Ceea ce spui dumneata e curată nebunie. Elisa era tânără, frumoasă...

— Da, asta era și deaceea s'a găsit repede un alt bărbat care a vrut să-i câștige dragostea. Era un comerciant tânăr care locuia la aceeaşi gazdă cu mama și se numea Carol Hallier.

— Tatăl dumitale?... îl întrerupse Frank Wilkens. Am aflat de căsătoria ei când mi-a trimes banii înapoi și m'am informat despre dânsa. Am presupus atunci că s'a mângâiat destul de repede.

— Nu, nu s'a mângâiat niciodată, mister Wilkens. Dacă s'a căsătorit cu altul, a făcut-o numai spre a-și potoli durerea îngrozitoare pe care i-a pricinuit-o despărțirea de dumneata, pe care din nefericire te-a iubit și atunci încă. A făcut-o și pentru a-ți dovedi că trădarea dumitale n'a nimicit-o cu totul. Dacă ai fi știut însă ce a suferit sărmana mea mamă când s'a căsătorit cu un bărbat pe care nu-l iubea, atunci ți-ai fi putut da seama cât de îngrozitore a fost desamăgirea pe care i-ai pricinuit-o. Și eu, copilul născut dintr'o căsătorie fără dragoste, am dus o viață lipsită de bucurii, din pricina neîncetatelor certuri dintre părinții mei. E adevărat, că după nuntă, mama s'a împăcat cu părinții ei, dar cu acest prilej tatăl meu a aflat de dragostea mamei pentru un student și din ziua aceea a chinuit-o neîncetat, dându-i să înțeleagă că trebue să-i fie recunoscătoare că a luat-o de soție, pe dânsa, o decăzută. Tatăl meu a fost întotdeauna ușuratec și cheltuia banii fără socoteală, așa că de multe ori înduram mari lipsuri în casă, cu atât mai mult cu cât in timpul din urmă luase și darul beției. Dealtminteri nici n'ar fi putut să fie altfel, căci mama nu-l iubea și în loc să încerce să-l vindece de acest vițiu, se înstrăina tot mai mult de dânsul. In cuvinte nu-ți pot descrie ce am suferit văzând veșnicile certuri și neînțelegeri între părinții mei. Și numai dumneata ești vinovat, mister Wilkens, că mama nu s'a bucurat de viață, că n'a avut dragoste pentru bărbatul și copilul ei și că viața mi-a fost un șir neîntrerupt de chinuri!

Frank Wilkens se rezemase cu amândouă coatele pe birou și se uita cu ochii holbați la Roger Hallier, care în mânia lui se făcuse palid ca un mort.

In sfârșit zise într'un geamăt:

— Nu sunt vinovat. Incearcă să mă înțelegi, domnule Hallier...

Tânărul clătină capul.

— Nu există iertare pentru fapta dumitale pe care n'o mai poți îndrepta, mister Wilkens. Va trebui să plătești însutit și înmiit vina cu care ți-ai încărcat sufletul. Pentru a-ți aduce întreprinderea la înălțimea la care se află astăzi, ai vândut dragostea mamei mele și acum întreprinderea dumitale va cădea sub răzbunarea mea. Nu uita, mister Wilkens: ochiu pentru ochiu, dinte pentru dinte! Numai după ce voiu fi nimicit opera întregei dumitale vieți, voiu găsi iar liniște și cu sufletul împăcat mă voiu putea apropia iar de mormântul mamei mele pentru a-i spune: mi-am ținut jurământul!

Câteva clipe Frank Wilkens rămase ca împietrit și fiori de ghiață îi străbăteau întreg trupul. Apoi clătină încet capul și murmură:

— Dacă mama dumitale m'a iubit într'adevăr așa cum mi-ai spus chiar dumneata acum, nu cred să fi vrut nimicirea întreprinderii mele

Roger Hallier izbucni într'un râs sălbatec.

— Ți-am spus doar că iubirea fierbinte a mamei mele se schimbase într'o ură neîmpăcată. Cele din urmă cuvinte pe care le-a rostit înainte de a muri, au fost un blestem pentru dumneata.

Frank Wilkens tresări înspăimântat și repetă:

— Un blestem!...

Roger Hallier dădu din cap.

— Da. Află ce-a spus înainte de a închide ochii pentru vecie: „Nenorocirea să cadă asupra aceluia care m'a trădat și m'a înșelat. Voiu găsi odihnă în mormânt numai când voiu ști că am fost răzbunată".

Glasul lui Roger Hallier deveni și mai pătimaș când urmă:

— Ți-am arătat, mister Wilkens, că voiu răzbuna pe mama mea. Voiu ațâța întreaga muncitorime împotriva dumitale și nimeni nu va mai lucra pentru dumneata cu o leafă de nimic. In sufletul fiecăruia din ei voiu sădi gândul distrugerii dumitale. Te voiu aduce la sapă de lemn și numai când vei ajunge pe drumuri, dumneata și familia dumitale, și nu vei mai ști de unde să iei bucata de pâine cu care să-ți astâmperi foamea, când vei îndura aceleași chinuri și aceleași suferințe pe care le-a îndurat mama mea, atunci îmi voiu considera misiunea ca îndeplinită.

Frank Wilkens putea citi în ochii tânărului lucrător că amenințarea lui era foarte serioasă, dar totuși nu voia să se dea bătut atât de ușor, să se lase doborît de umbrele trecutului.

Deși se părea că blestemul moartei aduse-se nenorociri după nenorociri asupra lui, se simțea încă destul de tare spre a duce mai departe lupta pentru menținerea întreprinderilor sale.

După o tăcere de câteva clipe, răspunse cu un râs ironic:

— Dacă nu-ți vei vârî mințile în cap, te voiu da chiar azi afară și atunci vom vedea care din noi doi e mai tare.

Dar Roger Hallier răspunse cu același râs:

— N'ai decât să mă dai afară și voiu vorbi mai departe în fața porților fabricii dumitale. Gura nu mi-o poți închide și ți-am dovedit că știu să atrag muncitorii de partea mea. Trebue să-mi țin jurământul pe care l-am făcut mamei mele, așa că între noi doi nu poate avea loc o împăcare. Acum, știi, mister Wilkens, de ce de săptămâni de zile am ațâțat lucrătorii impotriva dumitale. Dacă mă vei da afară, atunci le voiu mai spune și povestea mamei mele și sunt încredințat că toți tovarășii mei de muncă mă vor ajuta să-mi înfăptuiesc răzbunarea.

Fără a mai aștepta un răspuns, Roger Hallier ieși din birou. Ingrozit, Frank Wilkens se uită câteva clipe după dânsul, apoi se prăbuși în fotoliul său.

156 — Vești rele.

Pentru Dolores de Martigny zilele următoare trecură pline de teamă și îngrijorare, cu toate că familia Van Straten și îndeosebi Karin Ryström își dădură toată osteneala s'o mângâie și s'o liniștească. Iși făcea aspre mustrări că se lăsase înduplecată de consul să nu ia parte la expediția în munți.

Oricât de grea și obositoare ar fi fost călătoria, zilele i-ar fi trecut mai ușor decât în această așteptare grozavă.

Abia acum, după ce Karin Ryström îi istorisise tot ce sărmanele fete avuseseră de îndurat din partea ticăloșilor traficanți de carne vie, putea să-și dea seama de chinurile îngrozitoare prin care trecuse și Felicia ei scumpă.

Se gândea de pe acum cum va putea face pe copila ei să uite clipele grozave prin care trecuse, cum o va înconjura cu dragostea ei de mamă.

Nici nu mai îndrăznea să iasă din casă, de teamă să nu piardă clipa când va veni vreo știre de la John Smith care plecase în căutarea Feliciei.

Dar zi după zi trecea, fără să vie vreo veste și fața sărmanei Dolores devenea din ce în ce mai palidă, nemaifiind în stare să mănânce ceva.

In sfârșit, după trei săptămâni de așteptare încordată și chinuitoare, tortura sufletească a sărmanei contese luă sfârșit, căci Jonh Smith se întoarse cu oamenii săi.

Când Dolores îl văzu oprindu-se în fața casei, ea alergă repede afară întru întâmpinarea lui. Și Karin Ryström o însoți și se adresă îndată lui Smith cu întrebarea:

— Ai găsit-o?... Ai aflat ceva despre dânsa?...

John Smith ocoli privirile cercetătoare ale celor două femei, ridică trist din umeri și răspunse:

— Toate străduințele noastre au fost zadarnice...

Dolores scoase un țipăt, se clătină și întinse brațele căutând un sprijin. Karin Ryström o cuprinse spre a n'o lăsa să cadă.

— Totul a fost zadarnic, suspină Dolores. Felicia, scumpa, micuța mea Felicia, nu ne vom mai revedea niciodată!

Intristată, Karin o duse pe Dolores la o bancă din apropiere și îi spuse ca s'o mângâie:

— Nu pierde încă nădejdea, doamnă contesă.

Apoi îndreptându-se iar spre John Smith îl întrebă din nou:

— N'ai găsit nicio urmă? Ai fost şi pe la Mangiu?

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă şi am întrebat toată lumea de ea, răspunse tânărul American.

— N'ai aflat nimic despre cei doi mineri despre cari ţi-am povestit?

— Ba da. L-am întâlnit chiar pe Crestat, dar nici el nu ştia nimic despre o Franţuzoaică blondă.

Mai mult nu îndrăzni să spuie, căci s'ar fi părut curată nebunie să pomenească de minunea de care îi vorbise acel om ciudat.

La ştirea tristă adusă de John Smith, Karin Ryström se simţi cuprinsă de o adâncă îngrijorare, se uită plină de teamă la Dolores şi nu mai îndrăzni să spuie niciun cuvânt.

Contesa era ca împietrită. Rămăsese cu ochii privind în gol şi murmura neîncetat:

— Nu s'a găsit nicio urmă... totul a fost în zadar... în zadar.

Deodată o apucă pe Karin de braţ şi izbucni într'un plâns amar.

— Dumnezeule Sfinte, pentru ce trebue să sufăr atâta?... Pentru ce?...

Karin nu fu în stare să răspundă ceva, însă ochii i se umplură de lacrimi.

Intre timp, John Smith înştiinţase pe consul şi pe soţia acestuia despre venirea sa şi amândoi se apropiară de Dolores, privind-o cu milă. Dar nici aceştia nu fură în stare să-i spuie un cuvânt de mângâiere, ştiind că pierderea pe care o suferise Dolores prin dispariţia copilei ei îi pricinuise o durere care nu se putea alina prin vorbe.

Trecură mai multe minute de tăcere apăsătoare, apoi Dolores ridică capul şi privind rătăcită în jurul ei, murmură:

— Ce să mai fac... ce mai pot face?...

Nimeni nu-i răspunse şi iar urmă o tăcere chinuitoare, care mări şi mai mult durerea contesei, aşa că aceasta zise cu un glas plângător:

— Doar nu mă pot întoarce aşa acasă!... Nesiguranţa de soarta copilei mele mă va omorî... De ce nu m'am dus şi eu în munţi?!... Poate aş fi găsit-o pe nenorocita mea Felicia!

Consulul îşi luă inima în dinţi şi încercă s'o mângâie:

— Linişteşte-te, doamnă contesă. Să mergem acum în casă. Domnişoara Ryström te va conduce în odaia dumitale. Incearcă să te odihneşti puţin, iar mâine ne vom sfătui mai departe ce se mai poate face.

Dolores clătină încet capul.

— Să mă odihnesc?... Niciodată nu voiu mai putea găsi odihnă!... De ce n'am murit mai bine!

Deodată i se păru că vede în faţa ei chipul drag al căpitanului Barnabe, care o chemă şi îi spuse că acum după nenorocirea pe care o avusese la Şangai, are nevoie de dânsa.

Inima ei ajunse la o răspântie grozavă.

Mai putea avea ea parte de fericire după groaznicele lovituri pe care le îndurase?!

Nu, nu !... Totul se sfârşise pentru dânsa, dacă scumpa ei copilă nu mai era în viaţă.

Căutând un sprijin, luă braţul Suedezei şi merse clătinându-se spre casă.

Să fie singură... să plângă... să plângă...

Când o văzură atât de abătută şi îndurerată Van Straten şi soţia lui se neliniştiră şi mai mult şi trimiseră după doctor. Acesta veni şi intră îndată în odaia contesei, pe care o găsi trântită pe pat, aproape fără simţire.

Când se întoarse în camera unde Van Straten şi soţia acestuia aşteptau îngrijoraţi doctorul zise, dând din umeri :

— Dacă nu se va întâmpla o minune, atunci mi-e teamă că sărmana femeie să nu-şi piardă minţile, căci starea ei sufletească e desnădăjduită.

Consulul şi soţia lui se uitară întristaţi unul la altul.

Ce minune s'ar mai putea întâmpla? Nici după ciudatele vorbe ale minerului despre care le vorbise şi lor John Smith, nu le mai venea să creadă într'o minune.

157. — In pustiu.

Toţi acei cari dintr'un motiv sau altul se înscriu în Legiunea Străinilor, îşi blestemă soarta după câteva zile şi singurul lor gând e să fugă, să scape din iadul în care au intrat. Tot astfel îi merse şi lui Cekov.

Trebui să-şi dea seama că nu există nicio putinţă de scăpare, căci semnase angajamentul şi acum trebuia să servească cei cinci ani întregi pentru cari se legase.

In ziua când i se păruse că e urmărit şi că nu mai este altă scăpare pentru dânsul, cinci ani îi se păruseră foarte puţin pe lângă soarta care l-ar fi aşteptat dacă ar fi fost prins; acum erau însă ca o veşnicie.

In timpul acesta ticălosul de Mac O'Kerem chefuia cu banii lui şi gândul acesta îl făcea să înebunească de furie.

Cel puţin de ar fi putut să se răzbune pe Irlandez !

Cât de mult trebue să se fi bucurat ticălosul văzând că pungăşia îi reuşise şi că va putea păstra prada pentru dânsul, fără să se teamă de urmări.

Cekov n'avu mult timp să se gândească la toate acestea, căci chiar a doua zi fu trimes la regimentul al doilea de la Sidi-bel-Abbes, care porni după opt zile în pustiu împotriva Berberilor, cari se răsvrăteau neîncetat şi contra cărora se duceau lupte dârze.

Sub arşiţa ingrozitoare a soarelui de miazăzi compania înainta prin nisipul fierbinte al pustiului, în care picioarcle intrau până la gleznă. Setea usca gâtlejurile şi cu toate acestea marşul începea la răsăritul soarelui şi abia spre asfinţit îi era îngăduit trupei să facă un popas mai lung.

Cekov nu se apropiase de niciunul din camarazii săi, voind să rămâie singur cu ura şi mâuia în suflet.

In sfârşit compania ajunse la ţintă : un fort în mijlocul pustiului, a cărui garnizoană urma să fie schimbată.

Marşul obositor luase sfârşit, totuşi legionarii n'avură linişte. Erau nevoiţi să stea de veghe şi să facă nesfârşite patrulări.

In singurătatea pustiului Cekov se împrieteni oarecum cu unul din camarazi. Era un bărbat voinic, cu numele de Perrol. Nimeni nu ştia dacă acesta era adevăratul său nume, căci acei care se angajau în Legiunea Străină îşi ascundeau de obiceiu numele, dintr'un motiv sau altul.

Intr'o noapte stăteau amândoi de veghe, rezemaţi de un parapet.

Pe cât de înăbuşitoare sunt zilele în pustiu, pe atât de reci nopţile, aşa că cele două santinele se înveliră mai bine în mantalele lor.

După a tăcere mai lungă, Perrol îl întrebă pe Cekov :

— Ia spune-mi, camarade, după nume pari să fii străin şi cu toate acestea vorbeşti perfect franţuzeşte ? Unde ai învăţat atât de bine limba noastră ?

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 45
25 II 1935

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/9C-13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

— Taci și pleacă de lângă mine! strigă Barnabe către Bernier, ridicându-se în picioare.

— Sunt din Lorena, minți Cekov, tot așa cum mințise și pe ofițer când se înscrisese în Legiune.

— Din Lorena? repetă Perrol cu îndoială. După accent aș crede mai curând că ești din vreo țară de la Nord.

— Am trăit mulți ani la Nord. Apoi m'am stabilit la Marsilia.

— Ce-ai făcut acolo ?

— Am avut un bar.

Perrol rămase câteva clipe tăcut, apoi zise, dând încet din cap.

— Ei da, în Legiunea Străină se întâlnesc tot felul de oameni, din toate straturile societății.

— Pe tine ce te-a dus aici ?

— Nevoia. Am fost o fire slabă și n'am știut să stăpânesc viața.

— Numai atât? N'ai și vreo vină?

— Nu una care să mă facă vinovat față de lege, ci una de ordin moral. Dar în loc de a încerca s'o îndrept, am fugit, am rătăcit fără țintă prin lume și în sfârșit am intrat în Legiunea Străină, care e portul de scăpare pentru toți naufragiații vieții.

— Servești de mult în Legiune?

— E atât de mult de-atunci, incât am și uitat să mai număr anii.

— Și nu te-ai gândit niciodată la fugă?

— Ba la început da. Am și făcut o încercare dar am fost prins și pedepsit cu o strășnicie aproape sălbatecă, așa că o a doua încercare

n'am făcut. Aşa, acum ştii tot despre mine. Povesteşte-mi ce te-a făcut pe tine să intri în Legiune ?

— Ticăloşia unuia pe care l-am crezut prieten. Printr'o înşelăciune m'a făcut să iau această hotărîre fără să stau mult la gânduri.

— Vasăzică n'ai nimic pe cuget ?

Cekov şovăi câteva clipe, apoi mărturisi :

— Ba da, o mică înşelăciune. După cum ţi-am spus, am avut un bar la Marsilia. Era o afacere minunată şi amândoi am câştigat frumoase parale.

— Cari amândoi ?

— Aveam o tovarăşă, o femeie de toată frumuseţea, căreia i se spunea contesa blondă din Marsilia. Toată lumea venea numai s'o vadă pe dânsa.

— Ciudat nume: contesa blondă din Marsilia.

— Nu era de fel atât de ciudat, căci era într'adevăr contesă.

Legionarul Perrol deveni mai atent şi se uită cu încordare la Cekov.

— Spui că era cu adevărat contesă ?

— De ce te miră atât de mult faptul acesta? Nu se întâmplă că şi pe contese soarta să le arunce din calea vieţii lor?

Perrol dădu gânditor din cap.

— Ei da, soarta nu se opreşte în faţa numelor nobile. Ea poate trage în prăpastie chiar pe oamenii cei mai sus-puşi.

— Dealtminteri, chiar dacă tovarăşa mea era proprietara unui bar, nu era o decăzută. Ea rămăsese până la urmă o femeie din lumea mare.

— Istoriseşte mai departe, îl îndemnă Perrol.

Cekov era mulţumit că găsise în sfârşit pe cineva căruia să-şi poată uşura sufletul aşa că-i istorisi totul, din clipa când făcuse cunoştinţă cu Dolores.

Camaradul său îl asculta cu atenţia încordată şi faţa lui devenea din ce în ce mai gravă.

— A fost o mare prostie din partea mea, încheiă Cekov. Din lăcomie mi se trage toată nenorocirea şi acum trebue să sufăr urmările, să servesc cinci ani în Legiune unde poate voi pieri de glonţul sau cuţitul vreunui sălbatec de Berber

Legionarul Perrol nici nu luă în seamă ultimele cuvinte ale lui Cekov şi când acesta vru să mai adauge ceva, îl întrerupse:

— Nu mi-ai spus numele acelei contese.

— De Martigny, răspunse Cekov.

Camaradul său tresări, îşi încleştă pumnii şi îi apăsă pe piept, aşa că Cekov se sperià.

— Ce ai?

Perrol rămăsese cu privirea aţintită asupra lui Cekov, dar cu o expresie care îl umplu de groază pe acesta. Inebunise oare?

Apoi braţele îi se destinseră şi mâinile lui apucară arma.

— Vorbeşte, ce s'a întâmplat? insistă Cekov. Te-a turburat atât de mult istorisirea mea?

Legionarul Perrol făcu un pas spre dânsul şi zise cu glasul răguşit de emoţie:

— Era contesa Dolores de Martigny şi tu ai....

Se părea că vrea să-l apuce pe Cekov de gât, însă în clipa aceea se auziră paşi şi cineva strigă tare:

— Schimbul!

Buimăcit, Perrol se uită spre locul de unde venise vocea, lăsă mâna în jos şi murmură numai:

— Altă dată...

Cekov nu înţelese bine cuvântul dar era mulţumit că venise schimbul, căci începuse să-i fie teamă de camaradul său.

Nu încăpea nicio îndoială că voise să-l omoare. Poate fusese lovit de un atac de nebunie furioasă, cum se întâmplă de multe ori în regiunile tropicale din pricina căldurii grozave.

Când plecă cu Perrol spre adăpostul legionarilor, spre a se odihni, acesta părea să se fi liniştit, aşa că Cekov îndrăzni să-i puie întrebarea:

— Spune-mi ce-ai avut? Ce te-a făcut să-ţi ieşi din fire?

— Nimic; lasă-mă în pace, răspunse Perrol scurt.

Cekov nu mai stărui, dar se hotărî să se roage de comandant să nu-l mai trimită cu Perrol de santinelă în timpul nopţii.

Chiar în dimineaţa zilei următoare se prezentă sergentului major şi îi supuse rugămintea.

Acesta îl privi ironic.

— Aşa vasăzică, nu mai vrei să stai de santinelă cu Perrol, fiindu-ţi teamă că e pe cale să înebunească? Bine, te voiu scuti de asta. In schimb vei pleca cu dânsul spre fortul învecinat, pentru a face legătura cu fortul acesta. Pregăteşte-te deci de drum căci peste un ceas trebue să plecaţi.

Cekov rămase îngrozit.

— Domnule sergent major, dar asta e mai rău decât de a sta de santinelă cu dânsul. Vom fi singuri în pustiu și dacă îl apucă nebunia și mă atacă, nu voiu avea pe nimeni care să-mi vie în ajutor.

Sergentul major râse.

— Tocmai asta vr au și eu.

— Mă va ucide.

— Mare pagubă!... De astfel de lași cum pari să fii tu, n'avem nevoie în Legiune. Du-te și spune lui Perrol să se pregătească de marș.

Cekov încercă să mai adauge:

— Domnule sergent major, dar știu că pentru a face legătura între forturi, se trimite de obiceiu un detașament mai mare.

Nu apucă însă să mai spuie ceva, căci sergentul major se răsti la el cu înjurături și cuvinte de ocară și îi mai dădu pe deasupra și o lovitură sdravănă de picior.

— O să te învăț eu minte să te împotrivești ordinelor. Voiu raporta căpitanului și te va ține legat câteva ceasuri la soare.

Cekov plecă repede căci această amenințare îl umpluse de groază. Legatul la soare era una din cele mai grozave pedepse care se dădeau legionarilor. Pe jumătate goi, cu mâinile și picioarele legate, erau așezați pe nisipul fierbinte, in arșița cea mai grozavă, așa încât le plesnea pielea și tot trupul li se prefăcea într'o singură rană, peste care erau nevoiți apoi să-și îmbrace veștmintele.

Cekov îl căută pe Perrol, până când îl găsi în curte, la umbra unui zid.

La început vru să-i strige de departe ordinul, dar se răsgândi și se apropiă de dânsul ca să-l observe mai bine.

Legionarul ținea în mână un obiect la care se uita cu luare aminte.

Era o fotografie.

Cekov ajunsese în spatele lui și zări și el fotografia.

Rămase cu ochii ațintiți asupra ei.

Se putea oare?!... O asemănare așa de mare?!...

Da, așa trebue să fi arătat Dolores de Martigny în tinerețea ei!

De unde avea camaradul lui această fotografie? Ce legătură era între el și Dolores?

In creerul lui Cekov gândurile se învălmășiră.

Ieri noapte, turburarea grozavă a legionarului, după ce îi ascultase istorisirea și acum îl găsea pe acesta adâncit în contemplarea acestei fotografii?!

O cunoscuse oare și o iubise?

Cekov nu găsea altă explicație.

Se îndepărtă iar pe furiș, pentru ca Perrol să nu știe că văzuse și el fotografia, apoi îl strigă de la distanță.

Legionarul tresări, vârî repede fotografia în buzunar, se ridică și se apropiă de Cekov.

— Ce este?

— Am primit ordin să facem amândoi marșul de legătură spre fortul învecinat.

Perrol privi câteva clipe gânditor în gol, apoi zâmbi și dădu din cap.

— Bine, sunt gata de plecare.

Vru să treacă pe lângă Cekov spre a se duce în clădire și a-și pregăti bagajul și proviziile, dar acesta i se puse în cale și-l întrebă:

— Aș vrea să aflu ceva de la tine.

— Intreabă.

— Ieri noapte, pe când stăteam de veghe, mi s'a părut că ai ceva împotriva mea. Ce ți-am făcut?

Perrol nu-i dădu niciun răspuns, ci îl privi numai cu dispreț și ură, apoi îl dădu la o parte și se depărtă.

De astă dată Cekov își dădu seama că are în Perrol un dușman și că acesta avea de gând să se răzbune împotriva lui pentru ceva ce nu știa.

Să fie oare vorba de Dolores de Martigny? Voia s'o răzbune pentru ticăloșia pe care Cekov o săvârșise împotriva ei?

Acest gând îl făcu pe Cekov să-și piardă cumpătul.

El intrase în Legiunea Străină tocmai pentru a scăpa de pedeapsă și aici se ridica un alt judecător în fața lui: camaradul care fără îndoială avea o legătură oarecare cu Dolores.

De aici nu era nicio scăpare pentru dânsul. Asta o știa bine.

Deodată auzi glasul răstit al sergentului major.

— Ei, tu de colo! Gătește-te mai repede. E timpul de plecare!

Cekov alergă să-și ia ranița și după câteva clipe se prezentă în fața sergentului major, împreună cu Perrol.

— Cunoşti drumul, Perrol? întrebă sergentul major.

— Da.

— Atunci înainte, marş!

Cei doi legionari făcură stânga'mprejur, ieşiră prin poarta fortului şi păşiră spre pustiul care se întindea înaintea lor.

158. — Intoarcerea la Marsilia.

Căpitanul Barnabe se întorcea la Marsilia, dar de astă dată întoarcerea nu mai era voioasă, el nu mai simţea bucuria de odinioară, când de pe puntea de comandă a vasului său revedea clădirile marelui port.

Un căpitan fără vapor, e ca un general fără armată.

Se mângâiă însă cu nădejdea că în curând i se va încredinţa comanda unui alt vas.

Vaporul cu care sosise, intrase târziu seara în port, aşa că Barnabe nu se mai putu duce la armatorii săi şi plecă de-adreptul spre casă.

Sora lui îl primi cu multă răceală, fără să-i spună un singur cuvânt prietenos şi nici nu aşteptă măcar în antreu până când îşi scoase pardesiul, ci intră îndată în camera ei unde Barnabe o urmă după câteva clipe.

Dragoste mare nu avusese ea niciodată pentru fratele ei, dar de astă dată felul în care îl primise, dovedea aproape duşmănie.

In sufletul lui Barnabe începu să clocotească mânia.

Când păşi în odaie, o văzu şezând într'un fotoliu, cu privirea aţintită asupra unui lucru de mână.

Barnabe se aşeză pe un scaun şi începu vorba:

— Cred că întoarcerea mea grabnică te-a surprins?

— Ba nu, căci mi-am închipuit că vei veni zilele acestea înapoi la Marsilia.

— Cum ai putut să-ţi închipui asta? Doar nici nu ştii ce mi s'a întâmplat?

Ea izbucni într'un râs silit.

— Aşa crezi tu, dar te înşeli. Toată Marsilia a aflat de cele întâmplate la Şangai şi toţi sunt nedumeriţi în privinţa ta, neştiind ce să creadă despre tine.

Barnabe se încruntă.

— Nu te înţeleg. Cum nu ştiu ce să creadă despre mine?

— Din pricina purtării tale în afacerea cu muierea cea blondă.

De astă dată Barnabe îşi pierdu stăpânirea de sine şi se răsti la dânsa:

— Ştiu de cine vreĭ să spuĭ, dar îţi interzic să vorbeşti pe tonul acesta de contesa de Martigny.

Chipul surorii sale luă o expresie batjocoritoare.

— Şi faţă de mine vrei să joci pe apărătorul ei?

— Nu vreau să-l joc, şi sunt şi voiu rămâne întotdeauna apărătorul ei!

— Ai înebunit pesemne după dânsa şi nu m'ar mira prea mult nici dacă ai lua-o de nevastă.

— Am să şi fac asta.

De astă dată sora lui îşi ridică privirea:

— Cred că e numai o glumă.

— Nu sunt de fel dispus să fac astfel de glume. Fiecare cuvânt al meu e serios.

Ecaterina Barnabe aruncă lucrul din mână, sări în picioare şi se apropiă de fratele ei:

— Mihaile, ai înebunit cu desăvârşire?

El o privi drept în ochi şi răspunse răspicat:

— Eu nu, dar mi se pare că ţie nu-ţi mai lipseşte mult.

— Iţi mai şi baţi joc de mine?

— Altceva ce-ţi mai fac?

Ea îşi duse mâna la frunte şi se plimbă agitată prin cameră.

— Mai întrebi? Pe contesa aceea — îi spun aşa pentru ca să-ţi fiu pe plac — vrei s'o ieĭ de soţie, să mă faci cumnata ei? Niciun om cumsecade nu ne-ar mai intra în casă

— N'au decât să nu intre. N'am nevoie de nimeni

— Dar eu nu vreau să fiu privită cu dispreţ de toată lumea, fiindcă fratele meu s'a căsătorit cu o femeie care...

Căpitanul Barnabe ridică mâna.

— Te rog să nu mai spui niciun cuvânt jignitor la adresa contesei de Martigny. Se vede că în lipsa mea s'a vorbit multe despre mine şi tu n'ai avut ceva mai bun de făcut decât să asculţi toate palavrele.

— Căpitanul Varnier, care a fost la Şangai chiar în timpul când s'a petrecut toată afacerea aceea, cu contesa şi cu Chinezul, mi-a povestit toată aventura.

— Şi calomniile acestui bătrân limbut ţi-au fost deajuns pentru a te face şi pe tine să nu-ţi ţii gura şi să vorbeşti de rău pe propriul tău frate?

— Am încercat să te scuz.

— Nu era nevoie de nicio scuză, căci n'am făcut nimic rău. Dar să nu mai vorbim de toate acestea, căci şi aşa voiu avea destule necazuri de astă dată aici, în Marsilia.

Vru să întrerupă conversaţia cu aceste cuvinte, dar sora lui se apropiă iar de dânsul şi-l întrebă:

— Aşa dar eşti într'adevăr hotărît să te căsătoreşti cu fosta proprietară a barului „Valencia"?

— Ţi-am mai spus-o odată. Nu-ţi ajunge?

In ochii ei se ivi o sclipire de ură.

— In aceeaşi zi voiu părăsi casa ta.

— Eşti liberă. Eu nu te opresc.

— Vasăzică atât de puţin ţii la sora ta?

— Mică ar fi iubirea mea pentru contesa de Martigny, dacă n'aş fi în stare să mă despart uşor de tine pentru dânsa.

Ea era gata să izbucnească din nou, dar se stăpâni şi zise pe un ton ironic:

— Dealtminteri am greşit când am spus că voiu părăsi casa ta, căci am moştenit-o amândoi de la părinţii noştri, aşa că e şi a mea.

— Ştiu asta şi chestiunea moştenirei a fost regulată de mult, aşa că nu mai e nevoie să vorbim de ea.

— Am ţinut numai să-ţi atrag atenţia că va trebui să-ţi cauţi altă locuinţă cu contesa ta.

— Asta nu-mi va fi greu, cu atât mai mult cu cât contesa de Martigny are una foarte frumoasă şi elegantă.

— Se vede că te-ai gândit la toate.

— Negreşit că da. Dar ia spune-mi, mai ai de gând să-mi baţi mult capul?

— Incă n'am spus tot ce am de spus.

— Atunci n'ai decât să vorbeşti singură, căci nu mai am chef să te ascult mai departe. Noapte bună!

Barnabe se ridică şi ieşi trântind uşa în urma lui.

In dimineaţa următoare, după ce-şi luă singur dejunul, se duse la societatea de vapoare unde trebui să aştepte mult până când fu primit de directorul general. Barnabe socoti aceasta ca o jignire.

Când intră în sfârşit în biroul directorului general, acesta se ridică de pe scaun şi îl salută cu o înclinare uşoară a capului, fără să-i întindă mâna cum făcea altă dată. Se părea că şi directorul general era influienţat în rău împotriva lui.

— Ia loc, te rog, domnule căpitan, îi zise scurt.

Altă dată îi vorbea cu „dragul meu căpitan".

— Mulţumesc, domnule director general, prefer să rămân în picioare, răspunse Barnabe, înclinându-se uşor. Totodată mă prezint ca reîntors din călătorie şi la dispoziţia dumneavoastră spre a vă da raportul.

— Avem raportul dumitale scris precum şi pe acela al comisiunii din Şangai, aşa că renunţăm la un raport verbal, cu atât mai mult cu cât am şi luat hotărîrile necesare.

— Ce hotărâri?

— De a rezilia contractul pe care îl ai cu societatea noastră.

— M'am aşteptat la asta.

— Pesemne fiindcă te simţi vinovat?

— Nu, căci n'am nici cel mai mic motiv să mă simt vinovat. Am însă impresia că din partea dumneavoastră există o bănuială şi de aceea cer ca afacerea incendierii vasului „Neptun" în portul Şangai să fie supusă tribunalului maritim de aci.

— Am şi făcut demersurile trebuincioase în privinţa asta.

— Aţi putut face acest pas numai învinuindu-mă pe mine.

— Aşa şi este.

— Şi ce acuzare mi-aţi adus?

— Spre marea noastră părere de rău pe aceea de extremă neglijenţă în serviciu.

— Cercetările tribunalului vor face să cadă această învinuire.

— Imi va părea bine pentru dumneata, dacă va fi aşa. In ce priveşte concedierea dumitale, trebue să mai menţionez că e imediată, fără termen.

Căpitanul Barnabe, care până atunci se stăpânise, izbucni la auzul acestor cuvinte:

— Numai o greşeală în timpul serviciului, o neglijenţă vădită vă poate da dreptul să luaţi o astfel de măsură. Eu însă nu mi-am călcat cu nimic datoria.

— Să aşteptăm ce va spune tribunalul maritim în chestiunea asta.

— In orice caz nu primesc concedierea sub această formă.

— Dacă vrei, poţi să dai societatea în judecată.

— Am să şi fac aceasta spre a-mi apăra drepturile mele. Ani de zile am muncit în chip cinstit şi conştiincios pentru societate şi acum, drept mulţumire mă dă afară ca pe un netrebnic, fără să-mi lase măcar putinţa să mă apăr, să mă desvinovăţesc.

— Cred că nu te-aï aşteptat ca societatea să facă din toată această afacere o chestiune de ordin sentimental?

— Sentimente par să n'aibă nici directorii, nici membrii consiliului de administraţie.

Directorul general avu un zâmbet cinic.

— Cred că nu e locul să discutăm această chestiune, domnule căpitan, zise el rece. Consider convorbirea noastră ca terminată. Bună ziua.

Cu o inclinare uşoară Barnabe se retrase şi abia în gang îşi aduse aminte că nu dăduse directorului actele vaporului, aşa că î le trimise înăuntru cu un servitorr.

Acum toate legăturile lui cu societatea de navigaţie erau rupte.

Cu capul plecat şi adâncit în gânduri, căpitanul Barnabe se îndreptă spre port unde de-a-lungul cheiului erau ancorate o mulţime de vapoare, pe ai căror căpitani îi cunoştea în mare parte.

La ora aceea din zi, mulţi din ei se aflau într'o bodegă din apropiere. Se duse acolo, în nădejdea că va afla poate de la unul sau altul la ce altă societate ar putea găsi un post, căci neavând avere, trebuia să se îngrijească din timp.

Când intră în bodegă, îi zări pe toţi la o masă, la care se aflau şi doi căpitani englezi pe cari deasemenea îi cunoştea din vedere. Toate scaunele erau ocupate, dar cu puţină bunăvoinţă, i s'ar fi putut face şi lui un loc.

Barnabe se apropiă de masa lor şi îi salută prietenos:

— Bună dimineaţa, camarazi!

Ei ridicară capetele, îl priviră şi răspunseră un „bună dimineaţa“ rece, dar niciunul nu-i întinse mâna.

Vasăzică atât de departe ajunseseră lucrurile ?

Se aflase că societatea lui il concediase şi niciunul din pretinşii săi prieteni nu mai voia să ştie de el.

Barnabe le întoarse spatele şi îşi căută loc la altă masă, unde comandă vin. Voia să bea, să-şi inece necazul şi amărăciunea.

De o primire atât de urâtă nu avusese încă niciodată parte de câte ori se întorsese din călătorie.

Intâi sora lui, apoi directorul general şi acum chiar camarazii !

Şi pentru ce toate acestea ? Doar nu făptuise nicio crimă şi nu era vina lui, dacă un Chinez răzbunător dăduse foc vaporului comandat de dânsul !

Goli un pahar după altul şi incetul cu încetul buna dispoziţie începu să-i revie.

Se gândi la situaţia lui.

Fără îndoială că la Marsilia nu va găsi un alt post, căci nicio societate nu încredinţa comanda unui vapor unui căpitan căzut în disgraţie.

Dar mai erau şi alte porturi mari şi Dolores va merge cu dânsul ori unde. De asta era încredinţat. Poate ii va fi chiar şi ei plăcut să părăsească Marsilia, de unde avea atâtea amintiri triste.

Nu se mai uitase la masa unde şedeau ceilalţi căpitani, aşa că nu văzuse cum plecaseră toţi afară de unul singur.

Acesta, căpitanul Bernier, un prieten bun al lui Barnabe, se ridică şi veni spre masa lui.

Barnabe il observă abia când fu lângă dânsul şi uitându-se surprins la el, il întrebă:

— Doreşti ceva dela mine, domnule căpitan?

— Ia lasă la o parte pe «domnul căpitan», zise Bernier şi fără să mai aştepte invitaţia lui Barnabe, se aşeză la masa lui.

— Nu e primejdios pentru tine să stai la aceeaşi masă cu mine? il întrebă Barnabe cu ironie. Dacă te-ar vedea cineva...?

Bernier făcu o mişcare de nepăsare.

— Lasă fleacurile. Vreau să vorbesc serios cu tine... Ai făcut o mare prostie.

— Daa..!

— Da. Intâi pentrucă ai lăsat pe un blestemat de Chinez să-ţi dea foc vaporului şi al doilea, afacerea cu Dolores.

— Ei bine, îţi voiu răspunde. Faptul că vasul «Neptun» a fost incendiat n'a fost o prostie a mea, ci un act de răzbunare din partea unui Chinez ticălos. In ce priveşte a doua chestiune, presupun că s'a vorbit mult pe socoteala contesei şi a mea.

— Sora ta şi căpitanul Varnier au avut grijă să clevetească.

— Dacă aş fi fost aici, le-aş fi închis gura. Dealtminteri puţin îmi pasă de ce se vorbeşte despre mine şi ce e intre mine şi contesă nu priveşte pe nimeni.

— Dar te-ai vârît în încurcătură. Se vorbeşte că...

— Taci, nu vreau să mai aud nimic.

— Ţi-am fost întotdeauna prieten şi ţi-am vrut binele. De aceea nu te supăra dacă îţi voiu spune acum că cu o astfel de femee poţi sta la un pahar de şampanie, poţi petrece o noapte, dar nu să...

Vinele de pe fruntea lui Barnabe se umflaseră. Cu o mişcare bruscă se ridică în picioare şi zise răstit :

— Taci ! Nu mai vreau să aud nimic !

— Mihaile...!

Cu ochii scăpărând de mânie şi cu pumnii încleştaţi Barnabe mai zise odată cu voce înăbuşită :

— Taci şi pleacă de lângă mine !

— Nu vrei să asculţi de sfatul unui vechiu prieten ?

— Din clipa aceasta nu mai eşti prietenul meu şi nici nu mai vreau să te cunosc. Incă odată îţi spun: pleacă, dacă nu vrei să se întâmple o nenorocire !

Bernier dădu din umeri.

— Ţi-am vrut binele. Am vrut să-ţi deschid ochii, ca să nu te arunci orbeşte în prăpastie.

Apoi se ridică şi părăsi localul fără să-l mai invrednicească pe Barnabe cu o singură privire.

Acesta se lăsă iar pe scaun şi rămase cu privirea pironită în gol.

Vasăzică aşa îi judeca lumea ?

Crezuse că luând pe Dolores de soţie, va şterge trecutul ei, pe care dealtminteri nimeni nu-l cunoştea bine, dar acum îşi dădea seama că pentru toată lumea, chiar fiind soţia lui, ea va rămâne tot contesa blondă din Marsilia.

Cât de mici la suflet erau toţi aceşti oameni !

Dacă îşi va aduce hotărîrea la îndeplinire atunci va avea de luptat împotriva întregei societăţi omeneşti.

Dacă însă ar renunţa la dânsa, atunci totul ar fi bine !

Să renunţe la dragostea lui?

Nu, niciodată !

Lumea n'avea decât să clevetească mai departe, n'avea decât să-l dispreţuiască! Prea puţin se sinchisea de ea.

Şi sora lui ?

Pentru el nu era decât întruchiparea răutăţii omeneşti.

I se păru că vede în faţa lui chipul blând şi dulce al femeii iubite. Ea era viaţa, era dragostea lui. Ii era dor de desmierdările ei, de fericirea de a o avea lângă dânsul. N'avea decât să se prăbuşească totul în jurul lui, de Dolores nu se va despărţi niciodată.

Când se întoarse acasă, se întâlni la intrare cu sora lui, care trecu pe lângă el, fără să-i răspundă măcar la salut.

Barnabe se uită lung după dânsa şi zâmbi amar.

159. — Planuri de izbândă.

Dispoziţia rea şi nervositatea domnişoarei Drof, de care aveau de suferit îndeosebi acei din jurul ei, se schimbară deodată în veselie, când direcţiunea fabricii Astley et Co. îi aduse la cunoştinţă că Bob Wilkens primise însărcinarea de a pleca la New York.

— Ei, acum spune: sunt sau nu un maestru detectiv ? o intrebă Harry Frelinghousen cu un ton ironic.

Ethel Drof făcu o mişcare de spaimă.

— Nu te bucura prea curând, zise ea. Bob Wilkens încă n'a plecat şi ne putem aştepta să se răsgândească în ultimul moment.

Ea făcu toate pregătirile necesare şi însoţită de Indianul Mahadeo Prasad Kashi se îmbarcă pe vapor cu mult înainte de timpul hotărît pentru plecare.

Povestirea detectivului despre cele din urmă aventuri ale lui Bob Wilkens deşteptară interesul Indianului pentru tânărul American şi cu Ethel Drof nu vorbea decât despre încercarea pe care o va face cu el.

Nu vor trece nici patru săptămâni și voiu șterge din sufletul lui icoana iubitei sale moarte și atunci calea va fi liberă pentru dumneata, fiica mea, zicea Indianul.

In ochii tinerei Americane se ivi o lucire de bucurie.

Am toată nădejdea că va fi așa cum spui, Mahadeo, răspunse Ethel, pe când privirea îi era îndreptată spre puntea de îmbarcare. Pe acolo trebuia să vie în curând și Bob Wilkens.

Indată ce-l va vedea, îl va arăta Indianului, pentru ca acesta să se poată apropia de el chiar din prima zi și astfel Bob să fie în tot timpul călătoriei sub influența hipnotică a lui Mahadeo Prasad Kashi.

Acesta urmă să vorbească și Ethel Drof îl asculta cu cea mai mare luare aminte.

— Faptul șederii mai lungi la Londra mi se pare că a fost spre norocul dumitale, copila mea. Prin știrea morții iubitei lui, Bob Wilkens va avea sufletul adânc îndurerat și se va supune mai ușor înrâuririi mele. Oamenii triști și acei cari poartă în suflet o dragoste nenorocită sunt cei mai ușor de influențat, căci ei găsesc întotdeauna o mângâiere în vorbele mele. Lasă-l deci în seama mea și sper că peste câteva zile îl voiu aduce pe calea fericirii lui și a dumitale.

Inima domnișoarei Drof începu să bată cu putere și plină de admirație se uita la Indian de a cărui putere supranaturală era pe deplin încredințată.

Femeia atât de rece și calculată până atunci, începu să viseze ca de atâtea ori în ultimul timp.

In urma sfatului detectivului, înainte de plecare își cumpărase câteva rochii frumoase cari se potriveau mai bine pentru o femeie elegantă și bogată, decât veșmintele aproape bărbătești pe care le purtase până atunci, așa că acum avea o înfățișare plăcută.

Ea însăși rămăsese surprinsă când își văzuse chipul în oglindă și nădăjduia în sufletul ei că astfel îmbrăcată îi va plăcea și lui Bob Wilkens.

Doamne, de ar veni mai repede!

Fiece clipă de așteptare era un chin pentru dânsa.

Dacă îl va ști odată pe vapor, atunci va fi mai liniștită.

Deocamdată, cu toată speranța pe care i-o dăduse Indianul, nu îndrăznea încă să făurească planuri de viitor.

Deodată îl apucă pe Mahadeo Prasad Kashi de braț și îi zise cu înfrigurare:

— Vezi colo pe tânărul acela înalt și chipeș, îmbrăcat într'un pardesiu cenușiu?...

Indianul privi în direcția arătată și întrebă:

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 46
26 II 1935

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Colonelul îşi puse ochelarii şi începu să citească scrisoarea (pag. 318).

— Acela în urma căruia merge detectivul?

— Da, el e, Bob Wilkens.

Ea se dădu puţin înapoi, ca şi când i-ar fi fost teamă să nu fie zărită.

— Frumos bărbat, făcu Indianul. Dar pare foarte trist.

Ethel Drof, cu mâinile apăsate pe piept, se uita după Bob Wilkens, care, după ce i se făcu controlul paşaportului, se îndreptă spre cabina lui, apoi respiră uşurată, ca şi când îi s'ar fi luat o povară foarte grea de pe suflet.

Aşa dar Bob Wilkens venise şi ea va avea fericirea să facă călătoria în America pe acelaşi vapor cu dânsul, iar acolo nu mai încăpea nicio îndoială pentru ea, că soarta va hotărî în favoarea ei.

Pe când Ethel Drof era astfel adâncită în gânduri, Harry Frelinghousen se apropiă cu faţa triumfătoare şi zise vesel:

— A venit!... A intrat în căpcană!

— In sfârşit! răspunse Ethel Drof. Mult a trebuit să aştept clipa aceasta!

— E mai bine târziu decât niciodată.

Americana se uită încordată la detectiv şi-l întrebă:

— In ce dispoziţie e?

Acesta dădu din umeri.

— Chelneriţa de la „Balena" spune că suferă foarte mult.

— Cu toate acestea nu trebue să te nelinişteşti, copila mea, se amestecă Indianul în vorbă. Ştiu din experienţă că morţii se uită mai repede decât cei vii. Acum după ce a pierdut orice speranţă s'o mai revadă pe Franţuzoaica aceea blondă, va veni timpul când se va uita şi la alte femei.

Ethel Drof protestă speriată:

— Dar nu vreau să se uite la alte femei...

— Numai la dumneata, o linişti Indianul cu un zâmbet plin de înţeles.

— Da, vreau să fie al meu, numai al meu, Mahadeo, zise Ethel luându-l de braţ şi uitându-se la el cu o privire rugătoare. Am toată nădejdea în dumneata. Trebue să-l convingi neapărat pe Bob Wilkens că va fi fericit numai dacă se va căsători cu mine.

Indianul se înclină şi răspunse:

— Cea mai frumoasă misiune a mea va fi să-ţi îndeplinesc această dorinţă, copila mea.

Şi Harry Frelinghousen încuviinţă:

— Voiu face şi eu tot ce-mi va sta în putinţă să-ţi ajungi scopul cât mai repede.

Ethel Drof zâmbi mulţumită.

Cu ajutorul acestor doi oameni negreşit că va reuşi să-l cucerească pe Bob Wilkens pentru dânsa.

Şi ea însăşi se hotărî să-şi dea toată osteneala să-i placă lui Bob Wilkens, căci din întâmplările din ultimul timp se convinsese că el nu făcea parte dintre acei vânători de zestre cari roiau în jurul ei şi cu atât mai mult îl dorea. Mişcarea pe vapor devenind din ce în ce mai mare, Ethel Drof şi tovarăşii ei nu mai putură vorbi despre planurile lor, pentru a nu fi auziţi de un nepoftit, căci pe calea aceasta lucrurile ar fi putut ajunge şi la urechea lui Bob Wilkens.

Ethel Drof îl cunoştea prea bine şi ştia că dacă ar simţi ceva, s'ar feri de Indian şi acesta n'ar mai putea face nimic.

— Să mergem mai bine în cabina mea, zise dânsa. Acolo putem vorbi mai departe.

Cei doi o urmară, mulţumiţi să scape de învălmăşeala care avea loc înainte de plecarea vaporului.

Ethel Drof comandă unui chelner o gustare îmbelşugată şi câteva sticle de vin şi după câteva minute şedeau cu toţii la o masă în cabina de lux a tinerei Americane, unde îşi urmară convorbirea.

— Eşti de părere ca în timpul călătoriei să nu mă arăt lui Bob Wilkens? îl întrebă ea pe Indian.

Acesta dădu din cap şi răspunse:

— Ar fi în interesul dumitale să nu te vadă deocamdată.

— De aceeaşi părere sunt şi eu, interveni detectivul. Tocmai acum trebue să ne ferim de orice ar putea deştepta bănuiala lui. Dacă te-ar vedea pe acelaşi vapor, s'ar putea prea uşor să-i treacă prin gând că dumneata ai fost aceea care ai pus la cale toată afacerea cu fabrica Astley.

Ethel Drof se gândi câteva clipe, apoi răspunse:

— Aveţi dreptate. Voiu face astfel încât să nu mă vadă.

Ii veni greu să ia această hotărîre, căci mai mult ca niciodată îşi dădu seamă că-l iubeşte pe Bob cu patimă.

Trebuia să aibă însă răbdare, până când se va ivi prilejul cel mai nimerit să dea ochi cu dânsul.

Soarta îi era doar binevoitoare, căci singura femeie care ar fi putut să i se puie în cale, murise.

După o tăcere de câteva clipe, Indianul începu iar vorba:

— Mă voiu apropia cât mai curând de mister Wilkens şi nu voiu pierde nicio clipă pentru a-l aduce cât mai repede sub înrâurirea mea.

— Cred că nu-ţi va fi greu, căci cunoşti toate întâmplările din viaţa lui, zise detectivul.

Mahadeo Prasad Kashi făcu o mişcare de supărare şi încruntă fruntea.

— Pentru a-mi ajunge scopul n'am nevoie de sfaturile dumitale, mister Frelinghousen. Prin propria mea putere pot vedea în sufletele tuturor oamenilor.

— Iartă-mă, făcu detectivul. Prin vorbele mele n'am vrut să spun că mă indoiesc de puterea dumitale.

— Nu, nu! Mister Frelinghousen n'a vrut să te jignească, se amestecă şi Ethel Drof în vorbă, spre a-l linişti pe Indian. Dimpotrivă, ca şi mine, e foarte mulţumit că vrei să ne dai ajutor, aşa că amândoi vom face tot ce ne vei porunci. Dealtminteri ştiu că mă pot bizui pe dumneata ca pe nimeni altul.

Aceste cuvinte îl imbunară pe Mahadeo Prasad Kashi, aşa că un zâmbet de mulţumire se

ivi pe fața lui și îndreptându-și privirea pătrunzătoare asupra tinerei Americane îi zise:

— Aibi încredere în mine și în puterea mea și ți se va împlini dorința.

Această asigurare o făcu pe Ethel Drof și mai sigură de izbândă.

Se și vedea pășind la altar alături de Bob Wilkens, se vedea în casa lor, vedea intreprinderile Wilkens și Drof unite, se vedea pe ea însăși repurtând triumfuri în marea societate americană.

Sub înrâurirea privirei hipnotice a Indianului, ea zâmbi și murmură:

— Cred în dumneata, maestre.

De afară se auzi vuietul sirenei vaporului, care anunța plecarea și Ethel Drof, cuprinsă de o bucurie fără margini, ridică paharul plin și exclamă entuziasmată:

— Trăiască viața, trăiască viitorul!

160. — Spre Sidney.

In noaptea aceea Felicia nu închise ochii, căci încordarea în care se afla n'o lăsa să doarmă.

Cam la fel îi mergea și Crestatului; Felicia îl auzi cum se svârcolea în patul său din încăperea alăturată.

După ce se întorsese de la vânătoare, fusese iar foarte tăcut.

Ce i se întâmplase oare?

Ce-l făcuse să se hotărască atât de repede pentru plecarea la Sidney?

Felicia își punea toate aceste întrebări, fără să le poată găsi răspuns.

Astfel trecu noaptea și se apropia timpul de plecare.

Felicia tocmai se îmbrăcase, când cei doi bărbați intrară în încăperea unde se afla ea.

— Vasăzică astăzi trebue să ne luăm rămas bun, zise Billy trist.

Apoi se îndreptă spre Crestat și urmă:

— După plecarea fetei noastre vom rămâne iar amândoi în singurătatea asta și nimeni nu se va mai îngriji de noi. Viața ne va fi tot atât de searbădă ca și înainte. Ai fi putut avea un gând mai bun, decât să pleci atât de repede cu Felicia.

— Trebue.

— De ce trebue? Cine te silește?

Crestatul nu-i răspunse ci ieși spre a da nutreț catârilor înainte de plecare.

Billy îl urmări cu privirea, supărat.

— Omul ăsta devine din ce în ce mai ciudat. Nici nu mai știu ce este cu el.

— Doar nu puteam să rămân toată viața aici, zise Felicia.

— Mie mi-ar fi părut bine dacă ai fi rămas. Dar la urma urmei, nici eu nu sunt egoist și iți doresc din toată inima să scapi din pustiul acesta și să-ți reiei viața obișnuită. Faptul că prietenul meu e uneori atât de ciudat, nu trebue să te neliniștească, nici acum când vei pleca singură cu dânsul. E un om cu o inimă de aur, în care poți să ai toată încrederea și sunt încredințat că la Sidney iți va da tot ajutorul de care vei avea nevoie.

Convorbirea lor fu întreruptă de întoarcerea Crestatului.

Acesta se duse spre una din lăzile care se aflau în colibă, o deschise și scoase mai multe săculețe pline.

Billy îi urmări mișcările, apoi îl întrebă:

— De ce iți iei tot aurul cu tine?

Crestatul se uită la dânsul și răspunse:

— Fiindcă nu știu dacă mă voiu mai întoarce aici.

— Ce spui?... Asta îmi mai lipsește! Să mă părăsești și tu!

— Imi pare foarte rău de tine, dar nu se poate altfel.

— Cum ți-a venit gândul acesta? Tocmai acum când am descoperit că mina noastră e atât de bogată?... E curată nebunie să-ți lași partea ta.

— Dacă nu mă voiu întoarce, atunci iți cedez ție partea mea. Voiu lăsa în scris la biroul minelor.

— Nu vreau să primesc nimic de la tine, ci vreau să rămâi aici și când vom avea destul să plecăm împreună. Crezi că după atâția ani de când lucrăm împreună, mi-ai rămas numai tovarăș de muncă? De un prieten ca tine nu mă pot despărți așa de ușor, cum vrei tu s'o faci.

— Cu inima ușoară nu plec nici eu, dar a venit timpul când drumul meu apucă în altă parte.

— Incotro apucă?

— Nu pot să-ți spun nimic și nici nu încerca să afli.

— E o taină atât de mare?

— Da.

Billy îi întoarse spatele, supărat și ieși afară, pentru a nu arăta cât de mult îl întris hotărîrea prietenului său.

Afară se așeză pe un bolovan de piatră, își sprijini capul în mâini și începu să se gândească.

N'ar fi mai bine să-și ia și el aurul și să plece?

Îi era groază de singurătate.

Dar vâna de aur pe care o descoperiseră în timpul din urmă era atât de bogată, încât dacă mai lucra numai un an, va putea avea destul spre a-și înfăptui visurile pe care le făurise.

Își va putea cumpăra undeva o proprietate și va putea trăi toată viața liniștit și fără griji.

De câte ori se gândise la aceasta, își închipuise că prietenul său va face la fel și vor trăi și mai departe împreună.

Dar acum Crestatul voia să-l părăsească.

Totul era în legătură cu fata. Dar ce legătură era oare aceasta?

De multe ori își bătuse capul să desvăluie taina de care era înconjurat Crestatul, nu reușise însă niciodată, așa că renunță să se mai gândească.

Pentru a da și el o mână de ajutor, scoase doi din caii din grajd și se apucă să puie șeaua pe unul din ei.

Felicia și Crestatul ieșiră din colibă, gata de plecare.

Billy se întoarse spre tânăra fată și îi întinse mâna:

— Călătorie bună și îți doresc din suflet tot binele.

— Îți mulțumesc și nu voiu uita niciodată că și dumitale îți datorez viața.

— Da, adu-ți aminte de mine câteodată. Nu pot nădăjdui că ne vom revedea vreodată, de aceea îți spun încodată: călătorie bună!

Glasul îi tremura puțin, ca și mâna pe care o întinsese Feliciei.

Se uitară unul la altul și ochii amândurora erau umezi.

Îi ajută fetei să încalece, apoi se apropiă de Crestat și îi întinse și acestuia mâna.

— Ar trebui să fiu supărat pe tine că mă părăsești, dar nu pot, căci nu știu ce te îndeamnă să pleci. Ție îți spun la revedere, căci cu tine am puțină nădejde că mă voiu mai întâlni.

— Poți să ai, nu se știe dacă nu mă voiu întoarce. În orice caz nu mă aștepta; poate să dureze mult până când voiu fi înapoi.

— Orice ai avea de gând să faci, îți urez noroc și acum la despărțire îți mulțumesc pentru prietenia sinceră pe care mi-ai arătat-o întotdeauna.

— Și tu mi-ai fost un prieten credincios, așa că n'ai pentru ce să-mi mulțumești. La rândul meu, îți doresc și eu tot binele.

Își strânseră încodată mâinile, apoi Crestatul încălecă și, urmat de Felicia, luă drumul spre Sidney.

După ce se depărtaseră o bucată bună de drum, se mai întoarseră odată și se uitară înapoi.

Billy stătea încă în fața colibei, urmărindu-i cu privirea. Le mai făcu un ultim semn cu mâna, apoi intră înăuntru, cu capul plecat.

Crestatul avea de gând să meargă până la lagărul din Sandy Creek, unde vor ajunge pe

la amiază. Acolo vor poposi la hanul lui Sam, pentru a nu se obosi prea mult.

In tot timpul drumului, Crestatul nu scoase niciun cuvânt. Felicia ar fi vrut să-i puie tot felul de întrebări, dar nu îndrăzni, așa că tăcu și ea și se adânci în gânduri.

Ce va găsi oare la Sidney?

In ce fel voia s'o ajute acolo Crestatul?

Poate îi va da banii trebuincioși pentru a putea trimite o știre mamei ei.

Dacă va primi un răspuns de la Marsilia și mama îi va trimite banii de drum, atunci se va putea întoarce în patrie.

Plecase însă de acasă de teamă să nu se mai întâlnească cu Bob!

De atunci trecuse însă multă vreme și acum îi era dor de dânsul. Voia să-l revadă, cel puțin de departe.

Dar pe mama ei scumpă?!

Toată nenorocirea îi se trăgea de acolo, că în noaptea aceea de groază fugise de acasă.

Si mai mare ar fi fost nenorocirea dacă atunci nu l-ar fi avut pe Coțofană, iar acum, în timpul din urmă, nu i-ar fi întâlnit pe cei doi mineri.

Adâncită în aceste gânduri, timpul îi trecu repede și rămase uimită când se văzu la Sandy Creek.

Se opriră în fața hanului și Crestatul dădu catârii în seama lui Caraba, care le ieșise întru întâmpinare, apoi intrară amândoi în cârciumă.

Sam, care moțăia în dosul tejghelei, se deșteptă și își frecă ochii.

— Ehei... lume nouă! Și ce-mi văd ochii... mica fugară?! Vasăzică n'ai căzut pradă pustiului?

— Am găsit-o și am luat-o la noi, iar acum o duc înapoi la Sidney, îl lămuri Crestatul.

— Ai fi putut să-ți economisești drumul, dacă ai fi venit cu o zi mai devreme, căci...

— Știu, îl întrerupse scurt Crestatul.

Sam se întoarse spre Felicia.

— In bune mâini încăpuseși. Dar acum nemernicii sunt închiși la Sidney. Să-i fi văzut ce mutre au făcut când au văzut pe polițiști!

Le istorisi prinderea lui Andrei și plecarea întregei cete cu automobilul.

— După cum vezi, nici n'ai fi avut nevoie să fugi, încheiă el.

— Ba a fost mai bine, zise Crestatul, căci atunci celalt ticălos n'ar fi căutat-o, n'ar fi încăput pe mâna lui Billy și poliția n'ar fi aflat nimic.

— Ei da, ai dreptate.

Felicia se arătă nespus de bucuroasă când află că și tovarășele ei de suferință scăpaseră de soarta grozavă pe care le-o pregătise nemernicul de Polonez și complicele său.

Crestatul și Felicia rămaseră la hanul lui Sam până spre seară, apoi, odihniți bine, plecară mai departe.

Când ajunseră la Sidney era noapte. Crestatul părea să cunoască bine orașul, căci se îndreptă spre un hotel dintr'un cartier mai retras, unde luară camere pentru restul nopții.

— Culcă-te îndată, căci vei fi obosită, zise el Feliciei, și bucură-te pentru ce te așteaptă mâine.

— De ce să mă bucur?

— Vei avea o surpriză foarte mare.

Spunând aceste cuvinte, fața lui, de obiceiu foarte serioasă, fu luminată de un surâs plin de bunătate și blândețe.

— Nu vrei să-mi spui de pe acum?

— Nu, căci atunci n'ar mai fi surpriză. Noapte bună, fata mea dragă.

După ce o lăsă pe Felicia în odaia ei, se mai duse la proprietarul hotelului și-l întrebă:

— Mâine dimineață îmi vei putea da un om să-l trimet undeva?

— Negreșit că da. Unde să se ducă?

— Il voiu trimite cu o scrisoare pe care o voiu scrie chiar acum. Dă-mi, te rog, hârtie, un plic, toc și cerneală.

Hotelierul îi dădu cele cerute și Crestatul se așeză la o masă, unde începu să scrie, schimbându-și scrisul cât putu mai mult.

„Doamnei Contese Dolores de Martigny.

„Printr'o întâmplare am aflat scopul cu care ai venit la Sidney și o altă întâmplare îmi dă putința să-ți fiu de ajutor la ajungerea acelui scop. Din anumite motive aș vrea să-ți rămân necunoscut, dar cu toate acestea te rog să ai încredere în mine. Vei afla tot ce trebue, dacă vei veni azi la ora unsprezece în restaurantul hotelului Atlantic. Totul depinde de venirea dumitale.

Un prieten"

Puse scrisoarea într'un plic, scrise adresa pe care o aflase de la Smith și o dădu hotelierului.

— Trimite te rog, această scrisoare mâine dimineață cât mai devreme la adresa arătată pe plic.

— Voiu avea grijă.

Felicia era atât de obosită de drumul lung pe care îl făcuse călare, încât dormi până târziu. Crestatul o așteptă cu dejunul în sala de jos a hotelului.

— Așa dar, azi voiu avea surpriza cea mare? îl întrebă ea.

— Da, la ora unsprezece.

Alte lămuriri nu-i dădu. Când Felicia se uită însă mai bine la dânsul îl văzu foarte turburat.

Pe la zece se sculară de la masă și Crestatul îi zise:

— Așa, acum putem pleca.

Părăsiră localul și se îndreptară spre hotelul Atlantic.

161. — Suflete credincioase.

Bătrâna Betty își trecea zilele în adâncă îngrijorare de soarta stăpânei sale.

Jean venea în fiecare dimineață s'o vadă și de multe ori îl însoțea și Coțofană. Ceasuri întregi stăteau împreună și nu vorbeau decât de Dolores.

Cât timp nu avuseseră nicio știre de la dânsa, neliniștea lor nu mai cunoscuse margini.

Când sosi în sfârșit telegrama contesei, gândurile lor o însoțiră pe aceasta în calea grea pe care avea de mers.

Bătrâna Betty se ruga neîncetat pentru fericirea stăpânei ei.

Știa doar loviturile grozave pe cari le primise de la soartă și își putea închipui chinurile înfiorătoare pe cari era nevoită să le mai îndure și acum.

De multe ori spunea suspinând:

— Doamne, de am avea puterea s'o ajutăm, s'o cruțăm de toate nenorocirile!

Insă de câte ori bătrânul Jean auzea astfel de cuvinte, clătina îngrijorat capul și zicea:

— Noi nu putem face nimic, Betty. Așa a vrut Cel de Sus și trebue să ne supunem.

— Noi încă n'avem atâtea de îndurat, răspundea Betty, pe când sărmana noastră Dolores trebue să sufere atât de mult. Dacă ar regăsi-o pe Felicia, poate s'ar îndrepta multe, dar am prea puțină nădejde.

— Cu toate acestea nu trebue să pierzi toată nădejdea, o mângâie Jean.

Coțofană, care ascultase convorbirea celor doi bătrâni, se amestecă în vorbă:

— Nenorocirea cea mai mare e că sărmana Felicia a încăput pe mâinile unor negustori de fete. Dacă n'ar fi venit la Marsilia, toate aceste nenorociri nu s'ar fi întâmplat. Cine a pus-o să vie încoace și să caute să afle tainele mamei ei?

Incurcată, bătrâna Betty își frământă mâinile și zise oftând:

— O mare parte din vină mă lovește și pe mine. N'ar fi trebuit să-i spun nimic.

— Nu face să te mai necăjești pentru asta, răspunse Coțofană. Ce s'a întâmplat nu se mai poate îndrepta și mai curând sau mai târziu Felicia tot ar fi aflat taina mamei sale. De ce să ne mai amărîm sufletul, căci tot nu putem schimba lucrurile și nu ne rămâne altceva de făcut decât să nădăjduim în vremuri mai bune.

— Aceste vremuri ar fi putut să vie, căci mai e și căpitanul Barnabe care o iubește atât de mult pe Dolores și e în stare să-și dea și viața spre a o face fericită, dar acum și el sărmanul se află într'o mare încurcătură, zise Betty.

Apoi se adresă lui Jean și-l întrebă:

— Ai mai aflat ceva despre dânsul? Cum stau lucrurile?

— Rău, foarte rău, răspunse Jean, clătinând cu îngrijorare capul.

— Crezi că va fi condamnat?

— Tare mi-e teamă că da.

— Ar fi îngrozitor!

— M'ar durea în suflet, zise și Coțofană.

— Cât va suferi și din pricina aceasta sărmana Dolores, căci și nenorocirea asta s'a întâmplat din pricina ei.

Toți trei tăcură, cuprinși de milă și îngrijorare.

Deodată se auzi sunând la intrare și Jean se duse să vadă cine este.

Betty se uita încordată spre ușă.

— Poate e căpitanul Barnabe, spuse ea în șoaptă lui Coțofană. Și el e neliniștit fiindcă n'au mai venit de mult știri de la Dolores.

Bătrânul Jean se întoarse singur, avea însă în mână un pachețel la care se uita nedumerit și zise:

— Poștarul a aduș pachetul ăsta.

Betty se sculă de pe scaun și se apropiă de Jean.

— Pentru noi? întrebă ea.

Jean clătină capul.

— Nu. E adresat contesei Dolores de Martigny.

— De unde a fost trimes?

— De la Londra, răspunse Jean, după ce cercetă încă odată pachetul și văzu ștampila poștei de plecare.

Apoi se uită la Betty cu o privire aproape speriată.

Bătrâna murmură și ea îngrijorată:

— Din Londra?

Coțofană care nu știa ce se petrecea în sufletul celor doi bătrâni, zâmbi și zise:

— Ei, ce vă pare așa de ciudat, dacă contesa primește un pachet de la Londra?

Jean răspunse serios:

— Asta e ceva cu totul deosebit și noi doi avem toate motivele să ne speriăm.

Coțofană se uită uimit la bătrânul marinar.

— De ce să vă speriați ?

— Pentrucă calvarul sărmanei Dolores a început la Londra, răspunse Betty. Acolo plecase cu bărbatul căruia îi dăruise iubirea și încrederea ei, iar după o scurtă beție de dragoste, a fost părăsită in cea mai neagră mizerie.

— Acolo am găsit-o eu și am adus-o la Marsilia, adăugă bătrânul Jean. La început nici n'a vrut să primească ajutorul meu, ci voia să ducă singură lupta pentru existența ei și a copilei. Dar boala și nevoile au urmărit-o pas cu pas și'o aduseseră la marginea prăpastiei.

Betty ridică amândouă mâinile, rugătoare.

— Nu mai vorbi de toate astea, Jeane. Sunt întâmplări care au trecut de mult și e mai bine să le lăsăm uitate.

— Ai dreptate, Betty. Nici n'aș fi spus nimic, dacă pachetul acesta n'ar fi răscolit iar amintirile.

Betty îi luă pachetul din mână și-l examină cu luare aminte.

— Ce facem cu el ? întrebă ea după câteva clipe de tăcere.

— Trebuie să-l păstrați până când contesa de Martigny se va întoarce din călătorie, hotărî Coțofană.

— Dar dacă conține știri de mare însemnătate pentru Dolores ?

— Avem împuternicire de la Dolores să luăm orice în primire pentru dânsa și să deschidem toate scrisorile, urmă Jean. Așa dar trebue să deschidem și acest pachet.

Betty încuviință cu o mișcare din cap.

— Și eu sunt de aceeași părere.

— Ei bine, atunci vedeți ce este înăuntru, zise Coțofană. Poate e o știre de la mister Wilkens care a plecat la Londra.

Indată ce auzi acest nume, Jean se încruntă și izbucni mânios:

— Sângele începe să-mi clocotească în vine numai când mă gândesc la acest ticălos care a adus toate nenorocirile asupra sărmanei Dolores. Dacă este un Dumnezeu in ceruri, îl va pedepsi pe acest nemernic.

Intre timp Betty desfăcuse pachetul și scoase la iveală o carte pe scoarța căreia era tipărit cu slove aurite cuvântul «Jurnal».

Găsi și o scrisoare pe plicul căreia era scris numele contesei.

Plicul nefiind închis, ea scoase foaia de hârtie și vru să citească, dar făcu o mutră desamăgită.

— E scrisă, într'o limbă străină, zise ea, întinzând scrisoarea celor doi bărbați.

— E englezește, zise Coțofană. Vreți să v'o citesc eu ?

Jean se uită cu neîncredere la dânsul și-l întrebă :

— Știi englezește ?

Coțofană rămase cam încurcat, căci afară de Felicia nu mai cunoștea nimeni taina vieții lui și nici acum nu voia s'o spuie nimănui.

Câteva clipe domni tăcere, apoi Jean urmă:

— M'am mai gândit eu că odinioară ai avut o viață mai bună. Poate și tu ești un sărman naufragiat al vieții ca și Dolores a noastră.

Coțofană dădu serios din cap.

— Așa este, Jeane, dar te rog să nu mă întrebi nimic. N'aș vrea să vorbesc despre trecutul meu.

Jean răspunse zâmbind :

— Nu-ți fie teamă, Coțofană, nu sunt curios de fel.

— Dar te rog citește-ne scrisoarea, se rugă Betty. Nefiind închisă, nu avem de ce ne sfii.

Coțofană își puse ochelarii pe nas și începu să citească:

«Stimată doamnă contesă,

Printr'o întâmplare ciudată, jurnalul alăturat a încăput în mâinile mele. Neștiind ce să fac cu el și cum pentru dumneavoastră poate fi de mare valoare, îmi iau voia să vi-l trimet la adresa pe care am aflat-o prin consulatul francez de aici. Citind acest jurnal, veți afla că acel Frank Wilkens cu care ați venit la Londra, a căzut victima unei ticăloșii a vărului său, regele automobilelor, care l-a închis într'o casă de nebuni și i-a luat orice putință să-și îndeplinească făgăduiala pe care v'a făcut-o".

Betty scoase un țipăt de spaimă când auzi aceste cuvinte.

Se îngălbeni și întrebă cu voce tremurătoare:

— Așa spune în scrisoarea asta?

Coțofană bâlbâi foarte turburat:

— Dumnezeule sfinte, ce taină ni se desvăluie aici!

Și bătrânul Jean era foarte mișcat.

— Atunci nu e Frank Wilkens, regele automobilelor, care a nenorocit-o pe Dolores?

— Ba el a pricinuit toate nenorocirile, despărțind pe cei doi îndrăgostiți. Dar ascultați mai departe și veți afla tot, zise Coțofană și urmă să citească până la sfârșit scrisoarea lui Gregor Lawford.

La rugămintea bătrânei Betty, citi câteva foi din jurnal, la auzul cărora ea începu să plângă.

— Sărmana mea Dolores, cât de îngrozitor a fost înșelată!

Jean era și el foarte agitat și se plimba cu pași mari prin odaie. Incleștă pumnii și izbucni plin de mânie:

— Nelegiuitul acesta trebue să-și primească pedeapsa!...

Coțofană clătină grav capul și zise:

— Anii de fericire pe care i-a pierdut sărmana contesă, nu mai pot fi recâștigați. Dacă vreți să ascultați sfatul meu, aruncați cartea asta în foc...

Betty făcu un gest de împotrivire.

— S'o aruncăm în foc?!... Nu se poate. Dolores trebue s'o citească!

Coțofană avu un zâmbet obosit.

— E mai bine pentru dânsa dacă nu va afla nimic. Gândiți-vă ce durere ar răscoli din nou în sufletul ei atât de chinuit și n'ar mai găsi liniște, neștiind ce s'a întâmplat cu acel Frank Wilkens. Dacă s'ar mai afla în acea casă de nebuni și ea l-ar putea vedea și vorbi cu dânsul, atunci aș zice și eu să-i dați cartea aceasta. Dar așa cum stau lucrurile, ar fi și mai nenorocită, dacă ar citi-o.

— Da, Coțofană are dreptate. Nenorocirea ar fi și mai mare, încuviință Jean.

— Ar vedea însă într'o altă lumină pe iubitul tinereții ei și ar afla că Frank Wilkens, regele automobilelor, nu e tatăl Feliciei. Aceasta i-ar fi îngăduit să-l iubească pe Bob Wilkens și s'ar putea căsători cu dânsul. După cum vezi, trebue să dăm contesei cartea când se va întoarce.

Urmă o tăcere scurtă, apoi Coțofană începu iar:

— Ar fi fost mai bine dacă cartea asta n'ar fi venit. Când o va citi Dolores, se va afla la o astfel de răspântie, încât s'ar primejdui și fericirea ei cu căpitanul Barnabe.

— Mă sperii, Coțofană, făcu Betty, începând din nou să plângă.

Dar Jean o mângâiă:

— La ce bun să ne amărîm în zadar sufletele? Dolores nu e încă aici și n'avem nicio știre dacă și-a regăsit copila. Să așteptăm deci ce se va întâmpla mai departe și apoi vom chibzui ce e de făcut.

Coțofană făcu un gest de încuviințare.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 41
27 II 1935

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Dolores luă scrisoarea și citi puținele rânduri (pag. 376).

Apoi Jean urmă:

— Intr'o singură privință suntem doar înțeleși toți trei: Nu vrem decât fericirea sărmanei noastre Dolores.

— Mi-aș da și viața pentru dânsa, adăugă bătrâna Betty. Aș face orice pentru fericirea ei.

Coțofană legă iar la loc pachetul cu cartea și scrisoarea și le dădu bătrânei, cu cuvintele:

— Pentru fericirea stăpânei voastre va fi mai bine dacă această carte va rămâne ascunsă ca și până acum. Totuși nu vreau să vă silesc să primiți sfatul meu. Dacă, după întoarcerea contesei de Martigny veți crede cu cale că e bine s'o citească, atunci n'aveți decât să i-o dați. Dar înainte să vă gândiți bine, căci se poate întâmpla să-i pricinuiți o durere și mai mare decât toate pe câte le-a avut de îndurat până acum.

Betty rămase gânditoare, apoi răspunse:

— Mă voiu gândi la vorbele dumitale, Coțofană și voiu lăsa soarta să hotărască ce să facem cu această carte.

Spunând aceste cuvinte, luă cartea și o ascunse într'un cufăr vechiu în care se aflau și alte amintiri din vremuri de demult.

162. —Rătăciți.

Cei doi legionari mergeau tăcuți prin nisipul fierbinte al pustiului algerian, unde nu sunt

nici drumuri, nici poteci, dar unde din dosul fiecărei movile de pământ pândeşte moartea sub chipul vreunui Berber sălbatec.

Cekov era de prea puţin timp în Legiunea Străină, pentru a-şi putea da bine seama de această primejdie, aşa că se temea mai mult de ceea ce presimţea că-l ameninţă din partea camaradului său Perrol.

Era atât de bănuitor, încât se ţinea mereu la câţiva paşi în urma lui, ca să nu fie atacat pe neaşteptate pe la spate. Această măsură era însă cu totul de prisos, căci Perrol era un om prea cinstit şi incapabil de o astfel de faptă.

Pe când Cekov mergea în urma lui, îşi bătea mereu capul să ghicească legătura care exista între Perrol şi Dolores de Martigny

Această legătură trebuia să fie foarte strânsă, căci altfel n'ar fi avut fotografia contesei şi nu s'ar fi turburat atât de mult la povestirea lui Cekov.

Acesta mergea cam la dreapta lui Perrol, aşa că putea să-l vadă din profil şi fără să vrea se uită mai cu luare aminte la dânsul.

Cu toate că era arsă de soarele pustiului, faţa lui Perrol avea trăsături fine, cari dovedeau o obârşie nobilă şi toată ţinuta lui era plină de mândrie. Părul îl avea blond.

Pe când îl privea astfel pe camaradul său, deodată îl străfulgeră pe Cekov un gând

Nu cumva era fratele contesei de Martigny?

Fără îndoială că da. Dealtminteri Cekov auzise vorbindu-se odată că ea ar fi avut un frate.

Aşa se explica şi turburarea lui Perrol când auzise pe Cekov povestind despre Dolores şi de aceea azi dimineaţă legionarul se uitase atât de mult la fotografia ei!

Cât de prost fusese Cekov că îi istorisise toată povestea! Era firesc să-l urască şi, că acum se va răzbuna pentru ticăloşia pe care Cekov o făptuise împotriva surorii lui.

Neliniştea lui Cekov crescu şi mai mult şi îşi dădu seama că Perrol se va folosi de acest marş în doi, pentru a-şi înfăptui răzbunarea.

Aproape fără să-şi dea seama de ce face, Cekov luă arma de pe umăr şi o ţinu pregătită în mână, ca să se poată apăra împotriva unui atac la care se aştepta din clipă în clipă.

Dar nu se întâmplă nimic şi legionarul Perrol mergea liniştit înainte, cercetând cu luare-aminte drumul, pentru a nu se rătăci. Se orienta după soare, după cum fac toţi cari călătoresc prin pustiu.

Trecuseră patru ceasuri de când se aflau în marş şi străbătuseră aproape jumătate din drumul pe care îl aveau de făcut, aşa că era timpul să facă un popas.

Perrol — sau mai bine zis contele de Martigny — se opri şi zise:

— Stai. Aici vom întinde cortul, căci se apropie timpul cel mai călduros din zi, aşa că vom aştepta până când va trece înainte de a porni mai departe.

Vorbea foarte liniştit şi nici urmă de mânie sau ură nu era în vocea lui; Cekov se simţi ceva mai uşurat.

Poate a fost greşită presupunerea mea şi nici nu e fratele contesei de Martigny, şi nici gând n'are să se răzbune împotriva mea, se gândi Cekov.

Dar se înşela. Totul era cum presupuse el.

După multe rătăciri, contele de Martigny găsise un refugiu în Legiunea Străină, unde îşi ispăşea greşelile tinereţii, care aduseseră atâtea nenorociri asupra familiei lui.

Cu multă îndemânare acesta întinse cortul, aprinse un foc mic cu nişte surcele pe care legionarii le au în raniţă şi prepară o cafea tare, care îi mai întări puţin.

Apoi intrară amândoi sub cort, ca să se apere de razele arzătoare ale soarelui.

Dar şi aci domnea o căldură înăbuşitoare, aşa că se desbrăcară aproape până la piele.

Setea începu să-i chinuiască. Apă aveau cu dânşii, trebuiau însă să bea cu socoteală, ca să le ajungă până la sfârşitul marşului.

Contele de Martigny aprinse o ţigară, dar trase numai câteva fumuri, căci era prea moleşit de căldură.

Cel mai bun lucru era să doarmă, până când va mai trece arşiţa.

Amândoi închiseră ochii; rămaseră mai mult într'o stare de toropeală, căci nici somnul nu le venea.

Cekov se deşteptă cel dintâi, din pricina durerilor la picioare. Ii intrase nisip în bocanci şi îi rosese pielea.

Se descălţă ca să se mai răcorească dar îndată picioarele începură să i se umfle.

Contele de Martigny îi observase mişcările şi întâi voise să-l previe, totuşi tăcu.

Nu voia să dea ticălosului acestuia niciun sfat bun, niciun ajutor. In felul acesta voia să se răzbune împotriva lui.

După câteva ceasuri de odihnă, contele se ridică și zise:

— Soarele a început să se lase spre apus; trebue să plecăm mai departe.

Cekov se uită la picioarele sale.

— Nu pot să mai încalț bocancii și desculț nu pot umbla prin nisip.

— Trebue. Ori vrei să rămâi singur aici?

— Te voiu aștepta până când te vei întoarce de la fort, sau te voiu urma încet, când mi se vor mai desumfla picioarele.

Contele de Martigny nu răspunse nimic, ci strânse cortul, vârî foaia în raniță, își îmbrăcă uniforma și fără a-l mai învrednici pe Cekov măcar cu o privire, porni mai departe.

Se făcu noapte și Cekov mai ședea încă în același loc unde fusese ridicat cortul.

Deodată auzi un sunet care semăna cu un scâncet de copil. Cekov tresări speriat. Erau hiene, cioclii pustiului.

Apoi auzi un foșnet puternic de aripi deasupra lui. Erau vulturi.

Păsările de pradă se rotiră de câteva ori deasupra lui, apoi se lăsară la pământ, în apropiere, pândindu-l cu ochii lor negri și întinzând spre el gâturile lor golașe.

Cekov scoase un țipăt de groază.

Păsările se ridicară, îl înconjurară de câteva ori în sbor, apoi se lăsară iar în apropierea lui.

Trebuia să plece neapărat mai departe, căci altfel vulturii îl vor ataca și îl vor sfâșia.

Cekov se ridică, dar tălpile îi ardeau atât de tare, încât nu era în stare să umble.

Totuși își luă pușca și porni încet, scoțând la fiece pas un geamăt de durere.

Avea de mers patru ceasuri până la fort, ceea ce însemna un chin îngrozitor.

Făcuse bășici la picioare, cari acum plesneau și nisipul pătrunzând în ele, îi pricinuia o durere sfâșietoare.

Urletul hienelor se apropiase tot mai mult și acum deslușea umbrele dihăniilor.

Din povestirile celorlalți legionari, Cekov știa că hienele nu atacă niciodată un om viu, fiind prea lașe, însă îl urmăresc până când cade mort, și, după cum se spunea, nu urmăreau decât pe acei cari erau sortiți unei morți sigure.

La gândul acesta simți un fior rece prin tot trupul.

Marșul acesta va fi oare cel din urmă pentru dânsul? Nu, nu vroia să moară!

Pornise la drum de vreo două ore. Mai avea deci vreo două de mers și va ajunge la fort, va fi salvat!

Cu toate durerile chinuitoare, păși mai departe.

Limba i se uscase în gură. Vru să bea o înghițitură de apă, dar când duse mâna la brâu, unde fusese atârnat bidonul cu apă, nu-l găsi. Il uitase la locul unde poposise. Și acum când știa că n'avea cu ce să-și potolească setea, aceasta deveni și mai arzătoare.

Mai trecuse încă un ceas de când mergea, așa că mai avea drum de un ceas până la fort. Acolo va găsi apă, deci trebuia să mai rabde.

Picioarele începură să-i sângereze.

Arma îi atârna greu pe umăr, ca o povară nespus de mare, dar nu-i era îngăduit s'o arunce, căci pentru așa ceva legionarii erau foarte aspru pedepsiți.

Cekov nu ținu însă seamă de asta și aruncă pușca, ne mai fiind în stare s'o ducă mai departe.

Timpul începu să-i pară grozav de lung. Doar trebue să fi trecut mai bine de patru ceasuri de când mergea!

Se urcă pe o ridicătură de pământ și privi în jurul lui, dar nu zări nicăieri fortul.

Trebuia deci să meargă mai departe. Porni cu spinarea încovoiată și târând picioarele, căci era istovit de oboseală și sete.

Noaptea era rece și Cekov tremura de frig. Urechile îi vâjâiau și inima îi bătea cu putere.

Ceas după ceas trecea, și fortul nu se vedea, iar hienele se țineau mereu după el.

Din când în când, Cekov scotea câte un țipăt și atunci dihăniile fugeau speriate, dar după câteva minute se apropiau iar de dânsul.

Păreau să știe bine că omul care își târa pașii înaintea lor, nu putea să le scape.

In sfârșit se iviră zorile, apoi soarele răsări.

Cekov se opri și se uită în jurul lui. Fortul nu se vedea. Cekov apucase un drum greșit și se rătăcise.

Istovit, se lăsă să cadă la pământ, dându-și seamă că acum venea sfârșitul, pieirea.

De nicăieri nu putea să-i vie un ajutor. Camaradul său va raporta poate că rămăsese singur în pustiu, dar niciodată nu se trimiteau patrule în căutarea unui legionar rătăcit.

Mai încercă odată să se ridice, dar nu fu în stare.

Soarele se urca tot mai sus pe cer, razele lui deveneau din ce în ce mai arzătoare. Cekov își pierdu cunoștința și hienele se apropiau tot mai mult.

163. — Prezicerile Indianului.

Bob Wilkens voia să rămâie singur, să nu vadă niciun om, să nu vorbească cu nimeni, voia să trăiască numai cu durerea lui.

Incă nu putea să cuprindă cu mintea că mica, scumpa lui Felicia, pe care o iubise atât de mult, nu mai era printre cei vii.

La gândul acesta totul se răsvrătea în sufletul său.

Nu, nu era cu putință!

Totuși, telegrama pe care o primise de la Sidney, era limpede.

Durerea pe care o simțea făcea să i se încleșteze inima.

Pentru dânsul se stinsese soarele și în jurul său era întuneric.

Niciodată n'o va mai revedea pe Felicia, nu-i va mai auzi glasul, dulce si blând!... Niciodată!...

Cât de îngrozitor era cuvântul acesta!

Timp de două zile Bob nu ieși din cabina lui și ceru să i se aducă mâncarea acolo. Dar nici de aceasta nu se prea atinsese. Făcea impresia unui bolnav și în câteva rânduri chelnerul îl întrebase dacă nu vrea să-i trimeată doctorul.

— Pe mine nu mă poate vindeca niciun doctor, răspunse Bob.

Chelnerul îl sfătui:

— Ar fi bine să ieșiți puțin pe punte, domnule. Aerul de mare vă va face bine.

A treia zi de călătorie, spre seară, Bob se hotărî în sfârșit să se urce pe punte.

Pasagerii pe cari îi întâlnea în cale, îl priveau cu milă, văzându-l atât de abătut. Pentru a fi singur, Bob se duse spre prora vaporului, unde se rezemă de parapet și privi în largul mării.

Deodată i se păru că se află cineva în spatele său, care îl privea cu încordare. Intorcându-se, văzu că nu se înșelase.

Un om era în apropiere. După toată înfățișarea și îmbrăcămintea lui, fără îndoială un Indian.

Ce voia oare de la dânsul? De ce îl privea cu atâta stăruință?

Bob se simți cuprins de o neliniște ciudată sub înrâurirea acestei priviri. Plictisit, se întoarse spre Indian și-l întrebă cu glas cam aspru:

— Dorești ceva de la mine?

Indianul înclină numai capul, în semn de afirmație. Apoi, după câteva clipe de tăcere, zise:

— Știu că ai o durere mare în suflet și vreau să ți-o alin.

Bob Wilkens rămase buimăcit.

— De unde știi?

— Nimic nu mi se poate ascunde, răspunse Indianul cu glas monoton.

Aceste cuvinte sunară atât de misterios, încât deșteptară interesul lui Bob Wilkens.

— Cine ești dumneata?

— Mahadeo Prasad Kashi, un yoghi, un înțelept indian.

Bob îl crezu, căci astfel îl arăta toată înfățișarea lui. Citise prin cărți că yoghii aveau puteri neobișnuite și că le avea și acesta, reieșea din cuvintele pe cari i le spusese: „Știu că ai o durere mare în suflet".

Ca și când ar fi fost în stare să-i citească gândurile, Mahadeo Prasad Kashi, urmă:

— Te-ai rătăcit în valea întunecată a îndoielilor și a nesiguranței.

— Da, ai dreptate. Nu pot înțelege o știre pe care am primit-o, nu pot crede în ea și nici nu voiu crede până când nu voiu avea o confirmare a ei.

Indianul dădu din cap.

— Știu. Vino cu mine. Voiu cerceta trecutul și viitorul dumitale și te voiu ajuta să afli tot ce vrei să ști.

Da, asta era ce dorea Bob: să afle tot adevărul; să scape de îndoială!

Indianul porni înainte și Bob îl urmă ca atras de o putere tainică.

Ajungând în cabina lui, Mahadeo Prasad Kashi îl pofti pe Bob să ia loc și se așeză și el pe un scaun, în fața lui.

Câtva timp îl privi tăcut și lui Bob Wilkens i se păru că ochii adânci ai Indianului se făceau și mai mari, și mai luminoși.

O putere magică isvora din ei, dar Bob era o fire care nu se lăsa atât de ușor influiențată.

In sfârșit Indianul rupse tăcerea.

— Ai să-mi pui întrebări?

Bob vru să-i răspundă, dar Mahadeo făcu o mișcare cu mâna și urmă:

— N'ai nevoie să mi le spui, căci le știu. Ești îngrijorat de soarta unei fete pe care o iubești.

De data aceasta Bob nu se mai îndoi câtuși de puțin că acest Indian era în stare să vadă și să știe lucruri care erau ascunse pentru muritorii de rând.

— Ești prezicător?

— Pentru mine nimic nu e taină, nici ceea ce nu văd ceilalți oameni, nici ce se va întâmpla în viitor. Eu văd urma roții lumii de care sunt legați oamenii și văd drumul pe care îl va lua.

— Atunci spune-mi ce ști despre Felicia de Martigny, zise deodată Bob, cuprins de o nerăbdare ciudată.

Se părea că Mahadeo Prasad Kashi se așteptase la această întrebare și închise ochii, spre a-și aduna mai bine gândurile.

Bob îl privea cu luare-aminte.

Fața Indianului se schimbă, trăsăturile se încordară, se făcu palid și sprincenile i se încruntară. Mâinile pe cari le ținea pe genunchi, tremurau ușor.

După câteva clipe deschise iar ochii și privirea lui părea să rătăcească în depărtări necunoscute de nimeni.

Bob ședea nemișcat și abia îndrăznea să respire, atât era de impresionat de ceea ce vedea.

Cu ochii yoghiului indian va putea vedea și el ce se întâmplase cu Felicia.

Inima începu să-i bată de emoție și fără să-și dea seamă ochii lui se măriră.

Indianul începu să vorbească rar:

— Văd... o fată blondă... E în grea campănă... fuge... munți... E căldură mare... soarele arde cu putere pe un cer fără nori... Pustiu... Fetei îi este sete...

Bob începu să tremure.

Ea era... Felicia!... Felicia lui!...

Indianul vorbi mai departe:

— Fata urcă mereu la deal... părăsește drumul... se târăște pe un povârniș pietros... nu mai poate merge mai departe... se prăbușește...

Mahadeo făcu o pauză, părând că vrea să se încordeze și mai mult, să pătrundă prin văluri mai dese.

Apoi urmă:

— E noapte... frig... Fata își adună iar puterile... pleacă mai departe cu pași șovăitori... Și iar răsare soarele... iar arșiță... și nicăieri apă... numai stânci!... Fata zace întinsă lângă o prăpastie adâncă și... doarme... doarme somnul cel din urmă... Nirvana!...

Din pieptul lui Bob izbucni un geamăt de durere.

— Felicia!...

Indianul tresări și privi în jurul său, ca și când s'ar fi întors din altă lume. Buimăcit își duse mâna la frunte și încetul cu încetul își reluă înfățișarea obișnuită.

Se uită la Bob, care ședea prăbușit în scaun și îl întrebă:

— Am vorbit?

— Da.

— Și acum știi ce voiai să afli?

— Știu, însă e atât de îngrozitor, încât nu sunt în stare să cuprind cu mintea ceea ce am auzit.

Cu o mișcare blândă Indianul îi puse mâna pe umăr.

— Ai să treci și peste asta.

— Dumneata nu știi ce se petrece în sufletul meu! Inima mi-e însângerată, sfâșiată de durere. Nu mai vreau să trăiesc!

Inainte de a cunoaște cu siguranță moartea Feliciei, tot mai licărise o rază de speranță în sufletul său și nici când primise telegrama de la Sidney, nu fusese atât de turburat. Acum însă toată desnădejdea izbucni năprasnică.

De ar fi putut să plângă cel puțin!

Dar nici lacrimi nu putu să verse, ci rămase ca împietrit, lipsit de voința de a mai trăi.

Când Mahadeo Prasad Kashi începu să-i vorbească iar, glasul Indianului îi sună ca dintr'o mare depărtare.

— Ceea ce avem de îndurat noi oamenii, e dinainte hotărât de zeul Siva. Nimic nu ni se ia, fără să ni se dea înapoi în alt chip.

Bob își îndreptă puțin trupul.

— Ceea ce am pierdut eu, nu-mi poate fi înlocuit cu nimic altceva.

Indianul zâmbi cu blândețe.

— Așa crede întotdeauna omul la durere, fiindcă atunci mintea îi este întunecată și nu mai vrea să vadă nicăieri o lumină. Dar și pentru acela lucește o lumină. Lângă durere este și bucurie și amândouă se schimbă în sufletul omului, așa cum se schimbă noaptea cu ziua. Lasă-mă să arunc o privire și în viitorul dumitale.

Bob Wilkens făcu un gest slab de împotrivire.

— Știu și eu cum va fi viața mea viitoare.

Indianul nu ținu seama de aceste cuvinte, ci închise iar ochii și păru să cadă din nou în somn hipnotic.

Bob nici nu se mai uită la dânsul, îi auzi însă cuvintele:

— Drumul... îl văd... deasupra plutesc nori negri... iar la marginea lui pândește suferința... dar drumul duce mai departe și... suferința rămâne în urmă. Norii se risipesc și o lumină mare se răspândește de-alungul drumului, care duce mai departe pe lângă pajiști înflorite.. sunt florile fericirii.. Te văd pe tine... călător cu capul plecat care nu vrea să vadă florile și nici lumina care a răsărit.. Dar lumina e mai puternică decât durerea ta și te trezește la viață nouă... Tu ridici privirea și te uiți în jurul tău. Alături de tine duce drumul unei femei, care ți-a mai încrucișat calea. Drumurile voastre se unesc căci puterea care cârmuiește lumea vrea să fiți uniți.

Bob asculta prezicerea Indianului.

Acesta vorbea de altă femeie.

Dar nu e cu putință, nu va mai putea iubi altă femeie.

„Alături de tine duce drumul unei femei care ți-a mai încrucișat calea!"

Cine este oare această femee?

Deodată se făcu lumină în sufletul lui Bob.

Nu putea fi alta decât Ethel Drof și un zâmbet ironic se ivi pe buzele lui.

Nu, drumurile lor nu se vor întâlni niciodată.

Mahadeo Prasad Kashi vorbi mai departe:

— Vă văd pe amândoi, îmbrăcați în haine de sărbătoare, în fața altarului Dumnezeului vostru. Preotul vă binecuvântează și în jurul vostru sunt oameni mulți, cari se înveselesc împreună cu voi.. cari...

— Destul, ajunge! strigă Bob, sărind în picioare.

Și Indianul se ridică de pe scaun și se apropiă de Bob Wilkens.

— Acum du-te și înfrânge-ți durerea, limpezește-ți sufletul, fă loc în el pentru bucuria ce va să vie.

Bob nu mai vru să audă nimic, nu mai vru să știe nimic de Indian și de prezicerile lui, așa că ieși din cabina acestuia fără a-și mai lua rămas bun.

164. — In fața tribunalului maritim.

Căpitanul Barnabe primise citația din partea tribunalului maritim și acum avea să se judece procesul său.

El se duse cu conștiința împăcată, căci n'avea să-și facă nicio mustrare și cercetările aveau să arate că era cu totul nevinovat.

Tribunalul era alcătuit din mai mulți căpitani sub președenția celui mai bătrân dintre ei. Toți îl cunoșteau pe Barnabe și petrecuseră multe seri plăcute împreună, la un pahar de vin.

Desbaterile începură și Barnabe fu invitat să istorisească cum avusese loc incendiul vaporului său. El descrise întâmplarea în puține cuvinte însă foarte lămurit, fără să scape niciun amănunt și își spuse bănuiala că focul fusese pus de hamalul chinez din îndemnul lui Liu-San-Ciang.

— Prin ce îți atrăseseși ura Chinezului? îl întrebă președintele.

— Cred că această întrebare nu-și are locul aci. Dacă mă urăște cineva, mă privește numai pe mine personal.

— Dar în cazul de față ura acelui Chinez a pricinuit o pagubă societății de navigație.

— Din nefericire da, însă nu e vina mea. Nu puteam să-l fac pe Chinez să-și verse focul numai asupra mea. Nici tribunalul nu-mi poate găsi o vină din asta.

Căpitanii se uitară unul la altul.

Lui Barnabe i se păru tăcerea prea lungă, așa că întrebă:

— Pe ce se bazează învinuirea de neglijență care mi se aduce? Țin ca această chestiune să fie bine lămurită, căci nu vreau ca învinuirea să rămâie asupra mea.

— Negreșit, domnule căpitan. Societatea de navigație susține că a fost neglijență din partea dumitale că n'ai controlat magaziile de cărbuni după ce s'a isprăvit încărcarea.

— Invinuirea aceasta n'are nici un rost. Care din camarazii mei a făcut vreodată un astfel de control? Este oare obiceiul ca un căpitan de vapor să coboare în magaziile de cărbuni spre a se încredința dacă nu s'au aprins cumva?

— Și noi recunoaștem că această pretenție a societății nu e dreaptă și suntem de părere că nu erai dator să faci un astfel de control, așa că nu te-ai făcut vinovat de nicio călcare a datoriei dumitale. Deasemeni suntem cu toții de părere că focul de pe vaporul „Neptun" este datorit unui act de sabotaj, pe care nu puteai să-l împiedici, fiindcă nu puteai să-l bănuiești. Invinuirea cade deci de la sine și suntem bucuroși, domnule căpitan, să-ți spunem că n'ai nicio vină.

Barnabe vru să le strângă mâna drept mulțumire, dar membrii tribunalului se ridicară atât de repede de la locurile lor, încât el nu mai avu timpul să-și aducă gândul la îndeplinire.

Și directorul general al societății de navigație luase parte la desbaterea procesului și rămase foarte desamăgit, auzind rezultatul. Barnabe se apropiă de dânsul și îi zise:

— Domnule director general, acum după ce tribunalul m'a achitat, cred că concedierea mea fără termen cade de la sine și dacă societatea dumneavoastră vrea să renunțe la serviciile mele, va trebui să-mi dați concedierea în termenul prevăzut de contract. Așa dar, trei luni va trebui să-mi mai dați de lucru.

— Iți vom trimite concedierea conform contractului și îți vom plăti leafa pe trei luni, iar până la expirarea contractului îți vom acorda un concediu.

— Atunci în timpul acesta pot să-mi caut alt post?

— Ești liber să-ți încerci norocul în altă parte.

Astfel se termină convorbirea și amândoi părăsiră sala tribunalului.

O nouă speranță se născu în sufletul căpitanului Barnabe. Acum după ce fusese achitat, nu-i va fi greu să găsească alt post, căci era cunoscut ca un comandant foarte destoinic.

Se hotărî să se ducă la un armator care, cu câțiva ani în urmă, îi oferise comanda unui vapor. Aflase că acea societate construise un vapor nou și poate îi se va da comanda acestuia.

Vasul avea să pornească în prima lui călătorie peste vreo zece săptămâni. Până atunci va rămâne la Marsilia și va primi poate o știre de la Dolores. Poate se va întoarce chiar ea, așa că o va mai putea vedea înainte de plecare.

Barnabe se prezintă deci directorului celeilalte societăți, dar avu și aci o mare desamăgire.

Directorul îl primi, dar după ce ascultă tot ce-i spusese Barnabe, îi răspunse:

— Spre marea mea părere de rău trebue să-ți spun, domnule căpitan, că nu pot primi propunerea dumitale de a intra în serviciul nostru.

— Comanda vasului nou a fost dată altui căpitan?

— Asta nu, dar...

Directorul se opri cam încurcat, neștiind ce să spuie mai departe.

Deaceea căpitanul Barnabe îi veni în ajutor.

— Poate vrei să spui că persoana mea nu e tocmai simpatică societății dumneavoastră?

— Cam așa ceva. Nu trebue să ne iei în nume de rău, dar s'a vorbit mult despre relațiunile dumitale particulare și cu toate că le socotim numai ca niște clevetiri răuvoitoare, trebue să ținem seamă de ele, căci interesul societății noastre cere să nu încredințăm comanda vapoarelor noastre decât unor persoane care... — și iar se opri, încurcat.

— Înțeleg, nu e nevoie de mai mult. Ne putând găsi un post la societatea dumneavoastră, voi încerca în altă parte.

— Nu-ți mai da osteneală, deoarece ar fi în zadar.

— Crezi dar că voiu fi refuzat pretutindeni?

— Da. Cazul dumitale a ajuns la cunoștința tuturor și celelalte societăți vor vedea lucrurile tot așa cum le vedem și noi.

— Dar am fost achitat!

— Această achitare nu poate nimici părerea pe cari și-au făcut-o toți armatorii despre dumneata.

—Cu alte cuvinte, am fost achitat și totuși sunt condamnat?

— Din nefericire așa este, cu toate că e regretabil de a se lua unui căpitan destoinic putința de a-și exercita mai departe meseria.

— Și toate acestea din pricina focului de pe „Neptun?"

— Nu, pricina trebue căutată altundeva.

— Aha, înțeleg! Mi se face o vină din faptul că m'am apropiat prea mult de o femeie care, după părerile societății noastre, este o decăzută.

— Nu vreau să-mi exprim părerea mea personală asupra doamnei în chestiune, dar trebue să recunoști și dumneata că nu putem cere de la pasagerii noștri să ia loc la aceeaș masă cu o femeie care a devenit renumită sub numele de contesa blondă din Marsilia și dacă va deveni soția dumitale, se poate prea ușor întâmpla să plece și ea odată în călătorie cu dumneata. Vezi dar că nu merge, ori câtă plăcere am fi avut să te angajăm în serviciul nostru.

Căpitanul Barnabe plecă foarte abătut, căci toate speranțele lui se spulberaseră.

Viitorul era nesigur și întunecat și el era singur, fără un prieten.

165. — Revederea.

Aflând de îmbolnăvirea contesei, John Smith socoti ca o datorie a lui, să-i spuie ciudatele cuvinte pe care le auzise de la unul din cei doi mineri.

Când îi vorbi despre minunea de care îi pomenise Crestatul, era și Karin Ryström de față, care strigă înveselită:

— Acum cred mai mult ca oricând că Felicia a fost salvată și că minerul vrea s'o aducă el însuși mamei sale.

Pe când se aflau deci în această stare sufletească de nădejde și îndoială, sosi și scrisoarea Crestatului în casa consulului Van Straten.

Karin o duse contesei, care fiind încă slăbită, nu părăsise patul.

Cu mânile tremurătoare Dolores luă scrisoarea, privi câtva timp gânditoare la adresă, apoi rupse plicul și citi puținele rânduri.

Karin Ryström, care îi urmărea toate mișcările, o întrebă plină de teamă și încordare:

— Ce este? Nu vrei să-mi spui și mie cine ți-a scris, doamnă contesă? E vorba de Felicia?

Dolores nu-i răspunse, ci îi întinse scrisoarea, pe care o citi și Karin.

Felicia urmă cu înfrigurare:

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 48
28 II 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

A'ice Wilkens se prăbuși pe un scaun și își ascunse fața în mâini
(pag. 383).

Dar abia isprăvi de citit și izbucni într'un strigăt de bucurie :

— Minunea!.. Minunea se va înfăptui chiar azi !

— Nu te bucura prea devreme, copila mea. Poate că această scrisoare e numai o cursă.

Nedumerită, Karin se uită la contesă și repetă :

— O cursă ?

— Fără îndoială că e cineva care vrea să se folosească de durerea mea pentru pierderea copilei și să tragă foloase.

— Atunci nu vrei să te duci la întâlnirea pe care ți-a dat acela care a trimes scrisoarea?

— Nu știu încă ce să fac. Poate ar fi bine să înștiințez poliția.

Suedeza dădu speriată din cap.

— Așa dar dumneata te-ai duce fără șovăire la întâlnire, Karin? Nu ți-e teamă de o cursă, cu toate experiențele rele pe care le-ai făcut cu acel ticălos de Polonez?

Karin păru nesigură și se uită la Dolores, cu ochii holbați. Își duse mâinele la piept și zise :

— Când mă gândesc mai bine, mi-e teamă. Mi-e teamă pentru dumneata, doamnă contesă. Ar fi îngrozitor dacă ți s'ar întâmpla și dumitale ceva.

— Ce-mi pasă de mine ? Ce mai prețuiește viața pentru mine fără Felicia?

— Cu toate acestea ar trebui să te duci unde spune scrisoarea și eu te voiu însoți.

— Nu mă vei putea apăra, dacă nişte nemernici şi-au pus în gând să mă stoarcă de bani.

— Poate ne va da un sfat bun consulul Van Straten, doamnă contesă? zise Karin cu înfrigurare. Cred că el te va ajuta cu plăcere.

Dolores se sculă, se îmbrăcă cu ajutorul Suedezei şi se duse la consul. Acesta o primi îndată, ascultă ce îi povesti Dolores şi citi scrisoarea pe care o primise.

— Nu cred să fie o cursă, doamnă contesă, căci atunci acela care a trimes scrisoarea nu te-ar fi chemat tocmai la hotelul Atlantic, care e unul din cele mai mari şi unde sunt mereu atâţia călători, încât ai putea avea oricând un ajutor. Dacă necunoscutul ţi-ar fi scris să-l vizitezi în casa lui, atunci şi eu aş fi fost de părere să înştiinţezi poliţia. Cum întâlnirea urmează să aibă loc în holul sau restaurantul hotelului, sunt de părere că te poţi duce fără nicio teamă.

Cu mult înainte de ora arătată în scrisoare, Dolores se îndreptă spre hotelul Atlantic; rugă însă pe Karin s'o lase să se ducă singură. Părerea consulului despre scrisoarea anonimă, făcuse să dispară toate bănuielile din sufletul contesei.

Inima îi bătea cu putere când intră în holul hotelului.

Luă loc pe un scaun şi aşteptă.

In sfârşit, după o aşteptare care îi se păru contesei o veşnicie, uşa cea mare a holului se deschise şi în pragul ei apăru o fată tânără, nespus de frumoasă.

Pălăria o ţinea în mână, aşa că faţa îi era luminată în întregime.

Dolores ridică ochii şi...

— Felicia... Felicia, micuţa mea scumpă!

Era într'adevăr Felicia, a cărei faţă se însenină de bucurie şi fericire când auzi strigătul mamei ei.

Se îmbrăţişară şi se priviră lung, lung de tot, ca două fiinţe omeneşti care văd înfăptuindu-se o minune.

Aproape nu le venea să creadă că erau una lângă alta şi se pipăiau, se sărutau neîncetat.

Simţeau bătăile inimilor lor şi Felicia spuse în sfârşit cu glasul înecat de lacrimi de bucurie:

— Mamă, tu eşti cu adevărat?... Tu aici?

Dolores dădu din cap.

— Dacă ai şti, copila mea scumpă, cât te-am căutat!

— Şi în sfârşit m'ai găsit!

Dolores o strânse la piept, cu mâinile tremurătoare de emoţie îi desmierdă faţa şi părul blond auriu şi plângând şi râzând în acelaşi timp, ea şopti:

— Da, comoara mea, în sfârşit te-am găsit!

O duse pe Felicia spre o bancă aşezată într'un colţ retras al holului, voind să fie singură cu copila ei.

Copleşită de bucuria revederii se lăsă să cadă pe bancă şi o atrase pe Felicia lângă dânsa, aproape de tot, lipindu-i trupul gingaş de al ei.

— Vino, iubita mea copilă, vino aproape de tot şi lasă mâinele tale intr'ale mele, să te simt, să ştiu că eşti aproape de mine, că te am iar, comoara vieţii mele, fericirea mea!

Felicia îşi lipi obrazul de umărul mamei sale, rămase câtva timp tăcută, închise ochii şi zâmbi simţind mângâierile dulci ale ei.

— E ca un vis, zise ea încet. In încercările grele prin care am trecut, de multe ori mi-a fost dor de braţele tale, să simt bătăile inimei tale, scumpa mea mamă. Şi acum sunt cu adevărat lângă tine.. E atât de frumos încât nici nu-mi vine să cred.

— Ah, copila mea, de câte ori mi-am închipuit şi eu revederea cu tine! Nici nu-ţi poţi închipui cât am suferit din pricina despărţirii noastre.

— Şi eu, mamă. A fost îngrozitor!

— Dar în sfârşit a vrut Dumnezeu să fim iar împreună şi acum nu te voiu mai lăsa!

Felicia se lipi şi mai strâns la pieptul contesei.

— Acum vom rămâne întotdeauna împreună, mamă.

— Vasăzică cu toate câte s'au întâmplat, tot mă mai iubeşti, Felicia?

Tânăra fată zâmbi şi uitându-se drept în ochii mamei sale, zise:

— Doar eşti mama mea!

Abia acum îmi dau seamă că n'aveam nici un drept să te învinuiesc. Tu mi-ai vrut binele şi cu dragostea mea nemărginită te voi face să uiţi cuvintele urâte pe cari ţi le-am spus cu mintea mea de copil.

— Ah, Felicia, voiu uita şi ierta tot, numai să mă iubeşti. Nici nu-mi vine să cred încă în minunea care ne-a unit iar. Te-am crezut pierdută pentru totdeauna când am aflat că toate celelalte fete fuseseră salvate şi numai tu nu.

După multe nenorociri, am ajuns în sfârșit la Sidney unde mă chemase căpitanul Barnabe și aici aflai știrea grozavă că tu ai dispărut fără urmă.

— Pesemene că Dumnezeu n'a vrut încă viața mea tânără, căci după ce am scăpat de naufragiu, după ce am trecut prin toate încercările acelea grele, după ce am rătăcit prin pustiul pietros al Australiei unde era să pier de sete și de foame, am fost găsită de doi oameni buni, cari mi-au venit în ajutor.

Și amintindu-și deodată de ceva, se uită în jurul ei și întrebă :

— Dar unde este el ?

— Cine ?

— Crestatul !

Dolores o privi uimită.

— Cine e acesta ?

— Salvatorul meu, acela care m'a găsit în munți pe jumătate moartă de foame și de sete, care m'a dus în coliba lui și a îngrijit de mine ca un tată.

Dolores își duse mâna la frunte și spuse în șoaptă:

— Doamne, în bucuria revederii, am uitat cu totul de salvatorul tău.

— Și trebue să-i fim recunoscătoare, mamă, căci dacă nu mi-ar fi venit în ajutor și nu m'ar fi adus acum la Sidney, n'aș fi avut parte de fericirea de a te revedea atât de curând.

— Da, îi voiu mulțumi din toată inima, fiindcă te-a ocrott și îi voiu spune ce fericire mi-a dăruit. El nici nu-și va putea da seama ce înseamnă pentru mine ziua de azi. Simt noui puteri în trupul meu, o viață nouă, și nu mai vreau să mor, ci să trăiesc... să trăiesc pentru tine, Felicia mea scumpă!

Se îmbrățișară din nou, dar de astă dată Felicia tremura de emoție și privirea îi era îngrijorată, așa că Dolores, care văzuse această schimbare, o întrebă plină de neliniște:

— Ce ai, iubita mea copilă? Ce te chinuiește?

Felicia avu un zâmbet îndurerat.

— Nu-ți poți închipui, mamă?

Dolores clătină încet capul.

— In clipa aceasta nu mă pot gândi decât la faptul că mi s'a îndeplinit cea mai fierbinte dorință a mea, Felicia. Inima mi-e plină de recunoștință pentru Dumnezeul atotputernic, fiindcă te-am regăsit tot așa ca atunci când am fost despărțite. Ar fi fost îngrozitor pentru mine, dacă te-aș fi știut în casa femeii Quad.

— Nu mai fii îngrijată, mamă scumpă, zise Felicia, mângâindu-i fața palidă. Soarta a fost îndurătoare atât cu mine, cât și cu tovarășele mele de suferință și ne-a scăpat de rușine.

— Dar atunci ce te neliniștește, copila mea? Ce ți-a turburat fericirea zilei de azi?

Buzele Feliciei tremurară sub înrâurirea durerii sufletești pe care o simțea și zise încet:

— Mă gândesc la Bob...

Deodată apucă cu putere mâinile contesei și urmă, cu vocea înecată de emoție:

— Mamă, ai venit din țară și trebue să știi ce s'a întâmplat cu Bob. In timpul din urmă am fost grozav de îngrijorată de soarta lui. A fost salvat, sau a căzut pradă valurilor mării? Spune-mi adevărul, mamă; nu-mi ascunde nimic.

— A fost salvat, scumpa mea copilă. Nu mai fi întristată. A fost găsit de barca de salvare a poliției, apoi a fost dus la spital de unde, după câteva zile, a plecat sănătos.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! zise Felicia cu un suspin de ușurare. Știrea asta a mărit și mai mult fericirea zilei de azi.

Dolores o privi cu teamă.

— Dar...

Felicia îi făcu un semn să tacă.

— Să nu mai vorbim despre Bob, mamă. Știu că nu pot avea parte de fericire lângă dânsul. Mă voiu deprinde cu gândul că nu mi-e îngăduit să mă mărit cu fratele meu.

Dolores plecă încet capul și rămase cu privirea aținitită în gol.

Își dădea seama că iubirea Feliciei pentru Bob era mare, puternică și că Felicia va suferi nespus de mult, dar își aduse iar aminte de acea convorbire cu regele automobilelor, când nici ea nu mai știuse dacă el era cu adevărat tatăl Feliciei, sau nu.

Scena îi reveni în minte cuvânt cu cuvânt.

Ea îi spusese lui Frank Wilkens: „Nu-ți mai aduci aminte, că atunci când ai plecat atât de grăbit, ți-ai uitat pașaportul și că în acest pașaport era arătat ca semn particular mutilarea prin împușcătură a degetului inelar de la mâna stângă?..."

Dar regele automobilelor n'avea această mutilare și Dolores devenise bănuitoare și îi arun-

case în față: „Dumneata nu ești acel Frank Wilkens pe care îl caut..."

Să spuie oare Feliciei despre bănuiala ei, că se înșelase în privința persoanei lui Frank Wilkens?

Nu, mai bine să nu vorbească deocamdată despre acest lucru.

Incă nu venise vremea s'o lămurească pe fiica ei și să stârnească din nou vijelia în sufletul copilei.

Cât timp ea însăși nu va avea dovada sigură că erau doi Frank Wilkens cari semănau aidoma unul cu altul, era mai bine ca Felicia să nu afle nimic de bănuiala ei.

Trecură câteva minute de tăcere apăsătoare. In sfârșit, Felicia se reculese, își trecu mâna peste frunte, ca și când ar fi vrut să-și potolească gândurile și zise:

— Vino, mamă, să căutăm pe Crestat. Poate a vrut să ne lase singure în primele clipe ale revederii noastre și s'a retras. Trebue doar să-i mulțumim și să ne luăm rămas bun de la dânsul.

Dolores, bucuroasă de a fi abătută de la gândurile grele în care se adâncise, se ridică și răspunse:

— Da, ai dreptate. Hai să căutăm pe salvatorul tău. Vreau să-i strâng mâna și să-i mulțumesc, căci mi-a făcut cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată în viața mea de la un om.

Cu un zâmbet de fericire, Felicia luă brațul mamei sale.

— E atât de bine, mamă, să te știu lângă mine!

Cu acelaș zâmbet de fericire îi răspunse Dolores:

— Da, copila mea, ziua aceasta fericită, mă face să uit toate durerile și chinurile pe care le-am îndurat în timpul din urmă.

— După cum vezi, mamă, Dumnezeu nu ne-a părăsit cu totul. Mi-a ascultat rugămintea și a făcut să ne regăsim.

— Și pe a mea a ascultat-o și nădăjduiesc că acum vor lua sfârșit suferințele. Dar haidem să-l căutăm pe domnul...

Dolores se opri și se uită întrebătoare la Felicia.

Aceasta surâse cam încurcată și zise:

— Doamne, mamă, nici nu cunosc numele salvatorului meu. Camaradul său îi spunea întotdeauna Crestatul..

Dolores o liniști.

— Ei lasă, că-l vom găsi și așa.

— Să sperăm, răspunse Felicia, devenind deodată foarte serioasă, așa că Dolores o întrebă uimită:

— Te îndoiești cumva?

— Nu știu ce să spun, mamă, dar mi se pare foarte ciudat că a dispărut în clipa când mi-a spus să intru în holul hotelului. Poate nu vrea să primească mulțumirile noastre?

— Crezi intr'adevăr asta, Felicio?

— E în stare, căci e un om foarte ciudat. Billy, prietenul său, mi-a spus că de ani de zile nu vorbește decât foarte puțin. Nimeni nu știe de unde a venit, dar toți cred că o povară grea îi apasă sufletul și că a avut de îndurat multe în viață. Are însă niște ochi atât de blânzi și buni, încât nu-mi vine să cred că vreo vină îi apasă cugetul. Mai curând îmi închipui că a fost lovit de o nenorocire mare.

Dolores ascultă cu luare-aminte, apoi răspunse:

— Trebue să mărturisesc, Felicio, că sunt foarte curioasă să fac cunoștința salvatorului tău.

— Și eu mă bucur să-i pot arăta pe mama mea scumpă și frumoasă. Va fi uimit când...

— Nu Felicio, nu va fi mirat că ne-am întâlnit. El a știut pesemne că sunt la Sidney și că te caut pe tine.

Dolores îi povesti despre scrisoarea pe care o primise de la salvatorul ei. Felicia se speriă și zise:

— Atunci fără îndoială că nu-l vom mai găsi. El se ferește de mulțumirile noastre.

Cu toată această presimțire, ieșiră repede din hol, trecură în grădină și întrebară pe toți dacă nu văzuseră pe Crestat. Dar toți dădeau din umeri neștiind nimic despre el. Erau gata să piardă speranța de a-l mai regăsi, când un chelner le spuse că un client cu care se potrivea descrierea pe care o făcuseră cele două femei, ședea singur și retras pe un scaun de pe terasa hotelului.

Felicia o luă repede de mână pe Dolores și amândouă alergară spre terasă.

Cuvintele lui Mahadeo Prasad Kashi avuseseră o înrâurire atât de mare asupra lui Bob Wilkens, încât acesta era acum şi mai desnădăjduit.

Nici noaptea nu era în stare să doarmă, ci se plimba neîncetat pe puntea vaporului, fără să-şi poată găsi odihnă.

Când Ethel Drof află despre aceasta, chibzui cu Indianul şi Harry Frelinghousen, dacă n'ar fi mai bine să se arate lui Bob şi să încerce a-l mângâia, dar amândoi o sfătuiră să nu facă asta.

In felul acesta Bob nu află nimic despre complotul care se pusese la cale împotriva lui, aşa că ajunse la New-York cu sufletul sfâşiat.

Prin radio auzise despre greva care izbucnise la uzinele Wilkens, şi cu toate că între el şi tatăl său se rupsese orice legătură, totuşi această ştire îl turbură.

De tatăl său nu se îngrijea, căci il cunoştea bine şi ştia că va găsi mijloace să potolească greva, dar era neliniştit din pricina mamei lui.

Sărmana n'avea pe nimeni mai apropiat sufleteşte, şi afară de aceasta fără îndoială că era îngrijorată de soarta fiului ei.

Inainte de a se duce la fabrica Clewton, el telefonă mamei sale.

Deoarece nu-şi spusese numele servitorului care venise la aparat, doamna Wilkens întrebă uimită, aproape speriată:

— Cine e acolo?

Inima lui Bob începu să bată de emoţie când auzi glasul scump al mamei sale şi răspunse voios:

— Eu sunt, mamă, Bob al tău!

Câteva clipe urmă tăcere, doamna Wilkens, crezând că se înşelase, că nu auzise bine, aşa că Bob începu din nou:

— M'am întors la New-York, mamă, şi cea dintâi grijă a mea a fost să-ţi telefonez.

— Te-ai întors în America, scumpul meu Bob? întrebă doamna Wilkens, nespus de uimită.

— Da, mamă. La Londra...

— Ai găsit vreo urmă? il întrerupse doamna Wilkens cu îngrijorare.

— Da.

— O urmă a vărului tatălui tău?

— Negreşit; ceea ce ai bănuit tu s'a adeverit.

— Dumnezeule sfinte, vasăzică tot aşa este?

— Profesorul Black şi tata au făptuit o nelegiuire grozavă. Dar nenorocirea nu se mai poate îndrepta, căci acel Frank Wilkens a dispărut de ani de zile, fără a lăsa nicio urmă. Nu pot să-ţi dau amănunte la telefon.

— Când vii la mine, Bob? Când te voiu putea revedea?

— Cât mai curând, mamă!

— Astăzi nu?

— Nu, căci deocamdată nu pot veni. Trebue să mai ai puţină răbdare.

— Ce înseamnă asta, Bob?

— Nimic deosebit mamă; n'ai nicio grijă. Am venit cu o anumită însărcinare şi trebue să-mi îndeplinesc întâi îndatoririle.

Alice Wilkens se lăsă pe un scaun şi abia mai era în stare să ţie receptorul, căci mâna îi tremura de emoţie. Cu greutate spuse cuvintele:

— Cu ce însărcinare ai venit? Lămureşte-mă şi pe mine, Bob.

— Ah, mamă, e o poveste întreagă şi mi-ar trebui ceasuri să-ţi spun tot. Aşa dar trebue să mai aştepţi până când voiu avea timp să vin la tine.

Doamna Wilkens scoase un suspin adânc.

— Să aştept... să aştept mereu! Ah Bob, tu nici nu-ţi poţi închipui ce-am îndurat în timpul din urmă!

— Şi eu, dragă mamă, căci mi s'a întâmplat cea mai grozavă nenorocire care poate lovi pe un om.

— Dar ce s'a întâmplat? Mă sperii!

Urmă iar o tăcere scurtă, apoi Bob răspunse cu glasul înecat de durere:

— Am primit ştirea că Felicia a murit.

— Doamne, Bob... sărmanul, scumpul meu Bob!

Toată durerea şi compătimirea inimei ei de mamă, era cuprinsă în acest strigăt desnădăjduit.

Bob trebui să-şi încleşteze dinţii, spre a nu izbucni în plâns.

Ce n'ar fi dat el în clipa aceasta, să-şi poată ascunde capul la pieptul mamei sale şi să plângă, să-i spuie toată suferinţa lui!

Era nespus de nenorocit.

Şi totuşi... întâi datoria!

Işi adună toate puterile pentru a-şi stăpâni durerea şi zise:

— Voiu veni în curând, mamă, cât mai curând, căci numai pentru tine am primit însărcinarea unei firme din Anglia să montez niște mașini aici în America. După toate prin câte am trecut și câte mi s'au întâmplat, trebue să mă refugiez la tine, căci numai tu mă vei putea înțelege și mângâia.

— Da, scumpul meu Bob, vino la mine și voiu face tot ce-mi va sta în putință, să te mângâiu, să-ți alin durerea și să-ți ajut să poți duce mai departe viața aceasta grea.

— La revedere în curând, mamă.

Bob nu mai spuse nimic și când doamna Wilkens mai adăugă câteva cuvinte de mângâiere, nu primi niciun răspuns, căci Bob închisese aparatul.

Doamna Wilkens rămase ca înmărmurită în fața telefonului și privi câteva clipe în gol, murmurând neîncetat:

— Bob... sărmanul, scumpul meu Bob!

Ea nu auzi când ușa camerei ei se deschise și nu văzu pe soțul ei care apăruse în prag.

Abia când acesta se apropiă de dânsa și se răsti:

— Ce înseamnă asta? Cu cine vorbești? ea tresări și puse receptorul la loc.

Frank Wilkens, care în zilele din urmă era foarte iritat, o întrebă cu glas aspru:

— N'ai auzit ce te-am întrebat? Nu vrei să-mi răspunzi?

Doamna Wilkens îi întoarse spatele:

— Dacă îmi vorbești pe tonul acesta, n'am ce să-ți răspund.

— Vasăzică tot încăpățânată?

Alice Wilkens dădu din umeri cu o mișcare obosită.

— Te-ai așteptat la altceva după toate câte s'au petrecut între noi?

Frank Wilkens izbucni într'un râs tăios.

— Ce s'a petrecut? Nimic!... Nimic ce ți-ar da dreptul să te porți astfel cu mine!

— In orice caz, nu mai poți cere de la mine să mă supun voinței tale. Chiar dacă față de lume mai trecem ca soți, între noi doi nu mai există nicio legătură.

Inciudat, Frank Wilkens își astupă urechile.

— Isprăvește odată cu fleacurile acestea! M'am săturat!.. Dealtminteri nu mă poți înșela, căci știu că ai vorbit cu băiatul nostru.

Doamna Wilkens dădu iar din umeri.

— Dacă știi, de ce mă mai întrebi?

— Ai dreptate, n'ar mai fi fost nevoie să te întreb, izbucni Frank Wilkens. Dar un lucru pot să-ți poruncesc și anume să faci în așa fel, ca băiatul să-și vâre iar mințile în cap.

Doamna Wilkens nu răspunse nimic, se uită însă la soțul ei cu o privire atât de îndârjită, încât acesta își dădu seama că nu va asculta de ordinul său, așa că urmă, înfuriat:

— După cum știi și tu, situația uzinelor mele e cât se poate de rea. Intreprinderea nu poate fi salvată decât dacă ne unim cu uzinele Drof și aceasta va fi cu putință numai dacă Bob se va căsători cu Ethel. Cer deci de la tine să nu lucrezi împotriva mea, așa cum ai făcut în Franța, ci să-mi dai ajutor pentru a-l convinge pe Bob. Vei putea ajunge ușor la țintă, fiindcă Franțuzoaica lui blondă a murit și nu mai poate deveni primejdioasă pentru Bob.

Alice Wilkens se cutremură, îngrozită.

— Așa dar te bucuri de moartea sărmanei fete? Ești în stare de o asemenea cruzime?! Va veni timpul când îți vei primi pedeapsa pentru nelegiuirea ta.

— Mofturi! Insăși soarta îmi vine în ajutor pentru îndeplinirea planurilor mele și dacă tu nu vei lucra împotriva mea, atunci sunt încredințat că-mi voiu atinge ținta. Dacă ții deci la menținerea întreprinderii, atunci știi ce ai de făcut. Bob a fost atras la New-York printr'un șiretlic iscusit al domnișoarei Ethel Drof.

— Așa dar e mâna ei în joc?

— Da, fiindcă a făcut tot ce a fost cu putință spre a-l atrage pe Bob în America. In Europa ar fi fost pierdut pentru noi, dar aci trebue să ne cadă în cursă.

Doamna Wilkens izbucni într'un râs amar și repetă cu ironie:

— In cursă?... Da, ai dreptate, Frank, căci o căsătorie cu Ethel Drof e într'adevăr o cursă în care ar pieri sărmanul băiat. Dar încă n'ați ajuns la țintă...

— Dacă nu se va face această căsătorie, atunci peste câteva săptămâni vom fi cerșetori, răspunse Frank Wilkens cu hotărâre.

Soția lui îl privi, înspăimântată.

— Nu e adevărat!... Nu e cu putință!

Calm, Frank Wilkens ridică din umeri.

— Intreabă, te rog, pe directorii mei și îți vor spune același lucru.

— Pentru Dumnezeu, dar ce-ai făcut cu marea ta avere?

— Am pierdut-o în speculațiuni. Și cel mai bun negustor poate face câteodată afaceri rele.

— E îngrozitor!

— De ce te sperii? urmă Frank Wilkens batjocoritor. Incă nu e pierdut totul. In clipa când Bob își va vârî mințile în cap vom fi salvați și în scurt timp vom recâștiga averea pierdută.

Alice Wilkens se prăbuși pe un scaun și își ascunse fața cu amândouă mâinile.

— Dumnezeule, ce sfârșit vor lua toate acestea?

— Un sfârșit bun, Alice, dacă tu și Bob veți fi cuminți. Știi acum despre ce e vorba și dacă ții la viitorul fiului tău, atunci vei face așa cum spun eu.

După ce zise aceste cuvinte, părăsi odaia fără a mai aștepta răspuns de la soția lui.

Alice Wilkens începu să plângă cu amar.

In schimb Frank Wilkens se simți cuprins de un nou simțimânt de încredere în sine și în sufletul său se născu iar speranța că va ieși învingător din luptă.

Dacă planurile îi vor reuși, atunci va fi înlăturat și criza prin care trecea întreprinderea lui.

Totuși în același timp Roger Hallier continua să ațâțe lucrătorii împotriva lui Frank Wilkens, deoarece nu voia să renunțe cu niciun preț la răsbunare.

Frank Wilkens nu îndrăsni să mai stea odată de vorbă cu tânărul lucrător, căci se temea de umbrele trecutului cari îl urmăreau pas cu pas, zi și noapte, răpindu-i liniștea de care avea acum trebuință mai mult ca niciodată.

Nu mai putea scăpa de gândul că în ceasul ei din urmă, Elisa Lerouge, iubita tinereții lui, îl blestemase și se înfiora de câte ori își aducea aminte de acest blestem.

Se străduia totuși din răsputeri să-l uite și mereu își spunea că la urma urmei tot el va fi învingătorul, cu atât mai mult, cu cât Bob se întorsese în America și acum lucrurile aveau să se hotărască repede.

167. O întâlnire neașteptată.

Singurul gând al Crestatului era acum să plece, să dispară în mulțimea marelui oraș, să uite puținele zile de fericire pe care le avusese.

Trebuia să facă astfel ca și când fata acea frumoasă, cu părul blond, care apăruse în viața lui ca o rază binefăcătoare de lumină, nu ar fi fost a lui. Locul ei era lângă mama sa.

Gândurile i se învălmășeau în minte, dar toate se învârteau în jurul aceluiași cuvânt: să plece!

Totuși, după ce Felicia intră în holul hotelului, unde, peste câteva clipe va fi în brațele mamei ei, Crestatul se simți cuprins de un simțimând de durere și nu fu în stare să-și ducă la îndeplinire hotărârea de a pleca.

Picioarele îi erau grele ca plumbul și rămase multă vreme în fața holului, cu privirea ațintită spre ușa prin care dispăruse Felicia.

Chipul îi era ca împietrit, dar stătea cu capul aplecat înainte ca și când ar asculta ceva dintr'o mare depărtare și deodată un zâmbet blând îi flutură pe buze.

Ca într'un suflu șopti un nume:

— Dolores!

Oricât de încet îl spuse, totuși se speriă el însuși și se uită în jurul său, buimăcit ca și când s'ar fi trezit dintr'un vis și văzu cum personalul hotelului îl privea uimit. Apoi ascultând de invitația unui director al hotelului care îl văzuse, se duse pe terasă.

Umbla ca o păpușe ale cărei fire le trăgea un altul.

Luă loc într'un colț al terasei și nici nu băgă de seamă când chelnerul îl servi cu o băutură răcoritoare. Gândurile sale erau departe... departe de tot.

Insă pe buzele lui mai era același zâmbet blând și ochii săi se uitau visători în depărtări necunoscute, urmărind parcă icoane și priveliști din alte vremuri, trecute de mult.

Iși închipui pe Felicia alături de mama ei și iar spuse în șoaptă numele acesteia:

— Dolores!...

Dar deodată își acoperi ochii cu mâna, ca și când n'ar mai vrea să vadă ceea ce se desfășura înaintea lui și iar îi reveni gândul: să plece... să dispară!

Dar nici de data aceasta nu fu în stare să se urnească din loc.

Ii era ca și când puteri nevăzute îl rețineau.

O singură dorință părea să-l stăpânească: să vadă măcar o singură dată pe mama Feliciei.

Nu-şi dădu seama cât timp şezuse acolo, adâncit în gânduri, când auzi deodată un strigăt vesel :

— Mamă, mamă... uite-l colo !

Speriat, sări de pe scaun.

Cu toate că fața lui crestată era arsă de soare şi tăbăcită de vânturi, el păli. Ochii lui mari erau îndreptați asupra mamei Feliciei, care venea spre dânsul păşind alături de copila ei.

Cât era de frumoasă această femeie !... Ce minunat de frumoasă !

Şi cu toată suferința care îi era intipărită pe față, cât părea de tânără... atât de tânără, parcă ar fi fost o soră mai mare a Feliciei.

Timp de câteva clipe domni o tăcere apăsătoare, căci niciunul din ei nu fu în stare să spuie măcar un singur cuvânt.

Cea dintâi se reculese Dolores şi intinzând mâna salvatorului Feliciei, îi zise :

— Mii de mulțumiri pentru tot ce ai făcut pentru fiica mea.

Crestatul luă mâna frumoasă a contesei, o strânse cu putere apoi cu o mişcare bruscă o duse la buze.

Dolores tresări sub această atingere neaşteptată, aşa că Crestatul îi dădu drumul şi bâlbâi, încurcat:

— Iartă-mă, doamnă contesă, uitasem că...

Nu-şi isprăvi vorba, ci întoarse fața cu o expresie atât de îndurerată, încât Dolores îl întrebă compătimitoare:

— Ce ai?

El surâse amar şi răspunse :

— O femeie frumoasă ca dumneata, doamnă contesă,t rebue să fie desgustată la vederea unui om atât de urât ca mine...

Speriată, Dolores făcu un gest de împotrivire.

— Nu.. nu.. De ce crezi asta?

— Nu încerca să te aperi, doamnă contesă, am văzut cum ai tresărit. Dar te pot înțelege prea bine.

— Să nu crezi asta, se amestecă şi Felicia în vorbă. Mama vede tot atât de puțin ca şi mine cicatricele de pe fața dumitale. Amândouă ştim ce om bun eşti şi câtă recunoştință îți datorăm. Te-am căutat, căci mama voia să-ți facă şi ea cunoştint a.

— Să-mi facă cunoştința?.. repetă Crestatul încet, uitându-se la Dolores, care luase loc lângă dânsul.

Câteva clipe contesa fu sub înrâurirea acestei priviri pătrunzătoare.

Ochii aceştia !...

Ciudat... Aceşti ochi nu-i erau străini... Îi mai văzuse odată!

Cereți mâine numărul 49 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 7

ANUL IV No. 49
. III 1936

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/50-13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Bob Wilkens ieși învingător din lupta cu valurile (pag. 389)

— I-am vorbit mamei mult despre dumneata, căruia îți datorăm revederea noastră. Dar închipuiește-ți, nici nu-ți știu numele. Am fost atâta timp împreună și nu te-am cunoscut decât sub numele de Crestatul.

— Numele nu-i decât un sunet, un cuvânt fără rost, făcu Crestatul. Sunt unul din cei mulți cari, colo, în mijlocul munților au uitat că au avut odată un nume, sau poate chiar au jucat un rol în societate.

Dolores se aplecă mai tare spre miner și îl privi cu luare aminte.

Ochii lui o atrăgeau cu o putere tainică.

Reținându-și respirația, ea îl întrebă :

— Ai uitat într'adevăr tot ce ți s'a întâmplat în viață înainte de a veni încoace?

Crestatul îi ocoli privirea, fața i se împietri iar și răspunse cu hotărâre :

— Destinul m'a silit să uit tot... cu desăvârșire tot !

— Se poate așa ceva ? Se poate șterge trecutul fără să mai rămâie nicio urmă, nicio amintire ?

El o privi iar lung și pătrunzător.

— N'ai încercat încă să faci asta, doamnă contesă ?

Ea tresări la această întrebare și clătină agitată capul.

— Am încercat, dar n'am reușit.

El dădu din cap și murmură :

— E adevărat că totul nu poate să uite nimeni.

Felicia ridică mâinile, rugătoare:

— Istorisește-ne ceva din viața, din trecutul dumitale.

Apoi se adresă mamei ei și urmă :

— De unde ii vine porecla de Crestatul am aflat, mamă, și îți voiu povesti odată și ție întâmplarea. E o poveste foarte tristă, care i-a hotărît viața întreagă.

Minerul dădu din cap, surâse cu amărăciune și zise :

— Da, în ceasul acela când fața mi-a fost arsă de vapori, a fost nimicit tot ce-a fost frumos în viața mea.

Felicia îi mângâie mâinile cu o mișcare plină de blândețe și îi zise:

— Nu te mai gândi la asta. Știu că nu te simți bine în viața pe care ești nevoit s'o duci acum și tare aș vrea să te luăm cu noi, în patria noastră. Mă îndoiesc însă că după atâția ani pe cari i-ai petrecut aici între mineri, te vei putea deprinde iar cu viața civilizată.

Crestatul închise pentru câteva clipe ochii și iar îi flutură pe buze un zâmbet amar.

— Să plec cu voi... murmură el. Ar fi așa de frumos...

Dolores, care îl observa neîncetat, se aplecă spre dânsul și îl întrebă :

— Cunoști patria noastră... Franța cea frumoasă ?

Crestatul ridică iar capul și o privi lung, lung de tot, drept în ochi.

Păru deodată schimbat cu totul și un zâmbet plin de dor îi lumină fața arsă de soare.

Câteva clipe urmă o tăcere adâncă apoi Crestatul își duse mâna la ochi și murmură :

— Da... cunosc patria dumitale.

Dolores tresări speriată, căci rămăsese cu privirea ațintită asupra mânei stângi a Crestatului.

Era o vedenie! Era adevărat!

Mâna aceasta era... mutilată !

Dumnezeule sfinte, nu mai văzuse ea odinioară această mână, n'o desmierdase cu dragoste?!

Respirația i se opri.

Era curată nebunie la ce se gândea!

Ce spusese Frank Wilkens, regele automobilelor, când nu găsise la dânsul acea mutilare?

„...am înlăturat-o printr'o operație făcută de un chirurg iscusit".

Dar aici?...

Minerul care salvase pe Felicia avea mâna mutilată!

Se putea ca doi oameni să aibă aceeași rană?

Gândurile se învălmășiră năvalnic în creerul ei și deodată își aduse aminte de cuvintele Crestatului: „Sunt unul din cei mulți cari, colo, în mijlocul munților au uitat că au avut odată un nume, sau poate au jucat chiar un rol în societate".

Tăcerea deveni atât de apăsătoare, încât Felicia, care se uita la mama ei, o întrebă speriată:

— Ce ai, mamă? Te-ai îngălbenit ca și când ai fi zărit o fantomă.

Dolores se rezemă istovită de speteaza scaunului, cu privirea ațintită mereu asupra Crestatului.

Își duse mâna la gât, ca și când ar fi simțit că se înăbușe. Amintirile trecutului îi reveniră năprasnice și adunându-și toate puterile, spuse rar, apăsând pe fiecare cuvânt:

— Am văzut mâna dumitale... e mutilată.

Timp de câteva clipe se ivi o lucire în ochii Crestatului, o sclipire de bucurie, de fericire.

— Da, e mutilată, zise el încet, privind adânc în ochii contesei. E un semn bun de recunoaștere...

Dolores dădu din cap, ca sub înrâurirea unei vrăji.

— Un semn bun de recunoaștere, repetă ea într'un murmur.

Iar se făcu tăcere... tăcere apăsătoare și grea.

Dolores vru să-i puie întrebări minerului, căci sufletul ei era adânc turburat.

Deși își spunea că tot la ce se gândea era nebunie, că și alți oameni puteau să aibă răni a fel, totuși se simțea atrasă de o putere tainică spre salvatorul copilei ei.

Felicia se simți cuprinsă de neliniște și zise repede:

— Pesemne că rana ai căpătat-o în munți, săpând aur? Se întâmplă doar de multe ori ca minerii să se rănească la lucrul greu pe care il au de făcut; nu-i așa?

Dar înainte ca Crestatul să poată răspunde, Felicia sări în picioare și strigă voioasă:

— Iată pe Karin, mamă! Ce fericită sunt s'o revăd!

Ea alergă spre Suedeză, o sărută, o îmbrățișă, apoi veni cu dânsa spre masa unde ședeau mama ei și Crestatul.

Indată ce Karin îl zări pe acesta, îi întinse mâna cu prietenie.

— Am știut că dumneata ești salvatorul Feliciei. Am spus-o tuturor, dar nimeni n'a vrut să mă creadă. In cele din urmă nu mai eram însă nici eu sigură, căci John Smith ne spusese că vorbise cu dumneata și că n'o văzuseși.

Minerul zâmbi.

— Când am auzit de la Smith că mama protejatei mele se află la Sidney, am vrut să-i aduc eu însumi copila.

— Și cu asta ne-ai făcut cea mai mare bucurie, zise Felicia.

Dolores dădu serioasă din cap.

— Da, cea mai mare bucurie. Cât voiu trăi n'am să uit că-ți datorez această fericire nespus de mare.

Emoționat, Crestatul se aplecă spre dânsa și o întrebă:

— Intr'adevăr nu mă vei uita niciodată?

— Niciodată, răspunse Felicia în locul mamei ei. Intotdeauna ne vom aminti de dumneata cu cea mai adâncă recunoștință.

Pentru câteva clipe Crestatul închise ochii și buzele îi tremurară.

— Nu mă vor uita niciodată, murmură el ca într'un suflu.

Dolores nu-și lua ochii de la dânsul și din nou simți apăsând asupra ei mâna grea a destinului.

Vru să puie iar întrebări minerului, dar nu găsi puterea și nici cuvintele potrivite.

Cele două fete nu-și dădură seama de ce se petrecea în sufletele contesei și Crestatului.

Karin îi îndemnă pe toți:

— Acasă la consul se așteaptă cu nerăbdare o știre, ce s'a întâmplat în urma scrisorii misterioase pe care ai primit-o, doamnă contesă. Nici eu n'am mai avut liniște, așa că am venit încoace și sunt nespus de fericită că am regăsit-o pe Felicia.

Minerul mai cuprinse odată cu privirea chipul frumos al contesei, mai desmierdă odată părul blond al Feliciei, apoi zise:

— Acum sunteți fericite...

— Dar dumneata? îl întrebă Felicia, zâmbind.

Crestatul se uită încă odată la Dolores și timp de o clipă se păru că ar vrea s'o cuprindă în brațe. Apoi își îndreptă trupul voinic, se scutură ca și când ar fi vrut să scape de o povară apăsătoare și zise repede:

— Misiunea mea e îndeplinită. Te-am adus înapoi la mama dumitale, unde te știu la bun adăpost. A venit timpul să ne despărțim, căci mai am treburi prin oraș.

— Te vei întoarce din nou în munți?

Iar o tăcere scurtă, apoi Crestatul răspunse cu glasul răgușit de emoție:

— Ceva mai bun n'am de făcut.

— Salută-l pe Billy din partea mea și spune-i că nici pe dânsul nu-l voiu uita. Când mă voiu reîntoarce în patrie, vă voiu scrie la amândoi.

Crestatul nu mai răspunse, ci strânse numai cu putere mâna Feliciei și se uită cu atâta pătrundere la dânsa, ca și când ar fi vrut să-și întipărească pentru totdeauna în minte chipul ei frumos.

Pe urmă sărută mâna contesei cu atâta aprindere, încât ea tresări iar, sub căldura acestui sărut.

Intinse și Suedezei mâna, apoi plecă în grabă, ca și când ar fi vrut să fugă de o primejdie.

Cele trei femei îl urmăriră câtva timp cu privirea, până când dispăru în mulțimea de pe stradă.

Karin Ryström întrerupse tăcerea râzând și zise:

— Ciudat om mai e și ăsta...

Felicia dădu din cap:

— Așa spune și Billy, prietenul său.

Dolores rămăsese cu privirea rătăcită și spuse mai mult ca pentru sine:

— Oare a fost întotdeauna așa de ciudat?...

Karin răspunse:

— Mai bine să nu ne mai batem capul cu dânsul, doamnă contesă. Bucurați-vă de fericirea de care ați avut parte azi.

Ea cuprinse pe Felicia de mijloc, luă pe contesă de mână și le îndemnă pe amândouă:

— Hai să mergem acum. Afară așteaptă o mașină cu care ne vom putea întoarce repede

la locuința domnului Van Straten. Cât se vor bucura când vor afla de minunea care a avut loc și că ți-ai regăsit copila, doamnă contesă!

168 — O faptă vitejească.

Sirena puternică a fabricii, printr'un sunet prelung, anunță ora de încetare a lucrului. Muncitorii începură să-și strângă uneltele și se pregătiră de plecare.

Numai Bob Wilkens mai rămase la locul unde lucra.

Peste două zile mașina de fabricat bucșe trebuia pusă în funcțiune și cum mai avea mult de lucru la dânsa, era nevoit să facă ore suplimentare.

Lucra cu atâta îndemânare ca și când și-ar fi petrecut toată viața ca muncitor de fabrică.

Potrivi cu pricepere toate piesele, le așeză la locul lor și era atât de adâncit în lucrul lui, încât nu observă că inginerul șef al fabricii se apropiase de dânsul.

Când se îndreptă, ca să-și șteargă sudoarea de pe frunte și să se odihnească vreo câteva clipe, zări în sfârșit pe inginer, care îi făcu un semn prietenos cu mâna.

— Bravo! Văd că ești un om foarte harnic.

— Trebue să isprăvesc lucrul până poimâine.

— Alți lucrători nu spun la fel, ci sunt mulțumiți când vine ora de odihnă și pot pleca acasă. Până când mai vrei să lucrezi azi?

— Până când voiu potrivi toate palierele mașinii.

— Dar asta poate să mai dureze câteva ceasuri.

— Nu face nimic. Nu mă așteaptă nimeni acasă.

Spunând aceste cuvinte, luă o cheie franceză și începu să strângă câteva șuruburi.

— Va trebui să spui portarului să-ți dea drumul, căci poarta va fi închisă.

Bob Wilkens dădu numai din cap, căci era iar atât de adâncit în lucrul său, încât aproape nu auzise cuvintele inginerului.

Când își isprăvi lucrul, afară începuse să se întunece.

Pe când își desbrăca costumul de mecanic, se mai uită odată la mașină.

Dacă va mai lucra și mâine cu acelaș spor, atunci poimâine mașina va putea începe să funcționeze.

Fiind un om ordonat, își strânse cu îngrijire uneltele, așa că trecu încă o jumătate de oră, până când chemă pe portar să-i dea drumul și ieși în stradă.

Respiră cu plăcere aerul răcoros al serei și porni pe drumul spre casă, care ducea întâiu peste un câmp, apoi de-a lungul unui lac.

Bob era obosit și mâinile îl dureau, nefiind încă deprinse cu o muncă atât de grea.

Mergând astfel în tăcerea serii, se gândea la situația grea în care se afla întreprinderea tatălui său.

Acesta se bucura de renumele unui om de afaceri foarte bun, pentru care greutățile nu erau decât piedeci care puteau fi învinse ușor.

Dar de astă dată se vede că nu mai era în stare să le înfrângă.

In fabrică auzise felurite convorbiri ale lucrătorilor și aflase astfel că greva de la uzinele Wilkens ar fi generală și ar primejdui în chip serios existența întregii întreprinderi.

Se gândi însă că, la urma urmei, tatăl său va fi în stare să potolească lucrurile.

Și de ce să-și mai bată capul cu dealde astea? Cu tatăl său nu mai avea nicio legătură, îi era cu totul străin.

Intre timp întunerecul se lăsase și vântul sufla cu putere.

Pesemne se apropia o furtună.

Pentru a ajunge acasă înainte de izbucnirea ei, Bob Wilkens grăbi pasul, dar trebui să lupte din răsputeri împotriva vântului care începuse să sufle din ce în ce mai tare.

In depărtare se zăreau luminile orașului iar la dreapta lui Bob, pe malul lacului se vedeau ferestrele luminate ale unei vile, al cărei parc se întindea până la țărm.

Bob se uită într'acolo, apoi spre lac și tresări deodată.

Ce se întâmpla oare?

Zări umbrele mai multor oameni cari alergau de-a lungul malului, cu felinare în mână.

Făceau semne și scoteau strigăte speriate, pe care însă Bob Wilkens nu le putu deslusi, căci vântul vuia cu putere.

Bob avu presimțirea unei nenorociri și se opri nehotărît în loc.

Poate va putea da un ajutor, se gândi el și alergă spre vilă.

Oamenii de pe malul lacului păreau să-și fi pierdut capul și se uitau spre apă cu priviri pline de spaimă.

Bob Wilkens se adresă unuia din ei și-l întrebă:

— Ce s'a întâmplat?

Omul arătă spre lac și răspunse:

— Un copil, un băiat de șase ani, e singur într'o barcă pe lac. Furtuna o împinge tot mai mult spre larg. Barca e mică, se poate răsturna ușor și atunci sărmanul copil e pierdut.

— De ce nu pleacă cineva să-l aducă la mal?

— Nu mai este nicio barcă..

— Atunci trebue încercat altceva pentru salvarea copilului.

— Ce putem face?

Bob Wilkens nu-i mai răspunse și începu să-și scoată haina de pe el. Apoi se descălță repede și alergă spre mal, unde oamenii ii făcură loc să treacă.

Bob își înălță trupul, căută barca cu privirea, apoi intră în apă, înaintă in picioare până când il ajunse până la piept, apoi începu să înoate.

— E curată nebunie ce face omul acesta, strigară cei rămași pe mal. Valurile sunt atât de mari și vântul suflă cu atâta putere, încât nu-i va fi cu putință să ajungă până la barcă. Niciun om n'are destulă putere pentru a se lupta împotriva elementelor astfel deslănțuite.

Totuși Bob Wilkens spinteca valurile cu mișcări puternice de bun înotător, fără să se gândească la primejdia in care își expunea viața, ci numai la copilașul pe care voia să-l salveze cu orice preț.

Băiețașul se jucase pe mal, se urcase în barcă și, fără să-și dea seama de primejdie, desfăcuse frânghia cu care era legată de un stâlp. Vântul o împinsese în larg și acum valurile o aruncau încolo și încoace ca pe o coajă de nucă.

Copilul se ținea cu amândouă mâinile de marginea bărcii și țipa de frică.

Bob înnota voinicește, așa că înainta destul de repede, dar depărtarea era mare și începu să simtă că puterile îl părăsesc.

Se ridică cât mai mult din apă și se uită spre barcă.

Străbătuse cam jumătate din drum.

Va fi oare în stare să ajungă la barcă?

N'ar face oare mai bine să se întoarcă la mal?

Nu, trebuia să răsbească! Nu putea să lase să piară un biet copilaș, fără a încerca tot ce-i stătea în putință spre a-i salva viața plăpândă.

Voința-i încordată îi dădu puteri nemaipomenite. Oboseala îi dispăru ca prin minune și Bob reluă lupta cu elementul deslănțuit.

Din pricina încordării prea mari, inima începu să-i svâcnească în piept, mâinile și picioarele începură să-l doară și simți cum frigul îl pătrunde din ce în ce mai mult.

Trebuia totuși să reziste, nu voia să se lase înfrânt.

Trebuia să salveze copilul cu orice preț!

Il mai despărțea o depărtare de vreo trei sute de metri de barca în care se afla băiețașul, care plângea și striga neîncetat ajutor.

Incă o încordare a tuturor puterilor sale!

Două sute... o sută de metri.

Acum auzea bine plânsul și strigătele copilului.

Valurile aruncau barca ca pe o jucărie și în fiece clipă putea să se răstoarne. Se părea, că era pe jumătate plină cu apă, căci marginea îi era aproape de suprafața lacului.

Incă cincizeci de metri!

Și Bob nu mai putea înainta. Puterile începură să-l părăsească cu desăvârșire, frigul îi pătrunsese în oase și mădularele îi erau aproape înțepenite.

Bob Wilkens se și întoarse pe spate, lăsându-se dus de apă, cu gând să se mai odihnească puțin și să mai adune puteri.

Deodată își dădu seamă că simțurile sunt aproape să-l părăsească. Incercarea pe care o făcuse era prea grea, îl istovise.

Ziua întreagă muncise din greu, uitase chiar să mănânce și acum această străduință grozavă la înotat!

Dar nu trebuia să desnădăjduiască, să șovăiască. O ultimă și cea mai grea sforțare trebuia s'o facă, căci altfel era și el pierdut și totul ar fi fost zadarnic, și-ar fi primejduit viața fără niciun rost!

Era o luptă îndârjită pentru fiecare metru pe care îl înainta și în sfârșit ieși învingător din această luptă uriașă.

Cu mâna dreaptă reuşi să prindă marginea bărcii şi să se ţie de ea. Cu multă băgare de seamă, ca să n'o răstoarne, se urcă în barcă şi se prăbuşi istovit pe bancă.

Micuţul scoase un strigăt de bucurie, se apropiă de el şi se lipi de omul străin care venise în ajutorul său, primejduindu-şi viaţa.

— Măi băiete, cum ai fost în stare să faci o astfel de nesocotinţă? îl întrebă Bob Wilkens pe băiat.

— Te rog nu mă ocărî. N'am vrut să fac nimic rău, ci să mă joc numai puţin de-a marinarul.

Cu toate că era istovit de sforţarea pe care o făcuse, Bob Wilkens zâmbi.

— Ei lasă, acum totul e bine şi te voiu duce înapoi la părinţii tăi. Vor fi tras o frică grozavă şi tatăl tău o să-ţi tragă o bătaie bună, ca să te înveţe minte.

Băieţaşul clătină cu putere capul.

— Nu, tata e bun şi nu mă bate niciodată.

Spusese aceste cuvinte cu atâta încredere în bunătatea tatălui său, încât Bob zâmbi iar, dar de astă dată fu un zâmbet dureros.

— De ar putea vorbi toţi copiii la fel despre părinţii lor!...

Bob Wilkens apucă vâslele care se aflau în barcă, le puse la locul lor şi cu mişcări line şi regulate începu să mâne barca spre mal.

Când se apropiară, oamenii cari aşteptau acolo, izbucniră în strigăte de bucurie.

— A reuşit să-l scape!

— Iată-l că vine!

Incă vreo câteva lovituri de vâsle şi barca se lovi de mal. Bob se ridică, luă copilul în braţe şi îl întinse acelora, cari îl luară în primire, apoi îl ajutară şi pe Bob Wilkens să coboare din barcă.

Fu înconjurat de toţi, îi exprimară admiraţia pentru fapta lui vitejească, dar Bob îşi croi drum printre ei, se duse la locul unde îşi lăsase hainele şi începu să se îmbrace repede.

Abia isprăvise, când se apropiă un bărbat de dânsul şi îi zise:

— Tatăl copilului te roagă să...

Nu apucă să mai spună ceva, sau cel puţin Bob nu mai auzi nimic din cuvintele lui, căci se îndreptă în goană spre şoseaua din apropiere, ca să se întoarcă cât mai repede acasă şi să scape de mulţumirile părinţilor copilului pe care îl salvase de la o moarte sigură.

Nu, nu vroia mulţumiri de la nimeni. Fapta în sine era pentru dânsul răsplată destulă, având conştiinţa că îşi făcuse datoria şi scăpase o viaţă tânără.

Ajungând acasă, îşi schimbă repede hainele, îmbrăcând altele uscate, apoi mâncă şi se culcă, căci simţea nevoia de odihnă după atâta încordare.

A doua zi avea să muncească din răsputeri, căci maşina trebuia montată cât mai repede, spre a putea fi pusă în funcţiune în ziua următoare.

La ultima lui întâmplare nici nu se mai gândea, toată atenţia fiindu-i îndreptată iar asupra celor ce mai avea de făcut, pentru a-şi isprăvi cu bine lucrul.

Se bucura că avea atâta de lucru, căci în felul acesta mai putea să uite de povara grozavă care îi apăsa sufletul, durerea sfâşietoare care îi chinuia inima îndurerată.

Viaţa lui nu mai avea niciun rost, nicio rază de speranţă nu-i mai licărea în viitor, nu mai urmărea nicio ţintă. Numai munca putea să-i aducă uitare şi alinarea durerii.

Inainte de a adormi, se mai gândi la grozava lovitură a soartei pe care o primise.

Telegrama din Sidney!...

Apoi i se arătă chipul Indianului Mahadeo Prasad Kashi...

Ştirea morţii Feliciei trebuia să fie adevărată şi el nu mai putea avea nicio nădejde!

169. — Prietenie credincioasă.

Era într'adevăr mişcătoare bucuria sinceră cu care consulul Van Straten şi soţia lui luară parte la fericirea de care avusese parte Dolores, regăsindu-şi în sfârşit copila.

Pentru a sărbători cum se cuvine această zi de mare bucurie, în care după suferinţe multe şi chinuri grele mama şi fiica se regăsiseră, consulul dădu un banchet frumos şi ţinu o cuvântare mişcătoare.

Apoi toţi o îndemnară mereu pe Felicia să povestească toate întâmplările prin cari trecuse şi se bucurară împreună cu dânsa că poliţia reuşise să puie mâna pe unul din ticăloşii traficanţi de fete şi să scape din ghiarele lui pe sărmanele victime nenorocite.

Consulul Van Straten ar fi vrut să invite cu plăcere şi pe colonelul Dalgety la această serbare, ştiind cu cât interes se ocupase de toată această afacere, dar colonelul plecase cu câţiva oameni ai săi în lăuntrul ţării, pentru a urmări pe făptaşii unei crime senzaţionale.

Astfel consulul şi oaspeţii săi rămaseră multe ceasuri împreună, neîncetând să se bucure de evenimentul fericit care avusese loc în ziua aceea.

Nimeni nu băgă însă de seamă că uneori ochii frumoşi ai contesei se acopereau de un văl de tristeţe şi că buzele ei tremurau din când în când, sub înrâurirea unei dureri sufleteşti.

Rămânea cu privirea aţintită în gol şi gânduri negre i se învălmăşeau în creier.

Şi în clipa aceea se lăsase iar copleşită de întristare, când tresări, deşteptată din gândurile ei de vocea Feliciei, care o strigase.

Toţi şedeau pe terasa împodobită cu plante agăţătoare frumoase. Consulul Van Straten şi soţia lui se retrăseseră pentru câtva timp, căci el fusese chemat la telefon de către un prieten de afaceri, iar soţia lui fusese chemată de o servitoare, spre a vedea de treburile gospodăriei.

Folosindu-se de faptul că rămăseseră singure, Felicia o luă pe Karin de mână şi apropiându-se de mama ei, o întrebă:

— Mamă scumpă, ştii de ce a căzut Karin în mrejele ticălosului de Kapelski?

Auzind aceste cuvinte, Karin Ryström făcu o mişcare de împotrivire şi se rugă de Felicia:

— Nu mai vorbi de aceste întâmplări triste, Felicio.

Dar tânăra fată clătină capul şi zise:

— Lasă-mă să vorbesc, Karin. Vreau ca mama să afle tot. Poate ştie vreun sfat bun sau îţi poate fi de ajutor.

— Dar am şi găsit ajutor, Felicio dragă, prin adăpostul pe care mi l-a dat consulul Van Straten în casa lui şi leafa bună pe care mi-o plăteşte.

Felicia nu se lăsă însă înduplecată, ci întoarsă spre mama ei, urmă:

— Karin iubeşte pe un tânăr din ţara ei, mamă, însă părinţii ei se împotrivesc la această căsătorie, aşa că a avut de întâmpinat multe greutăţi şi de suferit mari neînţelegeri cu ai ei. A vrut să-şi cucerească singură fericirea şi de aceea a plecat de acasă.

Dolores ridică încet capul şi se uită zâmbitoare la tânăra Suedeză, care stătea în faţa ei cu obrajii îmbujoraţi.

— Mi-am cam închipuit aşa ceva, zise contesa.

— Cum se poate? întrebă Karin Ryström.

— Fiindcă ochii dumitale au o privire atât de plină de dor, cum o au numai acei cari iubesc.

— Da, mamă, prietenei mele îi e un dor nebun după iubitul ei, pe care o soartă neîndurată l-a aruncat în Legiunea Străină. De când a aflat de la el câte suferinţe trebue să îndure şi cât de mult îl chinnieşte dorul de ea, singurul ei gând este să se ducă la dânsul, căci dacă se vor revedea măcar odată, el va avea puterea să mai stea acolo anii pe cari îi mai are de servit.

— Dar acum te afli în Australia, dragă Karin, îi zise contesa de Martigny. Cum vrei să te duci la prietenul dumitale?

— Prin angajamentul de care spunea că-mi va face rost acel nemernic de Kapelski, am nădăjduit să pot câştiga bani destui, ca să am cu ce pleca apoi în Africa.

Dolores clătină cu tristeţe capul.

— Cât de puţin cunoşti viaţa, copila mea dragă!

— Tare aş vrea ca dorinţa prietenei mele să se împlinească, scumpă mamă, zise Felicia cu glas linguşitor. Tu ai s'o ajuţi să nu mai aştepte prea mult revederea cu iubitul ei, nu-i aşa?

Dolores se făcu palidă la faţă şi ocolind privirea fiicei sale, se gândi: „Cum s'o ajut, dacă eu însu-mi sunt acum o cerşetoare?"

Nu îndrăzni să spuie deocamdată nimic Feliciei.

Aceasta nu trebuia să bănuiască grija mare pe care mama ei o avea pentru viitor.

Cu câtă bucurie ar fi împlinit cea dintâi rugăminte a copilei ei şi i-ar fi dat Suedezei bani destui spre a putea pleca în Africa şi să stea mai mult timp acolo!

Era însă nevoită să economisească fiecare ban, căci şi ea împrumutase suma trebuincioasă pentru lunga călătorie în Australia.

Din vina ticălosului de Cekov pierduse toată averea ei şi rămăsese aproape pe drumuri.

Cekov!...

La amintirea lui îi se înfățișară iar înaintea ochilor întâmplările grozave din călătoria ei aventuroasă cu aeroplanul.

Dacă atunci nu s'ar fi întâlnit cu dânsul, ar fi ajuns la timp la Genova și n'ar fi avut îngrozitoarea aventură cu Liu-San-Ciang.

Dar mai bine să nu se mai gândească la toate aceste peripeții nenorocite!

Fusese pesemne hotărîrea destinului; să treacă prin aceste încercări grele, spre a-și dobândi fericirea pe care o avea acum.

Se simțea deci foarte încurcată și nu știa ce să răspundă Feliciei.

Aceasta o privi uimită, nepuțând să înțeleagă de ce mama ei nu răspundea îndată la cererea pe care i-o făcuse.

Din fericire n'a fost nevoită să mai dea copilei ei un răspuns nefavorabil, căci în clipa aceea se întoarse consulul Van Straten și auzi ultimele cuvinte ale Feliciei.

El se uită la cele trei femei și zise:

— Imi dați voie să întreb cine nu mai trebue să aștepte prea mult revederea cu iubitul ei?

Karin Ryström roși, ridică mâinile rugătoare și zise, încurcată:

— Felicio, te rog să taci...

Felicia însă făcu un gest de protestare și răspunse zâmbind:

— Ba nu o să tac. Astăzi sunt atât de fericită că mi-am regăsit mama și că mă voiu putea întoarce cu dânsa în Franța, încât vreau să te văd și pe tine fericită.

— Dar...

— Niciun „dar", scumpa mea Karin. Am trăit împreună ceasuri atât de grele și am fost atât de strâns legate în nenorocire, încât între noi s'a statornicit o prietenie, pentru care în alte împrejurări ne-ar fi trebuit ani de zile s'o închegăm. De aceea n'aș vrea să mă despart de tine, înainte de a fi contribuit măcar în mică parte să te văd și pe tine fericită.

La auzul acestor cuvinte atât de pline de dragoste, Karin Ryström nu se mai împotrivi și murmură, cuprinsă de dor:

— Ar fi atât de frumos, dacă aș putea să-mi ajung mai repede ținta!

— Povestește-mi și mie despre ce e vorba, o îndemnă consulul Van Straten. Din prima zi când ai intrat în casa mea, am bănuit că ești chinuită de o durere ascunsă. Aibi deci încredere în mine, domnișoară Ryström, și spune-mi ce te apasă pe suflet. Trebue doar să simți, să înțelegi că nu-ți vrem decât binele.

Karin Ryström se uită la dânsul cu o privire plină de cea mai adâncă recunoștință.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 50
2 III 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Doamna Wilkens primi cu foarte mare liniște știrea îmbolnăvirii soțului ei (pag. 399).

— Da, știu că mă aflu în casa unor oameni nespus de buni și asta e o mângâiere mare pentru mine și o alinare a durerii care mă chinuiește, după toate nenorocirile prin cari am fost nevoită să trec în timpul din urmă. Dar tocmai din pricina aceasta mi s'ar părea o lipsă de modestie să vorbesc acum de dorința cea mai fierbinte a mea sau chiar să-ți fac aceeași rugăminte pe care a făcut-o chiar acum Felicia mamei sale.

Dar nu mai avu încotro și trebui să povestească tot.

Și ea și Felicia istorisiră pe rând de soarta tânărului Suedez care ducea o viață atât de tristă în Legiunea Străină.

După ce isprăvi de povestit și până să aibă consulul Van Straten sau contesa de Martigny, răgazul să poată răspunde ceva, cele două fete fură chemate de o servitoare. Copiii consulului se culcaseră și înainte de a adormi, vroiau să spuie noapte bună Suedezei și să mai vadă o-dată și pe Felicia.

Cele două fete plecară să îndeplinească dorința copiilor, așa că Dolores și consulul rămaseră singuri.

Timp de câteva clipe domni tăcere între ei.

Fața contesei era foarte palidă și consulului nu-i scăpă din vedere că buzele ei tremurau îndurerate, ca și când ar fi vrut să-și stăpânească plânsul.

Van Straten bănuia ce se petrece în sufletul sărmanei contese, așa că o privi plin de compătimire și apoi o întrebă încet:

— De ce ești atât de tristă, doamnă contesă?

Un zâmbet obosit flutură pe buzele sărmanei femei, care trecuse prin încercări atât de grele.

— Imi este greu, nespus de greu, să-ți mărturisesc pricina, domnule consul, răspunse ea.

— Dar dacă aș ghici această pricină?

Dolores se uită buimăcită la dânsul.

— Atât de puțin știu să-mi ascund ce am pe suflet, încât mi se pot citi gândurile pe față?

Consulul Van Straten răspunse:

— Prin șederea mea îndelungată în țări străine, am devenit un foarte bun cunoscător de oameni, și am învățat să citesc gândurile celor cu cari sunt împreună câtva timp. Spune dar, nu-i așa că am ghicit, dacă presupun că ai vrea s'o ajuți pe Karin Ryström, dar nu mai ai putința?

Dolores de Martigny dădu din cap.

— Da, domnule consul, așa este cum spui dumneata.

Ii istorisi despre focul de la „Valencia", și despre ticăloșia lui Cekov care îi furase toți banii, apoi încheiă:

— N'aș vrea să spun Feliciei toate acestea, pentru a nu-i îngreuia inima cu griji. Vreau să se bucure neturburată de salvarea ei și de revederea noastră. Dealtminteri am prieteni buni la Marsilia, cari mă vor ajuta să-mi refac existența și să nu fiu expusă nevoilor. Dar cum nu știu încă ce voiu face, aș vrea să ascund deocamdată Feliciei situația grea în care mă aflu acum.

— Te înțeleg foarte bine, doamnă contesă, și de aceea te rog să-mi dai voie să-ți fac o propunere.

Se aplecă mai aproape de Dolores și urmă cu înflăcărare:

— Sunt bogat și de multe ori am dat sume destul de mari pentru scopuri de binefacere și am ajutat oameni străini, cari îmi erau cu totul necunoscuți. Azi aș vrea să dau fericirea unei fete tinere și drăgălașe. Ii voiu dărui deci domnișoarei Karin Ryström banii de cari are nevoie spre a-și îndeplini dorința arzătoare pe care o nutrește în suflet. Știi că soției și copiilor mei le va fi foarte greu să se despartă de tânăra Suedeză, care în timpul scurt de când se află în casa noastră, ne-a devenit o prietenă foarte dragă, dar în astfel de împrejurări omul nu trebue să fie egoist. Poate că fericirea sărmanei fete se va răsfrânge și asupra casei mele. Să nu râzi de mine, doamnă contesă, dacă îți voi spune că am și făurit tot felul de planuri pentru fericirea acestor doi tineri, cari se luptă atât de greu cu viața.

— Spune-mi și mie, domnule consul, ce ai de gând să faci? îl întrebă contesa de Martigny cu înfrigurare. Niciodată nu mi-ar trece prin gând să râd de un om atât de bun cum ești dumneata. Sunt fericită să văd că mai sunt și oameni îndurători și milostivi pe lumea aceasta.

— Toți suntem frați și surori, doamnă contesă, și fiecare dintre noi ar trebui să vadă o datorie sfântă în a ajuta pe semenii săi.

— Din nefericire nu mulți gândesc ca dumneata, domnule consul. Cei mai mulți n'au în vedere decât binele lor propriu.

— Pentru mine a fost întotdeauna cea mai mare bucurie să pot da ajutor cuiva, spre a-l face fericit și în cazul de față aș fi mai mulțumit ca oricând. Nu vreau ca tânăra Suedeză să știe că eu sunt acela care am dat banii, așa că îți voiu preda dumitale suma de care are nevoie pentru o călătorie în Africa. Poate va reuși să-i ajute iubitului ei să fugă din Legiunea Străină și să-i scurteze astfel timpul de suferință pe care altfel ar fi nevoit să-l mai îndure acolo. Apoi, cum bănuiesc că nu vor vrea să se întoarcă în patria lor, le voiu propune să vie iar la Sidney și în întreprinderea mea voiu găsi un post și pentru tânărul Suedez. Astfel de oameni, cari au avut de luptat cu greutăți mari și au îndurat loviturile destinului, devin de obiceiu cei mai buni colaboratori. Deocamdată toate acestea sunt numai planuri și iluzii, care sper însă că se vor putea înfăptui. Noi, oamenii, nici nu ne dăm bine seama, ce rol însemnat joacă întâmplarea în viața noastră. De astă dată a dat în mâna noastră două vieți tinere, doamnă contesă, și trebue să facem ce ne stă în putință spre a asigura fericirea domnișoarei Karin Ryström și a logodnicului ei, care sunt încredințat că merită să fie ajutat.

Mișcată de bunătatea consulului, Dolores îi întinse mâna mulțumindu-i.

Când Karin Ryström și Felicia se întoarseră iar și aceasta o întrebă din nou pe mama ei dacă vrea să-i dea ajutor prietenei, Dolores dădu mulțumită din cap și zise:

— Da, copila mea scumpă, din toată inima îţi voiu îndeplini dorinţa.

Felicia scoase un strigăt de bucurie, sărută pe mama ei, apoi luă de mijloc pe Karin, o învârti de câteva ori în jurul ei şi zise încântată :

— Abia acum mă pot bucura din tot sufletul de scăparea mea.

Karin era nespus de fericită şi începu să făurească cu Felicia tot felul de planuri de viitor.

Deodată Felicia deveni tăcută, foarte tăcută.

Sclipirea de veselie din ochii ei se stinse, un văl de tristeţe îi acoperi faţa şi buzele începură să-i tremure.

In toiul bucuriei pe care o simţise văzând fericirea prietenei sale, îşi dădu deodată seamă că ea nu-şi va mai revedea iubitul, că nu va avea parte de aceeaşi fericire ca scumpa ei Karin.

Inima-i se încleştă de durere şi trebui să-şi adune toate puterile să nu izbucnească în plâns, nevoind să arăte celorlalţi ce se petrece în sufletul ei întristat.

Singura mângâiere pe care o avea, era gândul că reuşise să o ajute pe Karin Ryström să-şi găsească fericirea atât de mult dorită.

In acelaşi timp însă se simţi cuprinsă de un dor nespus de Bob Wilkens şi de primele zile de fericire pe care le trăise cu dânsul.

Pe ea n'o va putea însă ajuta nimeni!

Ea va trebui să renunţe la fericirea şi dragostea ei, căci Bob Wilkens îi era frate !

169. Concurentul.

In uzinele Wilkens încă se mai auzea mersul sgomotos al maşinelor, încă mai erau muncitorii la lucru, dar pentru câtă vreme ?

Din zi în zi, din ceas în ceas situaţia devenea tot mai primejdioasă.

Ieri mai veniseră vreo trei sute de oameni la lucru, azi în schimb numai jumătate din ei, iar după pauza de la amiază lăsaseră lucrul şi în secţia caroseriilor şi trecuseră de partea greviştilor.

Ce va aduce ziua de mâine ?

Directorii făceau feţe din ce în ce mai grave şi directorul general venea mereu în biroul lui Frank Wilkens, stăruind pe lângă acesta să îndeplinească cererile lucrătorilor.

Dar de fiecare dată, patronul izbucnea :

— E caraghios că n'ai alt sfat mai bun să-mi dai. Ştii doar că nu pot face ceea ce cer lucrătorii. N'am mijloacele trebuincioase.

— Vâră şi averea dumitale particulară în întreprindere.

— E de mult angajată în fabrică.

— Şi nu mai poţi găsi nicăieri credit, mister Wilkens ? îl întrebă directorul general.

— Nicăieri; am încercat pretutindeni şi toţi m'au refuzat.

— Atunci n'avem altceva de făcut, decât să închidem uzinele.

Frank Wilkens scrâşni din dinţi, apoi răspunse răstit :

— Ei da, greviştii au făcut ce-au vrut.

Izbucni într'un râs amar, apoi urmă:

— Marea întreprindere e nimicită, dar nu mă loveşte numai pe mine, ci pe ei, căci acum vor rămâne pe drumuri şi vor muri de foame împreună cu nevestele şi copiii lor. Aşa le trebue !

Se înfuriase atât de mult vorbind, încât sângele i se urcă la cap şi vinele de pe frunte i se

umflară. Directorul general îl privi cu îngrijorare.

Prăbușirea întreprinderei va atrage după sine și o prăbușire a șefului. Era într'adevăr o lovitură care ar fi doborît și pe cel mai puternic om!

Frank Wilkens, cu mâinele la spate, se plimba neliniștit prin odaie.

— Dacă mi-ar da cineva un credit de un milion de dolari, aș fi salvat.

— Nu s'ar putea transforma întreprinderea într'o societate pe acțiuni? propuse directorul general.

— Atunci n'aș mai fi eu stăpânul. Cel mult mi s'ar îngădui să rămân ca director. Nu, nu! Intreprinderea sau rămâne a mea, sau se va prăbuși odată cu mine!

— Dacă nu vei face dumneata asta, o vor face creditorii dumitale.

Frank Wilkens nu mai luă în seamă cuvintele directorului general, ci se apropiă de fereastră. In fața porții fabricei se mai aflau și acum lucrători greviști, dar acolo erau și oameni deai poliției, spre a împiedica turburări și acte de sabotaj. Deodată Frank Wilkens zări o mașină foarte elegantă apropiându-se de intrarea fabricii.

Era automobilul domnului Drof, puternicul său concurent.

Venea oare la dânsul?

Frank Wilkens văzu cum Drof coborî din mașină și se îndreptă spre clădirea direcțiunii, iar după câteva clipe un servitor bătu în ușa biroului său și îl anunță că domnul Drof dorește să-i vorbească.

Ce să facă? Să-l primească oare?

Ei da, îl va primi, căci era curios să afle ce vroia domnul Drof de la el.

— Poftește-l înăuntru, zise deci Frank Wilkens.

Odată cu servitorul se retrase și directorul general Smith și după câteva clipe tatăl domnișoarei Ethel Drof intră în biroul lui Frank Wilkens.

Cu zâmbetul pe buze se apropiă de Frank Wilkens și îi întinse mâna.

— Am venit să te întreb cum îți mai merge, dragul meu Wilkens?

Aceste cuvinte fură spuse cu oarecare ironie.

Frank Wilkens luă mâna pe care i-o întinsese domnul Drof, dar nici nu i-o strânse cu prea mare prietenie și nici nu răspunse la întrebarea lui.

Cu un gest rece îl invită pe noul venit să ia loc pe un scaun.

— Frumoase lucruri se întâmplă în fabrica dumitale, urmă domnul Drof tot cu zâmbetul pe buze. Lucrătorii nu mai vor să-ți fie prieteni... Niște nebuni! Dealtminteri nu le pot lua în nume de rău ce au făcut, căci și ei vor să trăiască și dacă lucrează vor să câștige îndeajuns ca să aibă cu ce.

— Intotdeauna a fost așa, răspunse Frank Wilkens.

Mister Drof izbucni în râs.

— Așa crezi! Mi se pare că dumneata ești de părere că omul poate trăi cu foarte puțin?

— Muncitorimea a fost ațâțată.

— Pesemne de către unul care e mai deștept decât ceilalți și le-a deschis ochii.

— Poate ești chiar dumneata amestecat în afacerea asta?

Mister Drof nu lăsă să-i se strice buna dispoziție prin această învinuire fățișă. Zâmbind mereu, ridică din umeri și răspunse:

— Poate...

Frank Wilkens îi aruncă o privire plină de mânie.

— Și acum ai venit să te bucuri de situația neplăcută în care mă aflu, să-mi arăți superioritatea dumitale, ba poate chiar să-ți bați joc de mine?

Mister Drof făcu un gest de împotrivire.

— Nici prin gând nu mi-a trecut așa ceva. Venirea mea are cu totul alt scop. Vreau să-ți dau ajutor ca să poți ieși din încurcătură.

— Dumneata vrei să faci așa ceva?...

Lui Frank Wilkens nu-i venea să creadă, i se părea cu totul imposibil că tocmai cel mai primejdios concurent al său îi oferea ajutorul său, pe când toți ceilalți îl refuzaseră cu hotărîre.

— Iți lipsește capitalul necesar spre a-ți putea îndeplini programul de lucru și în acest scop trebue să satisfaci cererile lucrătorilor.

— După cum văd, ești foarte bine informat.

— Aș fi un prost om de afaceri dacă n'aș cunoaște situația dumitale tot așa de bine cum o cunosc pe a mea. Spune-mi cinstit de ce sumă ai nevoie.

Se părea că într'adevăr voia să-l ajute pe Frank Wilkens să iasă din încurcătură.

Nu încăpea însă nicio îndoială că nu va face acest lucru fără să vrea să tragă foloase și pentru dânsul. Negreșit că urmărea un scop ascuns.

Frank Wilkens n'avea încredere în el și tare ar fi vrut să respingă oferta de ajutor, dar cutitul îi ajunsese la os, așa că zise:

— Cu un milion de dolari aș fi scăpat din toate greutățile.

Mister Drof dădu din cap.

— Bine, îți voiu da suma asta.

— Cred că nu-mi vei da banii fără să pui o condiție oarecare?

— Ai dreptate, căci banul e scump și când îl dă omul din mână, vrea să aibă ceva în schimb.

— Ce dobândă îmi ceri să-ți plătesc pentru acest împrumut?

— Nu vreau dobândă, ci altceva. Știu că fiul dumitale s'a întors în America.

— Ah, vechea poveste!

— Care va reveni neîncetat, până când va fi dusă la un sfârșit bun. Convinge-l pe fiul dumitale să-și vâre mințile în cap, să-și înfrângă încăpățânarea și să se logodească cu fiica mea.

— Nu vrea.

— Dar fata mea s'a încăpățânat să-l ia de bărbat, așa că n'am încotro și trebue să-i fac pe plac. Spune fiului dumitale să se cumințească și atunci toate se vor îndrepta și vei scăpa cu o singură lovitură din toate încurcăturile. Vom uni întreprinderile noastre și vom fi stăpâni pe piață.

Acesta era și visul lui Frank Wilkens, așa își închipuise întotdeauna lucrurile și de aceea susținuse din toate puterile acest proiect de căsătorie.

Dădu resemnat din umeri și răspunse lui Drof:

— N'am nicio înrâurire asupra fiului meu. Am încercat toate mijloacele; am ajuns până acolo că m'am certat cu dânsul. Când nu i-am mai dat bani, am crezut că nevoia îl va face să se supuie voinței mele, dar totul a fost în zadar. Își câștigă existența ca simplu lucrător și de mine nici nu mai vrea să știe.

— Asta e foarte lăudabil și dovedește că e un om care știe ce vrea și ce poate. Un astfel de ginere mi-ar fi bine venit, căci va fi omul care va ști să aducă întreprinderea la mare înflorire.

— Ți-am spus doar că nu vrea să audă nimic de planurile mele de viitor.

— Mai vorbește odată cu el și arată-i cum stau lucrurile. Acum lucrează la fabrica Clewton la montarea unor mașini noui aduse de la Londra. Cheamă-l la dumneata și vorbește cu dânsul.

— Nu va veni.

— Atunci du-te dumneata la el.

— Așa ceva nu pot face. Doar nu mă voiu ploconi eu înaintea fiului meu spre a-l ruga să se împace cu mine, după ce lucrurile au ajuns atât de departe între noi?

— In cazul acesta nu-ți pot da niciun ajutor.

Frank Wilkens era deci tot atât de departe de salvare ca și acum câteva clipe. Văzuse scăparea aproape de tot și acum iar se deschidea prăpastia în fața lui.

Fu cuprins de o mânie grozavă împotriva lui Bob și a domnului Drof. Cel dintâi era un încăpățânat fără pereche, iar al doilea un prost, fiindcă punea astfel de condițiuni.

Era o tocmeală desgustătoare!

Vru totuși să mai facă o ultimă încercare pentru a-și salva situația, așa că zise lui mister Drof:

— Dacă îi vom da timp lui Bob, poate se va răsgândi. A avut o dragoste romantică în Franța, care l-a scos din minți. Dar acum s'a isprăvit cu ea și trebue să aibă timp s'o uite. Apoi își va reveni în fire și va începe să se uite iar și la alte femei.

— Cât timp crezi că va dura până atunci? îl întrebă domnul Drof, luând totul drept o afacere comercială.

— Poate o jumătate de an.

— Bine, vom vorbi peste o jumătate de an. Fetei mele îi voiu spune să mai aibă răbdare.

— Dar milionul?... Ești dispus să-mi dai banii până când se va rezolva în bine chestiunea căsătoriei în felul dorit de fiica dumitale?

— Nu, căci nu fac afaceri pe credit. Principiul meu este: întâiu marfa, pe urmă banii!

Frank Wilkens se făcu roșu de mânie, mai cu seamă când îl văzu pe mister Drof zâmbind ironic, așa că de astă dată îl învinui pe față:

— Acum înțeleg toată operațiunea. Dumneata ai trimis pe agitator în uzina mea și e vina dumitale dacă lucrătorii mei au făcut grevă. Dumneata și fiica dumitale ați pus la cale această lovitură, ca să mă duceți la dis-

perare, și să exercitați o presiune asupra mea și prin mine asupra fiului meu. Te porți în chipul cel mai rușinos și josnic cu mine!

Mister Drof rămase foarte calm și dădu numai din umeri, gest care îl supără și mai mult pe Frank Wilkens, care zise:

— Să știi însă că ți-ai greșit socoteala.

— Ba socoteala mea e foarte bună și iată de ce: Sau fiul dumitale se căsătorește cu fata mea și întreprinderile noastre se unesc, sau se încăpățânează mai departe și atunci vei da faliment, iar întreprinderea dumitale se va vinde la mezat. Eu am cumpărat cele mai multe din polițele dumitale. Acum voiu cumpăra restul, așa că fabrica dumitale va trece în stăpânirea mea și din amândouă voiu face o mare întreprindere. Vezi dar că am știut bine ce fac.

— Văd că în toate privințile ești fără îndurare.

— Lipsa de îndurare e o calitate a oamenilor pricepuți în afaceri. Cu mila nu se ajunge departe.

— Vrei să mă nimicești!

— Dumneata n'ai face același lucru cu mine, dacă ai avea putința?

— Mă ruinezi cu desăvârșire!

— Ei da, dacă fiul dumitale nu-și va vârî mințile în cap, cam acolo ai să ajungi și în curând... întreprinderile dumitale nu vor mai purta numele de Wilkens.

Mister Drof spuse aceste cuvinte cu răceală, arătându-i lui Frank Wilkens urmările pe cari toată această afacere le va avea pentru dânsul.

— Ești un cămătar, un vampir! sbieră Frank Wilkens ca ieșit din minți și încleștând pumnii, vru să se năpustească asupra adversarului său.

— Mă jignești, dar nu ți-o iau în nume de rău, căci țin socoteală de enervarea în care te afli, zise mister Drof cu un ton dulceag. Dealtminteri toată această afacere îmi displace tot atât de mult ca și dumitale, căci nu sunt deprins să duc astfel de tratative. Am fost însă nevoit s'o fac, căci așa a cerut fata mea, care e nebună după fiul dumitale.

— Mofturi! Văd doar câtă plăcere îți face să mă înjosești, cum te bucuri că mă vezi doborît la pământ. Dar...

Frank Wilkens se întrerupse deodată și își duse mâna la gât. Ii era ca și când o ghiară rece îl apucase de beregată.

Vinele de pe frunte i se umflară și mai tare, ochii îi ieșeau din orbite și fața i se învineți. Respira greu, se înăbușea și fruntea lui se îmbrobonea de sudoare.

Mister Drof sări în picioare.

— Ce ai? strigă el îngrijorat.

Frank Wilkens nu mai fu în stare să răspundă și cu privirea rătăcită se uită în jurul său.

Deodată se clătină pe picioare.

Mister Drof îl sprijini cu un braț și îl duse la un scaun.

Frank Wilkens avu o svârcolire puternică, de pe buze îi ieși un sunet ca și când s'ar îneca, apoi se prăbuși.

Mister Drof alergă spre ușă și deschizând-o strigă afară:

— Aduceți repede un doctor. Domnului Wilkens i s'a făcut rău!

Directorul general Smith veni repede cu câțiva funcționari și un servitor.

Se aplecă asupra șefului său și îi pipăi inima să vadă dacă mai bate.

Simți o bătaie slabă, așa că răsuflă ușurat. Mai era speranță de scăpare, deși Frank Wilkens avea înfățișarea unui mort.

Directorul se apropiă de birou și ridicând receptorul telefonului, chemă pe medicul fabricii.

— Domnule doctor, vino repede în biroul șefului; dar nu întârzia nicio clipă. E grav!

Intre timp servitorul adusese un pahar cu apă, pe care îl duse la buzele lui Frank Wilkens; acesta nu fu în stare să bea nicio înghițitură, căci își pierduse cunoștința.

Directorul general Smith se uită întrebător la mister Drof.

— Cum i-a venit asta?

— Șeful dumitale s'a enervat prea mult și s'a prăbușit, nemaiputând îndura emoțiile.

— Era de așteptat că va ajunge aici, căci a trecut prin multe în timpul din urmă.

Mister Drof își luă pălăria, îl salută pe directorul general și zise:

— Nu pot fi de niciun ajutor aci, așa că plec. Bună ziua!

Indată după plecarea lui, veni doctorul care examină în grabă pe Frank Wilkens și zise scurt:

— Un atac de apoplexie. Să se cheme imediat o mașină de la Salvare.

Servitorul alergă să execute ordinul dat de medic.

Directorul general Smith se întoarse spre doctor şi-l întrebă:

— Vrei să duci pe mister Wilkens acasă?

— Nu, ci la spital.

— E atât de rău?

— Dacă se repetă atacul, ne putem aştepta la orice.

Directorul rămase cu privirea aţintită în gol, îngândurat.

— Poate ar fi spre binele lui, căci n'ar mai vedea prăbuşirea întreprinderii sale. După ce va veni Salvarea şi îl va fi ridicat, mă voiu duce la doamna Wilkens, să o pregătesc şi să-i aduc la cunoştinţă trista veste.

Maşina Salvării veni repede, Frank Wilkens fu culcat pe o targă şi dus afară.

La ieşire stătea Roger Hallier lângă lucrătorii grevişti adunaţi în stradă. Când se răspândi printre lucrători ştirea că Frank Wilkens a avut un atac de apoplexie şi el e acela pe care îl ducea Salvarea, în ochii lui Roger Hallier se ivi o sclipire de triumf.

Asta era pedeapsa pentru nelegiuirea pe care Frank Wilkens o înfăptuise împotriva mamei tânărului lucrător!

Maşina particulară a lui Frank Wilkens, în care se afla directorul Smith, porni imediat şi după nici o jumătate de oră Smith intră la doamna Wilkens, care îl întrebă:

— Ce veste îmi aduci, domnule director?

— Una foarte rea, doamnă. Soţul dumneavoastră a fost lovit de un atac de apoplexie şi am fost nevoiţi să-l transportăm la spitalul Bellevue.

Doamna Wilkens primi această ştire cu foarte mare linişte şi pe faţa ei nu se putea citi nimic, care să dovedească spaima pe care o simţise la vestea asta. Rugă pe director să-i spuie cum se întâmplaseră lucrurile şi după ce Smith îi povesti toată întâmplarea, ea întrebă:

— Ce se va face cu întreprinderea? Vei putea conduce singur afacerile mai departe?

— In împrejurări normale, m'aş fi încumetat să fac asta, dar aşa cum stau lucrurile acum, nu pot.

— Ţi-e teamă să-ţi iei răspunderea asupra dumitale?

— Da, doamnă, căci această răspundere e foarte mare.

— Cine va lua atunci conducerea? Te-ai gândit la asta, domnule director?

— Da şi anume m'am gândit la fiul dumneavoastră, el ar fi cel mai în drept.

— Nu va avea altceva de făcut, decât să lichideze afacerea...

— Poate va fi în stare s'o salveze

— Vasăzică mai ai speranţă?

— Dacă vom avea o forţă tânără care să ştie să conducă întreprinderea cu băgare de seamă şi chibzuială, atunci vom putea scăpa din toate încurcăturile.

— In cazul acesta voiu chema pe fiul meu la telefon şi-l voiu ruga să vie încoace.

— Va putea veni mai repede, dacă îi vom trimite maşina. Scrieţi-i câteva rânduri pe care le voiu da şoferului.

— Ai dreptate, domnule director. Asta e calea cea mai repede şi mai bună. Pe dumneata te rog să rămâi aici până va veni fiul meu, ca să fii de faţă la întrevederea mea cu dânsul şi să-i poţi da lămuririle necesare asupra situaţiei întregei întreprinderi.

— Voiu aştepta cu plăcere.

Doamna Wilkens scrise repede câteva rânduri pe o foaie de hârtie. Scrisoarea fu dată şoferului şi acesta plecă în goană.

Intre timp mister Drof se întorsese acasă unde Ethel îi ieşi întru întâmpinare chiar în vestibul

— Ai vorbit cu mister Wilkens? îl întrebă ea cu încordare.

— Da şi i-am explicat încă odată în chip foarte lămurit cum stau lucrurile.

— Şi care a fost rezultatul întrevederii voastre?

— Rezultatul a fost că l-a lovit damblaua.

— Dar prin aceasta nu-mi pot ajunge scopul. Dimpotrivă, acum nu mai avem pe nimeni care să-l influienţeze pe Bob şi să-l silească să spuie în sfârşit „da".

— Imprejurările îl vor sili. Deoarece tatăl său nu mai poate face nimic, mă voiu duce eu însumi la Bob, voiu vorbi cu el şi sunt încredinţat că voiu reuşi să-l plec voinţei tale.

— Ah da, fă asta, tată!

Ethel îl îmbrăţişă pe mister Drof şi-l sărută cu multă dragoste.

El zâmbi încântat şi zise:

— Pentru tine, sunt în stare să fac orice. M'am făcut chiar și caraghios.

— Cum asta?

— Iți închipui cumva că lumea nu zâmbește de mult de felul în care înțelegi să-ți cucerești bărbatul pe care îl iubești cu atâta patimă? Crezi că nu ne socotește drept nebuni?

Ethel ridică cu trufie capul.

— N'are decât să vorbească ce vrea și să creadă ce-i place. Pentru mine lucrul de căpetenie e să-mi ajung ținta. De ce vorbește lumea, prea puțin îmi pasă!

— Eu cred că totul nu-i decât o încăpățânare din partea ta, căci nu-mi vine să cred că-l iubești atât de mult pe Bob Wilkens.

— Poate da, tată.

Mister Drof făcu un gest de nepăsare.

— Dacă întrebuințezi cuvântul „poate", atunci dragostea ta nu e atât de mare cum vrei tu să-ți închipui. Nu-i decât o jucărie pentru tine.

— Pe care te rog însă să mi-o lași.

— Din partea mea n'ai decât să te joci mai departe cu ea, cu atât mai mult, cu cât cu prilejul acesta îmi fac și interesele mele. Oricare va fi rezultatul, întreprinderile Wilkens vor fi în curând ale mele.

— Iar Bob Wilkens al meu.

170. — Ei vor lumină!

La rugămintea contesei Dolores de Martigny, se mai adusese un pat în camera ei, pentru ca Felicia să poată dormi cu dânsa, căci nici în timpul nopții nu mai voia să se despartă de scumpa ei copilă.

Și Felicia dorea să nu mai fie singură; trezindu-se noaptea, voia să se poată încredința și atunci că tot ce se întâmplase în ziua aceea fericită nu era vis, ci aievea.

Inainte de a se culca, mama și fiica se mai îmbrățișară odată, se sărutară și își zâmbiră pline de cea mai adâncă fericire.

Cu mâinile tremurătoare, Dolores mângâiă părul copilei sale scumpe și murmură:

— Dumnezeu nu m'a părăsit cu desăvârșire. Mi-a trimis o rază de soare în viața mea atât de întunecată de nenorociri!

— Poate așa a fost scris, mai cu seamă pentru mine, ca să trecem prin atâtea nenorociri, ca să prețuiesc mai bine ce înseamnă să ai o mamă.

— Ți-a fost într'adevăr atât de dor de mine, Felicio?

— Mai e nevoie să întrebi așa ceva, scumpa mea mamă? Tu nu simți?

Dolores o strânse cu putere la pieptul ei.

— Da, o simt, Felicia mea adorată și acum nicio putere din lume nu ne va mai putea despărți. Chiar dacă va veni odată un bărbat care să mi te ia, iubirea noastră va rămâne aceeași.

Felicia își întoarse capul într'o parte, ca să nu-i arate mamei ei că ochii îi erau umezi de lacrimi. Incet de tot clătină capul și zise:

— Nu voiu mai iubi pe nimeni altul de cât pe tine, mamă scumpă.

— Ah copila mea, toate fetele spun așa, când au avut de îndurat prima durere a dragostei; dar crede-mă, Felicio, că timpul vindecă toate rănile și aduce uitarea tuturor durerilor.

— Nu mi-e cu putință să cred aceasta, mamă, căci o astfel de iubire cum e aceea dintre mine și Bob nu poate exista decât o singură dată în viață. Dar să nu mai vorbim despre aceste amintiri atât de triste. Știu că nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să mă supun hotărîrii crude a soartei. O singură iubire am regăsit-o și aceea e a ta, scumpa mea mamă. Dar spune-mi, cred că acum vom pleca în curând acasă?

Dolores dădu din cap, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

— Da, scumpa mea Felicia. Ne vom întoarce în patrie cu primul vapor care va pleca într'acolo.

— Și atunci n'ai să mai fii contesa blondă din Marsilia, nu-i așa mamă?

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2